

"Marvelous." —Clive Barker

SEPTIMUS HEAP

++ BOOK ONE ++

Magyk

ANGIE SAGE

EXTRAS
INSIDE

Pháp thuật - Magyk

Angie Sage

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

Chương 1: Có cái gì đó trong tuyết	
Chương 2: Sarah và Silas	
Chương 3 Vị bảo hộ toàn quyền	
Chương 4 Bà Marcia Overstrand	
Chương 5: Tại nhà Heap	
Chương 6: Đường tới Tháp Pháp sư	
Chương 7: Tháp Pháp sư	
Chương 8 : Cầu trượt rác	
Chương 9 : Quán ăn nhỏ của Sally Mullin	
Chương 10: Thợ săn	
Chương 11: Theo dấu	
Chương 12: Thuyền Muriel	
Chương 13: Cuộc truy đuổi	
CHƯƠNG 14 RẠCH NƯỚC SÂU	
CHƯƠNG 15 - NỬA ĐÊM TRÊN BÃI	
Chương 16: Boggart	
Chương 17: Trơ trọi mình ngài Alther.	
Chương 18: Ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm	
Chương 19: Dì Zelda	
Chương 20: CON TRAI 412	
Chương 21: RATTUS RATTUS	
Chương 22: Pháp thuật	
CHƯƠNG 23 - ĐÔI CÁNH	
Chương 24: Bọ lá chắn	
Chương 25: Những mũ phù thủy Wendron	
Chương 26: Lễ Đông chí	
Chương 28: Trận gió bắc	
Chương 29 - TRẦN VÀ CHUỘT	
Chương 30: Thông điệp gửi bà Marcia	
Chương 31: Sự trở về của con chuột	
Chương 32: Đợt tuyết tan	
Chương 33: Canh phòng và chờ	
Chương 34: Mai phục	
Chương 35: Đi vào lòng đất	
Chương 36: Đông cứng	
Chương 38: Rã đông	
Chương 39: Cuộc hẹn	
Chương 40: Cuộc gặp gỡ	
Chương 41: Tàu phục thù	
Chương 42: Cơn bão	
Chương 43: Thuyền rồng vàng	

[Chương 44: Ra biển](#)

[Chương 45: Thủy triều rút](#)

[Chương 46 : Một vị khách viếng thăm](#)

[Chương 47 : Thằng bé Đồ Đệ](#)

[Chương 48 - Bữa ăn Tối cho học trò](#)

[Chương 49: Septimus Heap](#)

[SAU ĐÓ ... Chuyện gì đã xảy ra với ...](#)

Chương 1: Có cái gì đó trong tuyết

Silas Heap kéo áo chùng sát vào người để chống chọi với tuyết. Cả một quãng đường dài đi bộ xuyên qua cánh rừng, và ông buốt thấu tới tận xương. Nhưng trong mấy túi áo, ông đã có được thảo dược mà bà lang Galen bốc để ông mang về cho Septimus, đứa bé mới sinh được vài ngày của ông.

Silas về gần tới Lâu đài, và ông đã có thể trông thấy ánh sáng thấp thoáng qua những tán cây do nền hắt ra từ cửa sổ của những tòa nhà cao, hẹp, co cụm dọc theo các bức tường thành bao bên ngoài. Đó là một đêm dài nhất trong năm, và nên được thấp cho tới tận bình minh, để xua không cho bóng tối lại gần. Silas vẫn luôn yêu thích được đi bộ như thế này về Lâu đài. Vào ban ngày thì cánh rừng chẳng hề đáng sợ, và ông thích cuộc đi bộ yên bình, xuyên qua con đường mòn hẹp tí, dậm nổi dậm len lỏi qua rừng cây rậm rạp. Giờ ông đã gần ra tới bìa cánh rừng, những cây cao bắt đầu thưa dần, và khi con đường bắt đầu đổ dốc xuống thềm thung lũng, Silas đã có thể trông thấy toàn cảnh Lâu đài dần trải ra trước mắt mình. Những bức tường cổ kính ôm chặt lấy con sông rộng, khúc khuỷu, ngoằn ngoèo uốn quanh những cụm nhà lộn xộn. Mọi ngôi nhà đều sơn màu rực rỡ, và những căn nhà đầu mặt về hướng Tây trông như thể đang bốc cháy khi cửa sổ của chúng đón những tia nắng mặt trời cuối cùng của mùa đông.

Lâu đài thoát tiên vốn là một ngôi làng nhỏ. Do ở kề bên cánh rừng, nên dân làng phải xây dựng lên những bức tường đá cao để phòng chống bọn chồn gu-lô và bọn pháp sư, phù thủy - cái bọn chẳng nghĩ đến gì ngoài chuyện bắt trộm cừu, gà và đôi khi cả con cái của dân làng. Càng thêm nhiều nhà mới mọc lên, thì những bức tường càng được mở rộng ra, đồng thời một hào nước sâu được đào quanh tường để cho tất cả mọi người đều cảm thấy an toàn.

Chẳng bao lâu sau, Lâu đài đã thu hút những nghệ nhân tài hoa từ các làng khác về. Nó phát triển và trù phú, đến nỗi cư dân bắt đầu không còn đủ chỗ để ở, và một người nào đó quyết định phải cho xây khu Mở Rộng. Khu Mở Rộng, nơi Silas, Sarah và các con trai của họ sống, là một tòa nhà bằng đá khổng lồ, vươn thẳng lên dọc theo bờ sông. Nó trườn suốt ba dặm dọc theo bờ sông rồi quành trở vào Lâu đài, và là một nơi nhộn nhịp, ồn ào, chi chít những đường ngang ngõ tắt, những hành lang, những xưởng may nhỏ, trường học, và cửa tiệm xen lẫn với những phòng ở của các hộ gia đình, những khu vườn bé tí xíu có mái che, và thậm chí cả một nhà hát. Không có nhiều không gian trong khu Mở Rộng, nhưng người ta không lấy thế làm phiền. Luôn có tình thân ái và luôn có người cho bọn trẻ chơi với.

Khi mặt trời mùa đông đã chìm khuất xuống dưới những bức tường của Lâu đài, Silas dẫn bước nhanh hơn. Ông cần phải về tới cổng Bắc trước khi họ khóa cổng và rút chiếc cầu bắc qua hào nước lúc trời xẩm tối.

Đúng lúc đó thì Silas chợt cảm thấy có một cái gì đó ở gần bên mình. Và vật này là vật sống, thế thôi. Ông cảm nhận được một nhịp tim người, một sinh linh nhỏ bé, đập yếu ớt ở đâu đó gần mình. Silas dừng lại. Vì là một Pháp sư Thường đẳng nên ông có khả năng cảm nhận sự vật, nhưng cũng vì không phải là một Pháp sư Thường đẳng tài giỏi đặc biệt, nên ông cần phải tập trung cao độ. Ông đứng im lìm, mặc cho tuyết rơi dày đặc xung quanh đã phủ kín những dấu chân. Và rồi, ông nghe thấy một tiếng gì đó - một tiếng khịt mũi, một tiếng thút thít, hay một hơi thở nhẹ? Ông không chắc, nhưng như thế là đủ.

Dưới một bụi cây bên đường là một cái bọc. Silas nhặt cái bọc lên, và thật sững sốt, ông thấy

mình đang nhìn trân trân vào đôi mắt nghiêm nghị của một đứa trẻ sơ sinh. Silas ẵm nó trên tay và tự hỏi làm thế nào mà con bé nằm được dưới tuyết trong cái ngày lạnh nhất trong năm này. Ai đó đã quấn chặt nó vào một cái chăn len dày, nhưng nó đã nhiễm lạnh rồi: làn môi tím mét, và tuyết phủ trắng lông mi. Khi đôi mắt màu tím đậm của đứa bé chăm chú nhìn ông, Silas có cảm giác bất an là hình như nó đã nhìn thấy điều gì đó trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, một việc mà không một đứa trẻ nào nên nhìn thấy.

Chợt nghĩ đến Sarah ở nhà, ấm áp và an toàn với Septimus và các con trai, Silas quyết định là chắc chắn họ sẽ nhín chỗ cho một sinh linh bé nhỏ nữa sống cùng. Ông cẩn thận nhét đứa bé vào trong tấm áo chùng pháp sư màu xanh da trời của mình, và ôm sát nó vào người trong lúc chạy về hướng cổng Lâu đài. Ông tới được cây cầu vừa lúc Gringe, người gác cổng, chạy ra và đang la hét cho cậu trực cầu quay tời rút cầu lên.

"Còn xúu thời gian thôi đó," Gringe gầm gừ. "Pháp sư mấy người đúng là quái. Muốn gì mà lại ra ngoài vào một ngày như thế này không biết nữa!"

"Hả?" Silas muốn đi qua mặt Gringe càng nhanh càng tốt, nhưng trước tiên ông cần phải đặt đồng bạc vào lòng bàn tay lão. Silas vội lục tìm ra được một đồng xu bạc từ một túi áo của mình và đưa cho lão già.

"Cảm ơn, Gringe. Chúc ông ngủ ngon."

Gringe dòm đồng xu như thể đó là một con bọ gớm ghiếc.

"Mụ Marcia Overstrand vừa cho ta hẫm một nửa đồng crao (*) kìa. Nhưng mụ vừa mới lên bậc, chẳng hiểu sao mà giờ mụ đã lên tới Pháp sư Tối thượng rồi."

"Hả?" Silas suýt nghẹt thở.

"Ừm. Lên bậc, thì mụ ấy lên bậc chứ sao."

Lão Gringe lùi lại cho Silas đi ngang qua, và Silas vọt lẹ. Silas đang nôn nóng muốn tìm hiểu tại sao mà Marcia Overstrand lại bỗng dưng trở thành Pháp sư Tối thượng, thì bỗng cảm thấy cái bọ cũng bắt đầu ngọ nguậy nôn nóng y như thể trong tấm áo chùng ấm áp của mình. Và có cái gì đó mách bảo ông rằng tốt hơn đừng để cho lão Gringe biết gì về đứa bé.

Khi Silas vừa biến vào bóng tối của đường hầm dẫn tới khu Mở Rộng, thì một dáng người cao lớn trong bộ đồ đồ tía bước ào ra và ngáng đường ông.

"Marcia!" Silas há hốc miệng. "Cái quái gì..."

"Cấm được nói cho ai biết về con bé. Nó sinh là để dành cho anh. Hiểu chứ?"

Chết sững người, Silas gật đầu. Ông chưa kịp nói thêm điều gì, Marcia đã biến mất vào màn sương mờ màu đỏ tía. Silas đi nốt quãng đường dài quanh co còn lại qua khu Mở Rộng với đầu óc quay cuồng đủ mọi ý nghĩ. Đứa trẻ này là ai? Marcia có liên can gì tới nó? Và tại sao bây giờ Marcia Overstrand lại là Pháp sư Tối thượng? Và khi Silas về gần tới cánh cửa lớn màu đỏ dẫn vô căn phòng vốn đã chật chội rồi của gia đình Heap, bỗng một câu hỏi nữa, cấp bách hơn, bật ra trong đầu ông: liệu Sarah sẽ nói gì về việc phải chăm sóc thêm một đứa bé đây?

Silas không có thời gian để nghĩ lâu về câu hỏi cuối cùng này. Ông vừa bước tới cánh cửa thì cánh cửa bật mở tung ra, và một phụ nữ xồ xề, mặt đỏ gay, mặc cái váy màu xanh đậm của bà mụ chạy vụt ra, suýt nữa thì đâm phải Silas. Bà ta cũng ôm một cái boc, nhưng cái boc đó bị cuốn băng kín từ đầu tới chân, và bà cắp nó dưới nách tựa như xốc một cái bao hàng và đang vội vã đi giao.

"Chết rồi!" Bà mụ thét lớn.

Bà đẩy Silas qua một bên bằng một cú thật mạnh, và chạy xuống hành lang. Bên trong phòng,

Sarah Heap đang kêu khóc vật vã.

Silas bước vào, tim đập thình thịch. Ông thấy Sarah được bao quanh bởi sáu thằng bé mặt trắng bệch, chúng quá sợ đến nỗi không khóc được

"Bà ấy mang nó đi rồi," Sarah tuyệt vọng gào lên. "Septimus chết rồi. Bà ấy mang nó đi mất rồi."

Đúng lúc đó một làn hơi ấm, ươn ướt lan ra từ cái bọc Silas vẫn giấu trong áo chùng. Silas không tìm ra lời cho điều mình muốn nói, cho nên ông lôi cái bọc ra khỏi áo chùng và đặt nó vào cánh tay Sarah.

Sarah Heap bật khóc nức nở.

Chương 2: Sarah và Silas

Đứa bé trong bọc gia nhập gia đình Heap và được đặt tên là Jenna, theo tên mẹ Silas.

Khi Jenna tới, thằng út nhất trong đám, thằng Nicko, chỉ mới lên hai, và nó nhanh chóng quên biến cậu em Septimus của mình. Mấy thằng lớn hơn cũng từ từ quên luôn. Chúng yêu đứa em gái bé bỏng của mình, và hay tha về nhà cho cô bé đủ thứ báu vật từ lớp học Pháp thuật ở trường.

Sarah và Silas hiển nhiên là không thể nào quên được Septimus. Silas luôn tự đổ lỗi cho mình vì đã để Sarah ở nhà một mình trong khi ông tới chỗ bà lang bốc thuốc cho thằng bé. Sarah thì cứ tự dằn vặt mình vì tất cả mọi thứ. Mặc dầu vậy, bà gần như không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra vào cái ngày khủng khiếp ấy. Sarah biết mình đã cố thổi sự sống trở lại cho con và đã thất bại. Bà cũng nhớ mình đã nhìn thấy bà mụ quán băng bé Septimus của bà kín từ đầu tới chân rồi vụt ra cửa, ngoái lại hét, "Chết rồi!".

Tất cả những gì Sarah nhớ được chỉ có thế.

Nhưng Sarah nhanh chóng yêu thương bé gái nhỏ hệt như bà đã yêu thương Septimus. Có thời gian bà cứ nơm nớp lo sợ kẻ nào đó sẽ tới và cũng sẽ giật Jenna đi mất, nhưng nhiều tháng trôi qua, khi Jenna lớn lên thành một bé gái bụ bẫm, hay ọ ẹ, Sarah mới dịu bớt và gần như thôi không lo lắng nữa.

Cho đến một ngày kia, chị bạn thân Sally Mullin, gần như đứt hơi chạy đến bậu cửa nhà bà. Sally Mullin là một trong những người biết tất cả mọi thứ diễn ra trong Lâu đài. Đó là một phụ nữ nhỏ thó, tất bật, tóc lưa thưa, hoe hoe lúc nào cũng lòi hẳn ra khỏi chiếc nón đầu bếp cáu bẩn. Gương mặt Sally tròn xoe, tươi cười, đỏ ửng vì cứ phải nướng bánh luôn tay, quần áo thì bao giờ cũng lấm tẩm bột.

Sally điều hành một quán ăn xinh xắn ở ngay trên cầu phao, ngay bên sông. Tấm biển treo trên cánh cửa quán thông báo:

Quán Rượu và Trà của Sally Mullin

Có sẵn phòng trọ sạch sẽ

Cấm mang súng vào

Không có gì bí mật nổi trong quán ăn nhỏ của Sally Mullin. Bất cứ vật gì và bất cứ người nào đến Lâu đài bằng đường thủy đều bị để ý và đều được bình phẩm, và hầu hết ai đến Lâu đài cuyng thích đến bằng thuyền. Trừ Silas ra, chả ai ưa những lối mòn tăm tối xuyên quy cánh rừng bao quanh Lâu đài. Đêm đến, cánh rừng vẫn còn vô vàn chồn cáo và lúc nhúc những thứ cây ăn thịt người. Rồi lại còn những phù thủy Wendron, một tộc người quanh năm túng tiền và khét tiếng là hay giăng bẫy những khách bộ hành khinh suất, rồi bỏ lại họ chỉ còn áo với tất chân.

Quán ăn nhỏ của Sally Mullin là một mái nhà nhọn nhíp, khói nghi ngút, đậu chênh vênh trên mặt nước. Thuyền bè đủ mọi kiểu dáng và kích cỡ thường bỏ neo bên chiếc cầu phà của quán, từ đấy tất cả mọi loại người cùng thú vật loạng choạng bước ra. Hầu hết bọn họ đều quyết định lấy lại sức sau cuộc hành trình vất vả bằng cách đánh chén ít nhất là một cốc bia cay xè và một lát bánh lúa mạch nướng của Sally, và kể những tin ngòi lê đôi mách nóng hổi nhất. Và bất cứ cư dân nào của Lâu đài có chừng nửa tiếng đồng hồ rảnh rỗi cùng một cái dạ dày đánh lộn lạo cũng sẽ đi xuống con đường đông đúc người lại qua, tới Cổng Cảng, qua Bãi rác Bờ sông Thor mộng, đi dọc theo cầu phao tới Quán Trà và Rượu của Sally Mullin.

Sally tự xem mình có bốn phận mỗi tuần phải tới thăm Sarah một lần và cập nhật tất cả mọi sự việc cho bạn. Theo quan điểm của bà thì Sarah là một phụ nữ bị ngược đãi vì phải chăm sóc bảy đứa con lóc nhóc, đó là chưa kể Silas Heap, người mà hầu như Sally chẳng thấy mặt mũi bao giờ. Những câu chuyện của Sally thường liên quan đến những người mà Sarah chưa bao giờ nghe nói tới và chưa bao giờ gặp, thế nhưng Sarah luôn luôn ngóng đợi những cuộc viếng thăm của Sally và thích thú nghe kể về những gì đang diễn ra xung quanh. Tuy nhiên, lần này những gì Sally phải kể cho bà nghe lại khác hẳn. Nó nghiêm trọng hơn những câu chuyện phiếm hàng ngày, và lần này, nó lại dính líu đến Sarah. Và, cũng là lần đầu tiên, Sarah biết được điều gì đó mà Sally không biết.

Sally lao vào phòng và đóng sập cửa lại sau lưng một cách bí ẩn.

"Tôi vừa nghe được một tin khủng khiếp," Sally thì thào.

Sarah vừa cúi húi lau sạch món điểm tâm dính trên mặt Jenna và khắp những chỗ mà con bé vừa phun ra, vừa cùng lúc đi theo lau dọn cho chú cún săn sói mới nuôi, nên không để ý lắng nghe lắm.

"Chào chị Sally," bà nói. "Có chỗ sạch đây này. Ngồi xuống đi. Uống trà nhé?"

"Ừ. Nghe này Sarah, cô có tin được không?"

"Tin gì, chị Sally?" Sarah hỏi, định bụng sẽ nghe phàn nàn về một vị khách cư xử không ra gì gần đây nhất trong quán.

"Nữ Hoàng. Nữ Hoàng băng hà rồi!"

"Hả?" Sarah há hốc miệng. Bà nhắc Jenna ra khỏi ghế của nó và bế con bé ra góc phòng, chỗ đặt cái cũi. Sarah đặt Jenna xuống cho nó ngủ. Bà tin là trẻ con cần phải tránh thật xa những tin tức xấu.

"Băng hà," Sally rầu rầu đáp lại.

"Không!" Sarah sửng sốt. "Tôi không tin. Người chỉ hơi yếu sau khi lâm bồn thôi mà. Chính vì vậy mà cho đến nay chưa ai được trông thấy Người."

"Đó là bọn lính canh nói, đúng không?" Sally hỏi.

"Ờ, đúng," Sarah thừa nhận, rót trà ra tách. "Nhưng họ là cận vệ của Người mà, cho nên họ phải biết chớ. Tuy nhiên tôi không hiểu sao bỗng dưng Nữ Hoàng lại chọn cái bọn côn đồ ấy làm lính bảo vệ cho mình, tôi không hiểu nổi."

Sally cầm lấy tách trà Sarah vừa đặt trước mặt.

"Ừm. Hà, ngon. À, chính xác là..." Sally hạ thấp giọng và nhìn quanh như sợ sẽ thấy một tên lính canh bất ngờ từ trong góc phòng xò ra, dù bà không hề nhận thấy có tên nào núp giữa đồng bừa bọn trong phòng nhà Heap.

"Chúng là một lũ lưu manh. Thật ra thì, chính chúng đã giết Người."

"Giết? Người bị giết à?" Sarah thẳng thốt kêu lên.

"Suyt. Đây, nghe kỹ đây..." Sally kéo ghế lại gần Sarah hơn. "Đang lan truyền một câu chuyện...và tôi vừa nghe từ miệng của con ngựa..."

"Ngựa nào thế?" Sarah hỏi với nụ cười gượng gạo.

"Bà Marcia...chứ còn ai nữa," Sally ngồi thẳng lên và khoanh tay lại, lộ vẻ chiến thắng.

"Cái gì? Làm sao chị gặp được Pháp sư Tối thượng đó? Bà ấy ghé vào quán uống trà à?"

"Gần như vậy. Terry Tarsal ghé quán. Trước đó lão có đến Tháp Pháp sư giao đôi dày quái dị lão vừa đóng cho bà Marcia. Kêu rêu xong một hồi về gu giày của bà ấy với chuyện lão ghét cay ghét đắng rắn như thế nào, lão mới bảo rằng lão đã nghe lỏm được bà Marcia nói chuyện với

một Pháp sư. Chắc là Endor, bà phù thủy mập ấy, tôi nghĩ vậy. Ừm, họ nói với nhau là Nữ Hoàng bị bắn! Lính bảo hộ bắn. Một đứa trong bọn Âm Sát binh."

Sarah không thể tin nổi những gì mình đang nghe.

"Lúc nào?" Bà thở gấp.

"Ờm, đây mới thật là kinh khủng này," Sally thì thầm một cách kích động. "Họ nói là Người bị bắn vào ngày mà đứa con của Người ra đời. Đúng sáu tháng trước, và chúng ta chẳng biết tí gì về chuyện đó cả. Kinh khủng...kinh khủng thật. Chúng còn bắn cả Ngài Alther nữa. Chết. Chính vì thế mà bà Marcia kể vị..."

"Ngài Alther chết?" Sarah thở hổn hển. "Tôi không tin. Không thể tin được...Cả nhà tôi đều nghĩ là ngài nghỉ hưu thôi. Silas từng là học trò của ngài nhiều năm trước mà. Ngài ấy dễ mến lắm..."

"Dễ mến?" Sally hỏi, vẻ hoài nghi, háo hức kể tiếp câu chuyện. "Này, chưa hết đâu. Bởi vì Terry đoán là bà Marcia đã cứu Công chúa và mang nó đi đâu đó. Endor và Marcia đang thắc mắc với nhau, không biết lúc này cô bé ra sao rồi. Nhưng đương nhiên khi nhận ra Terry mang giày đến thì họ ngừng nói liền. Bà Marcia rất cục cằn với lão, lão kể thế. Sau đó lão cảm thấy hơi lạ, và lão đoán là bà ta đang ếm bùa Lú lên lão, nên lão đã kịp nấp vào sau một cây cột nhà khi thấy bà lăm bắm, do đó bùa cũng không được trúng. Vụ ấy làm lão giận điên lên, vì lão không thể nhớ được là bà ấy đã trả tiền đôi giày cho lão hay chưa."

Sally Mullin dừng lời để lấy hơi và hớp một hớp trà to.

"Công chúa nhỏ tội nghiệp. Cầu Chúa phù hộ cho nàng. Chị thắc mắc không biết bây giờ nàng đang ở đâu. Chắc chắn là bị vớt trong hầm ngục nào đó ở đâu đó rồi. Không như thiên thần xinh xẻo của em đằng kia...Dạo này nó thế nào rồi?"

"Ồ, nó ngoan lắm," Sarah đáp, bà vốn thường nói không ngót về những cái hỉ mũi và cái răng mới mọc của Jenna, rồi về chuyện con bé ngồi chững ra sao và tự cầm tách như thế nào. Nhưng lúc này Sarah chỉ muốn dẹp mọi sự chú ý khỏi Jenna - bởi vì sáu tháng qua Sarah không lúc nào ngưng thắc mắc con bé con mình đang nuôi này là ai, và giờ thì bà đã biết rồi.

Jenna là...Sarah nghĩ, và chắc là phải thế...là Công chúa bé con.

Đây là lần duy nhất Sarah cảm thấy vui mừng khi vẫy chào tạm biệt Sally Mullin. Bà nhìn bạn mình tất tưởi đi qua hành lang, và khi Sarah đóng cửa lại, bag thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Rồi bà chạy bổ nhào tới chiếc cũi Jenna nằm.

Sarah ẵm Jenna lên và bế vòng bé trên tay. Jenna mỉm cười với Sarah và thò tay tóm lấy sợi dây chuyền xinh xắn của bà.

"Ôi, Công chúa bé bỏng," Sarah lăm bắm. "Mẹ vẫn biết là con rất đặc biệt mà, nhưng chưa bao giờ mẹ dám mơ rằng con chính là Công chúa."

Đôi mắt màu tím đậm của con bé dòm chăm chăm vào mắt Sarah, và trông con bé nghiêm trang như thể đang nói, Chà, vậy là mẹ biết rồi.

Sarah dịu dàng đặt Jenna trở lại cũi. Đầu bà quay mòng mòng, hai bàn tay run lẩy bẩy trong khi tự rót cho mình một tách trà khác. Bà thấy thật khó tin nổi những gì mình vừa nghe. Nữ Hoàng chết. Cả ngài Alther cũng chết. Jenna là người thừa kế Lâu đài. Công chúa. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Suốt buổi chiều hôm ấy Sarah cứ hết nhìn trần trời vào Jenna, Công chúa Jenna, lại hoảng hốt lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu người ta biết con bé là ai. Silas đâu rồi, trong lúc bà vô cùng cần ông như thế này?

Silas đang thông dong thưởng thức một ngày câu cá với các con trai của mình. Tại đoạn sông ngoặt ra từ khu Mở Rộng, có một bãi cát nhỏ. Silas đang bày cho Nicko và Jo-Jo, hai thằng bé nhất, cách cột những hũ mứt vào đầu một cây sào rồi dìm chúng xuống nước. Jo-Jo đã bắt được ba con cá lòng tong, nhưng Nicko đang nổi quạu vì cứ làm rớt cá của nó hoài. Silas bế Nicko lên và đưa nó tới chỗ Erik và Edd, hai đứa sinh đôi năm tuổi. Erik đang sung sướng mơ màng, đang đưa một bàn chân xuống dòng nước ấm, trong vắt. Edd thì đang dùng gậy chọc chọc cái gì đó dưới một phiến đá. Thì ra là một con bọ nước khổng lồ. Nicko kêu thét lên và ôm chặt lấy cổ Silas.

Sam, thằng gần bảy tuổi, là một ngư dân chánh hiệu. Nó đã được tặng một bộ cần câu "đúng chuẩn" vào ngày sinh nhật vừa qua của mình, và đã có hai con cá nhỏ, óng ánh bạc nằm vắt trên một phiến đá bên cạnh. Cu cậu đang chuẩn bị quay lên một con nữa. Nicko phấn khích hét ầm lên.

"Đưa nó đi chỗ khác đi, ba. Nó làm con cá đó sợ," Sam gắt gỏng.

Silas nhón gót bế Nicko đi và đến ngồi bên thằng anh cả, Simon. Simon đang một tay cầm cần câu, một tay cầm cuốn sách. Hoài bão của Simon là trở thành Pháp sư Tối thượng, và nó đang bận rộn đọc tất cả đồng sách pháp thuật cũ của Silas. Cuốn này, Silas để ý, có tựa đề Bùa Câu Cá Tuyệt Chiêu.

Silas kỳ vọng tất cả các con trai mình sau này đều sẽ trở thành những pháp sư có đẳng cấp - theo truyền thống gia đình. Dì của Silas là một Phù thủy Thuận lừng danh, và cả cha lẫn chú của Silas đều từng là những Người Biển hình, một chuyên ngành vô cùng đặc biệt, và là chuyên ngành mà Silas mong rằng các con trai mình sẽ tránh, bởi vì những Người Biển hình thành công sau này khi về già đều trở nên cực kỳ bất ổn, có những lúc không thể giữ nổi hình hài của mình hơn một phút. Cha của Silas cuối cùng đã biến mất vào cánh rừng thành một cái cây to, nhưng không ai biết là cây nào. Đó chính là một trong những lý do tại sao Silas thích đi bộ băng qua cánh rừng. Ông thường ra dấu với một cái cây trông lùm xùm, hy vọng đó có thể là cha mình.

Sarah Heap xuất thân từ một gia đình thầy pháp và phù thủy. Hồi còn con gái, cô đã học được thảo và thuật chữa bệnh với bà lang Galen sống trong cánh rừng, nơi mà một ngày nọ cô tình cờ gặp Silas. Lúc ấy anh đi vào rừng tìm cha. Anh bị lạc và đang buồn rầu thì Sarah đưa anh về cùng mình để gặp Galen. Bà lang giúp Silas hiểu rằng là cha của anh, vì là Người Biển hình, chắc hẳn từ nhiều năm trước đã chọn cho mình một đích đến cuối cùng là một cái cây, và giờ có lẽ ông ấy đang sung sướng thật sự. Và Silas cũng vậy, lần đầu tiên trong đời, anh bỗng cảm nhận được một niềm hạnh phúc đúng nghĩa khi ngồi kế bên Sarah, bên cạnh đồng lửa của bà lang. Khi Sarah đã thông hiểu tất cả những gì có thể thông hiểu về dược thảo và thuật chữa bệnh, cô vui mừng từ biệt Galen và về sống cùng Silas trong căn phòng của anh ở khu Mở Rộng. Và họ luôn sống bên nhau kể từ đó, mỗi năm sinh thêm con cái, trong khi Silas hân hoan bỏ vị trí Học trò của mình, làm một chân Pháp sư Thường đẳng chạy việc vặt để trang trải cuộc sống. Sarah bào chế cốm thuốc bên chiếc bàn nhà bếp mỗi khi có thời gian rảnh - điều này không thường xảy ra.

Tối hôm đó, khi Silas và các con đang bước lên những bậc thang bãi cát để trở về lại khu Mở Rộng, một tên lính bảo hộ lực lưỡng, trùm đồ đen kín mít từ đầu tới chân, chặn đường họ.

"Đứng lại!" Hắn gầm lên. Thằng Nicko òa khóc.

Silas dừng lại và bảo các con dừng theo.

"Giấy tờ!" Tên lính bảo hộ quát. "Giấy tờ của tụi bây đâu?"

Silas trở mắt dòm hẩn.

"Giấy tờ gì?" Ông nhỏ nhẹ, không muốn gây rắc rối cho sáu thằng nhóc mệt mỏi vây quanh mình, đang cần về nhà để dùng bữa tối.

"Giấy tờ của mày, đồ pháp sư cặn bã. Bãi này cấm tất cả bọn không có giấy tờ," gã lính bảo hộ khinh khinh.

Silas ngạc nhiên hết sức. Nếu không đi cùng các con, chắc chắn ông đã tranh cãi rồi, nhưng ông đã để ý thấy khẩu súng tên lính đang cầm.

"Xin lỗi," ông bảo. "Tôi không biết"

Tên lính nhìn cả đám khắp lượt như thể quyết định làm gì đó, nhưng may cho Silas là lúc đó hẩn còn những người khác đang đi tới để mà dọa nạt.

"Cả lũ tụi bay cút khỏi đây và cấm trở lại," gã lính nạt nộ. "Ở đâu yên đấy."

Silas lừa vội bầy con đang sững sờ lên hết những bậc cấp và bước vào vùng an toàn của khu Mở Rộng. Sam đánh rớt hết cá của nó và bật khóc sút sít.

"Nào nào," Silas dỗ dành. "Ổn cả mà."

Nhưng Silas cảm thấy cái gì đó không hề ổn chút nào. Đang có chuyện gì vậy nhỉ?

"Tại sao ông ấy lại gọi chúng ta là pháp sư cặn bã?" Simon hỏi. "Pháp sư là tốt nhất cơ mà, phải không ba?"

"Phải," Silas lơ đãng nói. "Tốt nhất."

Nhưng vấn đề là, Silas nghĩ, không thể che giấu được nếu anh là pháp sư. Tất cả mọi pháp sư, và chỉ pháp sư mà thôi, đều có dấu hiệu này. Silas có, Sarah có, và tất cả đám con trai trừ Nicko và Jo-Jo, cũng đều có. Chừng nào mà Nicko và Jo-Jo đi học pháp thuật ở trường, chừng đó chắc chắn chúng cũng sẽ có dấu hiệu ấy. Chậm nhưng chắc, cho đến khi không nghi ngờ gì nữa, đôi mắt của đứa trẻ pháp sư sẽ chuyển thành màu xanh lá cây khi nó tiếp nhận bài học Pháp thuật. Đó luôn là niềm tự hào. Vậy mà, cho đến bây giờ, đột nhiên điều đó lại có thể trở thành nguy hiểm.

Tối hôm đó, khi mãi cuối cùng tất cả bọn trẻ rồi cũng đi ngủ, Silas và Sarah nói chuyện với nhau đến tận đêm khuya. Họ nói về Công chúa và đám con pháp sư của mình, và về những thay đổi đã xảy ra với Lâu đài. Họ bàn chuyện đào thoát tới Đầm Cỏ Thô, hoặc đi sâu vào cánh rừng và sống với Galen. Mãi đến khi bình minh hé dạn, họ mới ngủ thiếp đi, Silas và Sarah đã quyết định làm cái điều mà gia đình Heap thường hay làm: tính toán mọi phương kế và hy vọng điều tốt nhất sẽ xảy ra.

Và như thế, suốt chín năm rưỡi sau, Silas và Sarah vẫn giữ im lặng. Họ khóa kín và che chắn cửa nhà, chỉ nói chuyện với những láng giềng và những người mà họ tin cậy, và khi lớp học Pháp thuật ở trường bị cấm, họ dạy Pháp thuật cho các con tại nhà vào những buổi tối. Chính vì lý do đó mà chín năm rưỡi sau, tất cả mọi người trong gia đình Heap, ngoại trừ một người, đều có mắt màu xanh lá cây đậm.

Chương 3 Vị bảo hộ toàn quyền

Sáu giờ sáng và trời vẫn còn tối, đã mười năm tính từ cái ngày Silas tìm thấy cái bọc. Ở cuối Hành lang 223, đằng sau cánh cửa lớn màu đen có số 16 do Đội Tuần tra Số nhà đóng lên gia đình Heap đang ngủ say sưa. Jenna nằm cuộn tròn trên chiếc giường hộp xinh xinh của mình, chiếc giường do Silas đóng cho cô bé từ gỗ dạt trôi tấp vào bờ sông. Chiếc giường được đóng thành một chiếc tủ lớn, kê ở đầu một căn phòng rộng, mà thật ra đó là căn phòng duy nhất thuộc sở hữu của gia đình Heap.

Jenna yêu chiếc giường của bé lắm. Sarah dùng vải vụn màu sắc sặc sỡ may chắp lại thành những tấm rèm để cho Jenna có thể kéo xuống, quay kín giường, vừa tránh được rét lại vừa tránh khỏi đám anh ồn ào của mình. Điều thú vị nhất là, cô bé có một ô cửa sổ nho nhỏ ở trên tường, ngay phía trên gối nằm một chút, nhìn ra dòng sông. Nếu Jenna không ngủ được, cô bé có thể chong mắt ngó ra cửa sổ hàng nhiều giờ liền, ngắm những đoàn thuyền vô tận đủ mọi kiểu dáng, tấp nập đi ra đi vào Lâu đài, và thỉnh thoảng vào những đêm trời trong, cô bé mê mẩn đếm sao cho đến khi ngủ thiếp đi.

Căn phòng lớn là chỗ cho toàn thể gia đình Heap sống, nấu nướng, ăn, tranh luận, và (thỉnh thoảng) làm bài tập về nhà. Căn phòng bừa bộn kinh khủng. Nó chứa lú khú những món đồ tích góp được suốt 20 năm kể từ khi Sarah và Silas cùng nhau gây dựng gia đình. Nào là cần câu cá và cuộn dây nhợ, giày, vớ, dây thừng và bẫy chuột, túi giỏ và chăn mền, lưới và que đan, rồi nào là quần áo và nồi niêu xoong chảo, gối và đồ nghề nấu bếp, rồi sách, sách, sách, và đương nhiên ngày càng thêm nhiều sách.

Nếu ai ngó ngán đảo quanh căn phòng của gia đình Heap, hy vọng tìm được một chỗ trống để ngồi, thì chắc chắn sách sẽ là thứ được thấy trước tiên. Tất cả mọi góc ngách, xó xỉnh đề toàn là sách là sách. Sách trên những cái kệ nghiêng vông, sách trong thùng, sách trong những cái bao treo thông từ trên trần nhà xuống, sách dùng để kê bàn, và sách chất thành những chồng cao ngất ngều, đe dọa có thể đổ sập xuống vào bất cứ lúc nào. Sách truyện, sách dược thảo, sách nấu ăn, sách về thuyền, sách dạy câu cá, nhưng chiếm phần lớn là hàng trăm quyển sách Pháp thuật, do Silas lén lút cứu vớt khỏi trường học khi Pháp thuật bị cấm dạy cách đây vài năm.

Chính giữa căn phòng là một lò sưởi lớn, từ đó một ống khói cao vút lên, ngoằn ngoèo bò xuyên qua mái nhà- trong lò chứa những tàn dư của một ngọn lửa, giờ đã lạnh ngắt, xung quanh là sáu thằng con trai nhà Heap và một con chó to đùng đang ngủ ngổn ngang trong một đồng mền bông và tấm đắp.

Sarah và Silas cũng đang ngủ ngon lành. Họ đã tẩu thoát lên gác mái bé tí, do Silas chiếm được cách đây vài năm bằng cách đơn giản là trổ hấn một lỗ xuyên qua trần nhà, sai khi Sarah tuyên bố rằng bà không còn chịu nổi cảnh chung phòng với sáu thằng quỷ nhỏ đang lớn nữa.

Nhưng, giữa đám lộn xộn trong căn phòng lớn một ốc đảo nhỏ ngăn nắp nhô lên- một chiếc bàn dài, hơi xộc xệch phủ khăn bàn trắng tinh. Trên bàn bày biệ chín cái đĩa và chín cái ca, và ở đầu bàn có một chiếc ghế nhỏ được trang trí bằng lá cây và quả mọng mùa đông. Mặt bàn phía trước chiếc ghế có đặt một món quà xinh xinh, được gói cẩn thận trong giấy hoa và cột ruy băng đỏ thắm, sẵn sàng cho Jenna mở ra vào ngày sinh nhật thứ mười của cô bé.

Tất cả đều bình yên và thỉnh lặng kho gia đình Heap nằm ngủ an bình trong suốt những tiếng

đồng hồ cuối cùng của đêm tối, trước khi mặt trời mùa đông đến hẹn lại lên
Tuy nhiên, ở đầu đằng kia Lâu đài, trong Cung Điện của những người Bảo hộ, giấc ngủ, dù yên bình hay không, vẫn luôn bị bỏ bê.

Vị bảo hộ Toàn quyền vừa bị dựng dậy khỏi giường và với sự trợ giúp của tên Hầu Đem, ông ta lật đặt mặc chiếc áo chên màu đen viền long thú và khoác chiếc áo chùng đen khảm vàng nặng chịch vào, xong quay sang quát tháo, hướng dẫn Hầu Đem cách cột dây đôi giày lụa thêu cho mình. Rồi, tự tay ông ta đội chiếc vương miện tuyệt đẹp lên đầu. Vị Bảo hộ Toàn quyền không bao giờ để ai trông thấy mình không có vương miện ngự trên đầu, nó vẫn mang một vết lõm từ ngày bị rút khỏi đầu Nữ hoàng và lao xuống nền nhà bằng đá. Chiếc vương miện đậu hơi vẹo trên cái hộp sọ hói, nhòn nhọn của ông ta nhưng tên Hầu Đem, mới vào làm và sợ đến chết khiếp, không dám thông báo cho ông ta biết.

Vị Bảo hộ Toàn quyền rải những bước chân hùng dũng trong hành lang dẫn tới phòng Thiết triều. Đó là một người đàn ông nhỏ choắt như chuột, da tái, với đôi mắt hình như không màu, và một bộ râu dê cầu kỳ mà ông ta vốn có thói quen tối hàng nhiều giờ rửa sạch, ngắm vuốt một cách khoái chí. Ông ta gần như bị gói gọn trong chiếc áo khoác rộng lưng phồng, khảm đầy những phù hiệu quân đội, và diện mạo ông ta trông hơi lỗ bịch do chiếc vương miện thanh thoát của phụ nữ bị đội lệch. Nhưng giả sử có ai trông thấy ông ta vào buổi sáng hôm ấy, thì chắc chắn người đó cũng không dám bật cười, mà hẳn chỉ biết núp vào bóng tối, hy vọng ông ta đừng nhìn thấy mình, bởi vì ông Bảo hộ Toàn quyền tỏa ra một bầu không khí đe dọa ghê gớm. Gã Hầu Đem giúp vị Bảo hộ Toàn quyền an vị trên chiếc ngai vàng trang trí hoa văn cầu kỳ ở trong phòng Thiết triều. Sau đó, bị phẩy tay đuổi đi một cách nôn nóng, gã liền hấp tấp rời đi khỏi với vẻ biết ơn; ca trực của gã sắp hết.

Không khí lạnh như cắt buổi sáng ở lì trong phòng Thiết triều. Bảo hộ Toàn quyền ngồi đứng vững trên ngai vàng, nhưng hơi thở của ông ta, bị bám khí lạnh thành những tiếng phì phò gấp rút, đã tố cáo tâm trạng kích động của ông.

Ông ta không cần đợi lâu thì đã có một phụ nữ trẻ cao, mặc áo chùng đen tuyền và áo chên đỏ rực của Ám sát binh lạnh lện bước vào, và cúi chào đến nỗi hai ống tay áo xẻ của mũ quét xuống sàn đá.

"Tâu, đã tìm thấy Công chúa," mũ Ám sát binh tâu bằng giọng trầm.

Bảo hộ Toàn quyền ngồi thẳng dậy và giương đôi mắt trắng dã dòm mũ Ám sát binh.

"Người chắc chứ? Ta không muốn sai lầm lần này đâu đấy," ông ta cất giọng đe dọa.

"Tâu, gián điệp của chúng ta đã nghi ngờ một đứa trẻ từ lâu. Chị ta để ý thấy con bé là một người lạ trong gia đình của chính nó. Hôm qua, gián điệp của chúng ta phát hiện ra đứa trẻ này đúng tuổi."

"Chính xác mấy tuổi?"

"Đúng mười tuổi vào hôm nay, tâu Chúa thượng".

"Thật không?" Vị Bảo hộ Toàn quyền ngả người ra sau ngai vàng và nghiền ngẫm những lời mũ Ám sát binh vừa nói.

"Tâu, thần có hình đứa trẻ ấy ở đây. Thần thấy rằng nó rất giống mẹ nó, cựu Nữ hoàng."

Mũ Ám sát binh lôi từ bên trong áo chên ra một tờ giấy nhỏ. Trên giấy là bức tranh, với nét vẽ thật tài tình là một bé gái có đôi mắt màu tím đậm và mái tóc đen dài.

Bảo hộ Toàn quyền cầm lấy bức vẽ. Quả đúng vậy, Con bé này giống Nữ hoàng đã chết như đúc. Ông ta liền ra ngay một quyết định và bật những ngón tay xương xẩu một tiếng tách thật to.

Mụ Ám sát binh nghiêng mình, cúi đầu

"Bẩm?"

"Tối nay. Nửa đêm. Đến ngay... ở đâu, hả?"

"Bẩm, phòng 16, Hành lang 223"

"Họ?"

"Bẩm, Heap"

"Ờ. Mang súng bạc. Bao nhiêu người trong gia đình đó?"

"Bẩm, chín, kể cả đứa trẻ."

"Thế thì, chín viên đạn đề phòng rắc rối. Viên bạc dành cho đứa trẻ. Mang nó về đây cho ta. Ta muốn có bằng chứng."

Mụ phụ nữ trẻ mặt trắng bệch. Đây là bài kiểm tra đầu tiên, và duy nhất của mụ. Không có cơ hội thứ hai cho Ám sát binh.

"Bẩm, vâng."

Mụ cúi chào nhanh và rút lui, hai bàn tay mụ run cầm cập.

Trong một góc lặng lẽ của phòng Thiết triều, hồn ma Alther Mella đứng dậy khỏi băng ghế đá lạnh toát mà ngai ngời này giờ. Ngai thở dài và duỗi thẳng đôi cẳng ma. Xong, quần mấy lớp ào thụng màu tía nhạt quanh mình, ngai hít một hơi thật sâu và bước xuyên qua bức tường đá của phòng Thiết triều.

Ra đến ngoài trời, hồn ma bay lượn ở độ cao cách mặt đất mười tám mét trong bầu không khí lạnh buổi sáng còn tối mờ. Thay vì sải bước theo đúng cách thức cao quý mà một hồn ma ở tuổi tác và địa vị của ngai nên tuân thủ, thì Alther lại dang đôi cánh tay như cánh chim và uyển chuyển chao liệng qua làn tuyết rơi.

Bay là điều duy nhất mà hồn ma Alther thích thú về phận làm ma. Bay, hay Nghệ thuật Khinh công Thất truyền, là môn phái mà những Pháp sư Tối thượng hiện đại không còn thực hiện nữa. Ngay cả Marcia, người mà đáng ra phải bay được, cũng chẳng làm được khá hơn một cú liện chớp nhoáng rồi đâm sầm xuống đất. Vì lý do nào đó, bí mật Khinh công đã bị thất lạc. Nhưng dĩ nhiên tất cả mọi con ma đều có thể bay được. Và kể từ khi thành ma, Alther đã mất luôn nỗi ám ảnh sợ độ cao của mình, và đã mãi mê dành không biết bao nhiêu giờ để chau chuốt cho những cú nhào lộn tinh xảo. Ngoài ra, phận làm ma chẳng có gì cở thể khiến ngai thích thú, và ngồi trong phòng Thiết triều (nơi trước kia, khi còn sống ngai từng đóng đô thật sự - và tiếp tục là nơi Alther trải qua một năm và một ngày kiếp làm ma của mình) là một trong những công việc mà ngai ít thích nhất. Nhưng ngai buộc phải làm. Alther tự coi bốn phận của mình là phải biết vị Bảo hộ Toàn quyền đang âm mưu cái gì và phải cố cập nhật tin tức cho bà Marcia. Nhờ sự giúp sức của hồn ma Alther mà bà có thể giữa được trạng thái đi trước Bảo hộ Toàn quyền một bước và bảo vệ an toàn cho Jenna. Tính cho đến bây giờ.

Suốt bao nhiêu năm, kể từ khi Nữ hoàng tạ thế, Bảo hộ Toàn quyền càng ngày càng ráo riết săn lùng Công chúa. Năm nào ông ta cũng thân hành rong ruổi đường xa, và nguy hiểm tới Vùng Đất hoang. Ở đó, ông ta buộc phải báo cáo tiến độ của mình cho một cựu Pháp sư Tối thượng biến thành Thầy đồng Gọi hồn, DomDaniel.

Chính DomDaniel là kẻ đã sai Ám sát binh đầu tiên đi thủ tiêu Nữ hoàng, và chính DomDaniel đã dựng nên vị Bảo hộ Toàn quyền và bẻ gãy tay sai để lòng sục Lâu đài và truy tìm Công chúa. Bởi chừng nào Công chúa vẫn còn ở trong Lâu đài, chừng đó DomDaniel còn không dám lại gần. Vì vậy, năm nào Bảo hộ Toàn quyền cũng hứa với DomDaniel rằng năm nay ông ta sẽ

thành công. Năm nay, ông ta sẽ quét sạch tàn tích của Nữ hoàng và cuối cùng sẽ chuyển giao Lâu đài cho chủ nhân đích thực của nó, DomDaniel.

Và chính vì lý do này mà khi hồn ma Alther rời khỏi phòng Thiết triều, Bảo hộ Toàn quyền đeo vào khuôn mặt mình thù mà ngày xưa mẹ ông vẫn gọi là ngốc nghếch.

Rốt cuộc, ông ta đã làm xong việc được giao. Dĩ nhiên, ông ta nghĩ bụng (trong lúc nụ cười ngốc nghếch biến thành nụ cười tự mãn), chẳng phải nhờ trí thông minh và tài năng tuyệt tột đỉnh của mình mà mình đã phát hiện ra con bé đấy sao. Nhưng không phải- chẳng qua là một cú ăn may quái dị mà thôi.

Khi Bảo hộ Toàn quyền chiếm lĩnh Lâu đài, một trong những điều đầu tiên ông ta làm là cấm phụ nữ có chân trong trụ sở hành chính. Nhà vệ sinh Nữ, vì không còn dùng đến nữa, cuối cùng trở thành một phòng họp Hội đồng nhỏ. Trong suốt tháng lạnh căm vừa qua, Hội đồng Bảo hộ họp nhóm ở cái phòng trước kia là Nhà vệ sinh Nữ, rất tiện lợi vì có lò sưởi đốt củi, ấm hơn phòng Hội đồng Bảo hộ nhiều góc ngách, nơi từng cơn gió buốt thấu cứ hù rít réo quanh và đông cứng bàn chân các ông Hội đồng thanh những khối nước đá.

Và như vậy, rất vô tình, đúng một lần duy nhất mà quân Bảo hộ đã đi trước hồn ma Alther Mella một bước. Vì là ma, nên Alther chỉ đi tới được những nơi mà khi còn sống ngài từng đi- và, vốn là một Pháp sư trẻ có giáo dục, cả đời Alther không bao giờ léo hánh đến Nhà vệ sinh Nữ. Điều duy nhất ngài có thể làm là lảng vảng chờ bên ngoài, như hồi còn sống và đang tán tỉnh thẩm phán Alice Nettles.

Một buổi xế chiều lạnh băng cách đây vài tuần, con ma Alther đã thấy Hội đồng Bảo hộ đi vào Nhà vệ sinh Nữ. Cánh cửa nặng nề, có dòng chữ QUÝ BÀ vẫn còn thấy được những mẫu tự vàng bị phai nhòa, đóng sầm lại sau lưng chúng, và ma Alther lượn lờ bên ngoài, dán tai vào cánh cửa, cố nghe ngóng xem chúng bàn bạc gì. Nhưng dù có cố nghe thế nào, ngài cũng không thể nghe được việc Hội đồng Bảo hộ quyết định phái tên gián điệp xuất sắc nhất của chúng, Linda Lane, biết thảo dược và chữa bệnh, tới sống ở phòng 17, Hành lang 223, sát bên phòng của gia đình Heap.

Và như vậy cả hồn ma Alther lẫn gia đình Heap đều không hay biết rằng, người lảng giêng mới là một gián điệp. Và lại là một tên gián điệp cừ khôi.

Khi hồn ma Alther Mella bay qua màn tuyết dày, mãi nghiền ngẫm cách cứu Công chúa, ngài lơ đãng, lặn lại gần hai vòng quãng đường rồi mới lao xuống, xuyên qua những bông tuyết rơi dập dềnh để đến Kim tự tháp vàng, ngự trên đỉnh Tháp Pháp sư.

Alther khéo léo đáp xuống bằng hai bàn chân. Trong một tích tắc, ngài đứng thẳng bằng trên mũi chân. Rồi ngài nâng cánh tay lên quá đầu và quay tít thật nhanh, nhanh nữa cho tới khi bắt đầu chìm từ từ qua mái nhà và xuống căn phòng bên dưới, nơi đây ngài tính toán sai nên đã đáp xuống và rớt vèo qua bức màn trướng treo trước cái giường bốn cọc mùng của bà Marcia Overstrand.

Bà Marcia ngồi phắt dậy thất kinh. Ma Alther nằm song xoài trên gối của bà, bối rối.

"Xin lỗi, Marcia. Rất bất lịch sự. Ồ tốt, ít nhất cô cũng đang không đeo lô cuốn."

"Tóc tôi quần tự nhiên mà, cảm ơn, Ngài Alther," bà Marcia cúi kính nói. "Lẽ ra ngài nên đợi đến khi tôi thức dậy thì hơn."

"Tôi e rằng, Marcia à," ngài nói khó nhọc, "việc này không chờ được đâu."

Chương 4 Bà Marcia Overstrand

Bà Marcia Overstrand sải bước ra khỏi phòng ngủ trên tầng tháp cao ngất của mình để đi vào phòng để quần áo ngay bên cạnh, mở tung cánh cửa màu tía nặng nề dẫn lên chiếu nghỉ và soi bóng mình vào trong chiếc gương điều chỉnh.

"Bớt tám phần trăm!" Bà ra chỉ thị cho chiếc gương, mà sáng nào cũng lú lú và kinh hãi chọn tư thế sẵn sàng nghinh đón khi cánh cửa của bà Marcia mở toang ra. Suốt bao nhiêu năm ròng, chiếc gương luôn đọc được tiếng những bước chân khi chúng dậm lên ván sàn gỗ, và hôm nay chúng khiến cho chiếc gương rất bực mình. Bực mình ghê lắm. Chiếc gương đứng nghiêm, và với vẻ hăng hái muốn làm hài lòng, nó chỉnh cho hình ảnh phản chiếu của bà Marcia mảnh bớt đi tám phần trăm, khiến bà trông giống như một con bọ màu tía, cái kính ồm tựa cây sậy.

"Khùng!" Bà Marcia gắt.

Chiếc gương tính toán lại. Nó ghét phải làm toán vào lúc sớm bảnh mắt, và nó tin chắc là bà Marcia đã cố ý đưa cho mình cái phần trăm quỷ quái như thế này. Bộ bà ấy không thể ồm đi theo một con số tròn, kiểu như 5%, hoặc thậm chí nhỉnh thêm chút nữa là 10% được sao. Chiếc gương thích những con số 10% lắm- nó có thể làm được những con số ấy.

Bà Marcia mỉm cười với hình ảnh mình trong gương. Trông bà thật tuyệt vời.

Bà mặc đồng phục Pháp sư Tối thượng mùa đông vào. Bộ đồ rất vừa vặn với bà. Chiếc áo chùng hai lớp lụa màu tía được viền lông mèo angora màu chàm mềm mại nhất. Nó duyên dáng buông xuống từ đôi bờ vai rộng và ngoan ngoãn chụm lại ôm quanh đôi bàn chân nhọn của bà. Bàn chân của bà Marcia nhọn là vì bà mê thích các loại giày mũi nhọn, và bà hay đặt đóng riêng cho thật đặc biệt. Chúng được làm bằng da rắn, thứ da được lột từ loài trăn tía mà tiệm giày cất giữ ở sân sau, chỉ chuyên dùng để đóng giày cho bà Marcia. Ông thợ giày Terry Tarsal ghét rắn và tin rằng bà Marcia đặt da rắn là có chủ ý. Có lẽ ông ta đúng. Đôi giày da trăn của bà Marcia óng ánh lên trong ánh sáng phản chiếu từ chiếc gương, và vàng cùng bạch kim nạm trên dải thắt lưng Pháp sư Tối thượng của bà chói rục lên thật oai nghi. Quanh cổ bà đeo tấm bùa Hộ mạng Akhu, biểu tượng và nguồn sức mạnh của Pháp sư Tối thượng.

Bà Marcia hài lòng. Hôm nay bà cần toát lên vẻ uy nghi. Uy nghi và một chút đáng sợ. Đúng, chỉ một chút đáng sợ nếu cần. Bà hi vọng không cần đến nó.

Bà Marcia không chắc là mình có tỏ ra đáng sợ được hay không. Bà cố thử vài điệu bộ trong gương. Chiếc gương co rúm lại im re, nhưng bà vẫn chưa chắc mình sẽ chọn điệu bộ nào. Bà Marcia không nhận ra rằng hầu hết mọi người đều cho là bà thật sự đáng sợ lắm rồi, một vẻ đáng sợ hoàn toàn tự nhiên.

Bà Marcia bật ngón tay.

"Sau!" Bà quát

Chiếc gương soi phía sau bà.

"Hông!"

Chiếc gương soi cả hai bên hông bà.

Sau đó bà đi ra. Bước xuống cầu thang hai bậc một, xuống nhà bếp để khiến chiếc bếp lò hoảng hồn, nó đã nghe tiếng bà đi tới và cuống quýt tự thấp lửa lên trước khi bà bước qua ngưỡng cửa.

Nhưng nhớ làm không xong, và bà Marcia cau có, quạu quọ suốt bữa điểm tâm. Bà Marcia bỏ mặc chén đĩa bữa sáng cho chúng tự rửa lấy và bước thoăn thoắt ra khỏi cánh cửa tía nặng chịch dẫn tới các phòng của bà. Cánh cửa đóng lại một tiếng "cách" nhẹ, đầy kính cẩn sau lưng khi bà Marcia nhảy lên dãy cầu thang xoắn bạc.

Nó bắt đầu quay như một cái mở nút chai khổng lồ, chậm rãi đưa bà xuống tòa tháp cao sừng sững, qua những tầng gác như vô tận và những cánh cửa đủ kiểu đủ loại- mà tất cả đều dẫn tới những phòng của các pháp sư theo một hệ thống phân bậc tài tình. Từ các căn phòng vọng ra tiếng luyện bùa, tiếng niệm thần chú và tiếng những ông bà pháp sư râm ran nói chuyện với nhau trong bữa sáng. Mùi thịt xông khói, cốm bắp, bay dập dềnh lên từ sảnh đường phía dưới, và khi chiếc cầu thang xoắn ốc nhẹ nhàng dừng lại, bà Marcia bước ra, cảm thấy hơi mắc ói và nhìn về phía trước, hướng thẳng vào bầu không khí trong lành. Bà bước lẹ làng qua sảnh đường, tới cánh cửa đôi đồ sộ bằng bạc đặc, chặn giữ lối vào Tháp Pháp sư. Bà Marcia đọc mật khẩu, cánh cửa đôi lẳng lặng mở ra cho bà, và một tích tắc sau bà Marcia đã đi qua vòm cửa bạc, xông ra ngoài cái lạnh cắt da thịt của một buổi sáng giữa mùa đông tuyết đổ.

Khi bà Marcia đi xuống những bậc thang dốc, thận trọng dẫm đôi giày có mũi nhọn hoắt lạo xạo lên tuyết, bà khiến cho tên lính canh đang vờ vẫn chơi tuyết vào một con mèo hoang sững người lại. Một cục tuyết đáp bịch xuống tấm áp chùng lụa tía của bà.

"Đừng thế chứ!" Bà Marcia nạt, phủ cục tuyết khỏi áo chùng.

Tên lính canh giật bắn mình đứng nghiêm. Trông hẩn kinh hãi. Bà Marcia nhìn đăm đăm vào thằng bé như trẻ bụi đời. Nó mặc đồng phục của lính canh, một kiểu thiết kế ngớ ngẩn từ vải cô-tông mỏng, một manh áo chèn sọc đỏ và trắng có bèo màu tía diềm quanh ống tay áo. Nó cũng đội một chiếc nón mềm lớn màu vàng, mang vớ ôm màu trắng và ủng màu vàng chói, và bàn tay trái của nó, để trần và xanh thẫm lại vì lạnh, cầm một cán giáo nặng.

Bà Marcia từng phản đối khi những tên lính canh đầu tiên đến Tháp Pháp sư. Bà đã bảo với ông Bảo hộ Toàn quyền rằng các pháp sư không cần phải có bảo vệ. Họ có thể tự chăm sóc mình rất tốt, xin cảm ơn. Nhưng lão ta chỉ nhếch nhếch cười khinh mạn của mình lên và diềm nhiên bảo với bà rằng có lính canh là vì sự an toàn của các pháp sư. Bà Marcia nghi ngờ gã đặt bọ chúng ở đó không chỉ để theo dõi việc ra vào của các pháp sư mà còn để làm cho các pháp sư thành ngớ ngẩn.

Bà Marcia nhìn tên lính canh vừa ném tuyết. Chiếc nón rộng quàng khổ đối với nó - sụp hẳn xuống và đậu lại trên hai tai, coi bộ loe ra đúng chỗ để tiện hứng không cho chiếc nón sụp xuống mắt nó. Vành nón tạo cho gương mặt gầy gò, tím tái của thằng bé có màu vàng nhợt yếu ớt. Hai con mắt xám sâu thẳm trố lên kinh hoàng bên dưới cái nón khi thằng bé nhận ra mình vừa ném tuyết trúng Pháp sư Tối thượng.

Trông hẩn, bà Marcia nghĩ, quá bé con để làm một tên lính.

"Mi bao nhiêu tuổi?" Bà hỏi như buộc tội

Tên lính canh đỏ mặt. Trước giờ chưa từng có ai như bà Marcia thèm nhìn nó, chứ đừng bảo là nói chuyện với nó.

"Mư...ười, thưa bà."

"Thế sao mi không đi học?" Bà Marcia hặc hỏi.

Tên lính canh tỏ ra kiêu hãnh:

"Tôi không cần trường học, thưa bà. Tôi ở trong Thiếu sinh quân. Chúng tôi là niềm tự hào của Hôm nay, là chiến binh của Ngày mai."

"Mi có lạnh không?" Bà Marcia buột miệng hỏi.

""Kh... không, thưa bà. Chúng tôi được huấn luyện để không cảm thấy lạnh."

Nhưng đôi môi của tên lính canh đã tím bầm và nó run bần bật khi nói.

"Hừ," bà Marcia nện giày xuống tuyết, đi khỏi, bỏ lại tên lính canh với bốn giờ canh gác của nó nữa.

Bà Marcia bước phăm phăm qua khoảng sân dẫn ra khỏi Tháp Pháp sư, và bước qua một cánh cổng hông, đưa bà vào một lối đi bộ im ắng, ngập tuyết.

Bà Marcia đã là pháp sư Tối thượng được mười năm rồi, kết từ ngày ấy, và khi dần bước lên đường, ý nghĩ của bà lùi về quá khứ. Bà nhớ cái thời mình còn là mầm hi vọng đáng thương, đọc ngẫu nhiên bất cứ thứ gì về pháp thuật, hy vọng một điều hiếm hoi - ấy là được chọn làm học trò của Pháp sư Tối thượng, ngài Alther Mella. Đó là những năm tháng hạnh phúc sống trong một căn phòng nhỏ ở khu Mở Rộng cùng với rất nhiều mầm hi vọng khác, hầu hết họ sau đó không lâu đều được chọn làm học trò của những Pháp sư Thường đẳng. Nhưng Marcia không muốn vậy. Cô biết mình muốn gì, và cô muốn vị trí cao nhất cơ. Thế nhưng, Marcia vẫn không thể tin nổi vận may của mình khi cô có cơ hội được nhận làm học trò của ngài Alther Mella. Mặc dù trở thành học trò của ngài không có nghĩa là cô sẽ trở thành Pháp sư Tối thượng, nhưng đó là một bước nữa tiến gần hơn đến giấc mơ của mình. Và vì vậy, Marcia mất thêm bảy năm và một ngày kế tiếp sống trong Tháp Pháp sư với tư cách là học trò của Alther.

Bà bất giác mỉm cười một mình khi nhớ lại Alther Mella là một pháp sư tuyệt vời như thế nào. Phương pháp sư phạm của ngài thật dễ gây hứng thú, ngài kiên nhẫn khi bùa chú bị ếm sai, và ngài luôn có câu bông đùa dành cho cô. Ngài cũng là một pháp sư có quyền năng thâm hậu. Cho đến khi chính Marcia trở thành Pháp sư Tối thượng, cô vẫn chưa thể hình dung nổi ngài Alther kiệt xuất đến mức nào. Nhưng trên hết thảy, ngài Alther là một người dễ mến. Nụ cười của bà chợt tắt khi bất giác nghĩ tới sự kiện mình đã thay vị trí của ngài như thế nào, và bà nghĩ về cái ngày cuối cùng của cuộc đời Alther Mella, cái ngày mà bây giờ ông Bảo hộ Toàn quyền gọi là Ngày Đầu.

Chìm đắm trong suy tư, bà Marcia bước lên những bậc thang hẹp dẫn lên gờ tường rộng, có mái che, chạy ngay dưới chân bức tường Lâu đài. Đó là một lối đi tắt tới Bờ Đông, tên gọi mới hiện thời của khu Mở Rộng, và cũng là nơi hôm nay bà đang hướng tới. Gờ tường này được bảo tồn để cho đội Tuần tra Vũ trang Bảo hộ sử dụng nhưng bà Marcia biết rằng, ngay cả thời nay, không ai ngăn được Pháp sư Tối thượng đi bất cứ nơi nào. Vì vậy, thay vì len lỏi đi qua những hành lang vô tận, thỉnh thoảng đông cứng như nhiều năm trước vẫn đi, bà lại di chuyển dọc theo gờ tường cho đến khi, khoảng chừng nửa giờ sau, bà trông thấy một cánh cửa và bà nhận ra chính là nó.

Bà Marcia hít một hơi thật sâu. Thế đấy, bà thầm nhủ. Bà đi theo một dãy cầu thang xuống gờ tường và đứng đối mặt với cánh cửa. Vừa cúi người định xô cánh cửa một cú thì nó đã hoảng sợ khi trông thấy bà và liền mở bung ra ngay. Bà Marcia lao vụt qua cánh cửa và tông ầm vào bức tường mỏng mảnh đối diện. Cánh cửa đóng sập lại, và bà Marcia nín thở. Hành lang tối hủ, ẩm ướt và bốc mùi bắp cải luộc, mùi nước đá và phân mèo khô. Cái này không như những thứ mà bà Marcia nhớ. Hồi bà sống ở trong khu Mở Rộng, những hành lang này từng rất ấm và sạch sẽ, được thắp sáng bằng những ngọn đuốc ống sậy, gần cách khoảng dọc theo bức tường và được các cư dân đầy tự hào lau chùi mỗi ngày.

Bà Marcia hy vọng mình còn nhớ đường tới căn phòng của Sarah và Silas Heap. Trong những

năm là học trò bà thường hay phóng vu qua cánh cửa nhà họ, hy vọng Silas Heap đứng trông thấy bà mà mời vào. Tiếng ồn ào là thù bà nhớ nhất, tiếng náo loạn của đám nhóc con la hét, nhẩy nhót, đánh nhau và làm bất cứ điều gì bọn con trai nhỏ hay làm, mặc dù bà Marcia không biết chắc bọn chúng hay làm gì- bởi vì bà thích tránh né con trai hơn, nếu có thể tránh được. Bà Marcia cảm thấy hơi hồi hộp khi bước dọc theo những hành lang thối om, ẩm thấp. Bà bắt đầu tự hỏi việc đã ra sao rồi kể từ lần đầu tiên bà đến nhà Silas hơn mười năm qua. Bà hải hùng về điều mình sẽ phải nói cho gia đình Heap, thậm chí bà còn tự hỏi không biết Silas có tin mình không. Anh ta là một pháp sư bướng bỉnh, và bà biết anh ta không thích bà cho lắm. Cứ như vậy với những ý nghĩ quay cuồng trong đầu. mà Marcia bước dứt khoát dọc theo những hành lang và không để ý tới bất kỳ điều gì khác.

Nếu bà chịu khó để ý một chút, thì chắc hẳn bà đã kinh ngạc trước những phản xạ của mọi người đối với bà. Lúc này là tám giờ sáng, giờ mà Silas Heap gọi là giờ cao điểm. Hàng trăm con người mặt mày xanh xap hời hả trên đường đi làm, đôi mắt ngái ngủ của họ chớp chớp trong bóng tối, và bộ đồ rẻ tiền, mong manh ôm sát lấy người họ, những mong chống lại cái lạnh thấu xương phả ra từ những bức tường đá ẩm. Giờ cao điểm ở trong những hành lang của Bờ Đông là giờ phải tránh. Dòng người ùn ùn xô nhau đi, vượt qua cả ngõ hẻm mà ai đó đang tính quẹo, cho tới khi người đó cố lượn lác sao đó để xuyên qua được dòng người bên này và nhập được vào dòng người chiều bên kia. Bầu không khí giờ cao điểm luôn đầy ắp những tiếng ai oán:

"Cho tôi ra khỏi đây, làm ơn đi!"

"Đừng có đẩy tôi!"

"Để tôi quẹo, tôi quẹo!"

Nhưng bà Marcia đã làm cho giờ cao điểm biến mất. Không cần thiết phải dùng đến pháp thuật ở đây- chỉ nội việc bà Marcia xuất hiện thôi cũng đã đủ khiến cho tất cả mọi người đang đi bốn ngừng phất lại rồi. Trước giờ hầu hết cư dân của Bờ Đông đều chưa từng trông thấy Pháp sư Tối thượng. Nếu họ trông thấy bà chút nào đó, thì chắc hẳn là do họ đã đi một ngày đường tới Trung tâm Tham quan của Tháp Pháp sư, và nấn ná ở khoảng sân cả ngày, hy vọng mình may mắn thoáng thấy được bà. Vì thế cho nên việc Pháp sư Tối thượng cùng đi với họ trong trong những hành lang nhóp nhép của Bờ Đông là điều không thể tin nổi.

Mọi người há hốc miện và co rúm lại. Họ tan chảy vào những hốc cửa tắm tối và lĩnh biến vào những ngõ ngách bên hông nhà. Họ lằm rằm niệm chú. Một số khác đông cứng lại và đứng ngây ra tại chỗ, hết những con thỏ bị một luồng ánh sáng chói lòa lia trúng. Họ dòm bà Marcia trao tráo như thể bà là một sinh vật đến từ hành tinh khác; mà đúng ra bà đã phải dọn ra cái hành tinh ấy chính vì những sự khác nhau giữa cuộc sống của bà và của họ.

Nhưng bà Marcia thật sự không nhận ra điều này. Mười năm làm Pháp sư Tối thượng đã tách biệt bà khỏi cuộc sống thực, và cho dù có sống sót đến đâu chẳng nữa khi lần đầu tiên việc đó xảy ra, thì bây giờ bà cũng đã quen với việc người ta dạt ra nhường đường cho mình, cúi chào và lằm nhăm những lời tôn kính quanh mình.

Bà Marcia bước ra khỏi đường phố chính và rẽ vào hành lang hẹp dẫn tới nhà của gia đình Heap. Trên đường đi bà Marcia nhận thấy tất cả những hành lang bây giờ đều được đánh số, thay thế cho những cái tên kỳ quặc của chúng trước kia, chẳng hạn như Góc gió, Hẻm ngược.

Địa chỉ hồi trước của gia đình Heap là: Cửa Đỏ lớn, Lô tới và Lùi lại, khu Mở Rộng.

Bây giờ hóa ra nó lại là thế này: Phòng 16, Hành lang 233, Bờ Đông. Bà Marcia biết rõ mình thích tên nào hơn.

Bà Marcia đã tở cửa nhà Heap, cánh cửa vừa bị đội Tuần Sơn sơn đen cách đây vài ngày. Bà nghe được tiếng huyền não ầm ĩ của bữa sáng nhà Heap ở đằng sau cánh cửa. Bà hít thở vài hơi thật sâu.

Bà không thể trì hoãn khoảnh khắc này lâu hơn được nữa.

Chương 5: Tại nhà Heap

"Mở," bà Marcia bảo cánh cửa đen nhà Heap.

Nhưng, là một cánh cửa thuộc quyền Silas Heap, nó chẳng nhúc nhích gì cả. Chưa kể, bà Marcia nghĩ, bà còn thấy nó thít chặt lại bản lề và tự vặn ổ khóa lại chắc hơn. Vì thế cho nên, Quý bà Marcia Overstrand, Pháp sư Tối thượng, phải hạ mình phang cánh cửa mạnh hết sức. Không ai trả lời. Bà phang lần nữa, mạnh hơn và bằng cả hai nắm đấm, nhưng vẫn không phản hồi. Ngay khi bà vừa định đập cho cánh cửa một cú ra trò (và thật đáng đời nó) thì cánh cửa bật mở toang ra, và bà Marcia đứng mặt đối mặt với Silas Heap.

"Hả?" Ông sảng giọng như thể bà không hơn một người chào hàng bám dai như đũa.

Trong thoáng chốc, bà Marcia á khẩu. Bà nhìn sượt qua vai Silas, thấy một căn phòng hình như vừa mới bị nổ bom và bây giờ, và lý do gì đó, bỗng đầy nhóc bọn con trai. Những chú bé bu quanh một bé gái nhỏ tóc đen, đang ngồi tại một cái bàn phủ khăn trắng sạch một cách đáng ngạc nhiên. Đứa bé gái đang cầm một món quà nhỏ gói giấy màu rực rỡ và cột ruy-băng đỏ, cười hớn hở và đẩy mấy thằng bé đang giả bộ giật lấy quà của mình ra. Nhưng lần lượt từng đứa một, cô bé rồi tất cả bọn con trai ngẩng đầu lên, và một sự im lặng lạ lùng rơi tõm xuống gia đình Heap.

"Chào, Silas Heap," bà Marcia nói, có phần hơi quá lịch thiệp. "Và chào Sarah Heap. Và, ề, chào tất cả các Heap con."

Các Heap con, mà hầu hết không còn nhỏ nữa, chẳng nói gì. Nhưng sáu cặp mắt xanh lá cây biếc và một cặp mắt tím đậm đảo khắp từng chi tiết trên người bà Marcia Overstrand. Bà Marcia bỗng cảm thấy ngượng ngập. Liệu mình có vết bẩn nào trên mũi hay không? Có mớ tóc nào của mình chĩa ra kỳ cục chẳng? Hay có lẽ rằng mình dính rau dền?

Bà Marcia tự nhắc nhở mình rằng bữa sáng nay mình không hề ăn rau dền. Tiến lên nào, Marcia, bà tự động viên. Mi thống lĩnh nơi này cơ mà. Thế là bà quay qua Silas, đang nhìn bà như thể hy vọng bà sẽ chóng rời đi.

"Tôi nói xin chào, Silas Heap," bà Marcia giận dữ.

"Quả đúng thế, Marcia, đúng thế," Silas nói. "Và điều gì mang cô tới đây sau gần ấy năm thế?" Bà Marcia đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi đến đón Công chúa," bà nói.

"Ai?" Silas hỏi.

"Anh biết rõ mười mười là ai mà," bà Marcia quắc lại, bà vốn không thích bị bắt cứ ai, nhất là Silas Heap, chất vấn.

"Chúng tôi không có Công chúa nào ở đây cả, Marcia," Silas nói. "Điều đó là hiển nhiên."

Bà Marcia nhìn quanh quất. Đúng thật, chẳng ai lại nghĩ đến việc tìm thấy một Công chúa ở đây cả. Đúng hơn, trong đời mình, bà Marcia chưa thấy chỗ nào bừa bãi như thế.

Giữa đồng hỗn độn ấy, bên cạnh ngọn lửa mới nhóm, là Sarah đang đứng. Sarah đang nấu món cháo cho bữa sáng sinh nhật thì bà Marcia xông vào nhà bà, và vào luôn cuộc đời bà. Bây giờ bà đứng ngây như phỗng, tay bụng nồi cháo và nhìn trân trân vào Marcia. Có cái gì đó trong ánh mắt Sarah nói cho Marcia hiểu rằng bà biết việc gì sắp xảy ra. Thế này thì, bà Marcia nghĩ, sẽ không dễ dàng đâu. Bà quyết định dằn nén sự hung hãn và làm lại từ đầu.

"Làm ơn cho tôi ngồi xuống, được không, Silas...Sarah?" Bà hỏi.

Sarah gật đầu. Silas nhảu nhỏ. Không ai nói gì.

Silas liếc qua Sarah. Sarah đang ngồi xuống, mặt trắng bệch, run rẩy và quờ cô bé sinh nhật đặt lên đùi mình, ôm thật chặt. Silas mong ước bà Marcia đi khỏi hơn bất cứ điều gì khác và để cho họ yên, nhưng ông biết vợ chồng mình cần phải nghe nhwuxng gì bà ta sắp nói. Ông thở dài đánh thượt và nói:

"Nicko, lấy ghế mời bà Marcia."

"Cảm ơn, Nicko," bà Marcia nói khi ngần ngừ ngồi xuống một trong những chiếc ghế tự đóng của Silas. Nicko tóc bù xù nhe răng cười ngoác với bà Marcia và rút lui vào với các anh mình; bọn chúng đang lớn vờn xung quanh Sarah với ý định bảo vệ mẹ.

Bà Marcia dòm gia đình Heap chăm chăm và sửng sốt, sao mà tất cả bọn họ giống nhau đến thế. Tất cả họ, kể cả Sarah và Silas, đều có tóc quăn màu rơm, và dĩ nhiên tất cả họ đều có mắt xanh lá cây biếc của pháp sư. Và ở giữa đám nhà Heap là Công chúa đang ngồi, mái tóc đen thẳng, mắt tím đậm. Bà Marcia rên thầm trong bụng. Đối với bà, tất cả bọn bon nít đều giống hệt nhau, và bà đã không bao giờ ngờ được Công chúa lại khác biệt gia đình nhà Heap đến thế khi cô lớn lên. Chả trách, hèn chi mà tên gián điệp đã phát giác ra cô bé.

Silas Heap ngồi lên một cái rương úp ngược.

"Hừm, Marcia, có chuyện gì vậy?" Ông nói.

Miệng bà Marcia khô rang:

"Anh có ly nước nào không?" Bà hỏi.

Jenna lui hui trườn khỏi đùi Sarah và đi lại gần bà Marcia, chìa ra một cái ca gỗ mòn vẹt, có dấu răng vòng khắp miệng ca.

"Đây ạ, đây là nước của cháu. Không sao đâu."

Cô bé nhìn bà Marcia chăm chú, đầy vẻ ngưỡng mộ. Jenna chưa từng trông thấy ai giống như bà Marcia, không ai lại đỏ tía một màu, bóng loáng, trông sạch sẽ và sang trọng đến thế, và không ai mang giày mũi nhọn như vậy.

Bà Marcia nhìn vào cái ca vẻ ngờ vực, nhưng rồi, nhớ ra ai đã trao nó cho mình, bèn nói:

"Cảm ơn, Công chúa. À, ề, thần có thể gọi Người là Jenna được không?"

Jenna không đáp. Cô bé quá mải mê ngắm đôi giày tía của bà Marcia.

"Trả lời bà Marcia đi, cưng," Sarah Heap nhắc.

"Dạ, ờm, được ạ, thưa bà Marcia," Jenna nói, lúng túng nhưng lễ phép.

"Cảm ơn Jenna. Rất vui vì lần này được gặp tất cả các quý vị. Và vui lòng gọi tôi là Marcia," bà Marcia nói, bà không thể không nghĩ Jenna trông giống mẹ cô biết chừng nào.

Jenna lui trở lại bên cạnh Sarah, và bà Marcia cố gắng uống một ngụm nước từ cái ca bị gặm.

"Nói mau đi, Marcia," Silas phán từ cái rương lộn ngược của mình. "Chuyện gì thế? Như thường lệ, xem ra chúng tôi luôn là những kẻ cuối cùng biết chuyện."

"Silas, anh và Sarah biết ai ...ề...Jenna... là ai không?"

"Biế chứ. Jenna là con gái của chúng tôi, chứ còn là ai nữa?" Silas nói với vẻ ngang ngạnh.

"Nhưng cô đoán được mà, phải không?" Bà Marcia nói, lái ánh mắt qua phía Sarah.

"Phải," Sarah lẳng lặng nói.

"Vậy là cô sẽ hiểu khi tôi nói rằng cô bé không còn an toàn ở đây nữa. Tôi cần mang cô bé đi.

Ngay bây giờ," bà Marcia nói gấp.

"không!" Jenna thét lên. "Không!"

Cô bé trèo trở lên đùi Sarah. Sarah ôm chầm lấy cô bé.

Silas nổi xung thien:

"Marcia, không phải cứ Pháp sư Tối thượng là cô nghĩ cô có thể bước vào đây và ngang nhiên xáo tung cuộc sống của chúng tôi lên đấy nhé. Chắc chắn cô không mang Jenna đi được. Nó là con chúng tôi. Con gái duy nhất của chúng tôi. Nó an toàn tuyệt đối ở đây và nó sống với chúng tôi."

"Silas," bà Marcia thở dài. "Cô bé không an toàn với anh chị được. Không còn an toàn nữa. Cô bé đã bị phát hiện. Quý vị có một tên gián điệp ở ngay sát vách. Linda Lane"

"Linda!" Sarah sững sờ. "Gián điệp? Tôi không tin."

"Ý cô là cái bà già lẩm lời lúc nào cũng lảng vảng ở đây ba hoa về thuốc viên thuốc nước và không ngừng vẽ tranh bọn trẻ ấy hả?" Silas hỏi.

"Silas!" Sarah phản đối. "Đừng thô lỗ thế"

"Tôi sẽ thô lỗ hơn nữa với mục ta nếu mục là gián điệp" Silas lớn tiếng.

"Không có nếu niếc gì về chuyện đó cả, Silas," bà Marcia nói. "Linda Lane là tên gián điệp cáo già nhất. Và tôi tin chắc là những bức tranh mục ta vẽ sẽ chứng tỏ là rất có ích cho Bảo hộ Toàn quyền."

Silas rên rỉ. Bà Marcia đã thắng thế.

"Silas này, tôi chỉ muốn điều tốt nhất cho Jenna. Anh cần phải tin tôi."

Silas khịt mũi:

"Việc quái gì tôi phải tin cô, hả Marcia?"

"Bởi vì tôi tin cậy giao Công chúa cho anh, Silas à," bà Marcia nói. "Giờ anh phải tin tôi. Chuyện từng xảy ra mười năm trước giờ tuyệt đối không được tái diễn nữa."

"Cô quên rằng, Marcia," Silas gay gắt, "chúng tôi không biết chuyện gì xảy ra mười năm trước. Không ai chịu hạ cổ cho chúng tôi biết."

Bà Marcia thở dài:

"Làm sao tôi có thể nói cho anh biết được, Silas? Đó là điều tốt nhất cho Công chúa. Ý tôi là vì lợi ích của Jenna, anh không biết thì hơn."

Lại nghe nhắc đến Công chúa, Jenna ngược lên nhìn Sarah.

"Lúc này bà Marcia cũng gọi con như thế," cô bé thì thào. "Có đúng đó là con không?"

"Phải, cưng à," Sarah thì thầm đáp lại, rồi bà ngược lên nhìn thẳng vào mắt à Marcia và nói:

"Tôi nghĩ tất cả chúng tôi cần biết việc gì đã xảy ra mười năm trước, Marcia."

Bà Marcia nhìn đồng hồ. Phải nhanh lên mới được. Bà hít một hơi rồi bắt đầu.

"Mười năm trước," bà kể, "tôi vừa mới vượt qua kỳ thi cuối cùng của mình và đến thăm ngài Alther để cảm ơn ngài. Ừm, ngay khi tôi vừa tới thì một người đưa tin chạy thục mạng vào và báo cho ngài biết là Nữ hoàng vừa sinh được một bé gái. Chúng tôi sung sướng vô ngần - như thế có nghĩa là cuối cùng người thừa kế Lâu đài đã xuất hiện."

"Người đưa tin đó thỉnh hồi ngài Alther vào Cung điện để thực hiện nghi lễ chào mừng Công chúa vừa ra đời. Tôi đi cùng với ngài để phụ mang tất cả những quyển sách nặng chịch, thuốc và bùa mà ngài cần; và để nhắc nhở ngài thứ tự các việc phải làm, bởi vì ngài Alther già nua thỉnh thoảng cũng hay quên."

"Khi tới Cung điện thì chúng tôi được dẫn vào phòng Thiết triều để gặp Nữ hoàng. Người đang rất hạnh phúc - quá đổi hạnh phúc. Người ngồi trên ngai vàng ẵm đứa con mới sinh của mình, và chào đón chúng tôi bằng câu "Nó xinh không này?" và đó là những lời cuối cùng Nữ hoàng nói ra."

"Ồi không," Sarah lặng lẽ nói thầm.

"Đúng lúc ấy, một gã đàn ông mặc đồng phục đen và đỏ rất dị kỳ phóng vào phòng. Dĩ nhiên, bây giờ tôi biết là hắn mặc đồng phục của Âm sát binh, nhưng lúc ấy tôi không hề biết. Tôi nghĩ chắc là một người đưa tin gì đó, nhưng tôi có thể thấy từ nét mặt của Nữ hoàng rằng Người không hề chờ hắn. Rồi tôi thấy hắn cầm một khẩu súng bạc dài, và tôi sợ khiếp đảm. Tôi liếc ngài Alther nhưng ngài đang lui cui với đồng sách của mình nên không nhận ra. Rồi... tất cả cứ như là không thực vậy... tôi thấy tên lính từ từ và thận trọng nâng súng lên, nhắm và bắn thẳng vào Nữ hoàng. Tất cả mọi thứ im ắng kinh khủng khi viên đạn bạc xuyên thẳng qua tim Nữ hoàng và găm vào bức tường đằng sau người. Công chúa khóc thét lên và bật khỏi cánh tay người mẹ đã chết của mình. Tôi lao tới và chụp lấy cô bé."

Mặt Jenna nhợt nhạt, cố hiểu những gì mình đang nghe.

"Đó là con phải không?" Cô bé hạ thấp giọng hỏi Sarah. "Con là Công chúa mới sinh phải không?"

Sarah chậm chạp gật đầu.

giọng bà Marcia hơi run khi nói tiếp:

"Thật kinh khủng! Ngài Alther vừa bắt đầu niệm thần chú Lá Chắn thì một viên đạn khác băng ra, và viên đạn hất tung ngài lên và quăng ngài xuống sàn. Tôi kết thúc cầu thần chú của ngài Alther giúp ngài, và trong tích tắc cả ba chúng tôi an toàn. Tên Âm sát binh bắn tiếp viên nữa - lần này nhằm vào tôi và Công chúa - nhưng viên đạn văng khỏi tấm khiên vô hình và bật thẳng trở lại, cắm vào đùi hắn. Hắn đổ vật xuống sàn, nhưng tay vẫn cầm súng. Hắn cứ nằm đó và nhìn chúng tôi trừng trừng, chờ cho bùa mê phai đi, như tất cả mọi loại bùa mê đều phải phai. "Ngài Alther đang hấp hối. Ngài tháo tấm bùa Hộ mạng Akhu ra và trao cho tôi. Tôi chắc chắn nó có thể cứu ngài, nhưng ngài biết rõ hơn tôi. Ngài rất bình tĩnh nói với tôi rằng giờ là lúc ngài phải đi. Ngài mỉm cười và rồi... và rồi, chết"

Căn phòng im lặng. Không ai cựa quậy. Thậm chí cả Silas cũng nhìn chăm chặp xuống sàn. Bà Marcia nói tiếp bằng giọng trầm thấp.

"Tôi... tôi không thể tin nổi. Tôi cột tấm bùa Hộ mạng Akhu quanh cổ và ẵm Công chúa mới sinh. Công chúa đang khóc, ồ, cả hai chúng tôi đều khóc chứ. Rồi tôi chạy. Tôi chạy nhanh đến nỗi Âm sát binh không còn thời gian để bắn khẩu súng của hắn..

"Tôi chạy đến Tháp Pháp sư. Tôi không thể nghĩ ra nơi nào hơn. Tôi báo cho những pháp sư khác biết hung tin và yêu cầu bảo vệ, và họ đã bảo vệ chúng tôi. Suốt buổi chiều chúng tôi bàn bạc sẽ phải làm gì với Công chúa. Chúng tôi biết bé không thể ở lâu trong Tháp Pháp sư được. Chung tôi không thể bảo vệ bé mãi mãi. Và lại, Công chúa vừa mới được sinh ra, rất cần một người mẹ. Chính lúc đó tôi nghĩ đến cô, Sarah ạ".

Sarah ngạc nhiên.

"Ngài Alther thường hay kể cho tôi nghe về cô và Silas. Tôi biết cô vừa sinh một bé trai. Trong Tháp Pháp sư người ta bảo đó là người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy. Tôi không biết là sau đó cậu bé đã chết. Tôi rất tiếc khi nghe tin này. Nhưng tôi biết là cô sẽ yêu Công chúa và sẽ làm cho cô bé hạnh phúc. Vì vậy chúng tôi quyết định là cô sẽ nuôi đứa trẻ"

"Nhưng tôi không thể đi tới khu Mở Rộng và trao bé cho cô được. Chắc chắn sẽ có người trông thấy tôi. Vì vậy, sớm tối hôm đó, tôi đem Công chúa ra khỏi Lâu đài và đặt bé lên tuyết, chắc chắn là anh, Silas, sẽ tìm thấy bé. Và đúng vậy. Tôi không thể làm gì khác hơn...

"... Ngoài việc, sau khi Gringe những nhiều đòi tôi cho lão nửa đồngn crao, oàoi núp trong bóng

tối và theo dõi anh về nhà. Khi tôi thấy cái cách anh giữ áo chùng cách anh bước đi như bảo vệ một báu vật, tôi biết là anh đang ẵm Công chúa, và anh nhớ không, tôi đã bảo anh, 'Cấm được nói cho ai biết về con bé. Nó sinh là để dành cho anh. Hiểu chứ?'

Một bầu thỉnh lặng treo lơ lửng trong căn phòng. Silas dăm mắt xuống sàn, Sarah ngồi bất động với Jenna, và tất cả bọn con trai trông như bị sét đánh. Bà Marcia lặng lẽ đứng lên, và từ trong túi áo chèn của mình, bà lôi ra một cái túi nhỏ bằng nhung đỏ. Rồi bà băng qua phòng, cẩn thận để không dẫm phải bất cứ thứ gì, nhất là con chó sói to bụi, chẳng hề sạch tí nào mà bà vừa nhận thấy đang nằm ngủ giữ một động chắn mền.

Gia đình Heap trở mắt nhìn, như bị thôi miên, khi bà Marcia nghiêm trang bước tới Jenna. Lũ con trai nhà Heap tản ra vẻ kính trọng lúc bà Marcia dừng lại trước Sarah và Jenna, và quỳ gối xuống.

Jenna tròn xoe mắt nhìn bà Marcia mở cái túi nhung và lấy ra một cái vòng nhỏ bằng vàng. "Thưa Công chúa," bà Marcia nói. "Đây là của mẹ Người, và giờ là của Người"

Bà Marcia tiến tới và đội chiếc vòng vàng lên đầu Jenna. Nó vừa khít.

Silas cất tiếng:

"Được rồi, Marcia, giờ thì đã rõ," ông cúi kính. "Con mèo đã chui ra khỏi bọc."

Bà Marcia đứng lên và phúi bụi khỏi áo chùng của mình, Khi bà làm vậy, thì ngạc nhiên hết sức, hồn mà Alther Mella xuyên qua bức tường và đáp xuống ngay bên cạnh Sarah Heap"

"À, ngài Alther đến," Silas nói. "Ngài sẽ không hài lòng với chuyện này đâu, tôi bảo đảm"

"Chào Silas, Sarah. Chào, tất cả các pháp sư trẻ của ta"

Đám con trai nhà Heap cười tí. Mọi người gọi chúng bằng đủ thứ tên, nhưng chỉ có ngài Alther gọi chúng là pháp sư.

"Và chào Công chúa nhỏ của ta" ngài Alther nói, ngài vẫn hay gọi Jenna như thế. Và giờ Jenna đã biết tại sao.

"Chào cụ Alther," Jenna nói, cảm thấy vui sướng hơn lên với con ma già trôi bồng bềnh bên cạnh mình.

"Ta không biết là cả ngài Alther cũng tới thăm cháu," bà Marcia nói, hơi bực bội, mặc dù bà có vẻ nhẹ nhõm khi thấy ngài.

"Hừm, tôi là học trò của ngài ấy trước," Silas gặt. "Trước khi cô chen vô"

"Tôi không chen vô. Mà anh bỏ cuộc. Anh nài nỉ ngài Alther huỷ bỏ vị trí học trò của anh. Anh nói anh thích đọc truyện trước giờ đi ngủ cho các con trai hơn là bị nhốt rong tháp, dí mũi vào một quyển sách bùa chú mục nát. Thỉnh thoảng anh thật sự khùng đấy, Silas à." Bà Marcia trừng mắt

"Các trò, các trò, thôi đừng cãi nhau nữa," ngài Alther mỉm cười. "Ta yêu cả hai người như nhau. Tất cả mọi học trò của ta đều đặc biệt hết."

Hồn ma Alther Mella hơi loé lên trong hơi nóng của ngọn lửa. Ngài mặc áo chùng PHáp sư Tối thượng ma. Nó vẫn còn những vết máu trên đó, điều luôn làm bà Marcia nổi giận mỗi khi trông thấy. Mái tóc dài trắng của ngài Alther được cột gọn ghẽ thành đuôi ngựa và bộ râu của ngài được tỉa tốt nhọn hoắt. Khi còn sống, tóc và râu của ngài Alther luôn rối bù - ngài không bao giờ theo kịp với tốc độ mọc ra nhanh chóng của chúng. Nhưng giờ, khi đã là ma, thì việc đó thật dễ. Ngài vừa chải râu tóc xong cách đây mười năm và giờ chúng vẫn giữ nguyên như thế. Đôi mắt xanh lá cây của ngài Alther ít sáng lấp lánh hơn hồi ngài còn sống, nhưng chúng ngó quanh vẫn tinh tường như thuở nào. Và khi nhìn căn phòng nhà Heap, chúng lộ vẻ buồn rầu. Mọi thứ

sắp sửa thay đổi rồi.

"Hãy nói cho cô ta, thưa ngài Alther," Silas khẩn khoản. "Rằng cô ta không thể mang Jenna của chúng thần đi được. Là Công chúa hay không, cô ta cũng sẽ không có được con bé."

"Ước gì ta có thể nói thế, Silas, nhưng ta không thể," ngài Alther, nói, trông nghiêm nghị. "Các người đã bị lộ. Một tên Ám sát binh sắp tới. Mụ sẽ tới đây vào nửa đêm với khẩu súng bạc. Anh biết thế có nghĩa là gì rồi đấy."

Sarah Heap vui mặt vào lòng bàn tay.

"Không!" Bà thốn thức.

"Đành vậy," ngài Alther nói, giọng run run và tay ngài sờ lỗ đạn nhỏ ngay bên dưới tim mình.

"Chúng tôi có thể làm gì bây giờ?" Sarah hỏi rất nhỏ và dõ dẫm.

"Marcia sẽ đưa Jenna tới Tháp Pháp sư" Alther nói. "Jenna sẽ an toàn ở đó ít lâu. Rồi sau đó chúng ta sẽ nghĩ xem tiếp theo phải làm gì." Ngài nhìn Sarah. "Con và Silas phải đi khỏi đây cùng với bọn trẻ. Ở nơi nào đó an toàn mà các con không bị tìm ra."

Sarah tái nhợt, nhưng giọng bà cứng cỏi:

"Chúng con sẽ đi vào cánh rừng," bà nói. "Chúng con sẽ sống với bà Galen."

Bà Marcia lại nhìn đồng hồ. Trễ rồi.

"Tôi cần phải mang Jenna đi ngay," bà hấp tấp. "Tôi phải trở về trước khi họ thay phiên gác."

"Cháu không muốn đi đâu," Jenna thì thầm. "Cháu không phải đi, đúng không cụ Alther? Cháu cũng muốn đến sống với bà Galen. Cháu muốn sống chung với tất cả mọi người. Cháu không muốn sống một mình," môi dưới của Jenna giật giật, mắt cô bé đầm đìa nước. Cô bé ôm chặt lấy Sarah.

"Cháu không sống một mình, mà sống với Marcia," ngài Alther dịu dàng. Jenna chẳng có vẻ gì khác hơn khi nghe như thế.

"Công chúa nhỏ của ta," ngài Alther nói tiếp. "Bà Marcia nói đúng. Cháu phải đi với bà ấy. Chỉ bà ấy có thể bảo vệ cháu."

Jenna vẫn có vẻ hoài nghi.

"Jenna," hồn ma Alther nghiêm giọng. "cháu là vị thừa kế Lâu đài, và Lâu đài cần cháu được an toàn để một ngày kia cháu sẽ trở thành Nữ hoàng. Cháu phải đi với bà Marcia. Làm ơn đi".

Hai bàn tay Jenna lần sờ chiếc vòng tròn nhỏ bà Marcia vừa đội lên đầu mình. Đâu đó trong lòng cô bé bắt đầu cảm thấy khác đi.

"Thôi được," Jenna thì thầm. "Cháu sẽ đi"

Chương 6: Đường tới Tháp Pháp sư

Jenna không thể tin nổi những gì đang xảy ra với mình. Cô bé gần như không có thời gian để hôn tạm biệt tất cả mọi người trước khi bà Marcia trùm up tấm áo chùng màu tía của bà lên người cô, và giục cô bám sát theo bà. Sau đó cánh cửa lớn màu đen nhà Heap miễn cưỡng mở ra, và Jenna bị xua đi khỏi ngôi nhà duy nhất mà cô bé từng biết.

Có lẽ cũng tốt cho Jenna, nhờ tấm áo chùng của bà Marcia che kín mít, nên đã không thể trông thấy vẻ mặt hoang mang ngơ ngác của sáu anh em nhà Heap hay vẻ mặt âu sầu của Sarah và Silas Heap, khi họ nhìn khối áo chùng tía bốn chân queo vút vào góc cuối hành lang 223, và biến mất khỏi tầm nhìn.

Bà Marcia và Jenna đi theo lộ trình dài trở lại Tháp Pháp sư. Bà Marcia không muốn liều mạng bị ai nhìn thấy đang ở ngoài trời với Jenna; và những hành lang tối om, ngoằn ngoèo của Bờ Đông xem ra an toàn hơn lối đi tắt mà bà đi hồi sáng. Bà Marcia sai bước xằng xái, và Jenna phải cầm đầu chạy bên cạnh bà, hi vọng theo kịp. May làm sao. Tất cả những gì cô bé phải mang theo chỉ là chiếc ba lô nhỏ đeo trên lưng, chứa vài báu vật để nhắc nhở cô bé nhớ đến mái nhà của mình, mặc dù trong lúc vội vã cô đã bỏ quên món quà sinh nhật.

Lúc này là lưng buổi và giờ cao điểm đã qua. Thật nhẹ nhõm đối với bà Marcia, những hành lang nhóp nhép hầu như vắng tanh khi bà và Jenna hối hả đi qua, thành thạo queo từng ngã rẽ, vớ những ký ức về những chuyến đi tới Tháp Pháp sư ngày xưa ủa về trong bà.

Ẩn dưới tấm áo chùng nặng chịch của bà Marcia, Jenna hầu như không trông thấy gì, vì vậy cô bé tập trung nhìn lom lom vào hay cặp bàn chân dưới đất; đôi bàn chân nhỏ xinh, bọc trong đôi ủng màu nâu nhếch nhác, bước những bước lập bập ngăn ngừn của cô; và bàn chân nhọn, dài trong giày da trần màu tía của bà Marcia, đang dẫm băng băng lên những thứ xám xì, lớp nhóp, bên dưới họ. Loáng sau Jenna đã thôi không chú ý đến ủng của mình nữa, mà bắt đầu bị hút hồn vào đôi giày da trần nhọn hoắt đang nhảy múa phía trước mình- trái, phải, trái, phải, trái, phải- khi họ bươn qua biết bao dặm hành lang, vô tận.

Theo cách đó, bộ đôi lạ lùng đã lướt qua Lâu đài mà không hề hay biết. Đi ngang qua những cánh cửa nặng nề, lăm sầm, che chắn bao xưởng thợ; ở đó, những cư dân Bờ Đông đang miệt mài lao động những giờ dài, đóng ủng, ủ bia, may quần áo, đóng thuyền, đóng giường, gò yên ngựa, làm nệm, khâu buồm, nướng bánh mì, và gần đây, họ chế tạo cả súng, may đồng phục và rèn xiềng xích; đi ngang qua những phòng học lạnh lẽo, nơi đám trẻ lười ê a đọc thời dụng biểu đến lần thứ mười ba, những cửa hàng trống hoác, đội âm, nơi Quân đội Bảo hộ vừa mới chiếm hầu hết các cửa tiệm mùa đông để trưng dụng cho mình.

Mãi cuối cùng bà Marcia và Jenna mới vượt qua mái vòm dẫn đến khoảng sân hẹp của Tháp Pháp sư. Jenna nín thở trong bầu không khí lạnh và hé nhìn ra từ bên dưới tấm áo chùng. Cô bé kinh ngạc.

Sừng sững trước mặt cô bé là Tháp Pháp sư, cao đến nỗi đỉnh chop Kim tự tháp màu vàng óng hầu như biến hẳn vào làn mây thấp. Tháp Pháp sư tỏa chiếu một quang sân sáng bạc dưới ánh nắng mặt trời mùa đông, chói lòa đến độ làm đau mắt Jenna, và những tấm kính màu tía trên hàng trăm cửa sổ tí hon của tháp lấp lánh và chấp chóa, với một khoảng tối huyền bí phản chiếu ánh sáng và cất giữ những bí mật đằng sau những ô cửa sổ. Một màn sương mỏng màu xanh da trời bay lảng đàng quanh Tháp Pháp sư, làm mờ đi những ranh giới của tháp, và Jenna thấy thật khó nói đâu là nơi tháp kết thúc và đâu là nơi bầu trời bắt đầu. Không khí cũng khác

một trời một vực- có mùi ngòn ngọt, là lạ, mùi pháp thuật và mùi bùa ngải xưa. Và Jenna đứng đó, không thể dẫn thêm được bước nào nữa, cô bé biết mình đang bị bao quanh bởi những tiếng niệm thần chú và ếm bùa, nhẹ đến nỗi không thể nghe thấy được.

Lần đầu tiên kể từ khi rời nhà, cô bé thấy sợ hãi.

Bà Marcia vòng cánh tay bảo bọc quanh vai Jenna, bởi vì chính bà Marcia nhớ lại lần đầu tiên, khi trông thấy Tháp Pháp sư mình đã như thế nào. Kinh hãi.

"Đi nào, sắp tới nơi rồi," bà Marcia lầm thầm giục giã, và họ dắt díu nhau băng qua khoảng sân đầy tuyết về phía những bậc thang khổng lồ bằng đá cẩm thạch dần lên tiền sảnh bạc lấp lánh. Bà Marcia tập trung chú ý giữ thăng bằng, và không phải lúc chạm chân lên cầu thang bà bỏ nhận thấy không còn tên lính canh nữa. Bà nhìn đồng hồ, thấp thỏm. Phải mười lăm phút nữa mới đổi ca gác, vậy, thăng nhỏ ném tuyết mà bà nói chuyện hồi sáng đâu rồi?

Bà Marcia nhìn quanh, tặc lưỡi một mình. Có gì đó không ổn rồi. Tên lính canh không có ở đây. Và đúng là nó vẫn còn ở đây. Bà bất thành linh nhận ra, nó rảo ràng là đang Còn Đây mà cũng Không Còn Đây.

Nó sắp chết.

Bà Marcia đột ngột phóng về phía cái đụn nhỏ bên cạnh cổng vòm, khiến Jenna ngã lăn ra khỏi áo chùng.

"Đào!" bà Marcia rít lên, lụi hụi cào bới đông tuyết. "Nó ở đây. Đông cứng rồi."

Bên dưới ụ tuyết là cái thân hình trắng bột, gầy còm của tên lính canh. Nó nằm cuộn tròn như một trái banh và bộ đồng phục cô-tông mỏng dính của nó ướt sũng tuyết và bám lấy thân, lạnh ngắt. Những màu sắc diêm dúa của bộ đồng phục lập di trông chói lói dưới ánh mặt trời mùa đông lạnh giá. Jenna run bắn trước cảnh tượng thăng bé, không phải vì lạnh mà vì một ký ức không lời mập mờ nào đó chọt thoáng vụt qua trong tâm trí cô bé. Bà Marcia cẩn thận móc tuyết ra khỏi hốc miện xanh mét của thăng nhỏ, trong khi Jenna đặt bàn tay lên cánh tay trắng, gầy như que tăm của nó. Cô bé chưa bao giờ cảm thấy ai lạnh như thế này. Hay là cậu ta chết rồi chẳng?

Jenna nhìn bà Marcia cúi xuống khuôn mặt thăng nhỏ và rù rì cái gì đó trong hơi thở của bà. Bà Marcia ngừng lại, lắng nghe và trông có vẻ lo lắng. Thế rồi bà lại rù rì tiếp, lần này nghe gấp gáp hơn.

"Đập nhanh, nhóc. Đập nhanh."

Bà dừng lại một chút, rồi lại thở một hơi thật chậm, thật dài lên mặt thăng nhỏ. Hơi thở run rẩy không ngừng từ miệng bà Marcia tuôn ra, tuôn mãi, một vệt mây hồng nhạt, ấm ấm bao quanh miệng và mũi thăng nhỏ, và chậm chậm, chậm chậm nó tổng khứ mảng màu xanh khúg khiếp kia đi, nhường cho sắc ửng đỏ của sự sống. Thành nhỏ không hề nhúc nhích, nhưng Jenna nghĩ lúc này cô bé đã thấy một nhịp lên xuống yếu ớt nơi lồng ngực nó. Nó đang thở trở lại.

"Lẹ lên!" Bà Marcia thì thầm với Jenna. "Nó sẽ chẳng sống được nếu chúng ta để nó ở đây."

Chúng ta cần phải đưa nó vào trong.

Bà Marcia xốc thăng nhỏ lên cánh tay và bê nó lên những bậc thang cẩm thạch rộng. Khi bà lên tới đỉnh, những cánh cửa bạc đặc dẫn tới Tháp Pháp sư lặng lẽ bung mở ra trước mặt họ. Jenna hít một hơi và đi theo bà Marcia cùng tên lính vào trong.

Chương 7: Tháp Pháp sư

Chỉ khi cánh cửa đôi của Tháp Pháp sư sập lại sau lưng và Jenna thấy mình đứng trong một tiền sảnh lát vàng rộng mênh mông, thì cô bé mới nhận ra cuộc đời mình đã thay đổi ghê gớm đến chừng nào. Jenna chưa bao giờ thấy, chưa khi nào thấy, hoặc thậm chí mơ thấy một nơi như thế này. Cô bé biết rằng hầu hết những người khác trong Lâu đài cũng chưa bao giờ trông thấy cái gì như thế này. Chính cô bé cũng đã trở nên xa lạ với những thứ mình đã từng bỏ lại sau lưng lúc xa xưa.

Jenna trở nất dòm sự sang giàu lạ lẫm bao quanh trong lúc đứng ở vòng cung tiền sảnh khổng lồ, lòng hết sức xúc động. Những bức tường vàng lấp lánh, treo hàng hàng lớp lớp những bức tranh vẽ những sinh vật huyền bí, những biểu tượng, và những vùng đất lạ. Không khí ấm áp và thoang thoảng mùi hương trầm. Tiếng ngâm nga trầm lắng, nhẹ nhàng bao trùm khắp nơi, âm thanh của pháp thuật thường nhật vốn giữ cho Tháp Pháp sư hoạt động. Dưới chân Jenna, sàn nhà chuyển động như thể làm bằng cát. Nó được làm từ hàng trăm màu sắc khác nhau, nhảy nhót quanh đôi ủng của cô bé, và nhả ra những từ CHÀO MỪNG CÔNG CHÚA, CHÀO MỪNG. Rồi, khi cô bé đang sững sờ nhìn chăm chăm, những mẫu tự bỗng chuyển thành dòng chữ NHANH LÊN!

Jenna ngược lên nhìn bà Marcia. Bà hơi lão đảo khi bế tên lính canh và bước lên một chiếc cầu thang xoắn ốc bằng bạc.

"Lẹ lên," bà Marcia nôn nóng. Jenna chạy ù tới, bước lên bậc thang dưới cùng và định leo tiếp cầu thang.

"Không, cứ đứng đợi ở đó," bà Marcia giải thích. "Cầu thang sẽ tự làm phần còn lại".

"Đi," bà Marcia nói đồng dục, và trước sự kinh ngạc của Jenna, chiếc cầu thang xoắn ốc bắt đầu quay. Mới đầu nó quay chậm chậm, nhưng rồi lập tức tăng tốc, càng lúc càng nhanh, hướng lên dọc theo tháp cho tới khi họ tới đỉnh. Bà Marcia bước ra khỏi và Jenna theo sau, loạng choạng, vừa kịp trước khi những bậc thang xoay tít tụt xuống trở lại, do có một pháp sư khác ở đâu đó bên dưới gọi xuống.

Cánh cửa trước to lớn màu tía của bà Marcia đã bung mở sẵn cho họ, và ngọn lửa trong vò lò hấp tấp bùng lên. Một chiếc trường kỷ đã tự kê ở lò sưởi, rồi hai chiếc gối và một tấm mền phóng vèo trên không xuống và đáp xuống gọn ghẽ trên chiếc trường kỷ mà bà Marcia không cần phải nói lấy một lời nào.

Jenna giúp bà Marcia đặt thẳng nhỏ lính canh lên trường kỷ. Trông nó thật ghê. Mặt tím bầm và trắng nhách vì lạnh, mắt nhắm nghiền và nó đã run cầm cập không thể kiểm soát nổi.

"Run là dấu hiệu tốt," bà Marcia nó vẻ mừng rỡ, rồi bật ngón tay đánh tách. "Cởi đồ ướt."

Bộ đồng phục lính canh ngô nghê bật khỏi người thẳng nhỏ và bay nhẹ xuống sàn thành một đồng lõa loẹt ước nhép.

"Rác rưởi," bà Marcia bảo, và bộ đồng phục kinh hãi tự gom lại và nhỏ nước rùng rùng ra cầu trượt rác, nó tự quăng mình vào đó và biến mất.

Bà Marcia mỉm cười:

"Tổng khứ rồi. Giờ mặc đồ khô."

Một bộ pyjama ấm áp xuất hiện trên người thẳng nhỏ và cơn run rẩy của nó bớt dữ dội đi.

"Tốt," bà Marcia nói. "Chúng ta sẽ ngồi với nó một chút và để cho nó ấm lên. Nó sẽ ổn thôi."

Jenna lại ngồi xuống một tấm thảm bên lò sưởi, và ngay tức khắc, hai ca sữa nóng bốc khói

nghe ngút hiện ra. Bà Marcia ngồi xuống bên cạnh cô bé. Bất chợt, Jenna cảm thấy mắc cỡ. Pháp sư Tối thượng đang ngồi bệt dưới sàn nhà kế bên mình, cứ hệt như Nicko hay làm vậy. Mình nên nói gì đây? Jenna không sao nghĩ ra được cái gì, ngoại trừ việc cảm thấy lạnh, nhưng cô bé quá bối rối đến nỗi không tháo ủng ra.

"Tốt nhất hãy tháo ủng ra," bà Marcia nhắc. "Chúng ướt sũng kìa."

Jenna tháo dây cột và lôi ủng ra.

"Coi vớ của cháu kìa. Thật dễ sợ," bà Marcia chắt lưỡi.

Jenna bỗng đỏ rân mặt. Đôi vớ của cô bé trước kia là của Nicko và trước đó nữa nó thuộc về Edd. Hay là của Erik? Chúng bị mạng chằng chịt và quá rộng đối với cô bé.

Jenna ngo ngậy những ngón chân bên đồng lửa và hong khô bàn chân.

"Cháu muốn vớ mới không?" Bà Marcia hỏi.

Jenna bẽn lễn gật đầu. Một đôi vớ dày dặn, ấm áp, màu tía hiện ra trên hai bàn chân Jenna.

"Dù sao chúng ta cũng nên giữ đôi cũ lại," bà Marcia bảo

"Gật," bà bảo chúng.

"Gấp." Đôi vớ làm theo chỉ thị- chúng giữ sạch bụi đất, rút thành một đồng lầy nhầy trên thềm lò sưởi, rồi tự gấp gọn lại và đậu bên lò sưởi ngay sát Jenna. Jenna mỉm cười. Cô bé sung sướng vì bà Marcia đã không gọi món đồ được mạng khéo nhất của Sarah là rác rưởi.

Buổi chiều giữa mùa đông trôi đi, và ánh sáng bắt đầu phai nhạt. Thằng nhỏ lính canh cuối cùng đã ngừng run và đang ngủ yên bình. Jenna ngồi co ro bên đồng lửa, đang xem một cuốn sách Pháp thuật bằng hình của bà Marcia, thì có một tiếng phang khùng khiếp lên cánh cửa.

"Marcia. Mở cửa. Tôi đây!" Một giọng nói gấp gáp vọng lên từ bên ngoài.

"Ba!" Jenna hét lên.

"Suýt..." bà Marcia nhắc. "Nhỡ không phải."

Bà Marcia niệm ngay bùa Trong suốt. Đúng vậy, trước sự tức giận của bà, ở ngoài cánh cửa là Silas và Nicko đang đứng. Nhưng chưa hết. Ngồi sát bên họ, với cái lưỡi thè ra lòng thong và nước dãi nhiều xuống lông, là con chó sói, cổ có quàng một chiếc khăn quàng hoa chấm.

Bà Marcia không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải để cho họ vào.

"Mở!" Bà Marcia cộc cằn bảo cánh cửa.

"Chào, Jen." Nicko cười toét.

Cu cậu bước rón rén lên tấm thảm lụa tinh xảo của bà Marcia, theo sát đằng sau là Silas và con sói, cái đuôi vẫy như diên của nó quét bộ sưu tập Bình Thần tiên quý giá của bà Marcia rớt ầm xuống sàn.

"Nicko! Ba!"

Jenna hét lên và quăng mình vào vòng tay của Silas. Cảm giác như mấy tháng rồi cô bé không gặp ông.

"Mẹ đâu rồi? Mẹ không sao chứ?"

"Ồn cả," Silas đáp. "Mẹ con tới nhà bà lang Galen với các anh rồi. Nicko và ba tới để đưa cho con cái này." Silas khua khoắng mấy cái túi áo sâu của mình.

"Chờ chút." Ông nói, " Nó ở đâu đây thôi."

"Anh diên rồi sao?" Bà Marcia chất vấn. "Anh nghĩ anh tới tận đây là anh đang làm gì đấy, hả?"

Đuổi con sói xơ xác đó ra xa ta ngay."

Con sói đang bận nhỏ dãi xuống đôi giày da trần của bà Marcia.

"Nó không phải là sói," Silas bảo bà. "Nó là giống chó săn sói Abyssinian, hậu duệ của giống

chỗ săn sói của các đạo sĩ Maghul. Tên nó là Maximillian. Tuy nhiên nó cho phép cô gọi nó là Maxie cho gọn. Nếu cô tốt với nó,"

"Tốt!" bà Marcia líu lưỡi, gần như á khẩu.

"Có lẽ chúng tôi phải ở lại," Silas vừa tiếp tục nói vừa đổ ào các thứ từ trong một cái túi dết nhỏ, bắn thủ ra chiếc bàn cầu cơ(*) bằng gỗ mun và ngọc bích của bà Marcia rồi bới cả lên.

"Giờ quá tối rồi không thể đi vào cánh rừng được."

"Ở lại? Đây?"

"Ba! Nhìn đôi vó của con nè, ba," Jenna khoe, ngoắc ngoắc những ngón chân trong không khí.

"Ừmm, dễ thương lắm, cưng," Silas lầm bầm, vẫn lục lọi các túi quần áo. "Ba đã để nó ở đâu nhỉ? Ba chắc chắn có mang nó theo mà..."

"Anh thích vó của em không, Nicko?"

"Đỏ bầm quá." Nicko nhận xét. "Anh tê cóng rồi."

Jenna dẫn Nicko lại chỗ ngọn lửa. Cô bé chỉ thẳng nhỏ lính canh. "Tụi này đang chờ nó tỉnh dậy. Nó bị đông cứng trong tuyết, bà Marcia cứu nó đấy. Bà làm cho nó thở lại"

Nicko huýt sáo, thán phục quán chừng.

"Ê," cu cậu thốt lên. "Anh đoán là nó tỉnh rồi kìa."

Thằng nhỏ lính canh mở choàng mắt ra và nhìn trao tráo Jenna cùng Nicko. Trông nó khiếp hãi. Jenna xoa cái đầu cạo trọc của nó. Tóc nham nhám và vẫn còn hơi lạnh.

"Bây giờ bạn an toàn rồi," cô bé trấn an. "Bạn đang ở cùng với tụi này. Tôi là Jenna, còn đây là anh Nicko. Tên bạn là gì?"

"Con Trai 412," thằng lính canh lầm bầm.

"Con Trai Bốn Một Hai...?" Jenna lặp lại, dò hỏi. "Nhưng đó là con số. Không ai lấy số làm tên."

Thằng nhỏ nhìn Jenna thao láo. Rồi nó nhúm mắt lại và định ngủ tiếp.

"Quái dị!" Nicko nói. "Ba nó với anh là ở trong Thiếu sinh quân người ta chỉ có số thôi. Lúc này ngoài kia có hai đứa bọn nó, nhưng ba làm bộ cho chúng tưởng rằng anh với ba là lính bảo hộ. Ba nhớ lại mặt khẩu từ nhiều năm trước".

"Ba giỏi quá, nhưng mà." Cô bé tư lự. "Em nghĩ ba không phải là ba của em. Và anh không phải là anh của em..."

"Vớ vẩn. Anh với ba là anh và ba của em," Nicko cấm cản. "Không gì thay đổi được điều đó. Công chúa ngốc nghếch à".

"Ừm, em cũng nghĩ vậy," Jenna nói.

"Chứ sao," Nicko xác nhận.

Silas đã nghe lỏm được cuộc trò chuyện của chung.

"Ba luôn luôn là ba của con, và mẹ cũng luôn là mẹ của con. Có điều con còn có một người mẹ đầu tiên nữa."

"Bà ấy là Nữ hoàng phải không ạ?" Jenna hỏi.

"Phải Nữ hoàng. Nữ hoàng của chúng ta. Trước khi có bọn Bảo hộ ở đây."

Silas lộ vẻ trầm tư và rồi ông chợt rạng rỡ hẳn lên khi nhớ ra cái gì đó, liền lật cái nó len dày xuống. Phải ở trong túi nón của ông. Đương nhiên rồi.

"Thấy rồi!" Silas reo lên chiến thắng. "Quà sinh nhật của cpm. Chúc mừng sinh nhật, cưng yêu."

Ông trao cho Jenna món quà mà cô bé bỏ quên.

Đó là một vật nhỏ nhưng nặng đến ngạc nhiên so với kích thước của nó. Jenna xé lớp giấy gói màu sắc sỡ ra và cầm một cái túi cột dải dút trong tay. Cô bé cẩn thận nói đây dút ra, nín thở vì

phần khích.

"Ồ," cô bé buột miệng, không nén nổi thất vọng trong giọng nói. "Chỉ là hòn đá cuội. Nhưng, hòn đá đẹp lắm. Cám ơn ba."

Cô bé lấy hòn đá màu xám, láng trơn ra và đặt nó lên lòng bàn tay mình.

Silas bế Jenna vào lòng.

"Không phải là đá cuội đâu. Nó là đá thạch anh để nuôi chơi đấy," ông giảng giải. "Con thử cù dưới cằm nó xem."

Jenna không biết đầu nào là cằm của hòn đá, nhưng cô bé cũng cứ thử cù. Từ từ, hòn đá mở đôi mắt đen bé xíu của nó ra nhìn cô bé., rồi nó duỗi bốn cái cẳng lều khều, đứng lên và bước quanh bàn tay cô bé.

"Ôi, ba, tuyệt quá," Jenna há hốc miệng.

"Chúng ta nghĩ con sẽ thích nó mà. Ba thỉnh món bùa này từ tiệm Đá Di động đấy. Côì chừng đừng cho nó ăn nhiều quá nhé, không thì nó ì ạch và lười biếng đó. Nó cần đi dạo mỗi ngày nữa."

"Con gọi nó là Petroc," Jenna nói. "Petroc Trelawney."

Petroc Trelawney lộ vẻ hài lòng như một hòn đá có thể hài lòng, trông cũng y chang như nó hồi nãy. Nó thu cẳng chân vào, nhắm mắt và lại ngủ tiếp. Jenna đút nó vào trong túi áo để ủ ấm cho nó.

Trong lúc đó Maxie đang mãi mê nhai tờ giấy gói và nhỏ nước dãi xuống cổ Nicko.

"Ê, xích ra, cái thùng dãi! Nắm xuống," Nicko quát, cố đẩy con Maxie xuống sàn. Nhưng con chó săn sói không chịu nằm xuống. Nó nhìn trừng trừng vào một bức tranh lớn treo trên tường, hình bà Marcia mặc áo thụng Tốt nghiệp Học trò.

Maxie bắt đầu tru khê.

Nicko vỗ về Maxie.

"Hình ghê quá, hả?" Nó huýt sáo với con chó, lúc này chột vẩy đuôi ngại ngần, rồi kêu ăng ăng khi hồn ma ngài Alther Mella xuất hiện qua khung hình. Maxie chưa bao giờ quen với diện mạo của ngài Alther cả.

Maxie rên ư ử và sục đầu vào dưới đồng chăn mềm phủ kín Con Trai 412. Cái mũi ướt lạnh của nó làm thằng nhỏ giật mình thức giấc. Con Trai 412 ngồi phắt dậy ngay lập tức và ngó dáo dác xung quanh như một con thỏ sợ hãi. Nó không thích những gì nó đang nhìn thấy. Thật tình đó là cơn ác mộng tệ hại nhất của nó.

Bất kỳ giây phút nào lúc này Chỉ huy Thiếu sinh quân cũng có thể tìm nó và rồi nó sẽ rơi vào rắc rối thật sự. Giao du với kẻ thù- người ta sẽ gọi như thế khi ai đó nói chuyện với những pháp sư. Và nó ở đây cùng với hai người bạn chúng. VÀ cả một con ma pháp sư già theo như bộ dạng ông ta. Không kể hai đứa nhóc lập dị, một con nhỏ đội cái gì như vương miện trên đầu, còn thằng kia có mắt xanh lá cây rực, lộ tẩy chân tướng pháp sư rõ ràng. Và con chó bắn thủ nữa. Họ cũng đã lột mất đồng phục của nó rồi và mặc bộ đồ dân sự cho nó. Nó có thể bị bắn như một tên gián điệp. Con Trai 412 rên rĩ và vùi đầu vào hai bàn tay.

Jenna tiến lại gần và vòng tay ôm quanh người thằng nhỏ.

"Không sao đâu," cô bé thì thầm. "Bọn mình sẽ chăm sóc bạn".

Ngài Alther trông có vẻ kích động.

"Cái mụ Linda. Mụ đã báo cho họ biết anh đi đâu rồi đấy. Họ sắp đến đây rồi. Họ phái Ám sát binh tới."

"Ôi, không," bà Marcia rên rỉ. "Để tôi ếm bùa khóa mấy cánh cửa chính lại"

"Quá trễ," ngài Alther thở gấp. "Mụ ta đã vào rồi."

"Nhưng bằng cách nào?"

"Ai đó đã để cửa mở," ngài Alther nói.

"Silas, đồ hậu đậu!" bà Marcia quát om.

"Phải," Silas đi ra cửa. "Thế thì chúng tôi đi đây. Chúng tôi mang Jenna đi cùng. Con bé rõ ràng là không an toàn nếu ở với cô, Marcia à."

"Cái gì?" Bà Marcia cắn phẫn kêu lên the thé. "Cô bé không an toàn ở bất cứ nơi nào, đồ ngu!"

"Đừng gọi tôi là ngu." Silas lấp bắp, "Tôi cũng thông minh như cô, Marcia. Chỉ vì tôi là Pháp sư Thường."

"Thôi đi!" Ngài Alther quát. "Đây không phải là lúc cãi nhau. Lạy trời, mụ ta đang lên cầu thang kia."

Sửng sốt, tất cả mọi người im bật và lắng nghe. Thình lạng hoàn toàn. Quá thình lạng. Ngoại trừ tiếng rừ rừ của cầu thang bạc đều đặn quay khi chúng chậm chậm mang theo một hành khách lên đỉnh Tháp Pháp sư, tới đúng cánh cửa màu tía của bà Marcia.

Jenna kinh hãi. Nicko vòng tay ôm lấy cô bé.

"Anh sẽ bảo vệ em, Jen," chú bé nói. "Em sẽ an toàn ở bên anh."

Thình lình, Maxie vẩy tai ngược ra sau và tru lên một tiếng rợn óc. Ai nấy dựng tóc gáy.

"Rầm!" Cánh cửa bật mở toang.

In lừng lững trên nền ánh sáng, Âm Sát binh đứng đó. Mặt mụ bọt bọt khi sẫm soi cảnh tượng trước mặt. Đôi mắt mụ lạnh băng, lảo liên sục sạo tìm con mồi của mình. Công chúa. Trong bàn tay phải của mụ lăm lăm một khẩu súng bạc, khẩu súng mà bà Marcia nhìn thấy lần cuối cùng cách đây mười năm trong phòng Thiết triều.

Mụ Âm Sát binh tiến lên phía trước

"Bọn bay đã bị bắt!" Mụ hét lên đầy đe dọa. "Bọn bay không phải nói gì hết. Bọn bay sẽ bị đưa ra khỏi đây, tới một nơi và..."

Con Trai 412 đứng dậy, run lấy bầy. Đúng như nó chờ đợi- người ta sẽ đến bắt nó. Chậm rãi, nó bước về phía mụ Âm Sát binh. Mụ ta nhìn nó ráo hoảnh.

"Tránh ra, nhóc," mụ Âm Sát binh nạt nộ. Mụ thẳng tay tang mạnh vào thẳng Con Trai 412 và xô nó ngã oạch xuống sàn.

"Đừng!" Jenna kêu lên. Cô bé chạy tới Con Trai 412, đang nằm sóng xoài dưới đất. Khi cô bé quỳ xuống xem thằng nhỏ có bị thương hay không, mụ Âm Sát binh tóm lấy cô bé.

Jenna giãy giụa.

"Buông ra!" Cô bé thét lên.

"Ềm, Nữ hoàng," mụ Âm Sát binh nạt. "Có người muốn gặp Người. Nhưng ông ta muốn thấy Người... chết."

Chát!

Một luồng sét phóng ra từ bàn tay vươn ra của bà Marcia. Nó quật mụ Âm Sát binh ngã vật xuống và buông rời Jenna ra.

"Bảo quanh và Bảo vệ!" Bà Marcia hét lên. Một màng ánh sáng trắng xóa phụt lên từ dưới sàn nhà, tựa như một thanh gươm sáng, và bao quanh lấy họ, ngăn cách họ khỏi mụ Âm Sát binh đang bất tỉnh.

Sau đó bà Marcia mở khung cửa sập che cầu trượt rác ra.

"Đây là lối thoát duy nhất," bà kêu lên. "Silas, anh đi trước. Cố dùng bùa Quét dọn khi đi xuống."

"Cái gì?"

"Anh nghe tôi nói rồi đấy. Vào đi!"

Bà Marcia quát và đẩy Silas một cú thật mạnh qua cửa sập. Silas lao đảo rơi vào cầu trượt rác, và rồi, hét một tiếng, ông biến mất.

Jenna lôi thẳng Con Trai 412 đứng dậy.

"Đi nào," cô bé nói và đẩy dúm đầu thằng nhỏ vào cầu trượt rác. Xong, cô bé nhảy vào, theo sát là Nicko, kế tiếp là bà Marcia, và một con cho sẵn sói cực kỳ phấn khích

Chương 8 : Cầu trượt rác

Khi Jenna quăng mình vào cầu trượt rác, cô bé quá sợ Asm Sát Binh đến nỗi không còn thời gian để mà sợ cái cầu trượt nữa. Nhưng đến khi lộn nhào không sao dừng được xuống cái lỗ đen ngòm rồi, cô bé mới cảm thấy nỗi sợ khủng khiếp choán hết lòng mình.

Bên trong cầu trượt rác lạnh và trơn như băng. Cầu được xây bằng đá phiến đen bóng, do các bậc thầy Thợ xây - những người xây dựng Tháp Pháp sư từ mấy trăm năm trước - cắt và ráp mà không để lộ một mối nối. Cú rơi thật dốc, quá dốc, đến nỗi Jenna không thể kiểm soát nổi cách mình rơi nhue thế nào, thế nên cô bé cứ thế mà nhào lộn, lăn lông lốc từ bên này máng sang bên kia máng.

Nhưng điều tệ hại nhất là bóng tối.

Bóng tối đen đặc, sâu thẳm, không thể xuyên thủng. Nó úp chụp xuống Jenna từ mọi phía ; và mặc dù cô bé đã mở căng mắt, ráng sức để thấy được một cái gì đó, cái gì cũng được, nhưng tuyệt vẫn không có một thứ gì đáp lại. Jenna nghĩ bụng, hay là mình mù rồi.

Nhưng cô bé vẫn có thể nghe được. Và ngay đằng sau lưng, sấm sập lao tới, Jenna nghe tiếng lông chó lướt vùn vụt.

Chú chó săn sói Maxie đang khoái chí. Nó thích trò chơi này quá đi mất. Maxie đang ngạc nhiên khi nó nhảy vào cầu trượt rác mà lại không thấy Silas đứng đó ôm sẵn trái banh. Nó lại còn ngạc nhiên hơn nữa khi thấy các móng vuốt của mình hình như không hoạt động được nữa, và nó cuống quýt quơ quào cố tìm hiểu coi tại sao. Rồi nó va mũi ào phía sau gáy của người phụ nữ đáng sợ, và nó ráng liếm một miếng gì đó ngon mê ly ở trên tóc bà, nhưng đứng lúc đó bà đẩy cho nó một cú thô bạo đến nỗi nó té ngửa.

Và giờ thì Maxie sung sướng vô ngần. Mũi lao xuống trước, móng vuốt quặp thật chắc, nó trở thành một cuộc lông trôi phẳng phẳng, và nó vượt qua tất cả mọi người. Vượt qua Nicko, cậu bé chộp lấy đuôi nó nhưng rồi lại buông ra. Qua Jenna, thét vang vào tai nó. Qua Con Trai 412, cuộn tròn xoe như một trái banh. Và rồi qua chủ nhân của nó, Silas. Maxie cảm thấy bất an khi vượt qua Silas, bởi vì Silas là Chóp bu, và Maxie Không-được-phép-đi-trước. Nhưng con chó săn sói không còn lựa chọn nào khác - nó vọt qua Silas trong một trận mưa rào toàn những món hầm lạnh ngắt cùng vỏ cà rốt và cứ thế nó tiếp tục lao xuống.

Cầu trượt rác uốn lượn quanh Tháp Pháp sư như một mớ hỗn loạn khổng lồ được chôn sâu vào trong một bức tường dày. Cứ giữa mỗi tầng tháp nó lại đổ dốc xuống, mang theo bên mình không chỉ Maxie, Silas, Con Trai 412, Jenna, Nicko, và bà Marcia, mà còn tất cả những gì còn lại từ bữa trưa của tất cả các Pháp sư, vừa bị tống vào cầu trượt rác chiều hôm đó. Tháp Pháp sư cao hai mươi một tầng. Hai tầng trên cùng thuộc về Pháp sư Tối thượng, và những tầng bên dưới, mỗi tầng có hai căn hộ của hai pháp sư. Như thế là rất nhiều đồ ăn trưa. Đó là thiên đàng của con chó săn sói, và trên đường lao xuống Tháp Pháp sư, Maxie đã xơi những món đủ cho nó cầm cự đến hết cả ngày hôm nay.

Cuối cùng, sau một hồi lâu tưởng như hàng nhiều tiếng liền, nhưng thật ra chỉ là hai phút mười lăm giây, Jenna cảm thấy mình khựng lại theo chiều thẳng đứng, và nhịp rơi của cô bé chậm lại đến mức có thể chịu đựng được. Cô bé không biết rằng bây giờ mình đã rời Tháp Pháp sư và đang di chuyển bên dưới lòng đất, từ chân tháp tiến ra ngoài và tiến về khu tầng hầm của sân Bảo hộ. Trong cầu trượt rác vẫn tối đen như mực mà lạnh buốt, và Jenna cảm thấy cô đơn. Cô bé căng tai ra nghe ngóng xem có bất kì âm thanh nào từ những người khác hay không,

nhưng tất cả mọi người đều biết rằng giữ im lặng là quan trọng biết chừng nào và không ai dám gọi to. Jenna cứ ngỡ rằng mình sẽ dò được tiếng áo chùng của bà Marcia sột soạt quét đằng sau, nhưng đến khi Maxie vượt qua rồi cô bae bỗng nhận ra chẳng có dấu hiệu nào là còn ai bên cạnh cả. Ý nghĩ rằng mình đã bị kẹt lại có một mình trong bóng tối vĩnh viễn bắt đầu xâm chiếm lấy Jenna và một đợt sóng kinh hãi nữa sắp sửa dấy lên. Nhưng ngay khi Jenna nghĩ mình sẽ thét ầm lên thì một khe ánh sáng rọi xuống từ một nhà bếp từ tít trên cao, và cô bé thoáng thấy Con Trai 412 lặn như trái banh ở phía trước mình không xa lắm. Tinh thần của Jenna phấn chấn hẳn lên khi thấy thằng nhỏ, và cô bé chợt thấy tội nghiệp cho thằng lính canh còi cọc, lạnh run trong bộ đồ ngủ.

Con Trai thì lại chẳng thấy tội nghiệp cho bất cứ ai, lại càng ít tội nghiệp cho chính nó. Khi đưa con gái điên với cái vòng vàng ở trên đầu đẩy nó xuống vực thẳm, nó đã tự động cuộn tròn thân người lại và trượt suốt chặng đường xuống Tháp pháp sư, va đập vào vách bên này rồi lại bên kia như một hòn bi lặn trong ống nước. Con Trai 412 cảm thấy mình bầm dập và biến dạng, nhưng vẫn không khiếp đảm hơn lúc này khi nó tỉnh dậy thấy mình ở chung phòng với hai pháp sư, một thằng pháp sư nhỏ và một con ma pháp sư. Khi con trai 412 trôi chậm lại vì cầu trượt rác bắt dốc đầu óc nó bắt đầu hoạt động trở lại. Những ý nghĩ ít ỏi mà nó cố lắp ráp lại với nhau khiến nó đi đến kết luận rằng đây chắc chắn là một bài kiểm tra. Thiếu sinh quân lúc nào cũng đầy ắp những bài kiểm tra, Những bài kiểm tra hải hùng luôn luôn dựng bọn lính dậy vào nửa đêm, ngay khi chúng vừa thiếp đi và chiếc giường hẹp rỉ, và lạnh thốn vù trở nên ấm áp thoải mái. Nhưng lần này là một bài kiểm tra lớn. Đây hẳn là một trong những loại bài kiểm tra không-làm-là-chết. Con Trai 412 nghiến chặt răng lại, nó không chắc, nhưng ngay lúc này nó có cảm giác kinh hoàng như đã đến phần Chết của bài kiểm tra. Và cái bài này có là gì đi chăng nữa, thì lúc này nó cũng chẳng Làm gì được. Con Trai 412 nhắm chặt mắt lại và tiếp tục lặn long lóc.

Cầu trượt rác đưa họ trôi xuống. Chiếc cầu trượt queo trái rồi lượn bên dưới khu hành chính Hội Đồng Bảo hộ, queo phải vào Văn Phòng quân đội, rồi lại đi xuyên qua những bức tường của nhà bếp ngầm dưới đất, nơi phục vụ cho Cung điện. Đến đây, mọi thứ bỗng trở lên cực kì hỗn loạn. Các bà bếp vẫn còn đang bận rộn chà rửa dọn dẹp sau bữa đại tiệc buổi trưa của Bảo Hộ toàn quyền, và những cửa sập trong nhà bếp, cách không xa trên đầu những khách du hành trong cầu trượt rác là mấy, cứ thường xuyên mở ra một cách đáng sợ và trút như mưa xuống đầu họ thức ăn thừa hồ lồn của bữa tiệc. Ngay cả cho Maxie, cho đến lúc đó đã đớp hót cỡ, cũng cảm thấy khó chịu, nhất là sau khi nguyên một chiếc bánh nướng gạo cứng đập ngay vào mũi nó. Cô hầu bếp trẻ nhất, Người vừa thấy chiếc bánh nướng, thoáng nhìn thấy Maxie và sau đó bị ác mộng về chó sói trong cầu trượt rác suốt mấy tuần liền.

Đối với bà Marcia, đó cũng là một cơn ác mộng. Bà quần chặt người tắm áo chùng lụa màu tía bị nước sốt, sữa trứng trộn lông chó bắn tung tóe, né một cơn mưa bắp cải và cố tập dượt bùa Hong-sạch-trong- một-giây để sử dụng ngay khi ra khỏi vầu trượt rác.

Cuối cùng cầu trượt rác đưa họ ra khỏi nhà bếp, và mọi thứ có vẻ hơi hơi sạch hơn. Jenna cho phép mình thả lỏng một chút, nhưng thành linh, hơi thở của cô bé bị vật đi mất khi cầu trượt rác bỗng tụt hẳn xuống dưới những bức tường lâu đài, tuột về đích đến cuối cùng của nó tại bãi rác bờ sông.

Silas là người phục hồi đầu tiên sau cú rơi và đoán mọi người sắp đi đến cuối hành trình rồi. Ông chong mắt ngó vào bóng tối để cố nhìn cho ra ánh sáng cuối đường hầm, nhưng chẳng thấy

gì. Mặc dù biết lúc này mặt trời đã lặn, ông vẫn hi vọng mặt trăng tròn sẽ lọt chút ánh sáng vào cầu trượt. Và rồi, hết sức kinh ngạc, ông trượt dài và dừng phắt lại, đập phải một khối gì đó. Một vật gì mềm mềm và nhót nhót, nhầy nhụa, bốc mùi gớm ghiếc. Đó là Maxie. Silas thắc mắc tại sao Maxie lại bít lối cầu trượt rác, trong khi Con Trai 412, Jenna, Nicko và bà Marcia lần lượt bắn vào ông liên tiếp như đạn đại bác. Silas nhận ra không chỉ có Maxie mới nhót nhót và nhầy nhụa, bốc mùi gớm ghiếc - bọn họ thấy đều thế cả.

"Ba?" Giọng khiếp đảm của Jenna vang lên trong màn đen. "Phải ba đó không, ba?"

"Phải, cưng," Silas thì thầm.

"Chúng ta đang ở đâu vậy, ba?" Nicko hỏi khàn đặc. Nó ghét cầu trượt rác quá đi mất. Phải cho đến lúc lao vào đó, nó mới biết rằng mình kinh hãi không gian tù túng đến chừng nào; một cách khám phá mới gớm guốc làm sao; nó nghĩ. Nãy giờ Nicko cố chống chọi với nỗi sợ hãi bằng cách tự nhủ ít ra thì mình cũng đang chuyển động và rồi mình sẽ ra khỏi nơi này ngay thôi. Nhưng bây giờ họ đã dừng lại. Và họ không ra ngoài được.

Họ bị kẹt.

Bị sa bẫy rồi.

Nicko cố ngồi lên, nhưng đầu nó đụng phải phiến đá lạnh ngắt bên trên. Nó vươn hai cánh tay ra, nhưng hai cánh tay chưa duỗi thẳng được thì đã va trúng vách thành trơn tuột, lạnh băng của cầu trượt rác. Nicko cảm thấy hơi thở mình đang càng lúc càng dồn dập. Nó nghĩ nó sẽ phát điên lên mất nếu họ không ra được khỏi đó thật nhanh.

"Sao lại dừng lại như thế này?" Bà Marcia rít lên.

"Có vật cản," Silas thì thầm, ông vừa mới cảm thấy mình vừa bước qua khỏi Maxie và đi đến kết luận rằng họ vừa dừng lại trước một đồng rác khổng lồ bít kín cầu trượt rác.

"Khỉ thật," bà Marcia lầm bầm.

"Ba. Con muốn ra ngoài, ba," Nicko thều thào.

"Nicko?" Silas khẽ nói. "Con không sao chứ?"

"Có..."

"Đó là cửa chuột!" Bà Marcia reo lên chiến thắng. "Có một tấm lưới sắt để ngăn không cho chuột chạy khỏi cầu trượt rác. người ta dựng nó lên sau khi Endor tìm thấy một con chuột trong bình nước nóng của cô ấy. Mở ra đi, Silas."

"Tôi không mở được. Rác ngập khắp lối."

"Nếu anh niệm Dọn sạch như tôi yêu cầu thì cũng không được sao?"

"Marcia" Silas ré lên "Khi đang nghĩ là mình sắp chết thì có ai lại cho rằng một mẫu công việc nội trợ là ưu tiên số một không hả?"

"Ba" Nicko kêu lên một cách tuyệt vọng.

"Để tôi làm vậy," bà Marcia nạt. Bà bật ngón tay và lầm bầm cái gì đó trong miệng. Một tiếng xoảng giật cục khi cửa chuột bung ra và một tiếng phụt khi đồng rác bị nghiền tuôn ào ra khỏi cầu trượt rác và đáp phịch xuống bãi rác.

Họ đã tự do.

Mặt trăng tròn vành vạnh giờ đã nhô lên trên sông, chiếu ánh sáng trong vắt vào khoảng đen ngòm của cầu trượt rác và chỉ lối cho sáu lữ khách mệt mỏi, bầm dập tới nơi mà tất cả họ đều khao khát tới.

Bãi rác Bờ sông Thơ mộng.

Chương 9 : Quán ăn nhỏ của Sally Mullin

Đó là một tối mùa đông lạnh lẽo như thường lệ trong cái quán nhỏ của Sally Mullin. Tiếng chuyện trò đều đều rù rù lớn vồn khắp không gian của quán, khách quyen và khách vắng lai ghé nhau ngồi bên những chiếc bàn gỗ rộng quây quanh một cái lò sưởi nhỏ. Nãy giờ Sally tất bật chạy đi chạy lại giữa các bàn, góp vài câu bông đùa, mang thêm mấy lát bánh lúa mạch mới nướng và châm thêm dầu cho mấy ngọn đèn; chúng đã thấp sáng liên tục trong suốt buổi chiều mùa đông âm u. Giờ đây bà đang đứng sau quầy, tỉ mẩn đóng nắp phần bia Springo đặc biệt cho những tay lái buôn phương bắc vừa mới đến.

Liếc nhìn đám lái buôn, bà ngạc nhiên nhận thấy vẻ mặt vốn ai cũng biết là rầu rĩ, cam chịu của họ đã được thay thế bằng những nụ cười toe toét. Sally mỉm cười. Bà tự hào về việc điều hành cái quán nhỏ vui vẻ này, và nếu bà có thể khiến cho năm tay lái buôn khắc khổ kia cười ha hả, thậm chí khi chưa uống đến vại bia Springo đặc biệt đầu tiên, thì tức là bà đang làm điều gì đó đúng đắn.

Bà Sally mang bia ra bàn của đám lái buôn ngồi gần cửa sổ và điệu nghệ đặt xuống trước mặt họ mà không để sánh ra một giọt nào. Nhưng các lái buôn này không lưu tâm đến món bia, bởi vì họ đang bận lấy ống tay áo bắn thiu của mình chà lên cửa sổ đầy hơi nước và sẫm soi nhìn ra ngoài trời tối. Một người trong số họ vừa phát hiện ra điều gì đó, và tất cả bọn họ ồ lên cười hô hố khàn khàn.

Tiếng cười lan truyền ra khắp quán. Những khách hàng khác bắt đầu lao đến cửa sổ và ghé mắt nhòm ra, cho đến khi không bao lâu sau một vòng tròn khchs quyen của quán đã xô đẩy nhau để tranh giành một chỗ ở gần khung cửa sổ dài chạy dọc theo phía sau quán.

Bà Sally Mullin ghé mắt nhìn xem cái gì gây ra trò hớn hờ thế kia.

Quai hàm của bà trể xệ xuống.

Dưới ánh trăng tỏ, Pháp sư Tối thượng, Quý bà Marcia Overstrand, bị phủ kín rác và đang nhảy chơi chơi như một bà điên trên đỉnh của bãi rác thành phố.

Không, Sally nghĩ, không thể như thế được.

Bà lại ghé mắt nhìn qua khung cửa sổ cáu bẩn lần nữa. Bà không sao tin nổi những gì mình trông thấy. Quả đúng là Quý bà Marcia cùng với ba đứa trẻ- ba đứa trẻ ? Tất cả mọi người đều biết rằng Quý bà Marcia không thể chịu nổi con nít. Lại còn có cả một con sói và ai đó trông quen quen. Chà, ai vậy?

Anh chồng Không-được-chút-nào của Sarah, Silas Heap, thằng cha Silas Để- mai- tôi- làm.

Đúng anh ta chứ còn ai.

Silas Heap đang làm cái quái gì với Marcia Overstrand thế kia? Lại còn ba đứa trẻ nữa? Trên đồng rác nữa? Liệu Sarah có biết chuyện này không?

Ồ, cô ta sẽ biết ngay thôi.

Là bạn thân của Sarah Heap, Sally cảm thấy có bốn phận phải kiểm tra xem chuyện này là thế nào. Vì vậy, bà bảo thằng bé rửa chén ngó chừng quán còn bà thì chạy ra ngoài, dưới ánh trăng. Bà Sally dặm huỳnh huých xuống lối đi bằng gỗ của cái cầu phao quán ăn và chạy xuyên qua tuyết, hướng lên đồi, về phía bãi rác. Trong lúc chạy, tâm trí bà đi đến một kết luận không thể nào chối cãi được.

Silas Heap đang trốn chạy cùng với Marcia Overstrand.

Kể cũng có lý. Sarah vốn hay phàn nàn về việc Silas bị bà Marcia ám ảnh như thế nào. Kể từ khi anh bỏ vị trí học trò của ngài Alther Mella và bị Marcia thay thế, Silas luôn dõi theo sự tiến bộ thần kì của Marcia với vẻ vừa kinh sợ vừa phấn khích, luôn tưởng tượng rằng điều đó đáng lí ra phải là anh ta. Và kể từ khi Marcia trở thành Pháp sư tối thượng cách đây mười năm, thì Silas lại càng ngày càng tệ.

Hoàn toàn bị ám nähr vì những gì Marcia đang làm, đó là những gì Sarah đã nói.

Nhưng dĩ nhiên, bà Sally dăm chiêu khi đã tới được chân đồng rác khổng lồ và đang khó nhọc lò dò leo lên, Sarah cũng không hoàn toàn ngây thơ. Bất cứ ai cũng có thể thấy rằng đứa con gái nhỏ không phải là con của Silas. Con bé trông khác hẳn mấy đứa kia. Và có lần Sally đã cố ý gọi chuyện về cha của Jenna, thì Sarah liền nhanh chóng đổi đề tài. Ồ, đúng rồi, có cái gì đó đang diễn ra trong nhà Heap suốt bao năm nay. Nhưng điều đó cũng không thể biện minh cho những gì Silas hiện đang làm.

Chẳng hề có lý do nào cả, bà Sally vừa nghĩ vừa lão đảo tiến lên đỉnh bãi rác.

Những thân hình lồi thoi lệch thếch bắt đầu đi xuống và đang tiến về hướng Sally. Bà giơ cả hai cánh tay vẫy họ, nhưng xem ra họ không để ý đến bà. Hình như họ đang mải vướng bận gì đó và hơi loạn choạng như thể họ đang bị chóng mặt. Giờ đây, khi họ đã ở gần hơn, Sally có thể thấy là mình đã nhận đúng bộ dạng họ.

"Silas Heap!" Bà Sally gọi một cách giận dữ.

Năm thân hình giật thót mình và trở mắt nhìn Sally.

"Suyt!" Bốn giọng nói thì thầm hết cỡ.

"Không suyt gì hết!" Bà Sally tuyên bố. "Anh nghĩ là anh đang làm gì thế hả, Silas Heap? Bỏ vợ đi với...mụ hư đốn này." Bà Sally vẫy vẫy ngón tay trở vào bà Marcia đầy vẻ phản đối.

"Hư đốn?" Bà Marcia thảng thốt.

"Lại còn dắt díu theo bọn trẻ tội nghiệp," Sally bảo Silas, "làm sao anh lại dám thế chứ?"

Silas lội qua đồng rác tới chỗ Sally.

"Chị đang nói gì đấy?" Silas giật giọng. "Chị làm ơn im giùm cho!"

"Suyt!" Ba giọng cất lên sau lưng ông,

Cuối cùng bà Sally dịu giọng:

"Đừng làm thế, Silas," bà thì thầm khản đặc "Đừng bỏ người vợ tốt nết và gia đình. Đừng thế mà."

Silas ngẩn người ra.

"Tôi có bỏ đâu," ông nói. "Ai bảo chị thế?"

"Anh không bỏ à?"

"Không!"

"Suuyytt!"

Phải mất gần hết chặng đường dài lập bập đi xuống bãi rác để giải thích cho Sally biết chuyện gì đã xảy ra. Mắt bà mở lớn, miệng bà há hốc khi Silas nói cho bà nghe những gì ông cần phải nói, cốt để lôi kéo bà về phe bọn họ - tóm lại là nói khá nhiều thứ. Silas nhận thấy họ không chỉ cần sự im lặng của Sally mà còn cần sự giúp đỡ của bà nữa. Nhưng bà Marcia không chắc như thế lắm. Mullin Sally hoàn toàn không phải là người đầu tiên mà Marcia sẽ chọn để nhờ cậy.

Cho nên bà quyết định xen vào và ra tay.

"Đúng," bà nói đầy quyền uy khi họ xuống tới mặt đất cứng ở chân bãi rác. "Tôi nghĩ từ giờ trở đi, vào bất cứ phút nào, chúng ta cũng có thể gặp Thợ Săn và đám Truy sát của hắn được phái đuổi theo chúng ta"

Một thoáng sợ hãi vụt qua gương mặt Silas. Ông đã nghe nói về Thợ Săn.

Bà Marcia rất thực tế và điềm tĩnh.

"Tôi đã bít rác trở lại cầu trượt và đã ếm Hàn và Khoá nhanh lên cửa chuột," bà nói. "Cho nên nếu may mắn thì hắn sẽ nghĩ là chúng ta vẫn còn bị kẹt ở trong đó."

Nicko rùng mình về ý nghĩ đó.

"Nhưng điều đó không làm chậm bước hắn được lâu đâu," bà Marcia tiếp. "Và hắn sẽ lùng sục... rồi tra hỏi." Bà Marcia nhìn bà Sally như thể muốn nói, "Và bà chính là người mà hắn sẽ tra hỏi."

Tất cả mọi người rơi vào im lặng.

Bà Sally đáp trả ánh nhìn của bà Marcia một cách gan góc. Bà biết mình đang gánh vác nhiệm vụ gì. Bà biết như thế là sẽ rắc rối lắm đây, nhưng Sally là một người bạn trung thành.

Bà sẽ ra tay.

"Được," bà Sally nói mạnh mẽ. "Tôi sẽ cần phải đưa tất cả quý vị đi xa khỏi bọn yêu tinh đó, đúng không?"

Bà Sally dẫn họ tới khu buồng ngủ ở đằng sau quán, nơi nhiều lũ khách mệt mỏi vẫn thường tìm được cho mình một chiếc giường ấm áp để ngủ qua đêm, và cả quần áo sạch nữa, nếu họ cần. Giờ này, khu buồng ngủ trống vắng. Bà Sally chỉ cho mọi người chỗ để quần áo và bảo họ cần lấy bao nhiêu thì lấy. Đó là một đêm dài, lạnh giá. Bà xăng xái đổ một xô nước nóng đầy để khách có thể rửa bớt những thứ gớm ghiếc từ cầu trượt rác và sau đó quẩy quả đi ra, bà hẹn:

"Mười phút sau tôi sẽ gặp mọi người ở bến sông. Mấy người có thể lấy thuyền của tôi."

Jenna và Nicko quá sung sướng được trút bỏ bộ đồ hôi hám, nhưng Con Trai 412 khước từ thay bất cứ đồ gì. Nó đã trải qua đủ những biến động cho ngày hôm nay rồi, và nó quyết định là sẽ cứ mặc nguyên những gì nó đang mặc, cho dù đó chỉ là một bộ pi-am ướt sũng và bẩn kinh hồn. Cuối cùng bà Marcia buộc phải dùng bùa Tẩy sạch cho nó, tiếp theo là bùa Thay đồ để trông tãnhg nhỏ vào cái áo len chiu đầu dày của ngư dân, cái quần rồi cái áo khoác da cừu, cộng thêm cái nón ôm sát đầu màu đỏ rực mà Silas tìm được cho nó.

Bà Marcia bực mình vì phải dùng đến bùa chú cho trang phục của Con Trai 412. Bà muốn dành sức lực để sau còn dùng đến, bởi vì bà có cảm giác khó chịu rằng bà sẽ cần phải vận hết sức để bảo vệ an toàn cho tất cả mọi người. Dĩ nhiên, bà cũng đã xài một ít năng lượng để niệm Hong-Không- Trong- Một- Giây cho bản thân, nhưng vì tình trạng kinh tởm của tấm áo chùng nên hoá ra bà phải xài đến Hong- Không- Trong- Một- Phút mà vẫn chưa gột sạch được những vết nước sốt. Theo quan điểm của bà Marcia, áo chùng của Pháp sư Tối thượng không chỉ là một chiếc áo khoác, nó còn là nhạc cụ hoà âm tinh tế với pháp thuật và bắt buộc phải được đối xử một cách tôn kính.

Mười phút sau, tất cả bọn họ đã tập trung ở bến sông. Bà Sally cùng chiếc thuyền buồm đang đợi họ. Nicko ngó chiếc thuyền nhỏ màu xanh lá cây với vẻ hài lòng. Nó vốn yêu tàu thuyền. Thật ra, không gì khiến Nicko yêu thích hơn là dong thuyền trên mặt nước mênh mông, và chiếc thuyền này có vẻ tốt đây. Nó rộng và chắc chắn, ngập phần lớn dưới nước và có một đôi buồm màu đỏ. Nó có một cái tên khá đẹp: Muriel. Nicko thích cái tên đó.

Bà Marcia nhìn chiếc thuyền về nghỉ ngơi:

"Làm sao nó chạy được?" Bà hỏi Sally.

Nicko chen vào:

"Buồm. nó chạy bằng buồm."

"Ai lái buồm?" Bà Marcia hỏi, khá bối rối.

Nicko kiên nhẫn:

"Cái thuyền"

Bà Sally nhấp nhúm.

"Mấy người xuống mau cho," bà giục, liếc nhìn trở lại bãi rác. "Tôi đã để mái chèo vào rồi, phòng trường hợp mấy người cần dụng. Và một ít đồ ăn. Đây này. Tôi sẽ tháo dây thừng và giữ chặt lấy nó trong khi nấy người lên thuyền."

Jenna lui hui bước vào trước, túm chặt lấy cánh tay Con Trai 412 kéo nó đi cùng. Thằng nhỏ một chút rồi cùng chui vào thuyền. Con Trai 412 thối mệ rồi.

Nicko nhảy vào kế tiếp, rồi Silas đẩy bà Marcia đang hơi lảo nhuyển ra khỏi bến, ấn vào thuyền.

Bà loạng choạng ngồi xuống cạnh bánh lái, khịt khịt mũi.

"Mùi gì kinh tởm vậy?" Bà làu bàu.

"Cá" Nicko đáp, tự hỏi không biết bà Marcia có biết dong thuyền không.

Silas nhảy vào cùng với Maxie và chiếc Muriel hơi chìm thấp xuống nước một chút.

"Giờ để tôi đẩy mấy người nào," bà Sally nói vẻ lo lắng.

Bà quăng dây thừng cho Nicko, nó khéo léo chụp lấy và xếp gọn ghẽ ở đằng mũi thuyền.

Bà Marcia vội vồ lấy bánh lái, những lá buồm bay phàn phật hoang dại, chiếc Muriel câu kính bề ngoặt sang bên trái.

"Đưa cháu cầm lái cho." Nicko đề nghị.

"Cầm cái gì?Ồ cái này điều khiển thuyền à? Tốt lắm, Nicko. Ta không muốn tự làm một mình."

Bà Marcia quần áo chùng quanh người, và với vẻ trang trọng, uy nghiêm hết sức có thể góp lại được, bà bước lạng lẽ một cách sợ sệt tới bên mạn thuyền.

Bà Marcia không vui. Trước giờ bà chưa bao giờ ngồi trên mọy cái thuyền cả, và bà định bụng từ nay sẽ không bao giờ lên môt chiếc thuyền nào nữa nếu bà có thể tránh được. Trước tiên là không có ghề. Không có thẳm. Không có gối đệm và thậm chí không có mái. Bên ngoài thuyền không những đã nhiều nước, mà bên trong thuyền lại cũng quá nhiều nước. Hay là nó sắp chìm? Còn cái mùi thì không thể tin nổi.

Con Maxie tỏ ra kích động vô cùng. Nó đã xoay xở bám theo được sát gót chân bà Marcia và đồng thời vẩy cái đuôi vào mặt bà.

"Cút đi, con chó điên," Silas mắng. đẩy Maxie lên mũi thuyền, chỗ nó có thể hếch cái mũi dài ra gió và hít hà hết tất cả các thứ mùi của làn nước. Xong, Silas ngồi ép mình vào bên cạnh bà Marcia, như thế càng bất tiện hơn cho bà, trong khi Jenna và Con Trai 412 chên chúc ở mạn thuyền phía đối diện.

Nicko hớn hở đứng ở mũi thuyền, cầm lấy bánh lái, và dĩnh đạc dong buồm hướng ra dòng sông mênh mang.

"Chúng ta đi đâu đây?" Nó hỏi.

Bà Marcia, mãi bận tâm với tình trạng đột nhiên ở ngay cạnh một lượng nước quá lớn như thế, đã không trả lời.

"Dì Zelda" Silas đáp, ông đã bàn bạc với Sarah vào sáng hôm ấy, sau khi Jenna đi khỏi. "Chúng

ta sẽ đến sống với dì Zelda"

Gió đón lấy buồm của chiếc Muriel và chiếc thuyền tăng tốc hướng về phía dòng nước chảy xiết ở giữa sông. Bà Marcia nhắm mắt lại, cảm thấy choáng váng. Bà tự hỏi liệu có phải chiếc thuyền cố ý chòng chành khá nhiều như thế hay không.

"Người giữ Đèn Cỏ Tho phải không?" Bà Marcia hỏi một cách yếu ớt.

"Phải" Silas đáp. "Ở đó chúng ta sẽ an toàn. Bà ấy đã yểm bùa ngôi nhà tranh của bà ấy một cách vĩnh viễn rồi, sau cái vụ tấn công của lũ Giun nhép Bãi lún mùa đông năm ngoái. Sẽ không ai tìm ra nó đâu."

"Tốt" bà Marcia nói. "Chúng ta sẽ tới dì Zelda"

Silas tỏ vẻ ngạc nhiên. Bà Marcia thật sự đồng ý với ông, không tranh cãi gì hết. Nhưng rồi ông tự mỉm cười, bây giờ tất cả bọn họ đã ở trên cùng một con thuyền rồi còn gì.

Và thế là chiếc thuyền nhỏ màu xanh lá cây biến hút vào màn đêm, bỏ lại dáng hình xa xăm của bà Sally ở trên bờ, vẫy tay rồi rít. Khi không còn nhìn thấy chiếc Muriel nữa, bà Sally đứng trên bến sông và lắng nghe tiếng nước vỗ vào những phiến đá lạnh. Thành linh, bà cảm thấy cô độc quá chừng. bà quay lại và bắt đầu bước trở về dọc theo bờ sông phủ tuyết; ánh đèn vàng hắt ra từ những cửa sổ quán ăn nhỏ của bà cách đó không xa, thấp sáng lối đi. Một vài gương mặt khách ngó chăm chăm ra màn đêm lúc Sally vội vã quay trở lại với bầu không khí ấm áp và chuyện trò rôm rả của quán, nhưng dường như họ không nhận thấy dáng hình nhỏ thó của bà dẫm lên tuyết và rẽ vào lối đi trên cầu phao.

Khi Sally đẩy cửa quán trọ và lĩnh vào không gian huyền ảo ấm áp, những khách hàng quen thuộc nhận thấy bà không được bình thường. Và họ đã đúng, quả là bất thường đối với Sally khi giờ đây bà chỉ còn có một ý nghĩ ở trong đầu.

Còn bao lâu nữa thì Thợ Săn ập tới?

Chương 10: Thợ săn

Mất chính xác tám phút hai mươi hai giây cho Thợ Săn và đội Truy sát của hắn tới được Bãi rác Thợ mòng Bờ sông, sau khi bà Sally đã vẫy chào chiếc Muriel rời bến. Bà đã phải sống từng giây trong năm trăm giây ấy với nỗi sợ hãi quặn sâu trong bao tử.

Mình vừa mới làm gì vậy?

Sally không nói gì cả khi bà trở lại quán trọ, nhưng có cái gì đó trong hành vi của bà khiến cho hầu hết khách hàng nhanh chóng nốc cạn vại bia của mình, nuốt vội những mẩu lúa mạch nướng cuối cùng rồi hấp tấp tan biến vào màn đêm. Duy chỉ còn sót lại cho Sally là năm vị lái buôn phương Bắc, họ đang uống dở chầu bia Springo thứ hai và khẽ khàng chuyện trò với nhau bằng thứ tiếng địa phương nghe như hát điệu trong đám tang. Ngay cả thằng nhỏ rửa chén cũng đã biến mất.

Miệng Sally khô khốc, bàn tay bà run rẩy và bà cố cưỡng lại ý muốn bỏ đi, chạy trốn. Bình tĩnh nào, cô bé, bà tự nhủ. Gan dạ lên. Chối bay tất cả. Thợ Săn không có lý do gì để nghi ngờ mi. Nếu mi bỏ trốn bay giờ, hắn sẽ biết là mi có liên can. Và Thợ Săn sẽ truy lùng mi. Hắn lúc nào mà chả truy lùng. Cứ ngồi im và làm như không có chuyện gì cả.

Chiếc kim chỉ giây của chiếc đồng hồ lớn trong quán trọ gõ nhịp.

Tích...Tắc...Tích...Tắc...

Bốn trăm chín mươi tám giây... Bốn trăm chín mươi chín giây... Năm trăm.

Một chùm đèn pha sáng loáng quét phẳng qua đỉnh bãi rác.

Sally chạy bổ ra cửa sổ và chong mắt nhìn ra ngoài, tim bà đập thịch thịch. Bà đã thấy một đám hình thù đen thui, lở nhổ, nổi bật trong luồng ánh sáng đèn pha.

Thợ Săn mang theo đội Truy sát của hắn, đúng như bà Marcia đã cảnh báo.

Sally căng mắt nhìn, ráng xem bọn chúng đang làm gì. Đội Truy sát bị xua tới xà quần quanh cửa chuột, cái cửa mà bà Marcia đã gắn kín lại bằng bùa Hàn và Khoá nhanh. Sally nhẹ cả người, đội Truy sát dường như không có gì vội vã; mà đúng ra, trông chúng có vẻ như đang cười cợt với nhau. Vài tiếng hét ngắt quãng vọng trôi tới quán. Bà Sally căng tai lắng nghe, và những gì nghe được khiến bà rụng rời.

"...Pháp sư chết tiệt..."

"...chuột mắc bẫy vì cửa chuột..."

"...đừng hòng thoát, ha ha. Bọn tao tới tóm chúng mày đây..."

Trong lúc quan sát, Sally có thể thấy những cái bóng bu quanh cửa chuột bắt đầu nổi đoá vì cánh cửa vẫn trơ trơ mặc cho chúng đã ráng sức kéo ra. Đứng tách ra khỏi đội Truy sát là một thân hình cô độc đang theo dõi một cách nóng nảy mà bà Sally chắc chắn là Thợ Săn.

Thốt nhiên, Thợ Săn mất kiên nhẫn trước mọi nỗ lực phá cửa chuột. Hắn sấn tới, giằng lấy chiếc rìu khỏi tay một tên trong đội và hùng hổ tấn công cánh cổng. Tiếng kim loại chát chúa vọng tới quán trọ cho đến khi cuối cùng cánh cửa chuột méo mó bị vạt qua, và một tên trong đội Truy sát được phái vào cầu trượt rác để bới rác. Một luồng đèn pha rọi thẳng vào trong cầu trượt rác, và đội Truy sát xúm quanh lối ra. Bà Sally có thể thấy những khẩu súng của chúng phản chiếu ánh đèn pha sáng loé. Tưởng như cả trái tim đã nghẹn lại trong miệng, bà chờ chúng khám ra con mồi của mình đã tẩu thoát.

Không phải mất lâu.

Một hình thù với đầu tóc bờm xờm lộ ra khỏi cầu trượt và bị Thợ Săn, kẻ mà bà Sally chắc chắn

là đang tức như điên như cuồng, tóm lấy một cách thô bạo. Hắc hung bạo lắc lấy tên này và lẳng gã qua một bên, khiến gã lăn sóng sụt xuống sườn dốc của bãi rác. Thợ Săn khom xuống và ngó vào đầy nghi hoặc cái cầu trượt rác trống trơn. Bất chợt, hắc ra hiệu cho một tên còi cộc nhất trong đội truy sát chui vào cầu trượt rác. Tên được chọn chần chừ lùi lại, nhưng liền bị đẩy vào, và hai tên truy sát khác cầm súng đứng chặn ở lối ra.

Thợ Săn đứng đỉnh bước tới rìa bãi rác để lấy lại bình tĩnh sau khi biết con mồi của mình đã vượt mất. Theo sau hắc, ở một khoảng cách an toàn, là một thân hình nhỏ tí của một thằng bé. Thằng bé mặc áo thun thường nhật màu xanh lá cây của học trò pháp thuật, nhưng không như bất kỳ học trò nào khác, quanh eo nó thắt một chiếc khăn quàng màu đỏ thêu hình ba ngôi sao màu đen. Ngôi sao của DomDaniel.

Nhưng vào lúc đó, Thợ Săn không để ý đến đứa học trò của DomDaniel. Hắc đứng lặng ngắt. Đó là một người đàn ông thấp bé với kiểu tóc húi cua của lính bảo hộ. Khuôn mặt hắc nâu xám, nhăn nheo vì bao nhiêu năm tháng phơi mặt ngoài trực sẵn lưng và dò theo dấu con mồi là loài người. Hắc mặc trang phục thông thường của Thợ Săn: áo chèn xanh lá cây đậm, áo chùng ngắn và ủng da nâu, nặng chịch. Quanh thắt lưng hắc đeo một sợi dây da to bản, trên đó treo một con dao để trong vỏ và một cái túi vải nhỏ.

Thợ Săn mỉm một nụ cười ác hiểm, miệng hắc mỉm lại thành một đường chỉ quyết đoán, xệ xuống ở hai khoé, đôi mắt xanh dương nhạt của hắc híp lại nhe khoe nhòm. Vậy là, sắp sửa có một cuộc đi săn? Rất đúng, không gì hắc thích hơn một cuộc săn. Bao năm qua hắc đã từ từ leo lên hết những nấc bậc của Đội Săn, và cuối cùng hắc đã tiến được đến mục tiêu của mình. Hắc bây giờ là một Thợ Săn, người giỏi nhất trong đội, và đây là khoảnh khắc hắc chờ đợi bấy lâu. Hắc ở đây, không chỉ sẵn lòng Pháp sư Tối thượng mà còn truy tìm Công chúa, chính xác là Nữ hoàng. Thợ Săn cảm thấy phấn khích khi hắc hình dung ra một đêm nhớ đời: phát hiện, theo dấu, truy đuổi, áp sát và giết. Không có vấn đề gì, Thợ Săn nghĩ, nụ cười của gã ngoác ra thêm, để lộ những chiếc răng bé tí, nhọn hoắt dưới ánh trăng lạnh.

Những ý nghĩ của Thợ Săn quay về với cuộc đi săn. Có cái gì đó mách bảo hắc rằng bầy chim đã bay khỏi cầu trượt rác, nhưng là một Thợ Săn lành nghề, hắc cần phải bảo đảm cho tất cả mọi thứ được chu toàn, và tên lính Truy sát hắc phái vào trong đã được lệnh là phải đi hết cầu trượt rác rồi kiểm tra tất cả mọi ngõ thoát người lên Tháp Pháp sư. Việc đó chắc chắn "bất khả thi" nhưng cũng không làm động lòng Thợ Săn, bởi vì lính truy sát là cấp bậc thấp nhất, chỉ là một tên lính thí, và tên lính sẽ phải làm bốn phận của mình hoặc là chết. Thợ Săn từng là một lính thí, nhưng trong thời gian không lâu - chắc chắn rồi. Còn bây giờ, hắc nghĩ mà phấn khích đến run cả người, rằng hắc sẽ phải tìm ra được dấu vết.

Tuy nhiên, ngay cả với một cái máy dò lạnh nghề như Thợ Săn, bãi rác cũng chỉ cho một tí ti manh mối. Hơi nóng từ rác mục đã làm tuyết tan chảy; bọn chuột với móng biển bới rác liên tục đã xóa sạch bất cứ dấu vết nào. Hay lắm, Thợ Săn nghĩ. Thiếu vắng dấu vết thì phải lùng sục để phát hiện vậy.

Thợ Săn đứng trên đỉnh cao chót vót của bãi rác và quan sát khung cảnh đầm ánh trăng qua đôi mắt khép híp. Đằng sau hắc, những bức tường dốc, đen xì của Lâu đài dựng ngược lên, những gờ lỗ châu mai vẽ lóm chồm lên bầu trời đầy sao, lạnh lẽo. Trước mặt hắc, phong cảnh sống động của khu nông trại trù phú trải dài ra, viền quanh phía bờ xa kia của bờ sông, và xa xa phía đường chân trời, con mắt hắc chọc vào những sống lưng của dãy núi Biên cương, Thợ Săn nhìn chăm chăm, thật lâu khung cảnh phủ tuyết, nhưng chẳng thấy thứ gì khiến hắc quan tâm.

Thế rồi hắn thu tầm nhìn về cảnh tượng ngay phía dưới chân hắn đây. Hắn nhìn xuống bờ sông dốc, rộng, mắt dõi theo dòng nước uốn mình chỗ khúc quanh và lao nhanh về phía bên phải hắn, chảy ngang qua cái quán ăn dựng chênh vênh trên chiếc cầu phao, đang bập bênh nhẹ nhè trên mặt nước thủy triều dâng cao; lượn qua cái bến sông nhỏ tí, với những chiếc thuyền bỏ neo nghỉ đêm, và lại tiếp tục chảy xuống lòng sông rộng cho đến khi biến mất khỏi tầm nhìn đằng sau vách đá Quạ đen, một vách đá lộ thiên hình răng cưa nhô ra chắn ngang phía trên con sông.

Thợ Săn chăm chú lắng nghe những âm thanh nổi lên từ mặt nước, nhưng tất cả những gì hắn nghe được chỉ là sự tĩnh lặng do tấm màn tuyết mang đến. Hắn đảo khắp mặt nước tìm manh mối - có thể là một khoảng tối dưới những gổ dất, một con chim giạt mình, một gợn sóng mách lẻo - nhưng hắn chẳng thấy gì cả. Không có gì cả. Một sự im lặng hoàn toàn và kỳ lạ, con sông đen lẳng lặng uốn khúc quanh khung cảnh tuyết trắng lại được ánh trăng tròn chiếu rọi thêm. Mặc dù vậy, Thợ Săn vẫn chắc mẫm đêm nay là một đêm cho Cuộc Đi săn.

Thợ Săn đứng bất động, căng người ra, chờ một cái gì đó tự lộ mình ra cho hắn thấy.

Theo dõi và chờ đợi...

Có cái gì đó đập vào mắt hắn. Một gương mặt trắng bợt ở khung cửa sổ quán trọ. Một gương mặt sợ hãi, một gương mặt biết điều gì đó. Thợ Săn nhếch mép cười. Hắn đã xong công đoạn Phát hiện. Giờ thì hắn trở lại công đoạn Theo dấu.

Chương 11: Theo dấu

Sally thấy bọn chúng đi tới.

Bà lùi hẳn khỏi cửa sổ, vượt thẳng lại mấy lớp váy và thu thập các ý nghĩ. Đối mặt nào, bà tự nhủ. Mi làm được mà. Chỉ cần đeo bộ mặt chào mừng của bà chủ quán vào là chúng sẽ không nghi ngờ gì hết. Sally ra trốn sau quầy, và lần đầu tiên trong bấy nhiêu giờ phục vụ quán ăn, bà tự rót cho mình một vai bia Springo đặc biệt và tợp một ngụm lớn.

Èèèè! Có đời nào bà ưa cái món này đâu. Đối với khẩu vị của bà thì hình như dưới đáy thùng bia có quá nhiều chuột chết.

Khi Sally vừa nốc thêm một miệng đầy chuột chết, thì một luồng ánh sáng đèn pha cắt xoẹt vào trong quán và quét lướt qua những người có trong đó. Rất nhanh nó chĩa thẳng vào mắt Sally, rồi chuyển qua đậu trên những gương mặt xanh xao của đám lái buôn phương Bắc. Lúc này họ đã im bật và trao đổi với nhau những cái liếc mắt đầy lo lắng.

Một lát sau, bà Sally nghe có tiếng những bước chân vội vã nện rầm rập đi tới trên cầu tàu. Chiếc cầu phao lắc lư khi đội Truy sát chạy ầm ầm trên đó, và quán trọ rung chuyển, chén đĩa cùng ly tách trong quán sợ sệt và vào nhau lanh canh theo nhịp chuyển động của bọn lính. Sally đặt cốc bia xuống, đứng thẳng lên và khó nhọc đặt một nụ cười chào đón khách lên mặt.

Cánh cửa bị đập tung ra.

Thợ Săn khệnh khạng bước vào. Đằng sau hẳn, trong luồng sáng của đèn pha, Sally có thể thấy đội Truy sát xếp hàng dọc theo cầu phao, súng lăm lăm trong tay.

"Xin chào quý ông. Tôi phục vụ quý ông món gì đây nào?" Bà Sally luyện láy một cách căng thẳng.

Thợ Săn nghe được sự run rẩy trong giọng nói của bà với vẻ thoả mãn. Hẳn thích thú được thấy người ta sợ hãi.

Hắn thủng thỉnh đi đến quầy, cúi người xuống và nhìn Sally trừng trừng.

"Mụ có thể cho ta biết thông tin đấy. Ta biết mụ có thông tin."

"Thế á?" Sally cố tỏ ra quan tâm một cách lịch sự. Nhưng Thợ Săn không nghe ra như thế. Hắn nghe thấy nỗi khiếp vía và liên chơi trò vờn mồi một chút.

Tốt, hẳn nghĩ. Mụ này biết điều gì đó.

"Ta đang lùng một nhúm tàn quân khủng bố nguy hiểm," Thợ Săn nói, cẩn thận theo dõi vẻ mặt của Sally. Bà chật vật giữ bộ mặt ngênh đón của bà chủ quán, nhưng trong một phần mười giây, vẻ mặt đó trượt đi, và một giây biểu cảm vụt qua nét mặt bà: ngạc nhiên.

"Ngạc nhiên vì nghe người ta gọi bạn bè mụ là bọn khủng bố, đúng không?"

"Không," Sally buột miệng. Và rồi, nhận ra mình vừa lỡ lời, bà cà lăm, "Tôi... tôi không có ý đó. Tô...tôi..."

Sally đầu hàng. Vụ việc đã vỡ lở. Sao nó lại xảy ra dễ dàng đến thế nhỉ? Chính đôi mắt hẳn, Sally nghĩ, chính hai đường rãnh quắc sáng, hí rị như hai tia đèn pha kia đã xoáy thẳng vào óc người ta. Thật ngớ ngẩn nếu nghĩ là mình có thể đánh lừa được một Thợ Săn. Trái tim Sally đập thình thịch, lớn đến nỗi bà chắc chắn Thợ Săn cũng phải nghe thấy.

Tất nhiên là hẳn nghe thấy. Đó là một trong những âm thanh hẳn ưa thích nhất, tiếng tim đập của con mồi bị dồn vào góc tường. Hẳn khoan khoái lắng nghe khoảnh khắc đó lâu hơn một chút nữa rồi ra lệnh.

"Mụ phải nói cho bọn ta biết chúng hiện ở đâu?"

"Không," bà Sally mấp máy môi.

Thợ Săn xem ra chẳng nao núng gì với hành động phản kháng yếu ớt này.

"Mụ sẽ nói," hắn nói với bà y như thật.

Thợ Săn tựa người vào quầy.

"Mụ có một nơi tươm tất đấy, Sally Mullin. Rất tươm tất. Xây bằng gỗ chứ gì? Từng tới đây rồi nếu ta nhớ chính xác. Gỗ tốt mùa khô. Cháy cực tốt, người ta bảo ta thế."

"Không..." Sally thều thào.

"Ờm, ta định nói gì với mụ nhỉ. Mụ chỉ việc cho ta biết lũ bạn mụ đi đâu, và ta sẽ làm thất lạc hộp mồi lửa của ta..."

Sally không nói gì. Đầu óc bà đang chạy đua, nhưng những ý nghĩ lại chẳng được mạch lạc gì. Tất cả những gì bà nghĩ được hỉ là mình chưa đổ đầy than vào xô kể từ lúc thằng bé rửa chén làm cháy mớ khăn lau chén đĩa.

"Chà, thế thì," Thợ Săn cà cưa. "Để ta bảo bọn con trai châm lửa vậy. Ta sẽ khoá hết mọi cửa nẻo lại khi ta đi. Bọn ta không muốn bất cứ ai chạy ra và bị thương, đúng không nào?"

"Ông không thể..." Sally thở dốc, hiểu rằng Thợ Săn không chỉ thiêu rụi cái quán yêu quý của bà mà còn định đốt trụi nó cùng với bà ở bên trong. Chưa kể năm vị lái buôn phương Bắc. Bà Sally liếc nhìn họ. Họ đang xì xào thấp thỏm với nhau.

Thợ Săn đã nói xong hết những gì hắn cần nói. Sự thể diễn ra hoàn toàn đúng như hắn dự tính, và bây giờ thì đến lúc hắn phải tỏ ra rằng mình đang thực thi công vụ. Hắn quay ngoắt lại và bước ra cửa.

Sally trợn mắt nhìn theo hắn, bất ngờ nổi cơn lôi đình. Làm sao hắn dám xông vào quán trọ của ta và làm cho khách hàng của ta kinh sợ chứ! Và còn dọa đốt tất cả chúng ta ra tro nữa sao? Tên kia, Sally nghĩ, chẳng là gì ngoài một thằng đi bắt nạt người. Bà không thích kẻ bắt nạt người khác.

Quyết liệt hơn bao giờ hết, bà Sally chạy vút ra từ phía sau quầy rượu.

"Hây!" Bà hét vang.

Thợ Săn mỉm cười. Có tác dụng rồi. Luôn luôn có tác dụng. Bước đi và để cho nạn nhân nghĩ ngợi một chốc. Chúng sẽ lôn lôn chạy theo. thợ Săn dừng lại nhưng không quay mặt.

Một cú đá ra trò vào cẳng chân từ chiếc ủng cứng cáp của bà Sally khiến Thợ Săn chết sững.

"Đồ bắt nạt," bà Sally hét lên.

"Đồ ngu," Thợ Săn há hốc, chụp lấy cẳng chân. "Mụ sẽ hối tiếc vì chuyện này, Sally Mullin."

Một tên lính Truy sát xuất hiện:

"Có rắc rối gì, thưa ngài?" Gã hỏi.

Thợ Săn chẳng hài lòng chút nào khi bị nhìn thấy đang nhảy lơi chơi một cách thiếu đường hoàng như thế này.

"Không," hắn nạt. "Tất cả theo đúng kế hoạch"

"Các đội viên đã thu gom củi xong, thưa ngài, và đã xếp dưới quán theo đúng như lệnh ngài.

Mồi lửa khô và đá lửa bén tốt, thưa ngài."

"Tốt," Thợ Săn gằn giọng.

"Xin lỗi, thưa ngài?"

Một giọng nói nặng nề vang lên sau lưng Thợ Săn. Một trong những vị lái buôn phương Bắc vừa rời khỏi bàn mình và đi tới chỗ Thợ Săn.

"Gì?" Thợ Săn đáp qua hàm răng nghiến chặt, quay mình trên cái chân đang trụ lại, đối mặt với

người đàn ông.

Gã lái buôn đứng cúi rúm. Y mặc áo chèn màu đỏ bầm của Hiệp hội Hanseatic, rách tươm và vấy bụi đường. Mái tóc vàng bù xù của y được buộc lại bằng một sợi dây da nhầy mỡ quanh trán, và mặt y trắng bệch như bột trong luồng sáng của đèn pha.

"Tôi tin là chúng tôi có thông tin ngài yêu cầu ạ," tên lái buôn tiếp. Giọng gã chậm rì, tìm kiếm từ vựng của ngôn ngữ xa lạ, cứ vút lên tựa như đặt câu hỏi.

"Có hả?: thợ Săn chất vấn, cơn đau ở cẳng chân cuối cùng cũng rời ra, để cho hắn bắt đầu thu lượm Dấu vết.

Bà Sally trợn trạo nhìn gã lái buôn phương Bắc, kinh hoàng. Làm sao gã biết được điều gì hả? Rồi bà hiểu ra. Chắc chắn gã đã nhìn trộm họ qua cửa sổ.

Gã lái buôn tránh ánh mắt buộc tội của Sally. Trông gã lấm la lấm lét, nhưng rõ ràng là gã hiểu những lời lẽ của Thợ Săn nên cũng sợ hãi.

"Chúng tôi tin là những kẻ ngài tìm đã đi rồi. Trên một chiếc thuyền," gã lái buôn nói chậm chậm.

"Thuyền. Thuyền nào?" Thợ Săn nạt nộ, giờ hắn đã nắm được tình thế

"Chúng tôi không biết thuyền của các ngài ở đây. Một con thuyền nhỏ, buồm đỏ. Một gia đình với một con sói."

"Một con sói. Hừ đồ đàn độn," Thợ Săn bực bội tiến đến gần gã lái buôn hơn và hạ giọng gầm gừ. "Hướng nào? Ngược dòng hay xuôi dòng. Về phía núi hay phía cảng? Nghĩ cho kỹ, anh bạn, nếu anh và đám bạn đồng hành của anh muốn được ấm thân đêm nay."

"Ngược dòng. Về phía cảng," tên lái buôn lẩm bẩm, cảm giác được hơi thở nóng hổi của Thợ Săn thật gớm ghiếc.

"Được," Thợ Săn nói, đầy thoả mãn. "Ta đề nghị anh bạn và lũ bạn rời khỏi đây ngay trong khi còn có thể."

Bốn tên lái buôn còn lại lảng lảng đứng lên và bước về phía tên thứ năm, gằm mặt tránh ánh mặt náy lửa của bà Sally. Rất nhanh, chúng lỉnh ra ngoài trời đêm, bỏ mặc Sally ở lại với số phận của bà.

Thợ Săn cúi chào bà với chút mai mỉa.

"Và chúc bà ngủ ngon nửa, thưa quý bà," hắn nói. "Cảm ơn lòng hiếu khách của bà"

Thợ Săn bước ra và đóng sầm cánh cửa quán trọ lại sau lưng.

"Gài cửa cho chắc vào!" Hắn tức giận thét um. "Cả cửa sổ nữa. Cấm để mụ ta thoát!"

Thợ Săn hậm hực nện bước trên cầu tàu.

"Mang cho ta một chiếc thuyền đua" Hắn ra lệnh cho tên chạy việc đang chờ ở cuối lối đi. "Ở bên sông. Ngay!"

Thợ Săn ra đến bến sông và quay lại quan sát quán trọ bị bao vây của Sally Mullin. Hắn hết sức muốn được tận mắt chứng kiến lưỡi lửa đầu tiên trước khi rời đi, nhưng hắn không dừng lại. Hắn cần phải bắt kịp dấu vết trước khi nó nguội mất. Vừa sải bước ra đến bến sông để đợi chiếc thuyền đua tới, Thợ Săn vừa nở nụ cười mãn nguyện.

Không ai xử sự ngu ngốc với hắn mà lại yên lành thoát được.

Đằng sau Thợ Săn đang mỉm cười là tên Đồ Đệ. Nó có vẻ sừng sĩa vì bị bắt phải ở ngoài quán trọ, giữa trời lạnh nhưng nó cũng rất phấn khích. Nó túm chặt áo chùng quanh mình và tự ôm lấy thân trong trạng thái đề phòng. Đôi mắt đen của nó sáng rỡ, hai má nhợt nhạt đỏ tấy lên vì không khí ban đêm lạnh cắt da. Chuyển này hoá ra lại đúng là một cuộc phiêu lưu lớn như Chủ

Nhân của nó đã bảo với nó. Đó là khởi đầu cho sự trở về của Chủ Nhân. Và nó là một phần của sự trở về ấy, bởi vì không có nó thì việc đã không xảy ra. Nó là cố vấn cho Thợ Săn. Nó là kẻ giám sát Thợ Săn. Kẻ có sức mạnh pháp thuật cho Ngày cứu thế. Một thoáng hoài nghi lướt qua tâm trí Đồ Đệ, nhưng nó gạt đi ngay. Nó cảm thấy mình quá quan trọng đến nỗi muốn thét lên. Hoặc nhảy lên. Hoặc đâm ai đó. Nhưng nó không thể. Nó cần phải làm như Chủ nhân bảo, thận trọng và im lặng đi theo Thợ Săn. Nhưng nó có thể đá, Nữ hoàng khi nó tóm được con bé... và sẽ cho con bé ấy biết tay.

"Dẹp mơ mộng đi, có lên thuyền hay không, hả?" Thợ Săn quát nó. "Ngồi đằng sau, tránh chỗ ra."

Đồ Đệ làm y lệnh. Nó không muốn thừa nhận, nhưng đúng là Thợ Săn làm nó hoảng sợ. Nó cẩn thận bước vào phía đuôi thuyền và thu mình vào cái góc hẹp rí ở phía trước đội chèo thuyền. Thợ Săn ngấm chiếc thuyền đầy vẻ ưng ý. Thon, dài lóng mướt và đen tựa màn đêm, chiếc thuyền được bao bọc một lớp sơn mài bóng nhoáng, cho phép nó lướt trên nước nhẹ êm như người ta trượt trên băng. Với động cơ là mười tay chèo lực lưỡng được huấn luyện thành thạo, nó có thể vượt qua bất kỳ thứ gì trên mặt nước.

Ở đằng mũi, chiếc thuyền chở một đèn pha rọi cực mạnh và một giá đỡ ba chân để có thể lắp một khẩu súng lên trên. Thợ Săn cẩn trọng bước vào phía mũi thuyền và ngồi xuống tấm ván lót hẹp ở phía sau giá đỡ, tại đây hắn thoăn thoắt gắn ngay khẩu súng bạc của Ấm sát binh lên giá. Xong, hắn lôi một viên đạn bạc từ trong cái túi nhỏ ở thắt lưng ra, xem xét tỉ mỉ để chắc chắn rằng đó là viên đạn hắn muốn, rồi đặt vào một cái khay nhỏ bên cạnh khẩu súng trong tư thế sẵn sàng. Cuối cùng, Thợ Săn lôi ra năm viên đạn tiêu chuẩn từ hộp đạn trên thuyền và xếp chúng ra bên cạnh viên đạn bạc. Hắn đã sẵn sàng.

"Đi!" Hắn hạ lệnh.

Chiếc thuyền mũi tròn lướt êm như ru ra khỏi bến sông, bắt gặp dòng nước xiết ở giữa sông và mất hút vào đêm đen.

Nhưng trước khi biến mất, Thợ Săn đã kiọp liếc lại đằng sau và thấy cảnh tượng hắn vốn chờ đợi.

Một ngọn lửa đang uốn ** vượn vào màn đêm

Quán ăn nhỏ của Sally Mullin bốc cháy rừng rực.

Chương 12: Thuyền Muriel

Chiếc thuyền buồm Muriel đang xuôi được vài dặm trên dòng sông theo làn gió, và Nicko thật đúng là cá gặp nước. Nó đứng ở mũi con thuyền nhỏ đông đúc và lèo lái một cách điêu luyện, cho con thuyền uốn lượn giữa dòng sông, nơi nước chảy xiết và sâu. Thủy triều bập bênh đang xuống nhanh và mang họ theo cùng, trong khi gió lên vừa đủ để tạo thành những đợt nước nhấp nhô và đẩy thuyền Muriel dập dềnh theo từng con sóng.

Mặt trăng đầy đặn vút cao trên bầu trời và gieo rắc ánh sáng bạc xuống dòng sông, soi lối họ. Dòng sông rộng hẳn ra khi xuôi dần về phía biển, và khi những người trên thuyền chong mắt ngó ra, họ nhận thấy hai bờ sông thấp chùn, với những thân cây chìa ra và thỉnh thoảng một túp lều trơ trọi xuất hiện, càng lúc càng xa. Sự thinh lặng rơi xuống khi các hành khách bắt đầu bồn chồn cảm thấy mình nhỏ nhoi giữa làn nước mênh mông. Bà Marcia bắt đầu cảm thấy muồn bệnh kinh khủng.

Jenna ngồi trên boong gỗ, tựa vào vách thuyền và giữ một sợi dây thừng cho Nicko. Sợi dây nối với cánh buồm nhỏ hình tam giác ở mũi tàu, hết giật mạnh lại kéo căng ra trước gió. Và Jenna phải gồng hết sức để giữ nó cho chắc. Mấy ngón tay đã cứng đờ và tê dài, nhưng cô bé vẫn không dám buông ra. Lái thuyền Nicko này hách dịch quá, Jenna nghĩ bụng.

Gó lạnh căm, ngay cả với chiếc áo len chui cổ dày, chiếc áo gió da cừu và cái mũ len ngựa ngày mà Silas đã tìm được cho cô bé trong tủ quần áo của bà Sally, Jenna vẫn lập cập do cái lạnh từ làn nước bốc lên.

Nằm tròn vo bên cạnh Jenna là Con Trai 412. Từ lúc Jenna kéo nó lên thuyền, Con Trai 412 quyết định sẽ không làm thêm bất cứ điều gì và cũng thôi không chống đối đám pháp sư cùng bọn con nít lập dị. Khi con thuyền Muriel vòng qua vách đá Quạ đen và không còn trông thấy lâu đài nữa, Con Trai 412 chỉ cuộn mình lại như quả bong bên cạnh Jenna và ngủ thiếp đi. Do lúc này chiếc Muriel đã đi vào vùng nước dữ hơn, nên cái đầu thẳng bé cứ đập thùm thụp vào cột buồm theo nhịp lực của con thuyền, và Jenna nhẹ nhàng dời Con Trai 412 ra, đặt đầu nó lên đùi mình. Cô bé ngó gương mặt gầy nhom, tiều tụy gần như khuất hẳn trong chiếc nón nỉ màu đỏ của thằng bé và nghĩ rằng Con Trai 412 ngó sung sướng trong khi ngủ hơn là khi thức. Sau đó ý nghĩ của cô bé quay sang bà Sally.

Jenna thích bà Sally lắm. Cô bé thích cái cách bà nói không bao giờ ngừng và cái cách bà gây ra mọi việc. Mỗi khi Sally ào đến thăm gia đình Heap, bà luôn mang theo mình sự sôi động của cuộc sống trong Lâu đài, và Jenna rất thích điều đó.

"Con hy vọng bà Sally sẽ không sao" Jenna vừa lặng lẽ nói và lắng nghe tiếng cột kẹt đều đặn và tiếng vút nhẹ đầy quả quyết của con thuyền mỏng mảnh đang lao xuyên dòng nước đen loang loáng.

"Ba cũng mong thế, bé con" Silas nói, chìm trong suy tư.

Vì Lâu đài đã biến khỏi tầm nhìn, nên giờ đây Silas đã có thời gian để mà suy nghĩ. Và, sau một hồi nghĩ về Sarah cùng các con trai, với hy vọng họ đã đến được ngôi nhà trên cây của bà lang Galen trong cánh rừng, luồng suy nghĩ của ông cũng quay về với bà Sally, những ý nghĩ này làm ông nặng trĩu, bất an.

"Bà ấy sẽ ổn mà" bà Marcia thều thào. Bà muồn bệnh và bà không thích như thế tí nào.

"Cô thì lúc nào chả nói thế, Marcia" Silas gắt. "Vì cô là Pháp sư Tối thượng, nên cô chỉ việc lấy

từ người khác thứ cô muốn và không để cho người ta có suy nghĩ nào khác. Cô không sống trong thế giới thực nữa sao? Không như bọn Pháp sư Thường đẳng chúng tôi. Chúng tôi biết thế nào là nguy hiểm chứ."

"Thuyền Muriel lướt lẹ quá" Nicko hớn hở nói, cố thay đổi đề tài. Nó không thích mỗi khi Silas tức giận về Pháp sư thường đẳng. Nicko nghĩ bụng, Pháp sư Thường đẳng thì cũng tốt chứ sao. Bản thân nó thì không quá thích điều đó - phải đọc bao nhiêu là sách không có thời gian để dong thuyền nhưng nó nghĩ đó là một nghề cao quý, đáng tôn kính. Và ai mà lại muốn làm Pháp sư Tối thượng cơ chứ? Gần như toàn bộ thời gian là bị nhốt trong toà tháp quái dị đó và không bao giờ đi đâu mà không có người trở mắt, ngăn người ra nhìn. Nó sẽ không bao giờ muốn như thế cả.

Bà Marcia thở dài:

"Tôi nghĩ rằng tấm bùa Hộ vệ bạch kim tôi gỡ từ thắt lưng ra đưa cho bà ấy sẽ được việc" bà nói từ tốn, mắt đăm đăm nhìn về bờ sông xa xôi.

"Cô đưa Sally một trong những bùa bất ly thân của cô à?" Silas hỏi, giọng kinh ngạc. "Bùa Hộ vệ? Sao liêu vậy? Cô sẽ cần tới nó mà"

"Bùa Hộ vệ đó sẽ tự phát huy tác dụng trong trường hợp tối khẩn cấp. Sally sẽ đến ở cùng Sarah và bà lang Galen. Cái bùa rồi có thể sẽ có ích cả cho mấy người đó. Thôi, im lặng. Tôi sắp phát bệnh rồi đây này."

Một sự im lặng khó chịu rơi xuống.

"Thuyền Muriel đi ngon lắm., Nicko. Con là một thủy thủ cừ khôi" một lúc sau, Silas nói.

"Cảm ơn ba," Nicko nói, mỉm cười khoáng đạt, hết như nó vẫn cười thế mỗi khi lái êm được một con thuyền. Nicko đang thành thạo lèo lái con thuyền Muriel dòng nước, vừa giữ thăng bằng bánh lái, chống lại sức mạnh cầu cơn gió trên những lá buồm và khiến con thuyền nhỏ hát cả xuyên qua những con sóng.

"Phải Đầm Cỏ Thô đó không, ba?" Nicko hỏi sau một hồi, tay chỉ về phía bờ sông xa bên trái. Nó nhận thấy phong cảnh xung quanh họ đã thay đổi. Bây giờ thuyền Muriel đang lướt xuôi xuống khoảng nước mở rộng ngút ngàn, và xa xa, Nicko có thể thấy một dải đất bằng phẳng nằm phơi mình, phủ đầy tuyết và lấp lánh dưới ánh trăng.

Silas theo dõi mắt nhìn khắp dòng nước,

"Có lẽ con nên lái theo lối kia một chút, Nicko" Silas đề nghị, khoát cánh tay về cái hướng bao quát mà Nicko vừa chỉ. "Sau đó chúng ta phải chú ý tìm cho ra Rạch Nước Sâu. Đó là nơi chúng ta cần."

Silas hy vọng mình còn nhớ đường vào Rạch Nước Sâu, con kênh dẫn tới cái lều của Người Giữ Đầm, nơi dì Zelda sống. Đã lâu lắm rồi ông chưa gặp lại dì Zelda của mình, và đầm lầy ngổn ngang như cũ đối với Silas.

Nicko vừa mới thay đổi lộ trình và đang hướng về phải mà cánh tay của Silas khoát tới thì một luồng sáng rực cắt ngọt qua màn đêm ở phía sau họ

Đó là cái đèn pha rọi của chiếc thuyền mũi tròn.

Chương 13: Cuộc truy đuổi

Tất cả mọi người- ngoại trừ Con Trai 412 vẫn đang ngủ say sưa- đều trừng trừng ngó vào bóng tối. Trong lúc đó ánh đèn pha lại quét ngang đường chân trời một lần nữa, sáng rực cả một khoảng sông rộng lớn cùng đôi bờ thấp hai bên. Không nghi ngờ gì nữa, trong đầu ai cũng hiểu đó là cái gì.

"Thợ Săn, phải không ba?" Jenna thì thào.

Silas biết là Jenna nói đúng nhưng ông bảo:

"À, nó có thể là bất cứ cái gì, con à. Thuyền đánh cá...hoặc cái gì đó," ông thêm vào, nhát gừng.

"Dĩ nhiên đó là Thợ Săn rồi. Trên một chiếc thuyền mũi tròn truy nhanh, nếu tôi không nhầm," bà Marcia gắt, bỗng nhiên bà không còn cảm thấy muốn bệnh nữa.

Bà Marcia không nhận ra, nhưng bà hết nmuốn bệnh chính là vì chiếc Muriel đã thôi không đập dềnh trên dòng nước nữa. Thật ra lúc này Muriel hầu như đã ngừng hoạt động, chỉ lờ đờ trôi vô định.

Bà Marcia nhìn Nicko với vẻ kết tội:

"Đi tiếp đi, Nicko. Sao cậu lại chạy chậm vậy?"

"Cháu không làm gì được. Gió ngừng rồi," Nicko lầm bầm lo lắng. Cậu vừa mới rẽ chiếc Muriel vào đầm lầy và nhận ra gió đã im bật. Thuyền Muriel mất sạch tốc độ, và những cánh buồm của nó rũ rượi.

"Ừm, chúng ta không thể cứ ngồi đây," bà Marcia nói, nhấp nhóm nhìn ánh đèn pha rọi đang sầm sập lao tới gần. "Vài phút nữa là cái thuyền mũi tròn sẽ tới đây thôi."

"Cô không thể thổi bùng một ít gió lên cho chúng ta sao?" Silas nóng nảy chất vấn bà Marcia "Tôi nghĩ cô đã thực môn Kiểm soát Môi trường trong lớp Nâng cao rồi chứ. Hay làm cho chúng ta thành vô hình. Nào, Marcia. Làm gì đi chứ."

"Tôi không thể thổi bùng một ít gió lên như anh muốn được. Không còn đủ thời gian. Và anh thừa biết Tàng hình là một thần chú dùng cho cá nhân. Tôi không thể làm cho bất cứ người nào khác"

Đèn pha rọi lại quét phẳng qua mặt nước. Lớn hơn, sáng rực hơn và gần hơn. Và đang hướng về phía họ nhanh hơn.

"Chúng ta phải dùng mái chèo thôi," Nicko nói. Nó với tư cách thuyền trưởng, quyết định thi hành trách nhiệm. "Chúng ta có thể chèo tới đầm lầy và núp ở đó. Đi. Lẹ lên"

Bà Marcia, Silas và Jenna, mỗi người tóm lấy một mái chèo. Con Trai 412 giật mình choàng tỉnh dậy khi Jenna buông đầu nó rút phịch xuống sàn để vội vã chộp lấy mái chèo. Nó nhìn xung quanh vẻ đau khổ. Tại sao nó vẫn còn ở trên thuyền với bọn pháp sư này vậy? họ muốn gì ở nó?

Jenna ấn mái chèo còn lại vào tay nó.

"Chèo đi!" Jenna bảo nó. "Nhanh hết sức vào!" Giọng của Jenna nhắc Con Trai 412 nhớ tới giáo viên huấn luyện thực hành của nó. Nó thò mái chèo xuống nước và chèo lấy chèo để.

Chậm chạp, quá sức chậm chạp, thuyền Muriel bò về chốn an toàn Đầm Cỏ Thô trong khi đèn pha của chiếc thuyền kia cứ vùn vụt lia ra trước về sau khắp mặt nước, lờng lộn tìm kiếm con mồi.

Jenna ngoái ra sau nhìn một cái, và thất kinh, thấy cái khối đen thui của chiếc thuyền đua.

Trông nó giống như một con bọ hung kinh tởm, dài thông, với năm cặp giò đen khẳng khiêu lồm lũi quạt nước tới rồi lui, tới rồi lui, cùng đội tay chèo tinh luyện tự đẩy mình và con thuyền đi hết tốc lực, nhanh hơn hẳn những thành viên khác đang cuống quýt chèo của chiếc Muriel. Ngồi đằng mũi thuyền là cái dáng không thể làm lẫn được của Thợ Săn, căng người ra và sẵn sàng phóng tới. Jenna bắt gặp tia nhìn lạnh lùng, đầy mưu tính của Thợ Săn và đột nhiên cô bá cảm thấy đủ dũng cảm để nói với bà Marcia.

" bà Marcia," Jenna nói. " Chúng ta sẽ không tới kịp đầm lầy. Bà phải làm gì đó. Ngay"

Dẫu có bị ngỡ ngàng do bị ra lệnh trực tiếp như thế, nhưng bà Marcia vẫn đồng ý. Nó năng đúng như Công chúa thực sự, bà nghĩ.

" Được," bà Marcia chấp thuận. " Để tôi giăng một màn sương. Tôi có thể làm trong năm mươi ba giây. Nếu trời đủ lạnh và ẩm."

Thủy thủ đoàn chiếc Muriel chắc chắn là không có vấn đề gì với độ lạnh và độ ẩm. Họ chỉ hi vọng mình còn lại được nưm mươi ba giây.

" Tất cả mọi người ngưng chèo," Bà Marcia ra lệnh. " Ngồi im. Và yên lặng. Thật yên lặng." Thủy thủ đoàn chiếc Muriel làm y lệnh và trong bầu thình lặng vừa rơi xuống, họ nghe thấy mộtk âm thanh mới ở đằng xa. Tiếng toé nước nhịp nhàng của những mái chèo chiếc thuyền đua.

Bà Marcia loạng choạng đứng dậy, lòng mong sao cái sàn dùng chao đảo dữ như thế này . Rồi bà dựa lưng vào cột buồm để giữ thăng bằng, hít một hơi thật sâu và giang rộng hai cánh tay, áo chùng của bà bay phấp phới như một đôi cánh tía.

" U Minh Thức giấc!" Pháp sư Tối thượng thù thắm to hết mức. "U Minh thức giấc và Che phủ!"

Đó là một thần chú tuyệt đẹp. Jenna quan sát những đám mây trắng , dày đặc tự lắp ghép vào nhau trên bầu trời sáng trắng, nhanh chóng che kín mặt trăng và phóng một luồng khí lạnh thấu xương vào bầu không khí ban đêm.Tong bóng tối, tất cả trở nên im lìm như chết khi những dải khói loăn xoăn đầu tiên bắt đầu bay lên khỏi mặt nước đen ngòm, ngút tầm mắt. Nhanh hơn, càng lúc càng nhanh, những dải khói lớn dần, kết lại với nhau và tạo thành những màn sương dày đặc; trong khi đó, sương mù từ đầm lầy cuộn cuộn lơ lửng trên mặt nước đến hoà nhập với chúng. Ở chính giữa, ngay tầm mắt của màn sương, là chiếc Muriel, diềm tĩnh và kiên nhẫn chờ trong khi màn sương chấp chới, cuộn cuộn và dày lên xung quanh nó.

Chẳng bao lâu sau chiếc Muriel đã được bao phủ một lớp màn trắng dày, toả khí lạnh tới tận xương Jenna. Sát bên cạnh mình, cô bé cảm thấy Con Trai 412 bắt đầu run lẩy bẩy. Nó vẫn còn lạnh từ sau cú bị vùi dưới tuyết.

" Chính xá năm mươi ba giây," giọng bà Marcia bật ra từ bên ngoài màn sương. " Không tồi".

" Suyt!" Silas nhắc.

Cô thình lạng màu trắng ập vào con thuyền nhỏ. từ từ, Jenna bắt giác đưa một bàn tay lên và đặt nó trước con mắt mở lớn của mình. Cô bé không thấy gì ngoài một màn trắng xoá. Nhưng lại có thể nghe thấy tất cả.

Cô bé nghe được tiếng hoà nhịp của mười mái chèo sắc như dao chém phập xuống nước, nhắc lên lại chém xuống, lên lại xuống.

Cô bé nghe được tiếng lướt vun vút của mũi thuyền truy đuổi, đang xé văng con sông, và bây giờ, chiếc thuyền đó gần đến nỗi có thể nghe được tiếng thở hì hụi của những tay chèo.

" Dừng!" giọng Thợ săn gầm lên xuyên qua màn sương. tiếng mái chèo ngừng khua và thuyền đua dừng phắt lại. Bên trong màn sương, các thành viên thuyền Muriel nín thở, tin chắc là thuyền kia đang ở sát mình, có lẽ sát đến nỗi họ có thể đưa tay ra chạm vào. hoặc không cũng

đu sắt cho Thợ săn có thể phóng ào qua khoang thuyền đông nghẹt của Muriel...

Jenna cảm thấy tim mình đập vừa nhanh vừa lớn, nhưng cô bé ráng hít thở chậm chậm, im kặng và ngồi thật yên. Cô bé biết rằng mặc dù chúng không thể thấy được nhưng chúng vẫn có thể nghe được. Nicko và bà Marcia cũng làm tương tự. Silas cũng thế, thêm vào đó, ông còn chú ý úp một bàn tay khoá chặt cái mồm dài, ướt át của Maxie để ngăn không cho nó tru lên, còn bàn tay kia chậm rãi và dịu dàng vuốt ve chú chó đang kích động - chú chó đã hoảng hồn trước cảnh tượng màn sương.

Jenna cảm thấy Con Trai 412 cứ run liên hồi. Cô bé chậm rãi vòng tay kéo nó sát lại mình và cố ủ cho nó ấm. con Trai 412 có vẻ rất căng thẳng. Jenna bảo đảm là nó đang chăm chú lắng nghe giọng nói của Thợ săn.

"Bắt được chúng rồi," Thợ Săn nói. "Theo ta biết thì đây là Màn sương Bị Ấm. Và người ta sẽ luôn luôn thấy gì ở giữa một màn sương Bị Ấm nào? Một pháp sư đang niệm chú. Cùng đồng bọn của họ."

Tiếng cười khùng khục, trầm đặc đầy mãn nguyện của hắn xuyên qua màn sương và khiến cho Jenna rùng mình.

"Đầu ... hàng.. mau."

Giọng quái gở của Thợ Săn bao phủ thuyền Muriel.

"Nè H.. Công chúa không việc gì phải sợ bọn ta. Lũ tụi bay cũng vậy. Bọn ta chỉ muốn các người an toàn và muốn hộ tống các người trở lại Lâu đài trước khi các người gặp tai nạn xúi quẩy." Jenna ghét cái giọng thơn thớt của Thợ Săn. Cô bé ghét cái tình thế họ không thể thoát khỏi được này, cứ phải ngồi im thin thít và nghe lời nói láo mướt như nhung của hắn. cô bé muốn thét vào mặt hắn. Cho hắn biết rằng cô bé là chỉ huy ở đây. Rằng cô bé đừng hòng nghe lời đe dọa. Rằng không lâu nữa hắn sẽ phải hối tiếc. Thế rồi Jenna cảm thấy Con Trai 412 hít một hơi dài và cô bé biết chính xác nó sắp sửa làm gì.

Thét.

Jenna ụp bàn tay mình chặt quanh miệng Con Trai 412. Nó giãy giụa vật lộn với cô bé và cố đẩy cô bé ra, nhưng tay kia của cô bé tóm lấy hai cánh tay nó và giữ chặt hai bên sườn. Jenna mạnh mẽ so với kích thước của mình và lại nhanh nhẹn. Con Trai 412 không bì lại được với cô bé, nó ốm và yếu quá.

Con Trai 412 tức giận. Cơ hội tự cứu nguy cuối cùng của nó đã bị cản lại. đang lí ra nó đã có thể quay trở lại Thiếu sinh quân như một anh hùng, đã dũng cảm đánh lạc hướng bọn pháp sư để tẩu thoát. Thay vào đó, nó lại bị bàn tay nhỏ nhắn, bẩn thỉu của Công Chúa ấn vào miệng, khiến nó cảm thấy buồn nôn. Và cô ta lại khoẻ hơn nó. Như thế không tốt. Nó là con trai và con nhỏ đó chỉ là một đứa con gái ngu ngốc. Trong cơn cuồng giận, Con Trai 412 đá vung chân và đập xuống sàn thuyền một tiếng thịch lớn. Lập tức Nicko chồm lên người nó, đè hai cẳng chân nó xuống và giữ chắc đến nỗi nó hoàn toàn không thể cựa quậy hay phát ra âm thanh nào nữa. Nhưng thế cũng đủ gây ra hỏng chuyện. Thợ Săn đang lắp viên đạn bạc vào khẩu súng. Cú đá giận dữ của Con Trai 412 là tất cả những gì Thợ Săn cần để định vị chính xác xem họ đang ở đâu. Hắn mỉm cười một mình khi quay khẩu súng trên giá đỡ ba chân đối diện với màn sương. Quả thật hắn đang ngắm thẳng vào Jenna.

Bà Marcia nghe được tiếng kim loại lách cách của viên đạn bạc được lắp vào súng, âm thanh bà đã nghe thấy một lần trước kia và không bao giờ quên. Bà suy nghĩ nhanh. Bà có thể ế Bao quanh và Bảo vệ, nhưng bà hiểu Thợ Săn thừa biết rằng hắn chỉ việc nhìn và chờ đợi cho đến

khi bùa tan đi. Giải pháp duy nhất, bà Marcia nghĩ, là Phản chiếu. Bà chỉ hi vọng là mình còn đủ năng lượng để giữ phép này.

Bà Marcia nhắm mắt lại và niệm Phản chiếu. Bà Phản chiếu một hình ảnh chiếc thuyền Muriel và tất cả mọi người trên thuyền dong buồm ra khỏi màn sương với tốc độ tối đa. Như tất cả mọi phép Phản chiếu, nó giống như một hình ảnh soi ngược trong gương, nhưng bà hy vọng trong bóng tối, và với leiruM đã phóng hết tốc lực, Thợ Săn sẽ không nhận ra.

"Thưa ngài!" Giọng hoảng hốt của một tay chèo. "Chúng đang bỏ chạy khỏi chúng ta, thưa ngài!"

Tiếng châm ngòi súng dừng lại. Thợ Săn nguyên rửa.

"Đuổi theo, đồ ngu!" Hắc quát bọn chèo thuyền.

"Nhanh nữa!" Thợ Săn gào điên cuồng, không thể chịu nổi cảnh con mồi của mình chạy thoát lần thứ ba trong đêm.

Bên trong màn sương, Jenna và Nicko toét miệng cười.

Ghi điểm 1-0 cho họ.

CHƯƠNG 14 RẠCH NƯỚC SÂU

Bà Marcia đang câu. Rất câu. Giữ cho hai câu thần chú hoạt động cùng một lúc là một công việc khó khăn. Nhất là một trong hai chiêu đòn đó là Phản chiếu, là một dạng Đảo ngược của pháp thuật; lại thêm nữa, không như hầu hết những chiêu mà bà Marcia thường sử dụng, chiêu này còn dính líu với phía Hắc ám - hay Phía kia, như bà Marcia thích gọi như vậy hơn. Cần phải là một pháp sư can đảm và tài năng mới sử dụng Pháp thuật Ngược mà không phải mời Phía kia nhúng vào. Ngài Alther đã dạy bà Marcia rất kỹ, bởi nhiều thần chú trong sổ thần ngài học được từ Dom Danid thực tình đều phải vận tới Pháp thuật Hắc ám, và ngài Alther đã trở thành một bậc thầy tinh thông trong việc ngăn chặn Pháp thuật hắc ám thể hiện ra. Bà Marcia cũng thấy rất rõ rằng trong suốt thời gian bà sử dụng Phản chiếu, thì Phía kia luôn lượn lờ quanh họ, chỉ chờ cơ hội là đột nhập vào câu niệm chú.

Chính điều đó giải thích tại sao bà Marcia cảm thấy như thể đầu óc mình không còn chỗ trống để chứa đựng bất kỳ thứ gì khác, chứ đừng nói là nỗ lực phải tỏ ra lịch sự.

"Lạy trời, làm cho con thuyền rách nát này chuyển động coi, Nicko," bà Marcia quát. Nicko coi bộ bị xúc phạm. Không cần phải nói với nó kiểu đó.

"Ai chèo thì chèo đi," Nicko lẩm bẩm. "Phải cho người ta biết là đi đâu chứ?"

Với một chút cố gắng, và thêm vài đợt câu gắt, bà Marcia khoét một đường hầm xuyên qua màn sương. Silas im lặng. Ông biết mà Marcia đang phải vận dụng một khối năng lượng và tài năng pháp thuật khổng lồ, và ông cảm thấy một sự tôn kính đến đổ kỵ đối với bà. Trước nay chưa cách chi mà Silas dám thử chiêu Phản chiếu, chứ đừng nói là cùng lúc giữ cho được một màn sương hoành tráng. Ông thật tình thâm khem bà - rằng bà rất giỏi.

Silas để yên cho bà Marcia cùng với pháp thuật của bà và ông chèo thuyền Muriel qua đường hầm màn sương dày trắng như tổ kén, trong khi Nicko cẩn thận bẻ lái con thuyền về phía bầu trời sao lấp lánh ở cuối đường hầm. Chẳng bao lâu sau Nicko cảm thấy đáy thuyền đã cạ dọc theo mặt cát gồ ghề, và thuyền Muriel này xóc vào những bụi cỏ dày.

Họ đã đến chốn an toàn của Đầm Cỏ Thô.

Bà Marcia thở phào một hơi nhẹ nhõm và buông cho màn sương tan biến, Tất cả mọi người thư giãn, ngoại trừ Jenna. Jenna, tuy là đứa con gái duy nhất trong một gia đình sáu anh trai nhưng cũng học được một hai ngón nghề, đang đề sắp Con Trai 412 xuống sàn thuyền bằng một cú khóa tay.

"Buông nó ra, Jen" Nicko bảo.

"Tại sao?" Jenna hỏi lại.

"Nó chỉ là thằng ngốc thôi mà."

"Nhưng nó làm cả đám tội mình suýt bị giết. Tội mình cứu sống nó khỏi bị vùi trong tuyết mà nó lại phản bội tội mình," Jenna giận dữ nói.

Con Trai 412 im lặng. Vui trong tuyết? Cứu sống? Tất cả những gì nó còn nhớ là đã ngủ mê bên ngoài Tháp Pháp sư và sau đó thức dậy thành một tên tù trong những căn phòng của bà Marcia

"Buông nó đi, Jenna," Silas bảo. "Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra đâu."

"Thôi được," Jenna hơi miễn cưỡng phóng thích Con Trai 412 khỏi cú khóa tay. "Nhưng con nghĩ nó là đồ con heo."

Con Trai 412 từ từ ngồi dậy, xoa xoa cánh tay. Nó không thích cách tất cả mọi người trố mắt dòm nó. Và nó không thích cái cách mà con nhỏ Công chúa gọi nó là con heo, nhất là sau khi

con nhĩ đã đối xử tử tế với nó. Con Trai 412 cố hết sức nằm rúc ra xa khỏi Jenna và ráng lục lọi các thứ trong đầu ra. Không dễ chút nào. Không hiểu gì cả. Nó cố nhớ xem người ta đã dạy nó những gì ở Thiếu sinh quân.

Sự kiện. Chỉ toàn là những sự kiện. Sự kiện tốt. Sự kiện xấu. Như vậy là:

Sự kiện Một. Bị bắt cóc. XẤU.

Sự kiện Hai. Mất đồng phục. XẤU.

Sự kiện Ba. Bị đẩy xuống cầu trượt rác. XẤU. Rất XẤU.

Sự kiện Bốn. Bị tống vào con thuyền lạnh lẽo, hôi hám. XẤU.

Sự kiện Năm. Không (Chưa) bị bọn pháp sư giết. TỐT.

Sự kiện Sáu. Chắc chắn sẽ sớm bị bọn Pháp sư giết. XẤU.

Con Trai 412 đếm số Tốt và Xấu. Như thường lệ, điều Xấu nhiều hơn điều Tốt, việc này không làm nó ngạc nhiên.

Nicko và Jenna leo ra khỏi thuyền Muriel và trườn lên bờ cỏ bên cạnh bãi cát nhỏ, chỗ thuyền Muriel đậu với những cánh buồm rủ xuống. Nicko muốn rút khỏi chức chỉ huy con thuyền một lát. Cậu đã đảm trách vai trò thuyền trưởng một cách nghiêm túc, và trong thời gian ở trên thuyền Muriel cậu đã cảm thấy rằng nếu có gì không ổn xảy ra thì đó là lỗi tại cậu. Jenna vui mừng vì lại được đặt chân lên mặt đất khô ráo, hay có hơi hơi lầy lội một tí - mảng cỏ cô bé ngồi lên ướt đầm, mềm oặt, như thể mọc lên từ một miếng bọt biển sũng nước và được bao phủ trong một lớp tuyết mỏng.

Khi đã ở một khoảng cách an toàn với Jenna, Con Trai 412 liếc ngược lên nhìn và thấy một thứ khiến nó dựng cả tóc gáy.

Pháp thuật. Pháp thuật cực mạnh.

Con Trai 412 tròn mắt nhìn bà Marcia. Mặc dù hình như không ai khác nhận ra, nhưng nó có thể thấy màn năng lượng pháp thuật bao quanh bà. Lớp màn làm phồng lên một quãng sáng đỏ tía, tỏa rực khắp bề mặt tấm áo chùng Pháp sư Tối thượng của bà, khiến cho mái tóc xoắn đen của bà lóa lên thành màu đỏ tía. Đôi mắt xanh là cây sáng quắc của bà lóa lên khi bà nhìn đắm đắm vào cỏi vô cực, quan sát cuốn phim câm mà chỉ có một mình bà nhìn thấy. Bất chấp đã được huấn luyện môn Chống Pháp sư ở Thiếu sinh quân, Con Trai 412 vẫn thấy mình vô cùng kinh sợ trước sự hiện diện của pháp thuật

Cuốn phim bà Marcia đang xem, dĩ nhiên là hình phản chiếu của chiếc leiruM và sáu thủy thủ đoàn. Họ đang căng buồm lao nhanh về phía cửa sông rộng và sắp tới vùng biển rộng nơi bến cảng. Trước sự sừng sốt của Thợ Săn, họ đang tiến với tốc độ không thể tin nổi đối với một chiếc thuyền buồm nhỏ, và mặc cho là đã cố hết sức để không cho chiếc leiruM vượt khỏi tầm nhìn, chiếc thuyền đua vẫn rất vất vả trong việc rút ngắn dần khoảng cách để Thợ Săn có thể khai hỏa viên đạn bạc. Mười tay chèo đã thấm mệt, và Thợ Săn thì khản cả giọng vì la hét: "Lẹ lên, bọn ngu kia."

Đồ đệ ngồi ngoan ngoãn ở cuối thuyền trong suốt cuộc Truy đuổi. Thợ săn càng nổi xung thiên. Nó càng không dám ho he điều gì và lại càng tụt lún vào trong cái khoảng không gian tí xíu của nó sát ngay đôi chân ướt đầm mồ hôi của tay chèo Số Mười. Nhưng rồi dần dần, khi tay chèo Số Mười bắt đầu lầm bầm tuôn ra những lời nguyện rửa cực kỳ thô lỗ cùng những lời bình phẩm thú vị về Thợ Săn, thì Đồ Đệ cảm thấy can đảm hơn một chút. Nó nhìn chăm chăm qua mặt nước và xoáy thẳng vào chiếc leiruM đang lao như tên bắn. Càng nhìn leiruM nó càng biết chắc là có cái gì đó kỳ dị.

Cuối cùng Đồ Đệ cũng dám hét to lên với Thợ Săn. "Ngài có thấy tên con thuyền kia bị ngược không?"

"Dẹp kiểu khôn lỏi đó với tao đi, nhóc."

Thị lực của Thợ Săn rất tốt, nhưng có lẽ không tốt bằng một thằng bé mười tuổi, có thú sưu tầm và đặt tên cho loài kiến. Chẳng phải khi không mà Đồ Đệ ngồi hàng nhiều giờ liền bên chiếc ống nhòm của Chủ Nhân nó, ẩn náu xa tít tắp nơi Vùng Đất hoang, ngắm dòng sông. Nó thuộc tên và lịch sử của tất cả mọi tàu thuyền lui tới trên sông, Nó biết rằng con thuyền chúng đang đuổi theo trước lúc có màn sương thì tên là Muriel, do ông thợ Rupert Gringe đóng và được đem cho thuê để bắt cá trích. Nó cũng biết là sau khi có màn sương con thuyền có tên là leiruM. Chiếc leiruM chính là hình phản chiếu của Muriel. Và nó đã là Đồ Đệ của Dom Daniel đủ lâu để biết chính xác điều đó có nghĩa là gì.

leiruM là một phép Phản chiếu, một phép Ma hiện, một Ảo ảnh, một Ảo tượng.

May cho Đồ Đệ, nó vừa định báo cho Thợ Săn sự kiện thú vị này thì vào đúng lúc đó, ở trên thuyền Muriel thật, con Maxie liếm bàn tay bà Marcia một cách thân thiện và ủy mị theo cách của chó săn sói. Bà Marcia rung mình vì nước dãi chó nên sự tập trung bị loãng đi mất một giây, và chiếc leiruM vụt biến mất trước đôi mắt hau háu của Thợ Săn. Và rồi con thuyền nhanh chóng xuất hiện trở lại, nhưng đã quá trễ, leiruM đã bị lộ.

Thợ Săn hét gầm lên điên tiết và động nắm đấm xuống hộp đạn. Rồi hấn lại thét rống lên lần nữa, lần này là do đau đớn. Hấn đã làm gãy đốt xương ngón tay thứ năm của mình. Ngón út. Và cái ngón tay đau quá. Xoa xoa bàn tay, Thợ Săn gầm lên quát lũ chèo thuyền. "Quay lại, đồ ngu!" Chiếc thuyền đua dừng lại, các tay chèo hoán đổi chỗ ngồi và một nhọc chèo về hướng ngược lại. Thợ Săn giờ đây ngồi ở cuối thuyền. Đồ Đệ khoái chí, giờ đây nó được ở đẳng mái.

Nhưng chiếc thuyền đua giờ đây không còn là cỗ máy hiệu quả như trước nữa và những tay chèo đang mệt đi nhanh chóng, dần dần không còn tử tế nổi trước những tràng **** rửa mà cái kẻ giống như sát nhân điên rồ kia đang tuôn xối xả vào chúng. Nhịp chèo của chúng trở nên chệch choạc và chiếc thuyền đua đang di chuyển êm ru trở nên chòng chành, khó chịu. Thợ săn ngồi găm gù ở cuối thuyền. Hấn biết rằng đây là lần thứ tư trong đêm Dấu vết bị nguội. Thợ Săn phát điên.

Đồ Đệ, tuy vậy, lại khoái chí thưởng thức cú trở đầu. Nó ngồi thấp xuống, vào cái chỗ bây giờ là mũi thuyền, và giống như chó Maxie, nó hỉnh cái mũi lên trời và sung sướng hít không khí ban đêm lùa qua mình. Nó cũng cảm thấy nhẹ cả người vì đã có thể thực hiện công việc của mình. Chủ Nhân nó hẳn sẽ tự hào. Nó tưởng tượng mình quay trở về, đến bên Chủ Nhân và thuật lại bằng cách nào mà nó dò ra phép Phản chiều xảo quyệt và cứu nguy cả một ngày trường. Có thể việc này sẽ làm Chủ Nhân nó thôi thất vọng vì sự thiếu tài pháp thuật của nó. Đồ Đệ nghĩ, nó đã cố, cố thật sự rồi, nhưng xem ra nó không bao giờ nắm bắt được pháp thuật. Cho dù đó là cái gì.

Chính Jenna là người trông thấy ánh đèn pha rọi hung hổ tiến đến từ một khúc ngoặt đằng xa.

"Chúng quay lại kìa!" Cô bé thét lên.

Bà Marcia giật thót mình làm mất hoàn toàn phép Phản chiều, và xa tít, nơi cảng biển, chiếc leiruM cùng thủy thủ đoàn của nó biến mất vĩnh viễn, khiến cho một người câu cá trên thành cảng choáng cả người.

"Chúng ta phải giấu con thuyền thôi," Nicko nói, đứng phắt dậy, và chạy dọc theo bờ cỏ, theo sau là Jenna.

Silas xua con Maxie ra khỏi thuyền và bảo nó nằm xuống. Rồi ông giúp bà Marcia bước ra. Con Trai 412 khật khừ đi đằng sau bà.

Bà Marcia ngồi xuống bờ Rạch Nước Sâu đầy cỏ, nhất quyết giữ cho đôi giày da trần đỏ tía của mình còn được khô đến chừng nào tốt chừng đấy. Tất cả những người còn lại, kể cả Con Trai 412 (trước sự ngạc nhiên của Jenna), đều lội xuống vũng nước lầy xấp và đẩy chiếc Muriel ra khỏi bờ cát để nó có thể trôi trở lại. Rồi Nicko nắm một sợi dây thừng và lôi chiếc Muriel dọc theo con rạch cho tới khi nó khuất vào một góc và không thể nhìn thấy được nếu đứng từ ngoài sông. Lúc này thủy triều đang xuống, và chiếc thuyền Muriel hạ thấp xuống dần trong rạch, cột buồm gần được hai bờ sông dốc lên che kín.

Tiếng Thợ Săn gào thét bọn chèo thuyền trôi lan trên dòng sông, và bà Marcia nhô đầu lên khỏi bờ rạch để xem có chuyện gì xảy ra. Bà chưa từng thấy cảnh tượng nào như thế này. Thợ săn đang đứng cheo leo ở cuối chiếc thuyền đua, diên đại khua khoảng một cánh tay lên không trung. Hắn không ngừng dội những tràng **** rửa thậm tệ xuống những tay chèo - những kẻ giờ đây đã mất hết cảm giác về nhịp điệu và cứ thế để mặc chiếc thuyền đua đi xiêu vẹo, ngoằn ngoèo trên mặt nước.

"Mình không nên làm việc này," bà Marcia lẩm bẩm. "Thật sự là không nên chút nào. Làm thế là nhỏ mọn và không biết khoan dung, lại hạ thấp quyền năng của pháp thuật, nhưng mình có cần."

Jenna, Nicko, và Con Trai 412 phóng vù lên chỗ cao nhất của rạch để coi bà Marcia định làm gì. Chúng thấy, bà Marcia chỉ ngón tay về phía Thợ Săn miệng lẩm bẩm

"Lặn"

Chưa đầy một giây sau, Thợ Săn cảm thấy kỳ dị, như thể sắp sửa là một điều gì đó thật dần dần - mà đúng vậy. Vì lý do gì đó không thể hiểu nổi, hắn lại giơ hai cánh tay lên khỏi đầu và cẩn thận hướng hai bàn tay về phía mặt nước. Rồi từ từ nhúng đầu gối, hắn lao gọn ra khỏi chiếc thuyền đua, thực hiện một cú nhào lộn phức tạp trước khi lặn hoàn toàn xuống dòng nước lạnh giá.

Rất chần chừ, và chậm chạp một cách không cần thiết những tay chèo lái cho chiếc thuyền lùi lại và giúp Thợ Săn thở hồng hộc leo lại lên thuyền.

"Ngài không nên làm như vậy, thưa ngài" tay chèo Số Mười nói. "Rất không nên trong thời tiết như thế này."

Thợ Săn không đáp lời. Hai hàm răng va vào nhau mạnh đến nỗi hắn không thể suy nghĩ được, huống hồ là nói. Bộ quần áo ướt rượt của hắn dính sát vào người, hắn run bần bật giữa luồng không khí ban đêm lạnh lẽo. Với dáng bộ sần thẫm, hắn dò la đầm lầy, nơi mà hắn nghĩ chắc chắn con mồi của mình ẩn núp như lại không sao thấy được dấu vết gì. Là Thợ Săn dày dạn, hắn biết chỉ còn có cách lội bộ lên Đầm Cỏ Thô giữa đêm hôm khuya khoắt. Chẳng còn cách nào khác - Dấu vết đã tắt và phải quay trở về Lâu đài.

Chiếc thuyền đua bắt đầu cuộc hành trình dài, lạnh buốt trở về Lâu đài, trong khi Thợ Săn co ro ở đuôi thuyền, suýt xoa ngón tay bị gãy xương và suy tính về những hệ lụy của cuộc Săn này.

Và về thanh danh của hắn.

"Đáng đời," bà Marcia làu bàu. "Tên choắt ghê rợn"

"Không được chuyên nghiệp hắn," một giọng nói quen thuộc vọng lên từ dưới đáy Rạch, "nhưng hoàn toàn có thể hiểu được, trò à. Vào thời trai trẻ, chắc hắn ta cũng bị cám dỗ mà làm thế thôi."

"Ngài Alther!" Bà Marcia sửng sốt, hơi đỏ mặt lên.

CHƯƠNG 15 - NỬA ĐÊM TRÊN BÃI

"Cụ Alther!" Jenna reo lên mừng rỡ. Cô bé trườn xuống bờ nước, ra ngoài gặp ngài Alther. Ngài đang đứng trên bãi, trông rất khó hiểu, nhìn chăm chăm vào chiếc cần câu cá mình đang cầm. "Công chúa!" Ngài Alther vui sướng và ôm chầm lấy cô bé theo kiểu ma, kiểu luôn khiến Jenna cảm thấy như có một làn gió mát mùa hè thoảng qua mình. .

"Chà, chà" ngài Alther súyt xoa. "Ta đã từng tới đây câu cá hồi còn nhỏ, và hình như ta cũng mang theo cái cần câu này. Ta cứ hy vọng có thể gặp mấy người ở đây".

Jenna bật cười lên. Cô bé không thể tin nổi là cụ Alther lại có thời từng là một cậu bé.

"Cụ đi với chúng con chứ ạ, cụ Alther?" Cô bé hỏi.

"Xin lỗi, Công chúa. Ta không đi được. Cô biết những luật lệ Kiếp Ma chứ:

Ma chỉ có thể đặt chân đến nơi

Khi sống từng được đặt chân đến.

Mà rủi quá, hồi bé ta không bao giờ đi xa hơn cái bãi cát này. Quá nhiều cá ngon để câu, cô thấy đấy. Nào," ngài Alther đổi đề tài, "có phải ta trông thấy cái giỏ đi trại ở dưới đáy thuyền không vậy?

Nằm dưới một cuộn dây thừng ướt sũng là cái giỏ đi trại bà Sally Mullin đã chuẩn bị cho họ.

Silas lôi mạnh cái giỏ ra.

"Ồi, cái lưng tôi," ông rên rỉ. "Bà ấy nhét cái gì trong này không biết nữa?"

Silas mở nắp giỏ ra.

"À, thảo nào" Ông thở dài "Đầy ứ bánh lúa mạch nướng. Chao, đem làm đá ném tốt đấy chứ, hả?"

"Ba" Jenna phản đối. "Đừng xấy vậy chứ. Mà tụi mình cũng thích bánh lúa mạch nướng nữa, đúng không, Nicko?"

Nicko nhăn mặt, nhưng Con Trai 412 trông thấy hy vọng. Đồ ăn. Nó đói ngấu nghiến rồi - nó không thể nhớ lần cuối cùng nó đã ăn thứ gì. À phải, nhớ rồi, một tô cháo *** nhồn, lạnh ngắt trước lúc điểm danh 6 giờ sáng hôm đó. Lâu như đã hết một đời người vậy.

Silas nhắc ra những món khác được nén chặt bên dưới đồng bánh lúa mạch nướng. Một hộp mồi lửa và bụi nhùi khô, một can thiếc đựng nước, một ít sô-cô-la, đường, sữa. Ông nhóm một đồng lửa nhỏ và treo một cái can thiếc nước lên trên để đun sôi trong khi tất cả mọi người ngồi quây lại quanh ánh lửa bập bùng, vừa sưởi ấm đôi bàn tay tê cóng, vừa cắn miếng bánh lúa mạch nướng dày cui.

Ngay cả bà Marcia cũng bỏ qua cái thói hay dính răng của bánh lúa mạch nướng mà ăn gần hết một thanh.

Con trai thứ 412 nuốt chửng nuốt trạo phần bánh của mình và xoi sạch luôn tất cả những miếng thừa thẹo của ai đó bỏ lại. Xong, nó nằm ngửa ra bãi cát ướt và tự hỏi không biết mình có bao giờ nhúc nhích được nữa hay không. Nó cảm thấy như ai đó đã đổ bê-tông vào bụng mình.

Jenna rút tay vào túi áo và lấy ra con Petroc Trelawney. Chú chàng ngồi im lìm trong bàn tay cô bé, Jenna dịu dàng xoa lên nó, Petroc Trelawney thò ra bốn cái cẳng tí xiu, lều nghều và quơ quào bất lực trong không khí. Nó nằm ngửa như một con bọ cánh cứng bị mắc kẹt.

"Úi, ngược rồi", Jenna cười khúc khích. Cô bé lật chú lại đứng chiều, và Petroc Trelawney mở mắt ra, chớp chớp.

Jenna đặt một miếng vụn bánh lúa mạch nướng lên ngón tay cái của mình và chìa ra cho hòn đá con.

Petroc Trelawney chớp mắt lần nữa, suy nghĩ một chút về bánh lúa mạch nướng, rồi lần nữa mẩu vụn bánh. Jenna thích thú vô cùng.

"Nó ăn bành kìa!" Cô bé la ầm ĩ.

"Ăn chứ sao không," Nicko bảo. "Đá ăn bánh đá. Tuyệt!"

Nhưng ngay cả Petroc Trelawney cũng không chén được hơn một mẩu lớn. Nó dòm dòm xung quanh thêm vài phút nữa sau đó nhắm mắt lại và trở về giấc ngủ trong lòng bàn tay ấm áp của Jenna.

Không lâu sau nước can treo trên ngọn lửa đã sôi. Silas thả những vuông sô-cô-la vào đó và thêm sữa. Ông trộn chúng như cái cách ông vẫn thích, rồi khi cái can bắt đầu sôi tăm trở lại, ông cho đường vào và khuấy tiếp.

"Sô-cô-la nóng tuyệt nhất trần đời," Nicko tuyên bố.

Không ai phản đối khi cái can được chuyển quanh và chẳng mấy chốc đã hết sạch.

Trong lúc mọi người ăn, ngài Alther bận trí dợt lại mấy chiêu quảng cần câu, và khi thấy họ đã ăn xong, ngài liền bay vọt về phía ngọn lửa. Trông ngài có vẻ nghiêm trọng.

"Có chuyện xảy ra sau khi các bạn đi khỏi," ngài lẳng lặng nói.

Silas thấy dạ dày mình thót mạnh và đó không phải là do bánh lúa mạch nướng. Đó là nỗi khiếp sợ.

"Chuyện gì vậy, thưa ngài Alther?" Silas hỏi dồn, kinh hãi chắc hẳn mình sắp phải nghe tin Sarah và các con trai mình bị bắt.

Ngài Alther biết Silas đang nghĩ gì.

"Không phải chuyện đó, Silas," ngài bảo "Sarah và bọn trẻ vẫn ổn. Nhưng tình hình rất tệ. DomDaniel đã trở lại lâu đài."

"Cái gì?" Bà Marcia sững người. "Hắn không thể trở lại. Tôi là Pháp sư Tối thượng - tôi có bùa hộ mạng. Và khi tôi đi, tháp đặc kín những pháp sư là pháp sư - Pháp thuật trong tháp đủ để giữ cho tên già đó bị chôn vùi ở Vùng Đất Hoang, chỗ của hắn. Ngài có chắc là hắn đã quay lại không, thưa ngài Alther, và đó không phải là trò đùa mà gã Bảo hộ Toàn quyền - cái con chuột kinh tởm đó - tung ra trong lúc tôi đi vắng chứ?"

"Không đùa đâu, Marcia à," ngài Alther nói. "Chính mắt ta trông thấy hắn mà. Ngay khi thuyền Muriel quẹo khuất sau vách đá Quạ đen, thì hắn Hiện hình trong sân Tháp Pháp sư. Lúc ấy tất cả nứt nẻ ra vì Hắc thuật. Bốc mùi kinh khủng. Các pháp sư đến phát điên phát dại, chạy cuống quýt chỗ này chỗ kia, tứ tán, như một đàn kiến bị đập lên ổ vậy."

"Thật ô nhục. Họ nghĩ gì vậy? Tôi không hiểu nổi đấy, giá trị của Pháp sư Thượng đẳng ngày nay chỉ biết hoảng sợ sao," bà Marcia nói, quẳng ánh nhìn về phía Silas "Thế còn Endor đâu rồi. Bà ấy là người thay quyền tôi - ngài không nói là bà ấy cũng sợ chết khiếp đấy chứ"

"Không. Không hề. Bà ấy xông ra và đối mặt với hắn. Bà ấy giăng một Tấm Chắn khắp các cửa sổ dẫn lên tháp"

"Hờ, lạy trời. Tháp vẫn an toàn," Bà Marcia thở phào nhẹ nhõm.

"Không đâu, Marcia. DomDaniel quật ngã Endor bằng một đòn Sét đánh. Bà ấy chết rồi." Ngài Alther thắt một mối gút phức tạp lên sợi dây câu của mình.

"Ta xin lỗi," ngài nói.

"Chết," bà Marcia lẩm bẩm.

"Sau đó hắn ế m bừa Dời các pháp sư đi"

"Tất cả?" Đi đâu?"

"Tất cả họ bị bắn về phía Vùng Đất Hoang - họ không thể làm gì được. Ta nghĩ hắn đã nhốt họ vào một trong những Hang Chuột của hắn ở đó"

"Ôi, ngài Alther"

"Tiếp theo gã Bảo hộ Toàn quyền - cái tên quắt queo kinh khủng đó - cùng đám lâu la của hắn kéo tới, quỳ lạy thì thụp và đứng là cái rỏ mũi dãi cùng khắp thân mình Chủ Nhân gã. Kể tới ta biết là hắn đã hộ tống DomDaniel vào Tháp pháp sư và lên... ề.. lên... à, các phòng của cô, Marcia à."

"Phòng tôi? DomDaniel vào các phòng của tôi?"

"Ừ, cô sẽ hài lòng nếu biết là lên tới nơi thì hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà chiêm ngưỡng mấy cái phòng, vì cả đám bọn chúng đã phải leo bộ lên. Pháp thuật còn lại không đủ để giữ cho thang máy, hay bất kỳ thứ gì khác trong tháp hoạt động."

Bà Marcia lắc đầu vẻ không tin nổi.

"Tôi không bao giờ nghĩ DomDaniel có thể làm như vậy. Không bao giờ."

"Ta cũng không bao giờ nghĩ thế," ngài Alther đồng tình.

"Tôi vẫn nghĩ rằng," bà Marcia nói, "chỉ cần đám pháp sư chúng ta có thể cầm cự tới khi Công chúa đủ lớn để đội vương miện, thì tất cả chúng ta sẽ ổn. Rồi chúng ta sẽ đuổi tất cả lũ Bảo hộ, lũ Thiếu sinh quân, lũ Hắc ám góm guốc đang tàn phá Lâu đài và làm cho cuộc sống dân chúng khốn khổ kia đi."

"Ta cũng nghĩ thế," ngài Alther nói. "Nhưng rồi ta đi theo DomDaniel lên cầu thang. Lúc đó hắn đang lảm nhảm lên Bảo hộ Toàn quyền về việc hắn không thể tin nổi hắn lại hên đến thế - không chỉ là việc cô rời khỏi Lâu đài, mà cô còn mang theo mình một chướng ngại vật cho sự trở về của hắn."

"Chướng ngại vật?"

"Jenna"

Jenna trở mắt nhìn ngài Alther, vẻ hoang mang.

"Cháu? Cháu là chướng ngại vật? Tại sao?"

Ngài Alther ngó chăm chăm vào đồng lửa, đắm chìm trong suy tư.

"Hình như, thưa Công chúa, bằng cách nào đó mà cô đang ngăn cản tên thầy đồng gọi hồn ghê tởm đó trở lại Lâu đài. Chỉ cần cô ở đó. Và rất giống như mẹ của cô cũng đã như thế. Ta đã luôn luôn tự hỏi tại sao hắn lại sai Ám Sát binh tới giết Nữ hoàng chứ không phải giết ta"

Jenna rùng mình. Bất thành linh cô bé cảm thấy sợ hãi. Silas vòng tay ôm lấy cô.

"Thôi đủ rồi, ngài Alther ạ. Không cần phải làm cho tất cả chúng tôi sợ đến mất bình tĩnh thế đâu. Thành thật mà nói, tôi nghi ngài vừa mới ngủ gật và gặp ác mộng. Ngài biết là thỉnh thoảng ngài vẫn hay mơ mà. Bọn bảo hộ chẳng qua chỉ là một lũ du côn mà bất kỳ Pháp sư Tối thượng tử tế nào cũng có thể tống tiền từ cách đây vài năm"

"Tôi sẽ không ngồi đây chỉ để bị sỉ nhục như thế đâu đấy." bà Marcia khục khặc. "Mấy người không biết là chúng tôi đã cố tống khứ chúng đi. Chẳng biết gì hết. Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là giữ cho Tháp Pháp sư hoạt động một thời gian. Và không cần đến sự giúp đỡ của anh, Silas Heap ạ."

"Hừm, tôi không biết tất cả mớ bòng bong này là gì nữa, Marcia. DomDaniel chết rồi mà," Silas đáp lại.

"Hắn không chết," bà Marcia nói khẽ.

"Đừng có ngó ngẩn, Marcia." Silas quắc lại. "Ngài Alther đã quăng hắn khỏi dinh tháp cách đây bốn mươi năm rồi mà."

Jenna và Nicko há hốc miệng :

"Phải không vậy cụ Alther," Jenna hỏi

"Không!" Ngài Alther bực bội kêu lên "Ta không quăng hắn xuống. Hắn tự gieo mình xuống đấy chứ"

"Cũng vậy thôi," Silas nói một cách bướng bỉnh. "Kiểu gì hắn cũng đã chết"

"Không hẳn..." ngài Alther hạ thấp giọng, nhìn xoáy vào ngọn lửa. Ánh sáng từ đám tro than hắt những mảnh tối lung linh lên tất cả mọi người, ngoại trừ ngài Alther, ngài trội ử rử xuyên qua họ, lơ dăng cổ tháo cái nút mà chính ngài vừa cột lại trên sợi dây câu. Ngọn lửa bùng lên một thoáng và soi tỏ vòng người ngồi quây xung quanh. Đột nhiên Jenna nói:

"Chuyện gì hồi đó trên Tháp Pháp sư với DomDaniel vậy, cụ Alther?" Cô bé thì thào.

"Một câu chuyện hãi hùng, thưa Công chúa. Tôi không muốn làm cô kinh sợ"

"Ôi, kể đi mà, kể đi," Nicko nài nỉ "Jenna khoái chuyện rùng rợn lắm."

Jenna gật đầu hơi miễn cưỡng.

"Ừm," ngài Alther nói. "Thật khó cho ta để kể lại chuyện này theo ngôn ngữ của ta. Nhưng ta sẽ kể cho cô nghe câu chuyện ta đã có lần nghe lỏm từ một đồng lửa trại ở sâu trong cánh rừng. Đó là một đêm như đêm nay, có trăng tròn treo trên trời cao, và câu chuyện được Mẹ Phù thủy Wendron thông thái già nua kể lại cho đàn phù thủy của mình nghe."

Và thế là, bên đồng lửa, ngài Alther Mella biến hình thành một bà lão cao lớn, thông dong trong bộ trang phục màu xanh lá cây. Bằng giọng âm âm trầm trầm của cánh rừng, ngài bắt đầu:

"Đây là nơi câu chuyện bắt đầu trên đỉnh của một Kim Tự tháp bằng vàng dựng trên một tòa tháp bạc, cao sừng sững. Tháp Pháp sư lấp lánh trong ánh nắng mặt trời buổi sớm và cao đến độ đám người tụ tập ở chân tháp trông tựa như đàn kiến đối với một thanh niên đang leo lên những bậc thang xoáy tròn ốc quanh Kim Tự tháp. Có lúc, anh nhìn xuống đàn kiến và cảm thấy xây xẩm, choáng váng vì độ cao. Anh dán chặt mắt vào cái hình bóng ngay phía trước mắt mình - một người đàn ông già hơn nhưng gầy khẳng khiu - nhờ thế mà người này không hề sợ độ cao. Tấm áo chùng đỏ tía của người đàn ông già hơn bay xòa ra theo làn gió mạnh lúc nào cũng lớn vờn quanh đỉnh tháp. Và so với đám đông bên dưới, trông con người này thật không hơn một con dơi chập chờn màu đỏ tía đang chấp chới di chuyển về đỉnh chóp Kim Tự tháp.

"Pháp sư Tối thượng đang làm gì vậy? Những kẻ đứng dưới nhìn lên thắc mắc. Chẳng phải học trò của ngài đang chạy theo ngài, cố đuổi theo cho kịp đấy sao?"

"Học trò, Alther Mella, giờ sắp bắt kịp được thầy mình là DomDaniel trong gang tấc.

DomDaniel đã tới được chóp của Kim Tự tháp, một khoảng vuông nhỏ bằng vàng là khảm những biểu tượng bằng bạc để yểm bùa cho Tháp Pháp sư. DomDaniel đứng thẳng dậy, áo chùng dày đỏ tía của hắn bay dạt ra sau lưng, dải thắt lưng Pháp sư Tối thượng bằng vàng và bạch kim lóa lên dưới nắng mặt trời. Hắn thách đố học trò của mình dám đến gần hơn

"Alther Mella biết rằng mình không còn cách nào khác. Bằng một cú quăng người dũng cảm và đáng sợ, anh lao về phía thầy mình, và thật ngạc nhiên, anh tóm được hắn. DomDaniel bị hất ngã nhào, người học trò chồm lên trên người hắn, chộp được mặt chiếc bùa hộ mạng Akhu bằng đá màu xanh biếc mà DomDaniel đeo quanh cổ trên một sợi dây bạc dày.

"Xa tốt bên dưới, trong sân Tháp Pháp sư, mọi người há hốc miệng không tin nổi khi họ nghe

mắt nhìn chăm chú vào quang sáng của Kim Tự tháp vàng và ngó học trò vật lộn với thầy. Hai người cùng cố giữ thăng bằng trên các bệ nhỏ xíu, lăn tới lộn lui trong lúc Pháp sư Tối thượng cố thoát khỏi cú nắm của bùa hộ mạng Akhu của Alther Mella.

"DomDaniel xoáy vào Alther Mella một tia nhìn ác nghiệt, đôi mắt màu xanh lá cây đậm của hắn quắc lên cuồng nộ. Đôi mắt xanh lá cây rựa của Alther thản nhiên đón nhận luồng khí chết chóc, đầy dã tâm ấy, và anh cảm thấy bùa hộ mạng Akhu lỏng ra. Anh giật mạnh, sợi dây đứt tung thành hàng trăm mảnh, và bùa hộ mạng vung vẩy trong nắm tay anh.

"Lấy đi," DomDaniel gầm vang " Nhưng tao sẽ quay lại lấy nó. Tao sẽ quay lại cùng với đứa con thứ bảy của đứa con thứ bảy."

"Một tiếng thét xé trời vọng lên từ bên dưới khi đám đông thấy Pháp sư Tối thượng của mình phóng khỏi đỉnh Kim Tự tháp và bổ nhào khỏi tháp. Áo chùng của hắn xòe rộng ra như một đôi cánh hoành tráng, nhưng cũng không làm chậm lại được cú rơi dài xuống đất.

"Và thế là hắn tiêu đời.

"Ở trên đỉnh Kim Tự tháp, anh học trò nắm chặt bùa hộ mạng Akhu và sững sờ trước những gì mình trông thấy - Thầy của anh đã chìm vào lòng đất.

"Đám đông bu quanh vạt đất cháy xém, đánh dấu điểm DomDaniel tiếp đất. Mỗi người thấy một thứ khác nhau. Người thì bảo hắn đã biến thành một con dơi và bay mất. Người khác lại trông thấy một con ngựa đen xuất hiện và phi nước đại vào cánh rừng. Và cũng có người quả quyết là đã tận mắt trông thấy DomDaniel biến thành một con rắn và trườn xuống một tảng đá. Nhưng không ai trông thấy sự thật điều mà Alther đã thấy.

"Alther Mella vội trở xuống Kim Tự tháp, nhắm chặt mắt để khỏi phải trông thấy cái khoảng cách chóng mặt dưới chân. Anh chỉ mở mắt khi đã chui qua một cửa sập nhỏ vào nơi an toàn của thư viện, nằm lọt thỏm bên trong Kim Tự tháp vàng. Và rồi, với nỗi kinh hoàng, anh thấy cái điều xảy ra. Chiếc áo thụng pháp sư tập sự màu xanh lá cây bằng len của anh đã thay đổi thành một chiếc áo lụa màu đỏ sẫm. Sợi dây thắt lưng màu da đơn sơ anh đang thắt ngang áo chèn bỗng trở nên nặng trông thấy, giờ đây nó đã bằng vàng, có khảm những cổ tự Runes bằng bạch kim, với những lá bùa bảo vệ và mang lại quyền lực cho vị Pháp sư Tối thượng - giờ đây đã chính là Alther đang sững sờ hết cả người.

"Alther nhìn chăm chăm vào cái bùa hộ mạng mà anh nắm trong bàn tay run rẩy của mình. Đó là một viên đá tròn nhỏ, màu da trời xanh biếc với những đường vân bằng àng năng nặng trong lòng bàn tay anh, gắn với một dải băng bằng vàng kẹp ở đầu viên đá, tạo thành một cái móc. Từ cái móc này lủng lẳng một sợi dây bằng bạc đã đứt, đó là lúc này Alther giật cái bùa hộ mạng Akhu ra khỏi sợi dây.

"Sau một hồi suy nghĩ, Alther cúi xuống và tháo một sợi dây da từ ủng của mình ra. Anh cột bùa hộ mạng Akhu vào đó, và như tất cả mọi Pháp sư Tối thượng khác đã làm trước đó, anh đeo nó vào cổ. Rồi, với mái tóc nâu mảnh còn rối bù sau cuộc vật lộn, mặt mày anh tái xanh và lo lắng, đôi mắt xanh lá cây mở lớn đầy kinh sợ, Alther làm một cuộc hành trình dài xuống tháp để đối mặt với đám đông đang ồn ào chờ đợi bên ngoài.

"Khi Alther loạng choạng bước ra khỏi cánh cửa đôi bảo vệ tháp bằng bạc đồ sộ và chắc chắn, một tiếng ồ lên sững sốt chào đón anh. Nhưng rồi không ai nói thêm tiếng nào, bởi vì chẳng ai lại đi tranh cãi trước sự hiện diện của một Pháp sư Tối thượng mới. Dẫu thế, giữa đám đông đang lảng lảng giải tán, một giọng nói vang lên:

"Vì mi chiếm nó, nên mi sẽ mất nó"

"Alther thở dài. Anh biết đấy là sự thật.

"Lúc anh lầm lũi một mình trở vào Tháp để bắt đầu công việc tẩy uế âm khí của DomDaniel, thì trong một căn phòng nhỏ cách đó không xa lắm, một cậu bé chào đời trong một gia đình pháp sư nghèo.

"Nó là đứa con thứ bảy, và tên nó là Silas Heap"

0o0

Một bầu im lặng bao trùm lên ngọn lửa trong khi ngài Alther chậm rãi lấy lại hình dạng cũ của mình. Silas rùng mình. Trước đây ông chưa bao giờ nghe kể câu chuyện đó như thế cả.

"Thật kinh khủng, ngài Alther." Silas thì thào, giọng khản đặc. Tôi không biết. Làm.. làm sao Mẹ Phù thủy biết nhiều thế?"

"Bà đã có trong đám đông ấy và chứng kiến." ngài Alther đáp " Sau ngày hôm đó bà đã tới chúc mừng ta trở thành Pháp sư Tối thượng, và ta kể cho bà nghe phần câu chuyện mà ta được chứng kiến. Ai có sự thật nào muốn cho mọi người cùng biết thì cứ việc đến mà kể cho Mẹ Phù thủy. Bà sẽ kể cho tất cả mọi người cùng nghe. Dĩ nhiên, họ có tin hay không lại là chuyện khác" Jenna nghĩ thật lung"

"Nhưng mà, cụ Alther, sao cụ lại đuổi theo DomDaniel?"

"À, hỏi hay đấy. Ta không nói cho Mẹ Phù thủy biết điều đó. Có những vấn đề Hắc ám không nên nói ra. Nhưng Công chúa phải biết, vì vậy ta sẽ kể cho cô nghe. Cô biết đấy, sáng hôm ấy, giống như mọi buổi sáng, ta đang dọn dẹp thư viện Kim Tự tháp. Một trong những bốn phận của học trò là giữ cho thư viện được gọn ghẽ, và ta làm bốn phận của mình một cách nghiêm túc, cho dù là để phục vụ một ông thầy khó chịu như vậy. Vào buổi sáng hôm ấy, ta tìm thấy một câu thần chú lạ, được viết bằng chữ viết tay của DomDaniel, kẹp trong một quyển sách. Trước kia, ta đã từng trông thấy một cái nằm loang quanh đâu đó và không sao đọc được chữ viết, nhưng khi nghiên cứu đến cái này, thì một ý tưởng nảy ra trong ta. Ta cầm câu thần chú giơ lên tấm gương soi và phát hiện ra mình đúng : nó được viết theo kiểu phản chiếu. Rồi ta bỗng có linh cảm xấu về điều đó, bởi vì ta biết chắc chắn đây là một câu Thần chú Ngược, sử dụng pháp thuật của phái Hắc ám - hay của Phía kia, như ta thích gọi thế - bởi vì Phía kia không phải lúc nào cũng sử dụng Pháp thuật Hắc ám. Vả lại, ta cần phải biết sự thật về DomDaniel và phải biết hắn đang làm gì, vì thế ta quyết định liều mạng đọc câu thần chú đó. Ta vừa mới bắt đầu thì một chuyện khủng khiếp xảy ra."

"Chuyện gì vậy?" Jenna thì thầm.

"Một Bóng ma xuất hiện sau lưng ta. Ừm, ít nhất là ta đã trông thấy nó trong gương, nhưng khi ta quay lại thì nó không còn ở đó nữa. Nhưng ta vẫn cảm thấy nó. Ta cảm thấy nó đặt tay lên vai ta, và rồi... ta nghe nó nói. Ta nghe được cái giọng trống rỗng đó nói với ta. Nó bảo ta rằng thời đại của ta đã đến. Rằng nó đã chọn lựa ta đúng như đã sắp đặt"

Ngài Alther rùng mình vì hồi ức đó và bất giác giơ bàn tay lên vai trái như Bóng ma từng làm. Cái vai vẫn còn đau và lạnh buốt kể từ sáng hôm đó.

Tất cả mọi người cũng rùng mình và ngồi xích lại, gần đồng lửa hơn.

"Ta bảo với Bóng ma là ta chưa sẵn sàng. Chưa đâu. Các vị biết đấy, ta hiểu Phía kia đủ rõ để biết rằng ta tuyệt đối không bao giờ được từ chối chúng. Nhưng chúng thì sẵn sàng đợi. Thời gian không là gì đối với chúng cả. Chúng không làm gì khác ngoài việc đợi. Bóng ma bảo với ta là nó sẽ trở lại tìm ta vào ngày hôm sau, và rằng lúc đó ta nên sẵn sàng thì hơn. Rồi nó tan biến

đi. Sau khi nó đi rồi, ta cố đọc những từ Ngược đó, và thấy rằng DomDaniel đã dâng nộp ta như một phần của cuộc mặc cả với Phía Kia, để ta bị bắt đi vào thời điểm đọc Câu Thần chú. Và thế là ta biết chắc hẳn đang sử dụng Pháp thuật Ngược - là một thứ hình ảnh phản chiếu của Pháp thuật; là cái thứ vắt kiệt người ta ra - và ta biết mình đã sập bẫy hẳn."

Ngọn lửa trên bãi cát bắt đầu tắt dần, và mọi người ngồi cụm lại xung quanh, sát vào nhau trong ánh sáng đang lụi tàn trong lúc ngài Alther kể tiếp câu chuyện của mình.

"Thình lình DomDaniel bước vào và trông thấy ta đang đọc Câu Thần chú; thấy ta vẫn còn ở đó - không Bị Bắt Đi. Hẳn biết kế hoạch của mình đã bại lộ và thế là Hẳn bỏ chạy. Hẳn hấp tấp chạy lên cầu thang thư viện như một con nhện, hẳn chạy dọc theo nóc những kệ sách và ép mình chui qua một ô cửa sập trên trần nhà dẫn ra ngoài Kim Tự tháp. Hẳn cười nhạo ta và thách thức ta đuổi theo hẳn, nếu ta dám. Các vị biết đấy, hẳn biết là ta sợ độ cao. Nhưng ta không còn cách nào khác ngoài việc đuổi theo hẳn. Và ta đã đuổi theo.

Mọi người im lặng. Từ trước đến giờ không ai, kể cả bà Marcia, từng nghe đầy đủ câu chuyện về Bóng ma.

Jenna phá vỡ sự im lặng đó:

"Khủng khiếp thật." cô bé run rẩy. "Bóng ma có trở lại tìm cụ không, cụ Alther?"

"Không, thưa Công chúa. Có người trợ giúp, ta đã phát minh ra Thuốc Kháng bùa. Sau đó nó mất công dụng."

Ngài Alther ngồi trầm tư mất một lúc, rồi nói:

"Ta chỉ muốn tất cả các vị biết rằng ta không hề tự hào về những gì ta đã làm trên đỉnh Kim Tự tháp - mặc dù ta không hề đẩy DomDaniel khỏi tháp. Các vị biết đấy, điều kinh khủng đối với một học trò là hất cẳng thầy mình."

"Nhưng cụ buộc phải làm thế, phải không cụ Alther? Phải không ạ?" Jenna nói.

"Phải," ngài Alther nói lặng lẽ. "Và chúng ta sẽ phải làm điều đó lần nữa."

"Chúng ta sẽ làm điều đó lần nữa vào đêm nay." Bà Marcia tuyên bố. "Tôi sẽ quay trở về và quảng tên quý đó ra khỏi tháp. Rồi hẳn sẽ phải học được bài học là đừng có dây với Pháp sư Tối thượng."

Rồi bà cương quyết đứng lên, quấn mạnh cái áo chùng đỏ tía quanh người, sẵn sàng ra đi.

Ngài Alther phóng vọt lên không và đặt bàn tay ma lên cánh tay bà Marcia"

"Không, không, Marcia."

"Nhưng, thưa ngài Alther..." Bà Marcia phản đối.

"Marcia, không còn pháp sư nào ở lại tháp để bảo vệ cô đâu, và ta nghe nói cô đã trao bùa Hộ vệ của cô cho Sally Mullin rồi. Ta van cô đừng trở lại. Như vậy quá nguy hiểm. Cô phải đưa Công chúa tới chốn an toàn. Và giữ cho Công chúa được an toàn. Ta sẽ trở lại Lâu đài và làm những gì ta có thể."

Bà Marcia ngồi phịch trở lại bãi cát. Bà biết ngài Alther nói đúng. Những đốm lửa cuối cùng cũng kêu xèo xèo khi những bông tuyết lớn, ướt át bắt đầu rơi và màn đêm sập xuống. Ngài Alther chống cây cần câu ma của mình xuống cát và trôi lơ phờ bên trên Rạch Nước Sâu. Ngài đảo mắt khắp đầm lầy trải dài ra phía tím xa. Phong cảnh thật thanh bình dưới ánh trăng, với những bãi lầy mênh mông phủ đầy tuyết và điểm xuyết những cù lao nhỏ đó đây xa đến ngút ngát tầm mắt ngài.

"Xuông," ngài Alther vừa nói vừa trôi trở lại. "Khi ta còn nhỏ thì đó là phương tiện đi lại của cư dân đầm lầy. Và đó là thứ mà các vị cũng sẽ phải cần đến."

"Anh có thể làm được việc đó đấy, Silas." Bà Marcia nói rầu rĩ. "Tôi mệt bã cả người rồi, không thể loay hoay với thuyền bè được nữa."

Silas đứng lên.

"Đi nào, Nicko." Ông nói. "Chúng ta sẽ đi và hô biến thuyền Muriel thành vài chiếc xuồng."

Thuyền Muriel vẫn kiên nhẫn nổi dập dềnh trên Rạch Nước Sâu, ngay khúc quanh, từ sông nhìn vào không thấy được. Nicko nảo cả lòng khi thấy con thuyền trung thành của họ ra đi, nhưng nó biết Luật pháp luật, và vì vậy nó cũng biết rõ rằng trong chuyện bùa chú, vấn đề không phải là tạo ra hay là phá hủy đi. Thuyền Muriel không thật sự mất đi, mà Nicko hy vọng nó sẽ sắp xếp lại thành những chiếc xuồng nhỏ xinh xắn.

"Con sẽ có một chiếc xuồng nhanh chứ ba?" Nicko hỏi khi Silas nhìn trừng trừng vào thuyền Muriel, cố nghĩ đến một câu niệm chú thích hợp.

"Ba không biết làm cho "nhanh" đâu, Nicko. Chỉ cần nó nổi được là ba đã sung sướng lắm rồi. Nào, yên cho ba suy nghĩ. Ba tính là mỗi người là một chiếc xuồng là tốt. Được rồi. Biến thành Năm! Ồ, khỉ thật!"

Năm chiếc thuyền Muriel nhỏ xíu nhấp nhô bập bềnh trước mặt họ.

"Ba". Nicko phàn nàn. "Ba làm không đúng rồi."

"Chờ chút, Nicko. Ba đang nghĩ. Đó là.. Xuồng Mới!"

"Ba!"

Một chiếc xuồng bự thù lù đậu chen vô giữa hai bờ rạch.

"Hừm, phải tính toán cho hợp lý," Silas lẩm bẩm một mình.

"Sao ba không nói chỉ cần năm chiếc xuồng hả ba?" Nicko đề nghị.

"Ý hay đó, Nicko. Chúng ta sẽ tận dụng tài pháp của con Tôi chọn vài chiếc chiếc xuồng cho năm người sử dụng"

Câu niệm kêu xèo xèo trước khi có hiệu nghiệm, và cuối cùng Silas đành bằng lòng với mỗi chiếc xuồng và một đồng tạc nham những sức gỗ màu căn đầy thông của thuyền Muriel

"Chỉ có hai chiếc thôi sao, ba?" Nicko cắn nhần, thất vọng vì không có được riêng một chiếc xuồng.

"Đành thế thôi," Silas nói "Niệm tới hơn ba lần thì phải yếu đi là cái chắc."

Thật ra, Silas rất hài lòng, vì rất có khả năng ông đã chẳng biến được chiếc xuồng nào cả.

0o0

Chẳng bao lâu sau Jenna, Nicko và con trai 412 đã yên vị trong cái mà Nicko đặt tên là xuồng Muriel Một, và Silas cùng bà Marcia chen chúc nhau trong chiếc Muriel Hai. Silas nhất quyết đòi ngồi đằng trước, bởi vì "Tôi biết đường, cô Marcia. Vậy mới đúng."

Bà Marcia khịt mũi hồ nghe, nhưng bà quá mệt để mà cãi cọ.

"Nào, Maxie," Silas bảo con chó sẵn nói "Đi ra ngồi với Nicko"

Nhưng Maxie có ý kiến khác. Mục đích trọn đời của Maxie là ở bên chủ nhân của mình, và nó sẽ phải ở bên chủ nhận. Nó phóng lên đùi Silas, và chiếc xuồng chòng chành một cách nguy hiểm.

"Anh không điều khiển được con vật đó sao?" Bà Marcia gắt gỏng, bà hoảng sợ khít hấy một lần nữa mình lại cực kỳ sát mí nước.

"Đương nhiên là được. Nó làm chính xác những gì tôi bảo nó, phải không Maxie?"

Nicko phì ra một tiếng.

"Ngồi đằng sau, Maxie," Silas bảo con chó săn sói một cách nghiêm khắc. Với bộ dạng tiu nghỉu, Maxie phóng vọt qua bà Marcia, ra phía sau xuồng, ngồi xuống ngay sau lưng bà.

"Nó không được ngồi sau tôi' bà Marcia kêu lên.

"Ồ, nó không thể ngồi kế bên tôi. Tôi cần phải tập trung vào xem chúng ta đi đâu." Silas bảo bà.

"Đến lúc quý vị phải đi mau cho," ngài Alther giục giã, lộ vẻ lo lắng."Trước khi tuyết rơi thực sự. Ước gì ta cùng đi được với mọi người."

Ngài Alther bay vọt lên và thấy họ khởi hành, mái chèo khua dọc theo Rạch Nước sâu, giờ thủy triều đang lên chậm chậm và đưa họ vô sâu trong Đầm Cỏ Thỏ, Chiếc xuồng của Jenna, Nicko và Con trai 412 dẫn đầu, với Silas, bà Marcia và Maxie theo sau.

Maxie ngồi chóc ngóc đằng sau bà Marcia và phì phò phấn khích phà hơi thở chó vào gáy bà. Nó hít hà những mùi vị mới lạ của vùng đầm lầy và lắng nghe những âm thanh lạo xạo của hàng hà sa số loài vật nhỏ khi chúng cuống quýt chạy trốn khỏi đoàn xuồng. Thỉnh thoảng nổi phẩn khích bao trùm lên nó và nó hạnh phúc nhiều nước dãi lên tóc bà Marcia.

Không lâu sau, Jenna đã tiến tới một con kênh hẹp rẽ khỏi Rạch. Cô bé dừng lại.

"Mình đi tiếp ở đây hả ba?" Cô bé quay lại gọi Silas.

Silas coi bộ lúng túng. Ông không nhớ một chút xiu nào cả. Ngay khi ông đang phân vân không biết trả lời "ừ" hay "không" thì luồng suy nghĩ của ông bị cắt đứt bởi tiếng thét thất thanh của Jenna.

Một bàn tay nhót nháy, rám bunn nâu với những ngón tay có màng và những móng vuốt nhọn hoắc từ dưới nước thò lên tóm lấy đuôi chiếc xuồng của cô bé.

Chương 16: Boggart

Bàn tay màu nâu láng nhẫy sờ soạng dọc theo mạn xuồng, lần về phía Jenna. Rồi nó tóm lấy mái chèo của cô bé. Jenna giật mạnh mái chèo và định giáng cho cái vật nhót nhọt màu nâu ấy một cú ... thật mạnh... thì một giọng nói cất lên:

"Oi, không cần thế đâu."

Một sinh vật trông giống như hải cẩu mình dày lông nâu, trơn nhẫy búng lên cho đầu ngoi khỏi mặt nước. Hai con mắt tròn xoe, đen tuyền trố ra nhìn Jenna, cô bé vẫn chòn giơ mái chèo lơ lửng trên không.

"Phải chỉ co thả cái đó xuống. Không là làm đau người ta. Rồi, này giờ máy người ở đâu?" Sinh vật nọ hỏi giật cục bằng cái giọng đùng đục, lè nhè của dân đầm lầy. "Toi đợi máy tiếng rồi. Ở đây lạnh cóng. Máy người thế nào? Kẹt trong rạch. Cứ chờ thôi."

Jenna chỉ có thể đáp lại bằng cách ré lên một tiếng nhỏ, giọng cô bé như không thoát ra được.

"Gì thế, Jen?" Nicko hỏi, vì đang ngồi đằng sau Con Trai 412 để canh chừng không cho thằng này không giở trò ngu ngốc gì nữa, nên không trông thấy cái sinh vật kia.

"Cái... cái này..." Jenna chỉ vào sinh vật, con này coi bộ rất phật ý.

"Cô nói cái này là sao" nó hỏi. "Cô nói toi? Cô nói Boggart?"

"Boggart? Không. Tôi không nói thế," Jenna lắp bắp.

"Đúng, toi là Boggart. Là toi. Toi là Boggart. Boggart, thằng Boggart. Tên hay, ha?"

"Hay" Jenna lịch sự đáp.

"Chuyện gì đó?" Silas hỏi, đã đuổi kịp cả bọn. "Yên, Maxie. Tao nói yên!"

Chó Maxie đã trông thấy Boggart và đang sủa như điên. Boggart nhìn Maxie một cái và biến mất tăm xuống nước. Chính những cuộc đi săn Boggart khét tiếng nhiều năm trước, mà tổ tiên của Maxie đã góp phần một cách hữu hiệu đã khiến Boggart của Đầm Cỏ Thô trở thành một sinh vật hiếm hoi. Hiếm và nhớ dai.

Boggart xuất hiện trở lại nhưng cách một khoảng xa.

"Máy người không mang nó theo chứ?" Nó vừa nói vừa nhìn Maxie một cách hằn học. "Bà áy đau có nói là có con nào của tụi nó đâu!"

"Phải tụi nghe tiếng Boggart không đó?" Silas cất tiếng hỏi.

"Ừ," Boggart đáp.

"Boggart của dì Zelda hả?"

"Ừ" Boggart đáp.

"Tốt" Silas nói, nhẹ cả người. "Vậy thì tụi này sẽ theo anh"

"Ừ" Boggart nói, rồi nó bơi dọc ra khỏi Rạch Nước Sâu và quẹo vô một ngã rẽ độc đạo.

Ngã rẽ độc đạo này hẹp hơn Rạch Nước Sâu nhiều và ngoằn ngoèo tiến sâu vào đầm lầy ngập ánh trăng tuyết phủ trắng. Tuyết rơi đều đều, bốn bề im phăng phắc và vắng lặng, ngoài trừ tiếng rẽ nước ộp oạp của Boggart đang bơi phía trước đoàn xuồng. Thỉnh thoảng nó lại nhô hẳn đầu lên và gọi:

"Máy người còn theo hả?"

"Em không biết chứ nói nghĩ tụi mình còn làm gì hơn được nữa" Jenna nói với Nicko khi chúng khua mái chèo dọc thoe con rạch càng lúc càng hẹp. "Coi bộ chẳng còn chỗ nào khác mà đi"

Nhưng Boggart cứ thi hành bốn phận của mình một cách nghiêm túc và tiếp tục hỏi mãi câu hỏi đó cho tới khi họ đến được một cái đầm lầy nhỏ chi chít, từ đó toả ra vô số những con kênh

con.

"Tốt nhất đợi mấy người kia" Boggart nói. "Không mồn họ đi lạc"

Jenna ngoái lại coi bà Marcia và Silas đã tới đâu. Họ tụt lại đằng sau khá xa, vì có mỗi một tay chèo là Silas. Bà Marcia đã bỏ cuốc và hai tay ôm chặt lấy đỉnh đầu. Sau lưng bà, cái mồm dài nhọn của một con chó săn sói giống Abyssinian đang ngạo nghễ khảo sát cảnh vật phía trước và thỉnh thoảng lại nhểu một dải nhót dài, sáng lấp lánh thẳng xuống đầu bà.

Silas vừa đẩy cái xuống vào đầm và một mội thả mái chèo xuống, bà Marcia liền tuyên bố:

"Tôi sẽ không nài trước cái con vật này thêm một giây nào nữa. Nước dãi chó nhểu xuống khắp đầu tôi rồi. Gớm quá. Tôi ra thôi. Thà đi bộ còn hơn"

"Bà không muốn làm thế đâu, thưa bà" từ dưới mặt nước, ngay bên bà Marcia, giọng nói Boggart vọng lên. Nó người nhìn bà Marcia chằm chằm, đôi mắt đen láy chớp chớp qua bộ lông nâu, kinh ngạc trước sợi thắt lưng Pháp sư Tối thượng của bà sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Tuy là một sinh vật của đầm lầy, nhưng Boggart rất mê những vật gì sáng loáng. Và nó chưa bao giờ thấy vật gì lại sáng và óng ánh như chiếc thắt lưng vàng lẫn bạch kim của bà Marcia. "Bà không muốn đi bộ đâu, thưa bà" Boggart nói với vẻ tôn kính. "Bà sẽ đi theo Ma trôi, và nó sẽ dẫn bà vào Bãi Lún mà bà không hay. Đã có nhiều người đi theo Ma trôi và không ai quay trở lại"

Một tiếng tru bất bình phọt ra từ tít sâu trong cổ họng chó Maxie. Túm lông phía sau cổ nó dựng ngược lên, và thỉnh thoảng, bị bản năng của chó săn từ xa xưa thúc giục, Maxie phóng ào xuống nước rượt theo Boggart.

"Maxie! Maxie! Trời, đồ chó ngu xuẩn" Silas thét vang.

Nước trong đầm lạnh giá. Maxie tru lên một tiếng và hốt hoảng bơi trở lại xuống của bà Marcia và Silas.

Bà Marcia xua nó đi.

"Con chó đó không được quay lại đây" bà tuyên bố thẳng thừng.

"Marcia, nó chết cóng mất" Silas phản đối.

"Ta cóc cần biết"

"Lại đây, Maxie, nhóc" Nicko gọi. Túm lấy cái dây choàng cổ của Maxie, và với sự giúp sức của Jenna, cậu kéo con chó vào trong xuống. Chiếc xuống lắc lư thật nguy hiểm, nhưng Con Trai 412, vì không muốn có một kết cục dưới nước giống như Maxie, đã cố giữ thăng bằng cái xuống bằng cách túm chặt lấy một cái rễ cây.

Maxie đứng run lấy bầy một lúc, rồi nó làm cái việc mà một con chó ươt cần phải làm: rũ mình.

"Maxie!" Nicko và Jenna kêu om xòm.

Con Trai 412 không nói gì. Nó không thích chó chút nào. Loại chó duy nhất mà nó biết là bọn cảnh khuyến bảo hộ dữ dằn, và mặc dù thấy rõ là Maxie chẳng hề giống bọn đó, nhưng nó vẫn phập phồng sợ bị cắn bất cứ giây phút nào. Và vì vậy, khi Maxie ngồi xuống, gác đầu lên đùi Con Trai 412 và ngủ, thì đó đúng là một khoảnh khắc tẻ nhạt nữa trong cái ngày tẻ nhạt nhất đời của Con Trai 412. Nhưng chó Maxie thấy hạnh phúc. Cái áo khoác da cừu của Con Trai 412 vừa ấm vừa dễ chịu. Và chó săn sói trải qua quãng thời gian còn lại của cuộc hành trình mơ màng trong giấc mơ là nó đang ở nhà, cuộn mình trước lò sưởi cùng với tất cả mọi người trong gia đình Heap.

Nhưng Boggart đã trốn biệt dạng.

"Boggart? Chú ở đâu? Chú Boggart ơ?" Jenna gọi một cách lễ phép.

Không lời đáp lại. Chỉ có cái im ắng đến từ đầm lầy khi một tấm mền tuyết phủ lên những bãi sinh và bãi lún, làm im luôn cả tiếng ùng ục, oàm oạp và đuối tất cả mọi sinh vật nhầy nhầy lặn trở xuống mặt bùn phẳng lặng.

"Giờ chúng ta đã mất Boggart dễ thương chỉ vì cái con vật ngu ngốc của anh," bà Marcia cúi kính nói với Silas. "Tôi không biết tại sao anh lại mang nó theo."

Silas thở dài. Đi chung xuồng với Marcia Ovestrand là việc ông chưa bao giờ tưởng tượng nổi là có ngày mình sẽ phải làm. Còn nếu trong một lúc điên loạn lắm ông có tưởng tượng ra, thì đây chính xác là nó đã xảy ra.

Silas quét mắt một lượt khắp đường chân trời, hy vọng có thể thấy túp lều của Người Giữ Đầm, nơi dì Zelda sống. Túp lều dựng trên Cù Lao Trôi, một trong vô số những cù lao của đầm lầy, và khi đầm lầy bị lụt, những cù lao này chính thức trở thành những hòn đảo. Nhưng giờ đây, tất cả những gì Silas thấy chỉ là một đồng bằng trắng xoá trải dài trước mặt và về mọi hướng. Tình thế còn tệ hơn nữa khi ông nhìn thấy sương mù đầm lầy bắt đầu nổi lên và giăng giăng khắp mặt nước, và ông biết rằng nếu sương mù xuất hiện thì cho dù có tới gần cỡ nào, họ cũng sẽ không bao giờ trông thấy được túp lều của Người Giữ Đầm.

Rồi ông sực nhớ là túp lều đã được Ếm bùa, có nghĩa là không ai có thể trông thấy nó.

Giờ chính là lúc họ cần Boggart nhất.

"Con thấy một đốm sáng!" Jenna la lên đột ngột. "Chắc là bà Zelda tới đón chúng ta. Coi kìa, ở đằng kia kìa!"

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía ngón tay Jenna chỉ.

Một đốm sáng lập loè nhảy nhót trên đầm lầy, như thể đang phóng từ búi cỏ này sang búi cỏ kia.

"Bà ấy đang đến chỗ chúng mình đấy," Jenna reo lên, đầy phấn khích.

"Không phải đâu," Nicko gạt đi. "Coi kìa, bà ấy lại đi mất rồi kìa"

"Có lẽ chúng ta phải tới đón bà ấy thôi" Silas bảo.

Bà Marcia không tin tưởng cho lắm:

"Làm sao anh chắc đó là Zelda? Đó có thể là bất cứ ai. Bất cứ cái gì"

Tất cả mọi người bỗng im bật với ý nghĩ về một vật phát sáng đang tiến về phía họ, cho tới khi Silas nói:

"Zelda đó. Coi đây, tôi thấy bà ấy mà"

"Không đúng," bà Marcia khẳng khái. "Đó là Ma trời giống y hệt cái mà cái cậu Boggart thông minh ấy đã nói."

"Marcia, trông thấy dì Zelda là tôi biết liền mà, và tôi đang thấy bà ấy mà. Bà đang cầm một ngọn đuốc. Bà đang trên đường đi kiếm chúng ta thế mà chúng ta lại ngồi đây. Để tôi ra đón bà ấy"

"Người ta nói kẻ ngốc thường trông thấy thứ mà họ muốn thấy ở Ma trời", bà Marcia nói về chanh chua, "và anh chỉ chứng minh câu ngạn ngữ đó là đúng thôi, Silas à."

Silas vừa tính ra khỏi xuồng, bà Marcia vội níu vạt áo chùng ông lại.

"Ngồi xuống!" Bà quát như thể quát Maxie.

Nhưng Silas dằng ra, nửa mơ nửa tỉnh, nhóng về phía ánh sáng lập loè và cái bóng của dì Zelda thoáng ẩn thoáng hiện qua làn sương mù. Thỉnh thoảng như trên người, bà tiến đến rất gần, làm như sắp gặp tất cả mọi người và dẫn họ về đồng lửa ấm áp cùng cái giường êm ái, rồi có lúc bà lại lùi xa một cách sần sùi và mời gọi họ đi theo bà. Nhưng Silas không thể chịu nổi việc cứ

ở cách xa đốm sáng mãi. Ông leo ra khỏi xuồng và bước thấp bước cao đi về phía quang sáng.

"Ba!" Jenna kêu lên. "Tụi con cũng theo chứ?"

"Không, cháu không được đi" bà Marcia nghiêm khắc. "Và tôi buộc phải lòi cái của nợ già nua ấy về"

Bà Marcia vừa mới hít một hơi để tung bùa Boomerang thì Silas đã trượt chân và ngã đập đầu xuống mặt đất lầy lội. Nằm dí ở đấy, không thở được, Silas có cảm giác như đầm lầy bên dưới mình bắt đầu chuyển động, tựa hồ như có những sinh vật sống đang ngó ngoáy trong lớp bùn sâu. Ông cố gượng đứng lên, nhưng không thể. Cứ như ông đã bị dán chặt vào mặt đất. Trong trạng thái mê mụ vì Ma trơi, Silas bàng hoàng không biết tại sao mình lại không nhúc nhích gì được. Ông cố ngóc đầu lên coi chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không được nổi. Chính lúc đó ông nhận ra một sự thật kinh hoàng: có cái gì đó đang kéo tóc ông.

Silas giơ hai tay lên ôm chụp lấy đầu, và thất kinh, ông cảm thấy có những ngón tay xương xẩu trong tóc mình, quăn lầy, làm rối beng những lọn tóc quăn bù xù của ông và kéo rì ông sâu xuống bãi lầy. Tuyệt vọng, ông giãy giụa mong thoát ra, nhưng ông càng giãy thì những ngón tay lại càng tóm lấy tóc ông chặt hơn. Từ từ và đều đều, chúng lôi Silas xuống cho đến khi bùn che mắt ông, và rất nhanh, bao phủ mũi ông.

Bà Marcia đã thấy những gì đang diễn ra, nhưng bà biết tốt hơn là đừng chạy tới cứu Silas.

"Ba!" Jenna hét lên, chạy ra khỏi xuồng. "Để con giúp ba"

"Không!" Bà Marica bảo cô bé. "Không. Đó là Ma trơi hoạt động đó. Đầm lầy sẽ kéo cháu xuống luôn"

"Nhưng...nhưng chúng ta không thể nhìn ba chết đuối."

Thình lình một hình thù màu nâu trơn láng, có dáng ngồi chầu hấu ngoi lên mặt nước, cập rập leo lên bờ và nhảy thành thạo từ bụi cỏ này tới bụi cỏ kia, chạy về hướng Silas.

"Ngài làm gì trong Bãi Lún, ngài" Boggart nói vẻ bức bối.

"Hả?" Silas ngáp ngáp, lỗ tai ông đã đầy bùn và chỉ có thể nghe tiếng slít rít cùng tiếng tru tréo của sinh vật bên dưới mình. Những ngón tay ngầu ngào vẫn tiếp tục lôi vặn, và Silas bắt đầu cảm thấy những vết cắt đau đớn của hàm răng sắc như dao cạo nhằn vào đầu ông. Ông vùng vẫy điên cuồng, nhưng mỗi cú quẫy lại kéo ông sâu xuống Bãi Lún hơn và lại làm nổi lên một đợt rít chói tai nữa.

Jenna và Nicko nhìn Silas từ từ chìm xuống Bãi Lún mà kinh hãi tột cùng. Sao Boggart không làm gì đó ngay đi? Ngay tức khắc, trước khi Silas biến mất vĩnh viễn. Thình lình, Jenna không thể chịu đựng thêm được nữa, phóng ra khỏi xuồng, và Nicko định lao ra theo cô bé. Con Trai 412, vốn đã nghe tất cả về Ma Trơi từ kẻ sống sót duy nhất trong trung đội Thiếu sinh quân bị mất tích trong Bãi Lún cách đây vài năm, vội chụp lấy Jenna và cố lôi cô bé trở vào xuồng. Tức giận, cô bé đẩy nó ra.

Những cử động đột ngột khiến Boggart chú ý.

"Ở đó, co" nó nói gấp gáp.

Con Trai 412 giật mạnh chiếc áo khoác da cừu của Jenna một cái nữa, khiến cô bé ngồi phịch xuống xuồng. Maxie tru lên.

Đôi mắt đen rục của Boggart lộ vẻ lo lắng. Nó biết chính xác những ngón tay xoắn xuýt, nổi mấu đó là của ai, và nó biết là những ngón tay đó sẽ gây ra lắm chuyện.

"Bọn Giun nhép!" Boggart quát. "Bọn nhãi gớm ghiếc. Thử nếm một hơi thở Boggart đây, đồ ác thú"

Boggart chồm lên Silas, hít một hơi dài rồi thở phà vào những ngón tay đang kéo giạt. Từ sâu trong đầm lầy, Silas nghe có tiếng rít rợn óc như ai đó cào móng tay lên một tấm bảng đen, rồi những ngón tay rối rắm ấy bỗng tuột khỏi tóc ông, và bãi lầy chuyển động khi ông cảm thấy lũ sinh vật bên dưới chuồn đi khỏi.

Silas đã được giải thoát.

Boggart giúp ông ngồi dậy và lau bùn khỏi mắt ông.

"Tôi đã nói là Ma trơi sẽ dẫn ông tới Bãi Lún mà. Tôi có nói không?" Boggart quở trách.

Silas không nói gì. Ông đang váng vất vì mùi hăng nồng của hơi thở Boggart vẫn còn vương trên tóc.

"Ổn rồi, ngài" Boggart bảo. "Nhưng suýt nữa thì tiêu. Đúng thế đấy. Chưa từng thở vào con Giun nhép nào từ lúc tụi nó phá ngôi nhà tranh. À, hơi thở Boggart là thứ tuyệt đấy. Có người không thích nó, nhưng tôi vẫn bảo họ, 'mấy người cứ bị Giun nhép Bãi lún bắt đi rồi biết'".

"Ồ...À... Đúng đấy... Cảm ơn Boggart. Cảm ơn nhiều" Silas lẩm bẩm, vẫn còn ngơ ngác.

Boggart cẩn thận xoắn ông trở lại xuồng.

"Tốt nhất bà ra trước, thưa bà" Boggart nói với bà Marcia. "Ông ấy lái máy thứ này giờ là không được"

Bà Marcia giúp Boggart đưa Silas vào xuồng, xong Boggart trườn xuống nước.

"Tôi sẽ dẫn mấy người tới nhà cô Zelda, nhưng làm ơn giữ con vật kia ra xa tôi" nó nói, liếc chó Maxie. "Làm tôi phát ra cả đống sản. Nổi u khắp người tôi rồi. Sờ đây là thấy"

Rồi Boggart chìa cái bụng tròn căng của nó ra mời bà Marcia sờ.

"Cảm ơn, nhưng không, không phải bây giờ" bà Marcia nói vẻ uể oải.

"Lần khác vậy"

"Đúng"

"Rồi," Boggart bơi về hướng một con kênh nhro mà không ai nhận thấy trước đó.

"Nào, mấy người vẫn bám theo chó?" Nó hỏi, không phải là lần cuối cùng.

Chương 17: Trơ trọi mình ngài Alther.

Trong lúc Boggart và những chiếc xuồng đang len lỏi trên cuộc hành trình dài, lắt léo qua đầm lầy thì ngài Alther quay về lâu đài theo tuyến đường mà con thuyền cũ Molly của ngài xưa vẫn thường đi.

Ngài Alther đang bay theo cách mà ngài yêu thích, thấp và cực nhanh, và chẳng mấy chốc ngài đã theo kịp chiếc thuyền đua. Quả là một cảnh tượng tội nghiệp. Mười tay chèo đang mệt lử đẩy mái chèo trong khi con thuyền lừ khừ bò ngược dòng sông. Ngồi ở đuôi thuyền là Thợ Săn, cúp rúp, run cầm cập và nín thính, nghĩ ngợi về số phận của mình, trong khi ở mũi thuyền là thằng bé Đồ Đệ, trước sự điên tiết cực độ của Thợ Săn, thỉnh thoảng vì sốt ruột lại đá vào mạn thuyền cho khỏi chán nản, và để cho mấy ngón chân của nó cảm giác trở lại.

Ngài Alther bay là là bên trên con thuyền, tiếp tục cuộc hành trình của mình. Không ai trông thấy ngài, bởi vì ngài chỉ hiện hình khi nào ngài muốn hiện hình. Bên trên ngài, bầu trời trong trẻo đang đầy dần những đám mây trắng nặng nề, và mặt trăng đã biến mất, nhấn chìm đôi bờ sông phủ tuyết vào màn đêm. Khi ngài Alther bay gần về tới lâu đài, những bông tuyết to dày bắt đầu lười biếng rơi từ trên trời xuống, và khi ngài vừa tới được khúc cua cuối cùng trên dòng sông uốn quanh vách đá Qua đen, thì bầu không khí bất thành linh dày đặc những tuyết là tuyết.

Ngài giảm tốc ngay tức thì, bởi vì thậm chí một con ma cũng khó mà thấy được đường đi giữa trận bão tuyết, rồi thận trọng bay về phía Lâu đài. Chỉ một lát sau, qua bức tường tuyết trắng xóa, ngài trông thấy đám than đỏ rực, là tất cả những gì còn lại của Quán Trà và Rượu của Sally Mullin. Tuyết kêu xèo xèo và bắn văng ra khi đáp xuống chiếc cầu phao cháy rụi. Nấn ná một chút bên trên những gì còn sót lại của thứ xưa kia từng khiến bà Sally kiêu hãnh và vui sướng, ngài hy vọng ở đâu đó trên dòng sông lạnh, tên Thợ săn kia đang phải thưởng thức bão tuyết. Ngài Alther bay lên trên bãi rác, chui qua ô cửa chuột đã bị phá và phóng vọt lên, vút qua bức tường Lâu đài. Ngài ngạc nhiên sao Lâu đài yên ắng và bình lặng quá. Ngài ít nhiều cứ tưởng sẽ được chứng kiến cảnh náo động của buổi tối, nhưng lúc này đã quá nửa đêm rồi và một tấm màn tuyết mới toanh phủ trùm lên khoảng sân hoang vắng và những tòa nhà cũ kỹ bằng đá. Ngài chao vòng quanh Cung điện và xuôi dọc theo đại lộ thênh thang được gọi là Đường Pháp sư dẫn tới Tháp Pháp sư. Ngài bỗng cảm thấy chột dạ. Liệu minh họa sẽ tìm thấy cái gì đây? Lượn lơ bên ngoài tháp, ngài mau chóng phát hiện ra cái cửa sổ nhỏ hình mái vòm ở tầng trên cùng mà này giờ ngài vẫn tìm kiếm. Ngài tan biến vào ô cửa sổ ấy và thấy mình đang đứng ở bên ngoài cánh cửa trước của bà Marcia, hoặc đúng hơn, nó đã từng là cánh cửa phòng của bà trước đó vài giờ. Ngài Alther hít thở một hơi thật sâu theo kiểu của ma và trấn tĩnh lại.

Rồi, ngài cẩn thận ép mình vừa đủ để chui qua cái khe giữa tấm ván chắc chắn màu đỏ tía và bản lề dày bằng bạc, rồi thành thạo hoàn hình trở lại ở phía bên kia. Trót lọt. Ngài đã trở về căn phòng của bà Marcia.

Và kia là Hắc Pháp sư, Thầy Đồng gọi Hồn, DomDaniel.

DomDaniel đang ngủ trên trường kỷ của bà Marcia. Hắn nằm ngửa trong mấy lớp áo thụng đen quấn quanh người và chiếc nón hình trụ ngắn ngủn, màu đen rớt xụp xuống mắt trong lúc đầu hắn kê trên mấy chiếc gối của Con Trai 412. Miệng DomDaniel há hoắc ra và hắn đang ngáy ầm ĩ. một cảnh tượng chẳng dễ coi chút nào.

Ngài Alther trừng mắt nhìn DomDaniel, cảm thấy là lạ khi lại trông thấy thầy mình tại đúng nơi mà họ đã từng sống với nhau bao nhiêu năm trời. Ngài Alther không nhớ những năm tháng ấy có chút vui thú hay tình cảm gì không, mặc dù ngài đã học được tất cả, và thậm chí học được nhiều hơn những gì ngài từng muốn biết về Pháp thuật. DomDaniel từng là một Pháp sư Tối thượng kiêu ngạo và khó chịu, hoàn toàn không quan tâm đến Lâu đài và những cư dân đang sống trong đó cần tới sự giúp đỡ của hắn, mà chỉ theo đuổi khát khao của mình về quyền lực tốt đỉnh và tuổi trẻ vĩnh cửu - hoặc chí ít (do DomDaniel đã phải mất một thời gian mới thực hiện được) một tuổi trung niên vĩnh cửu.

Gã DomDaniel đang nằm ngáy trước mặt ngài Alther, thoát nhìn trông vẫn giống hệt như ngài còn nhớ về hắn từ những năm xa xưa trước đây, nhưng khi quan sát hắn kỹ hơn, ngài Alther nhận thấy rằng không phải là không có thay đổi. Sắc diện xám ngắt trên da của thầy Đồng nói lên những năm sống dưới lòng đất, đàn đúm với các Bóng ma và Vong hồn. Cái âm khí của Phía kia vẫn bám chặt lấy hắn và làm căn phòng ngập ngụa toàn mùi nấm mốc lâu ngày cùng mùi đất oải nồng. Trong lúc ngài Alther nhìn hắn, một dải nước miệng chậm chậm nhều xuống từ khóe miệng của DomDaniel và trôi nhóp nháp xuống cằm, rồi từ đó rỏ xuống tấm áo chùng đen của hắn.

Trong tiếng ngáy của DomDaniel, ngài Alther đi khảo sát khắp căn phòng. Nó vẫn không thay đổi gì đặc biệt, như thể bà Marcia sắp sửa bước vào bất cứ lúc nào, rồi bà sẽ ngồi xuống và kể cho ngài nghe những sự việc trong ngày, như bà vẫn luôn luôn làm thế. Nhưng rồi ngài Alther để ý đến cái mảng cháy đen, nơi bùa Sét đánh quật ngã mục Ấm Sát binh. Một cái lỗ cháy đen hình mục Ấm Sát binh đã in vào tấm thảm lụa quý giá của bà Marcia.

Vậy chuyện đó đúng là đã xảy ra, ngài Alther nghĩ.

Hồn ma lướt tới bên cửa sập trên cầu trượt rác, vẫn còn mở toang hoác, và ngó mắt nhìn vào khoảng đen lạnh buốt. Ngài rùng mình và hình dung lại cuộc hành trình kinh hoàng mà đám người kia vừa trải qua. Và rồi, vì muốn làm một cái gì đó, dù nhỏ thôi, ngài bèn bước qua ranh giới giữa thế giới ma và thế giới sống. Ngài xui khiến cho sự việc xảy ra.

Ngài đóng sầm cửa lại.

Rầm !

DomDaniel giật mình tỉnh giấc. Hắn ngồi phắt dậy ngay và đảo đảo ngó quanh quất., trong một thoáng tự hỏi không biết mình đang ở đâu. Nhưng ngay lập tức, cùng với một tiếng thở hắt mãn nguyện, hắn nhớ ra. Hắn đã trở lại nơi hắn thuộc về nó. Trở lại các phòng của Pháp sư Tối thượng. Trở lại đỉnh tháp. Trở lại để báo thù. DomDaniel chờ đợi tên Đồ Đệ, đáng lý ra thẳng nhóc này phải trở về cách đây mấy tiếng đồng hồ rồi mới đúng, để báo tin là cuối cùng Công Chúa và con mục Marcia Overstrand đã đổ đố ấy, chưa kể vợ chồng nhà Heap, đã bị ném vào cuộc mặc cả. Càng ít chúng nó sống trên đời càng tốt, DomDaniel nghĩ. Hắn rùng mình trong khí lạnh buổi đêm và bật ngón tay một cách nóng nảy để nhóm lại ngọn lửa trong lò sưởi. Lửa lóe lên và, Phụp !! Ngài Alther thối tắt đi. Sau đó ngài xua cho khói từ ống khói tràn ra khiến DomDaniel phát ho.

Tên Thầy đồng Gọi hồn già có lẽ sẽ ở đây, ngài Alther sàu nghĩ, và có lẽ mình không thể làm gì được trong chuyện này, nhưng hắn sẽ không thể yên ổn mà hưởng thụ đâu. Không đâu, nếu mình ra tay tí chút.

Sau khi DomDaniel đã lên lầu đi ngủ và trần trọc mãi không yên, vì hình như những tấm trải

giường cứ cố ý quấy nhiễu hắn, thì tờ mờ sáng hôm sau, tên Đồ Đệ mới trở về. Thằng bé trắng bợt cả ra vì mệt và lạnh, mớ áo thụng màu xanh lá cây của nó đóng cứng tuyết và nó run lẩy bẩy khi tên lính canh hộ tống nó đến cánh cửa rồi vọt đi lẹ, để lại nó một mình với thầy nó. DomDaniel đang ở trong tâm trạng cáu tiết khi mở cửa cho tên Đồ Đệ vào.

« Ta hy vọng rằng mi có tin gì đó thú vị cho ta ,» DomDaniel bảo thằng nhỏ đang run rẩy. Bóng ma ngài Alther lượn lờ quanh thằng nhóc, nó gần như không thể nói được vì kiệt sức. Ngài thấy tội nghiệp thằng nhỏ - việc nó là đồ đệ của DomDaniel không phải lỗi tại nó. Ngài bèn thổi cho ngọn lửa bùng lên trở lại. Thằng nhóc trông thấy ngọn lửa nhảy nhót trong vỉ lò liền vội sà tới để sưởi ấm.

« Mà đi đâu ? » DomDaniel gầm lên.

« Con..con lạnh, thưa ngài. »

« Mà không được đến gần ngọn lửa đó cho đến khi mà nói cho tao biết chuyện gì đã xảy ra. Chúng bị khử rồi hả ? »

Thằng nhỏ lộ vẻ bối rối.

« Con..con đã bảo hắn rằng đó là một hình Phản chiếu, » nó lí nhí.

« Mà nói cái gì, nhóc ? Cái gì là một hình Phản chiếu ? »

« Thuyền tui kia. »

« Hừ, chuyện đó tao nghĩ mà xoay sở được chứ. Đơn giản mà. Nhưng tại nó bị khử chưa ? Chết hả ? Có hay không ? » Giọng DomDaniel cao vút lên, điên tiết. Hắn đã đoán ra câu trả lời, nhưng hắn cần phải nghe tận tai.

« Không », thằng nhỏ thì thầm, trông đã sợ chết khiếp. Mớ áo thụng ướt sũng của nó nhỏ nước ròng ròng xuống sàn nhà khi tuyết bắt đầu tan ra dưới hơi nóng yếu ớt từ ngọn lửa của ngài Alther phả tới.

DomDaniel thấy một tia nhìn héo hắt về phía thằng bé,

« Mà chỉ làm tao thất vọng. Tao đã phải gặp rắc rối triền miên vì cứu mà ra khỏi ngục đái ô nhục của cái gia đình kia. Tao cho mà hưởng một sự giáo dục mà gần như mọi thằng con trai chỉ dám mơ. Thế mà mà làm được gì ? Cư xử như một thằng ngu đặc. Tao không hiểu nổi đó. Một thằng như mà đáng nhẽ ra phải tìm được cái đám cóc cáy đó không tíc tắc rồi chứ. Ấy thế mà cả lũ chúng mình chỉ trở về với câu chuyện Phản chiếu gì đó và...và nhỏ nước đầy sàn nhà ! »

DomDaniel quyết định rằng nếu mình đã tỉnh như sáo rồi thì không có lý do gì lão Bảo hộ Tòa quyền lại chưa tỉnh giấc. Về phần Thợ Săn, DomDaniel rất quan tâm đến những gì tên này sẽ nói để biện hộ cho mình. DomDaniel sải bước ra ngoài, sập cửa đánh rầm lại sau lưng, và bước xuống cái cầu thang xoắn ốc bằng bạc, đi xúng xoảng qua những tầng lầu vô tận, tối om, trống rỗng và dội âm âm bởi vì tất cả đám Pháp Sư Thượng Đẳng đã di cư hết từ tối hôm trước. Tháp Pháp sư lạnh lẽo và ảm đạm do vắng bóng pháp thuật. Một ngọn gió buốt lạnh rên rỉ khi thổi qua một thứ như thể một ống khói khổng lồ, và những cánh cửa cứ đập sầm sập một cách thê lương trong những căn phòng trống rỗng. Khi DomDaniel đi xuống, chóng cả mặt vì những vòng xoáy hun hút của cầu thang, hắn lưu ý tất cả các thay đổi với vẻ bằng lòng. Từ rày trở đi, tháp sẽ vận hành theo cách này. Một nơi dành cho Hắc Pháp Thuật thực thụ. Không còn đám Pháp sư Thượng đẳng đi lại vênh váo với đồng bùa chú tép riu, tầm thường của chúng nữa. Không còn mùi hương trầm đa sầu đa cảm và những âm thanh leng ca leng keng vui vẻ vang lên trong không trung nữa, và tất nhiên cũng không còn những màu sắc và ánh sáng phù phiếm

nữa. Pháp Thuật của hắn sẽ được sử dụng cho những việc lớn lao hơn. Chỉ có mỗi một việc là hắn có thể phải sửa lại cái cầu thang.

Cuối cùng, DomDaniel xộc vào sảnh đường tối mò và im lìm. Cánh cửa đôi bằng bạc dẫn lên tháp để mở một cách buồn thảm. Tuyết bay vào và đóng đầy trên sàn nhà bất động giờ đây là một mặt đá xám xịt, tẻ ngắt. Hắn ào qua cửa và nên gót ra khoảng sân.

Trong lúc hậm hực nện thành thịch lên tuyết và đi dọc theo đường pháp sư tới Cung điện, hắn chợt ước gì mình đã thay cái áo thụng đi ngủ và đôi dép lê trước khi bước ra ngoài. Hắn tới cổng Cung điện trong bộ dạng ướt sũng, thật chừng hấp dẫn chút nào và tên lính canh Cung điện đang đứng gác một mình đã từ chối không cho hắn vào.

DomDaniel hạ gục tên lính canh bằng một đòn sét đánh và bước vào. Loáng sau, lần thứ hai trong đêm, Bảo hộ Toàn quyền bị dựng dậy khỏi giường vì công vụ.

Trong Tháp Pháp sư, thằng bé Đồ Đệ loạng choạng đi tới trường kỷ và chìm vào một giấc ngủ rét mướt u phiền. Ngài Alther thấy tội nghiệp nó nên giữ cho ngọn lửa cứ vậy mà cháy. Trong lúc thằng nhỏ ngủ, hồn ma cũng tận dụng cơ hội để gây ra thêm nhiều thay đổi nữa. Ngài nói lỏng bức màn trướng ở phía trên giường cho nó chỉ còn treo bằng một sợi dây mỏng. Ngài rút hết bắc của tất cả các ngọn nến ra. Ngài thêm màu xanh lá cây trông nhờn nhờn vào những bình đựng nước và thả một gia đình lúc nhúc những con gián to và hung hăng vào nhà bếp. Ngài đặt một con chuột cống bản tính xuống dưới ván sàn và tháo lỏng tất cả các khớp nối của những chiếc ghế êm ái nhất. Và sau đó, sau một thoáng suy nghĩ, ngài tráo đổi chiến nón hình trụ đen cứng ngắc của DomDaniel, đang nằm lơ lửng trên giường, thành một chiếc to hơn. Khi bình minh ló dạng, ngài Alther bỏ thằng Đồ Đệ đang ngủ ở đó và đi ra ngoài, hướng tới cánh rừng, theo lối mòn mà có lần ngài và Silas đã đi thăm Sarah và bà Galen nhiều năm về trước.

Chương 18: Ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm

Chính bầu không khí tĩnh mịch đã đánh thức Jenna trong ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm vào sáng hôm sau. Sau mười năm sáng nào cũng tỉnh giấc giữa âm thanh nhộn nhịp của khu Mở Rộng, chưa kể sự náo loạn và nhốn nháo của sáu thằng con trai nhà Heap, sự tĩnh lặng đêm ra lại khiến Jenna ong cả đầu. Jenna mở bừng mắt, suy nghĩ một thoáng xem mình có đang mơ hay không. Mình đang ở đâu đây? Tại sao mình lại không ở nhà, trong chiếc giường hộp của mình? Tại sao Jo-Jo với Nicko lại ở đây? Thế còn các anh khác của mình đâu rồi?

Và rồi cô bé nhớ ra..

Jenna lẳng lặng ngồi dậy để không đánh thức bọn con trai- đang nằm bên cạnh cô, bên đồng lửa than cháy rực ở tầng dưới của ngôi nhà tranh di Zelda. Cô bé quần tẩm chăn bông quanh người, bởi vì mặc cho đã có ngọn lửa, không khí trong ngôi nhà tranh vẫn lạnh buốt. Và rồi, gần ngủ, cô bé đưa một tay sờ lên đầu.

Vậy là đúng rồi. Chiếc vòng nhỏ bằng vàng vẫn còn đó. Cô bé vẫn còn là Công Chúa. Hoàn toàn không phải vì hôm đó là sinh nhật của cô.

Suốt cả ngày hôm trước, Jenna có cảm giác không thực mà cô bé vẫn cảm thấy vào ngày sinh nhật của mình.. Cô có cảm giác như thể ngày đó là một phần của một thế giới khác, một thời khác, và bất cứ những gì xảy ra trong ngày sinh nhật mình đều không phải là thật. Và chính cái cảm giác đó đã đưa Jenna đi qua những sự kiện kỳ lạ trong sinh nhật lần thứ mười của mình, cái cảm giác rằng cho dù có chuyện gì xảy ra thì rồi tất cả cũng sẽ trở lại như cũ vào ngày hôm sau mà thôi, vậy nên chẳng có gì đáng phải nghĩ ngợi quá.

Nhưng không phải thế. Và cũng rất đáng nghĩ ngợi.

Jenna co mình lại để giữ ấm và ngẫm nghĩ về cái vấn đề đó. Cái vấn đề rằng cô là một Công chúa.

Jenna và nhỏ bạn thân thiết, bé Bo, vốn thường hay thảo luận với nhau rằng thật ra chúng là hai chị em Công chúa bị mất tích từ lâu, bị tách lìa ngay từ lúc mới sinh ra, và số phận đã đưa đẩy chúng gặp lại nhau dưới hình thức ngồi chung một bàn trong lớp 6, Trường số 3 Bờ Đông. Jenna gần như tin chắc như thế - về mặt nào đó câu chuyện có vẻ hợp lý đấy chứ. Mặc dù mỗi khi qua nhà Bo chơi, đi vòng vòng các phòng, Jenna thật khó có thể thấy Bo là con của một gia đình nào đó khác cái gia đình mà Bo đang sống. Bo trông giống hệt mẹ Bo, Jenna nghĩ, với mái tóc đỏ rực và những mảng tàn nhang, chứng tỏ Bo phải là con gái của mẹ Bo. Nhưng Bo đã có lần phản đối kịch liệt khi Jenna chỉ ra điều đó, vì vậy Jenna không nhắc tới chuyện đó nữa. Nhưng dù có như thế, Jenna vẫn không thể không thắc mắc tại sao mình trông lại không giống mẹ mình. Và các anh mình.. Tại sao mình lại là người duy nhất trong nhà có tóc đen? Tại sao mắt mình lại không xanh lá cây? Jenna ước ao sao cho mắt mình chuyển thành màu xanh lá cây. Quả thật, mãi cho đến ngày hôm trước cô bé vẫn còn hy vọng chúng sẽ đổi màu.

Cô bé ước ao được Sarah nói với mình, như cô chứng kiến bà đã từng nói với cả đám con trai: "Con biết không, mẹ nghĩ chắc chắn là mắt con bắt đầu đổi màu rồi đấy. Hôm nay mẹ thấy rõ là có một vệt màu xanh lá cây trong mắt con." Và rồi: "Con lớn nhanh quá. Mắt con xanh lá cây gần bằng mắt ba rồi kìa."

Nhưng khi Jenna nằng nặc đòi mẹ tả cho mình nghe mắt của mình, và tại sao chúng không

xanh lá cây giống như mắt của các anh, Sarah chỉ nói:

"Tại con là con gái. Con đặc biệt. Con có đôi mắt đẹp tuyệt vời."

Nhưng điều đó không đánh lừa được Jenna. Cô bé biết rằng con gái cũng có thể có mắt màu xanh lá cây của pháp sư. Thì cứ nhìn mắt của Miranda Bott ở cuối hành lang thì biết, ông nội nó điều hành tiệm áo chùng pháp sư sài rồi. Miranda có mắt xanh lá cây, trong khi chỉ có ông nội nó là pháp sư. Vậy thì tại sao mình lại không có mắt xanh lá cây?

Jenna cảm thấy nôn nao khi nghĩ về Sarah. Cô bé tự hỏi khi nào mình mới gặp lại mẹ. Thậm chí cô bé còn tự hỏi liệu Sarah còn muốn là mẹ mình nữa hay không bởi vì bây giờ tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Jenna lắc mình, tự nhủ rằng đừng có ngớ ngẩn như thế chứ. Cô bé đứng lên, quần chặt tằm mền bông quanh người, và bước qua hai thang bé đang ngủ. Cô bé dừng lại để liếc nhìn Con Trai 412 và tự hỏi làm sao mình lại tưởng nó là Jo-Jo cơ chứ. Chắc đó là do bị ánh sáng đánh lừa, cô bé kết luận như vậy.

Bên trong ngôi nhà tranh vẫn còn tối hù, trừ mảng sáng tù hù từ ánh lửa hắt ra, nhưng Jenna đã quen với bóng tối và cô bé bắt đầu đi lang thang thò thẩn quanh nhà, quét theo tấm mền xuống sàn nhà và chậm rãi xâm nhập khung cảnh xung quanh mới mẻ.

Ngôi nhà tranh không lớn lắm. Có một phòng ở tầng dưới - một đầu đặt một cái lò sưởi lộ thiên khổng lồ, với một đồng củi cháy âm ỉ vẫn còn rực lên trên nền lò đá nóng hổi. Nicko và Con Trai 412 đang ngủ say sưa trên một tấm thảm trước ngọn lửa, mỗi đứa quấn một tấm mền bông ấm áp, vá víu của dì Zelda. Ở giữa phòng là một cái cầu thang hẹp, bên dưới cầu thang có một cái buồng con với dòng chữ vàng chói ghi trên cánh cửa đóng chặt: ĐỘC DƯỢC BẤT ĐỊNH VÀ ĐỘC DƯỢC ĐẶC BIỆT. Cô bé nheo mắt ngó lên cái cầu thang hẹp dẫn lên căn phòng lớn, tối thui, chỗ dì Zelda, bà Marcia và Silas vẫn còn đang ngủ. Và dĩ nhiên cả Maxie nữa, tiếng gáy khụt khụt, khịt khịt của nó vọng xuống chỗ Jenna. Hay là tiếng ngáy khụt khụt của Silas và tiếng hỉ mũi khịt khịt của Maxie? Khi ngủ, chủ nhân và con chó săn sói phát ra những âm thanh giống nhau lạ lùng.

Ở tầng dưới, trần nhà thấp và lộ lộ những rui kèo thô kệch, dẹo gọt qua loa, chống đỡ cho ngôi nhà tranh. Từ rui nhà thông xuống lũng lảng đủ mọi thứ: mái chèo, mũ nón, bao đựng vỏ sò, cuốc, xẻng, bao khoai tây, giày, ruy-băng, chổi, những chùm cỏ tranh, những bó lát bằng dây liễu và dĩ nhiên, hàng trăm bó dược thảo mà dì Zelda tự trồng lấy hoặc mua tại những phiên trợ pháp thuật, tổ chức mỗi năm một ngày ở bến cảng. Là một Phù Thủy thiện* dì Zelda dùng dược thảo để làm bùa, để pha chế độc dược cũng như thuốc chữa bệnh. Và sẽ thật là may mắn cho ai đó biết chừng nào nếu người đó có thể nói cho dì Zelda nghe bất cứ điều gì về một loại thảo dược mà bà chưa từng biết.

(* trong thế giới phù thủy thường tồn tại hai thể lực: White Witch (hiền lành, làm việc thiện giúp đời) và Black Witch (ác độc, chuyên hại đời) - ở đây tạm dịch là phù thủy thiện và phù thủy ác)

Jenna ngó chằm chằm ra xung quanh, khoái chí với cảm giác mình là người duy nhất thức dậy, tự do đi loang quanh một hồi mà không bị quấy rầy. Trong lúc bước đi, cô bé nghĩ thật kỳ lạ biết chừng nào khi ở trong một ngôi nhà tranh có bốn bức tường riêng biệt, không phải nối chung với tường nhà ai cả. Tuy thật khác xa với sự hỗn độn của khu Mở Rộng, nhưng cô bé

chưa gì đã cảm thấy thoải mái như ở nhà. Jenna tiếp tục chuyển thám hiểm của mình, thăm soi những cái ghế cũ nhưng tiện lợi, chiếc bàn được cọ rửa sạch sẽ nhưng nhìn rêu rã như thể sắp sửa đổ ập xuống và tiêu bất kỳ lúc nào, và nổi bật nhất là cái sàn nhà bằng đà mới quét, trống trơn. Không có gì dưới sàn, ngoại trừ cái tấm thảm tưa sồn, và bên cạnh cửa ra vào, là một đôi ủng của dì Zelda.

Cô bé hé nhìn vào nhà bếp nhỏ kề bên, có một bồn rửa lớn, những xồng nồi sếp gọn gàng và một chiếc bàn nhỏ, nhưng trời quá lạnh để mà nấn ná trong ấy. Thế rồi cô bé thơ thần bước tới cuối phòng, nơi những kệ đựng chai lọ và những hũ thuốc nước xếp dọc trên tường, gọi cho cô bé nhớ tới nhà mình. Cô bé nhận ra một số thứ thuốc và nhớ là mẹ Sarah đã từng sử dụng. Cao ếch, Hồn Hợp kỳ diệu, Rượu cốt đều là những cái tên quen thuộc với Jenna. Tiếp theo, cũng giống như ở nhà, xung quanh một cái bàn nhỏ chất gọn gàng một đồng bút viết, giấy tập ghi chép, là những chồng sách pháp thuật chông chênh cao đến tận trần nhà. Sách nhiều đến nỗi choán gần hết một bức tường, nhưng không giống như ở nhà, sách không phủ kín sàn. Ánh bình minh bắt đầu chui qua những ô cửa sổ phủ sương, và Jenna quyết định ra ngoài nhìn một cái. Cô bé rón rén tới cánh cửa gỗ lớn và chầm rãi kéo ngược cái chốt cửa khổng lồ, dầm dề mở ra.

Rồi cô bé cẩn thận mở cánh cửa, hy vọng nó không kêu rít lên. Không hề bởi vì dì Zelda, giống như những phù thủy khác, đã rất quan tâm chú ý tới cửa nẻo. Một cánh cửa kêu rít trong nhà một Phù Thủy Thiện là một dấu hiệu xấu, một dấu hiệu của pháp thuật đã bị đặt sai chỗ và bùa đã ếm sai quy cách.

Jenna lặng lẽ bước ra ngoài và ngồi xuống nơi ngưỡng cửa, quấn chặt cái mền bông quanh mình và hơi thở ấm áp của cô bé biến thành những quận mây trắng bay trong không khí lạnh băng lúc bình minh. Sương mù vùng đầm lầy nặng chịch và thâm thấp. Sương ôm lấy mặt đất, xoáy quận trên mặt nước, và quấn quanh một chiếc cầu gỗ nhỏ bắc qua con kênh rộng dẫn tới đầm lầy phía bên kia. Mặt nước lên sát mí hai bờ kênh - cái kênh có tên là Xẻo Mương - và chạy bao kín quanh hòn đảo của dì Zelda giống như một cái hào. Mặt nước tối và phẳng đến nỗi trông như có một làn da mỏng được căng ra khắp bề mặt, tuy nhiên, khi Jenna dòm kỹ, cô bé thấy rằng mặt nước đang từ từ chồm lên mép bờ và trườn lên đảo.

Vì đã từng ngắm thủy triều lên rồi xuống suốt bao nhiêu năm, cho nên Jenna biết thủy triều sáng hôm ấy là một đợt thủy triều cao vào mùa xuân sau đêm trăng tròn hôm trước, và cô bé cũng biết rằng chẳng bao lâu nữa nó sẽ lại bờ trở ra, hết như nó vẫn luôn làm thế trên dòng sông bên ngoài ô cửa sổ nhỏ của cô bé ở nhà - nó sẽ xuống thấp thật thấp như khi nó đã dâng lên cao thật cao, để lại lớp bùn và cát cho những loài chim biển thọc cái mỏ dài, cong khoằm của chúng xuống để kiếm mồi.

Chiếc đĩa mặt trời mùa đông màu trắng nhạt thủng thỉnh chui qua tấm mền sương dày, và xung quanh Jenna sự thỉnh lặng đang dần chuyển thành những âm thanh khuấy động bình minh của những con thú. Bỗng có tiếng lục cục rớt rít khiến Jenna giật thót mình, và ngó về hướng âm thanh đó phát ra. Thật ngạc nhiên, cô bé nhìn thấy hình dáng một con thuyền câu hiện ra lờ mờ qua màn sương mù.

Đã từng chứng kiến trong suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ vừa qua nhiều chuyện còn lạ lùng hơn; mới mẻ hơn, chưa từng mơ thấy, thì đối với Jenna, một chiếc thuyền câu chở đầy gà mái cũng chẳng đến nỗi gây sững sốt như đối với những người khác. Cô bé chỉ ngồi nguyên ở bậc cửa và chờ cho con thuyền đi ngang qua. Sau vài phút, con thuyền đó hóa ra không hề di

chuyển, và cô bé tự hỏi liệu có phải nó bị mắc cạn trên đảo không. Vài phút sau nữa, khi màn sương tan đi một chút, cô bé đã nhận ra nó là cái gì. Con thuyền câu đó là một cái chuồng gà. Hàng chục con gà mái, khéo léo bước xuống mảnh ván cầu, bận rộn bắt đầu một ngày mới. Bươi và mổ, bươi và mổ.

Chuyện gì cũng vậy, Jenna nghĩ, nhìn mà thế nhưng hóa ra không phải thế.

Một tiếng chim xao xác nhẹ xuyên qua màn sương, và vài tiếng tóe nước ghen ghét văng lên từ mặt nước dội lên, nghe như là âm thanh của những loài thú nhỏ (Jenna hy vọng thế) và có lông. Cô bé có thoáng qua đầu một tí, rằng những âm thanh đó có thể xuất phát từ những con rắn nước hay lươn nước, nhưng rồi quyết định không nghĩ về chuyện đó nữa. Jenna ngả người dựa lưng vào cột cửa và hít vào một hơi bầu không khí trong lành, đượm chút mùi muối của đầm lầy. Thật tuyệt vời. Yên ắng và thanh bình.

"Hù!" Nicko nói. "Bắt được rồi Jen!"

"Nicko", Jenna phản đối. "Anh ồn thế? Suyt!"

Nicko ngồi xuống bậu cửa, sát bên Jenna và nắm lấy một mép mền bông của cô bé quấn vào người mình.

"Nói làm ơn đi", Jenna nói với anh mình.

"Làm ơn gì?"

"Nói làm ơn, Jenna, cho thần quần chung mền với được không? Được, ta cho mi dùng chung, Nicko. Ồ, cảm ơn rất nhiều, Jenna, Người thật tử tế. Không có chi, Nicko".

"Thôi được, thế thì anh không quấn đâu", Nicko cười toét. "Anh nghĩ em là Nữ Hoàng rồi thì có khi anh còn phải nhún gối chào ấy chứ."

"Con trai không nhún gối," Jenna cười khanh khách. "Anh chỉ phải cúi chào thôi."

Nicko bật đứng lên, ngả chiếc nón tưởng tượng bằng động tác vòng cánh tay, cúi chào một cái thật phóng đại. Jenna vỗ tay.

"Tốt lắm. Anh có thể làm thế mỗi buổi sáng," cô bé lại cười vang.

"Cảm ơn Nữ Hoàng," Nicko nói nghiêm nghị, đội chiếc mũ tưởng tượng lại lên đầu.

"Em thắc mắc không biết Boggart đâu rồi?", Jenna nói, hơi buồn ngủ.

Nicko ngáp:

"Chắc chắn ở dưới đáy vũng bùn nào đó, đâu đó. Anh không nghĩ là ông ấy lại cuộn mình, ngủ trên giường."

"Ông ấy ghét thế lắm nhỉ? Quá khô ráo và sạch sẽ."

"Ừ," Nicko nói. "Anh đi ngủ lại đây. Em có không ngủ thì anh cũng cần phải ngủ thêm hai tiếng nữa."

Nói rồi nó chuôi ra khỏi tấm mền bông của Jenna và thông thả đi vào nhà một mình, nằm một đồng bèo nhèo bên cạnh đồng lửa. Jenna nhận ra mình cũng vẫn còn đang mệt. Mi mắt cô bé bắt đầu cay cay, nhoi nhoi, chứng tỏ rằng ngủ vẫn chưa đẩy giấc, với lại cô bé đang bắt đầu thấy lạnh. Jenna đứng lên, túm chặt tấm mền bông quanh người, trở lại ngôi nhà tranh sáng lò mớ và đóng cửa lại sau lưng thật khẽ.

Chương 19: Dì Zelda

"Chào tất cả mọi người"

Giọng nói vui vẻ của dì Zelda vọng tới đồng mền bông cùng cái đám đang rúc trong đó, bèn đồng lửa. Con trai 412 hoảng hốt choàng tỉnh dậy, chắc hẳn sẽ phải tụt nhanh khỏi chiếc giường Thiếu sinh quân của mình và ra xếp hàng ngay trong vòng ba mươi giây để điểm danh. Nó trở mắt dòm dì Zelda, chẳng hiểu gì cả, trông bà chẳng có nét gì giống với cái gã vẫn tra tấn nó mỗi sáng, tên Đầu Lĩnh trọc đầu, kẻ vẫn khoái lấy việc hắt xô nước đá vào bất kỳ đứa nào chưa kịp nhảy ra khỏi giường làm thú vui, vằn gằn đây duy nhất chuyện đó xảy ra với Con Trai 412, nó đã phải ngủ trên cái giường ướp mẹp, lạnh căm căm suốt mấy ngày liền trước khi cái giường khô được, nhưng rồi thư giãn lại chút xíu khi nó nhận thấy trên tay dì Zelda không có xô nước đá nào cả. Đúng hơn, bà đang bưng một khay chất lú khú những ca sữa nóng và một đồng bánh ngô nướng trét bơ khổng lồ.

"Nào, chàng trai", dì Zelda gọi, "không việc gì phải vội. Cứ rúc trong chăn mà uống cái này đi kẻo khi nó vẫn còn nóng."

Bà đưa ra một ca sữa và lát bánh bắp nướng lớn nhất cho Con Trai 412, cái đứa mà bà nghĩ có vẻ như cần phải được vỗ béo.

Con Trai 412 ngồi xuống trở lại. quẩn tẩn mền bông quanh người và uống sữa nóng, cắn bánh bơ với vẻ cảnh giác. Hếp nhắm nháp sữa lại tọng một miếng đầy ụ bánh bắp, thỉnh thoảng nó lại dáo dác ngo quanh, đôi mắt xám nâu của nó mở căng đầy sợ sệt.

Dì Zelda ngồi xuống một chiếc ghế cũ bên cạnh lò sưởi và thấy vài súc gỗ vào đồng than hồng. Tích tắc sau, ngọn lửa bùng lên và dì ngồi khoan khoái hơn hai bàn tay trên ngọn lửa, Con Trai 412 liếc nhìn dì Zelda bất cứ lúc nào nó nghĩ là dì không để ý. Dĩ nhiên là dĩ có để ý chứ, nhưng dì đã quen với việc chăm sóc những sinh vật bị thương và hoảng sợ, và dì thấy Con Trai 412 không khác gì cái đám sinh vật ddaamff lầy mà dì thường xuyên phải chữa chạy cho bình phục. Chính xác, thằng bé này nhắc dì nghĩ tới một con thỏ bé tí xíu, hoảng kinh hồn vía mà dì cứu được khỏi móng vuốt một con linh miêu đầm lầy cách đây ko lâu. Con linh miêu đó đã quần thảo, hành hạ con thỏ suốt mấy tiếng, rồi hết vật tai lại quăng quật, khoái chí thưởng thức cảnh con thỏ sợ cứng người lại, trước khi quyết định bẻ cổ nó. Thế rồi, trong một cú ném quá phần khích, con linh miêu đã quăng con vật hoảng loạn rớt trúng đường dì đang đi. Dì Zelda nhặt con vật lên, nhét nó vào cái giỏ lớn dì luông mang theo bên mình và đi thẳng về nhà, để mặc cho con linh miêu lang thang hàng giờ tìm kiếm con mồi đã mất.

Con thỏ mất hết mấy ngày cứ ngồi im ru bên lò sưởi nhìn dì Zelda theo đúng kiểu như Con Trai 412 đang nhìn dì bây giờ. Trong lúc lui cui bên đồng lửa, cẩn thận không nhìn Con Trai 412 lâu kéo làm nó hoảng sợ, dì Zelda nhớ lại rằng con thỏ về sau đã bình phục, và dĩ chắc chắn rồi đây Con Trai 412 cũng sẽ thế thôi.

Những cái liếc ngang của Con Trai 412 dừng lại khá lâu ở mái tóc xoăn tít, đôi má ửng đỏ và nụ cười thoải mái cùng đôi mắt phù thủ màu xanh da trời thân thiện của dì Zelda. Nó cần phải liếc xéo hết mấy lần mới nhận ra bộ váy vá chẳng vá đụp rộng thùng thình của dì, chiếc váy làm cho người ta thật khó mà biết dáng người của dì như thế nào, nhất là khi dì ngồi xuống. Nó tạo cho Con Trai 412 ấn tượng rằng dì Zelda vừa mới bước vào một cái lều bạt to lớn, vá vúi, và đúng lúc đó, thò cái đầu ra khỏi đỉnh lều để coi chuyện gì đang diễn ra. Bất giác, một nụ cười nhẹ trên khóe miệng thẳng nhỏ trước ý nghĩ ấy.

Dì Zelda nhận thấy nét thoáng cười ấy và dì rất hài lòng. Chưa bao giờ trong đời dì trông thấy một đứa trẻ hoảng hết, bèo nhèo, mặt mày thâm tím đến thế, và dì nổi giận khi nghĩ về cái quái quỷ gì đã khiến cho Con Trai 412 trở nên nông nổi ấy. Dì đã nghe về bọn Thiếu sinh quân trong một vài dịp ra bến cảng, nhưng dì không bao giờ tin tất cả những câu chuyện khủng khiếp mà dì đã nghe qua. Làm sao mà lại có hạng người đối xử với con nít theo lối đó chứ? Nhưng giờ đây dì bắt đầu tự hỏi, phải chăng những gì mà dì nhận thấy còn thua xa sự thật trong những câu chuyện đó?

Dì Zelda mỉm cười với Con Trai 412; rồi với một tiếng ầm ừ thoải mái, dì ị ạch nhắc mình lên khỏi cái ghế và đi lấy thêm ít sữa nóng.

Trong lúc dì đi, Nicko và Jenna tỉnh giấc, Con Trai 412 nhìn chúng chăm chăm và hơi xích ra một chút nhớ rõ mồn một việc Jenna đã khóa cánh tay nó hồi đêm hôm trước. Nhưng Jenna chỉ mỉm cười ngái ngủ với nó và hỏi:

"Ngủ ngon không"

Con Trai 412 gật đầu và nhìn chăm chăm vào ca sữa nóng đã gần hết của mình.

Nicko ngồi lên, làu bàu bàu Jenna và Con Trai 412 một tiếng, vớ lấy một lát bánh ngô và ngạc nhiên nhận ra sao mà mình lại đói đến thế. Dì Zelda đã trở lại bên lò sưởi, cầm theo một ca sữa nóng.

"Nicko!" dì Zelda mỉm cười. "Từ lần trước dì gặp con tới giờ, con thay đổi quá chừng, thật đấy. Lúc đó con mới tí tẹo à. Hồi đó dì hay tới thăm ba má con ở khu Mở Rộng. Ôi, cái thời hạnh phúc."

Dì Zelda thở dài và trao ca sữa nóng cho Nicko.

"Còn Jenna của chúng ta"...dì Zelda mỉm cười rạng rỡ với cô bé...."Dì lúc nào cũng muốn tới thăm con, nhưng mọi việc trở nên khó khăn sau khi... à... sau đó ít lâu. Nhưng ba Silas đã bù thời gian đó cho dì, kể cho dì nghe tất cả về con."

Jenna mỉm cười bẽn lễn, sung sướng vì dì Zelda đã nói chữ "của chúng ta". Cô bé cầm ca sữa nóng mà dì mới đưa, ngồi gà gật nhìn ngọn lửa.

Một bầu im lặng dễ chịu bao trùm mất một lúc, và nó chỉ bị khuấy động bởi tiếng ngáy ở nhà trên của Silas và bà Marcia cùng tiếng nhai bánh ngô nhóp nhép ở nhà dưới. Jenna dựa lưng vào bức tường bên cạnh lò sưởi, nghi hình như mình có nghe thấy tiếng meo meo yếu ớt đâu đó bên trong bức tường, nhưng rõ ràng là không thể như thế được, cô bé cho là tiếng kêu đó vọng từ bên ngoài vào, và thôi, mặc kệ nó. Nhưng tiếng meo meo cứ không ngớt. Nó ngày càng trở nên rõ hơn, và Jenna nghĩ, tiếng kêu có vẻ cáu kỉnh hơn. Cô bé áp tai vào bức tường và nghe thấy tiếng kêu của một con mèo đang giận dữ.

"Có một con mèo ở trong tường...." Jenna nói.

"Thôi đi," Nicko phản đối. "Làm gì có chuyện đó."

"Không giống đâu mà. Có một con mèo trong tường mà, Em nghe rõ ràng."

Dì Zelda nhồm phất dậy.

"Úi trời. Dì quên phéng mất Bert! Jenna, con mở cửa ra giùm Bert được không?"

Jenna coi bộ hoang mang tợn.

Dì Zelda chỉ một cánh cửa gỗ nhỏ, gắn dưới chân tường bên cạnh Jenna. Cô bé giật mạnh cánh cửa nhỏ. Cửa mở bung và một con vịt giận dữ lạch bạch đi ra.

«Xin lỗi nhé, Bert cưng, dì Zelda nói. «Mày chắc là phải chờ lâu lắm rồi hả ?»

Bert loạc choạc dẫm hẫng lên đồng mền bông và ngồi xuống bên lò sưởi. Con vịt đang tức giận.

Nó ngừng nguẩy quay duôi về hướng dì Zelda và rửa lông. Dì Zelda cúi xuống vỗ về nó.

«Để dì giới thiệu các con với con mèo của dì, tên nó là Bert, », dì nói.

Ba cặp mắt hoang mang dòm dì Zelda chăm chăm. Nicko nuốt vùi ngụm sữa và bị sặc. Con Trai 412 coi bộ thất vọng. Nó vừa mới bắt đầu thích dì Zelda, thế mà bây giờ hóa ra bà ấy cũng điên như những người kia.

«Nhưng Bert là con vịt mà, » Jenna thắc mắc. Cô bé nghĩ là cần có ai đó lên tiếng, và tốt hơn là nên nói thẳng ra cho rồi, trước khi tất cả bọn lâm vào cảnh chúng-ta-hãy-giả-bộ-coi-con-vịt-đó-là-con-mèo-vì-tính-hài-hước-của-dì-Zelda.

«À, phải. Hừm, dĩ nhiên lúc này nó là con vịt. Thật ra, dạo này nó là một con vịt, đúng không, Bert ?»

Bert nhả ra một tiếng meo nhỏ.

"Các con biết đâu, vịt bay và bơi được, ở đầm lầy mà thế thì lợi lắm. Và dì cũng chưa từng gặp một con mèo nào thích để chân bị ướt cả, con Bert chẳng phải là ngoại lệ, Cho nên nó quyết định biến thành vịt và thích thú đầm nước. Phải thế không, Bert?"

Không có tiếng trả lời. Đúng như một con mèo, Bert đã ngủ gật bên lò sưởi.

Jenna rút rề vuốt bộ lông vũ của con vịt, tự hỏi xem chúng có giống như lông mèn hay không, nhưng chúng mềm và mịn, sờ giống hệt như lông vịt.

"Chào, Bert," Jenna thì thào.

Nicko và Con Trai 412 không nói gì. Bọn chúng không đứa nào có ý định nói chuyện với con vịt.

"Tội nghiệp Bert," dì Zelda chẹp miệng. "Nó hay bị kẹt ở bên ngoài. Nhưng từ cái bận rộn Giun nhép Bài lún lén vào nhà qua đường hầm mèo chui, dì đã ếm bùa Khóa lên cánh cửa mèo. Các con không biết hôm đó ngó sốc như thế nào đâu: sáng đó dì đi xuống nhà, thấy nguyên chỗ này lúc nhúc toàn những sinh vật nhỏ gớm ghiếc, trông như một biển bùn vậy. Tụi nó bò lổm ngổm lên mấy bức tường, thọc những ngón tay xương xẩu dài ngoằng vào tất cả mọi thứ, giương những cặp mắt bé tí nị, đỏ lói ra nhìn dì chòng chọc. Chúng chén sạch tất cả những gì chúng chén được và thứ gì không chén được thì chúng trảy lên. Thế rồi ngay khi vừa thấy dì, chúng bắt đầu đồng loạt kêu ré lên, diếc cả óc."

Nói đến đó dì Zelda rùng mình.

"Vụ đó làm cho răng của dì cứ va cầm cập vào nhau suốt mấy tuần liên. Nếu không có Boggart thì dì không biết phải làm gì nữa. Dì phải mất đứt mấy tuần để dọn bùn lầy khỏi đồng sách vở, đó là chưa kể dì phải pha chế lại tất tần tật thuốc. Nói tới bùn mới nhớ, có đứa nào thích dìm mình trong suối nước nóng không?"

Một lát sau, Jenna và Nicko đã cảm thấy sạch sẽ hơn nhiều sau khi dì Zelda chỉ cho chúng suối nước nóng sưởi tắm lục bụi trong buồng tắm nhỏ nơi sâu sau. Con Trai 412 nhất quyết không chịu tắm tấp gì hết, chỉ ngồi thu lu bên đồng lửa, cái nón đỏ của nó sụp xuống tai và tắm khoác da cừu của thủy thủ vẫn quấn chặt quanh người. Con Trai 412 cảm tưởng như khí lạnh của ngày hôm qua vẫn còn thấm đẫm trong từng lông xương, và nó nghĩ nó sẽ không bao giờ có thể ấm áp trở lại được nữa. dì Zelda để mặc nó ngồi bên lò sưởi một lát, nhưng khi Jenna và Nicko quyết định ra ngoài khám phá hòn đảo thì dì liền xua Con Trai 412 ra cùng với chúng.

"Này, cầm lấy," dì Zelda nói, dúi vào tay Nicko một chiếc đèn lồng. Nicko nhìn dì Zelda với vẻ kỳ quặc. Chúng cần đèn lồng làm gì vào giữa ban ngày ban mặt như thế này cơ chứ?

"Sương giá," dì Zelda bảo.

"Gì cơ ạ?" Nicko hỏi.

"Sương giá. Là sương đầm lầy nước mặn tràn từ biển vào ấy," dì Zelda giải thích. "Coi kìa, thế nào hôm nay chúng ta cũng sẽ bị sương phủ cho mà xem." Dì khoát cánh tay một vòng rộng. "Vào ngày trời trong, đứng đây con có thể nhìn thấy bến cảng. Hôm nay sương giá xuống thấp nên chúng ta còn cao hơn nó, nhưng nếu nó mà dâng lên cao thì nó sẽ che phủ chúng ta luôn. Lúc đó thì các con sẽ cần đến cái đèn lồng."

Thế là Nicko cầm lấy chiếc đèn lồng. Trong bầu sương giá bao kín, tựa hồ như một tầm mền màu trắng gợn sóng nhấp nhô trải khắp đầm lầy bên dưới, cả bọn lên đường thám thính hòn đảo trong khi dì Zelda, Silas và bà Marcia ngồi trong nhà chuyện trò nghiêm nghị bên đồng lửa. Jenna dẫn đầu, theo sát là Nicko, trong khi Con Trai 412 tụt lại đằng sau, chốc chốc lại run bắn lên và thầm ước gì mình đã ở lại bên ngọn lửa. Tuyết đã tan do khí hậu đầu lầy đã ấm hơn và ẩm hơn. Mặt ddaaats nhào nhoẹt và sũng nước. Jenna đi theo lối mòn dẫn cả bọn tới hai bên bờ của Xèo Mương. Thủy triều đã rút và nước đã biến mất sạch, để lại đằng sau một lớp bùn đầm lầy chi chít hàng trăm dấu chân chim và những dấu rấn nước trườn ngoằn ngoèo. Cù Lao Trôi dài chừng một phần tư dặm, trông như thể ai đó đã bổ đôi một quả trứng màu xanh lá cây theo chiều dọc và thả nó rơi tòm xuống đỉnh của đầm lầy. Một lối đi bộ chạy vòng khắp đảo dọc theo bờ Xèo Mương và Jenna men theo lối mòn đó, hít thở bầu không khí lạnh đọng muối tràn vào cùng sương giá. Jenna thích màn sương giá đang bao quanh chúng. Màn sương khiến cô bé cảm thấy an tâm - bây giờ không ai có thể phát hiện ra chúng được nữa. Ngoài đàn gà trên thuyền mà Jenna và Nicko trông thấy hồi sáng sớm nay, chúng còn thấy một con dê cái bị buộc ngay giữa đồng cỏ dài. Chúng cũng thấy một bầy thỏ sống trong một cái hang bên bờ mương mà dì Zelda đã rào kín lại để ngăn không cho bọn thỏ xông vào khoảnh vườn bắp cải mùa đông.

Con đường gồ ghề đưa chúng đi qua những hang hốc, qua rất nhiều vườn bắp cải và len lỏi xuống những bãi bùn thấp chũn cùng những đồng cỏ xanh rì, xanh đến đáng ngờ.

"Anh nghĩ con có bọn Giun nhép ở đó không?" Jenna thì thầm hỏi Nicko, hơi lùi lại một chút. Chợt có những bọt tăm sủi lên trên bề mặt bùn và rồi một tiếng phọt thật lớn như thể ai đó đang cố kéo một con thuyền mắc cạn ra khỏi bùn sôi sùng sục và phọt cả lên.

"Làm như tôi không có gì để làm không bằng," cái mặt nâu bạnh của Boggart ngoi lên khỏi mặt bùn. Nó lớp chớp rũ sinh ra khỏi đôi mắt tròn đen và chào cả đám bằng một cái nhìn lơ đãng.

"Chào buổi sáng," nó từ tốn.

"Chào chú Boggart," Jenna chào lại.

"Cứ gọi tôi là Boggart thôi."

"Đây là chỗ chú sống à? Cháu không làm phiền chú chứ?" Jenna lễ phép nói.

«Ừm đúng là mấy người đang làm phiền tôi đấy. Tôi ngủ ban ngày mà, vậy đó,» Boggart lại chộp mắt và bắt đầu chìm trở lại xuống bùn. «Nhưng mấy người không cần chuyện đó. Miễn là đừng nhắc tới Giun nhép khong lại đánh thức tôi dậy, vậy đó. Chỉ nghe ten chúng thôi là toi tỉnh cả người rồi»

«Cháu xin lỗi,» Jenna nói. «Chúng cháu đi đây và để chú nghỉ vậy.»

«Ừ,» Boggart đồng ý, và rồi lại biến mất trong đám bùn.

Jenna, Nicko và Con Trai 412 rón rén lui trở lại lối mòn.

«Chú ấy bức mình phải không?» Jenna nói.

«không,» Nicko bảo. "Anh nghĩ là ông ấy lúc nào cũng thế, không sao đâu mà."

"Em hy vọng thế," Jenna nói.

Chúng tiếp tục đi vòng quanh đảo cho đến khi tới đầu tù của "quả trứng" xanh lá cây. Chỗ này hóa ra là một mô đất rộng, cỏ mọc um tùm, điểm xuyết một vài bụi gai nhỏ tròn vun. Chúng đứng đỉnh băng qua mô đất và dừng lại một lát, ngắm sương giá cuộn cuộn bên dưới. Jenna và Nicko im re suốt từ nãy giờ, e sợ lại đánh thức Boggart dậy lần nữa, nhưng khi chúng đứng trên đỉnh mô đất, Jenna nói:

"Anh có thấy dưới chân có cái gì đó nhột nhột không?"

"Ừng của anh hơi khó chịu," Nicko đáp, "em nói anh mới nhớ. Anh nghĩ ừng còn ướt."

"Không phải. Ý em nói mặt đất bên dưới chân anh kia. Nó có cảm giác như là... à..."

«Rỗng,» Nicko tiếp.

«Ờ đúng rồi. Rỗng.» Jenna dậm mạnh chân xuống. Mặt đất đủ chắc, nhưng có cảm giác gì đó rất khác lạ.

«Hình như là toàn hang thỏ,» Nicko nói.

Chúng lững thững đi xuống khỏi mô đất và hường về phía một cái ao vẹt lớn có một cái chuồng vẹt bằng gỗ ở bên cạnh ao. Vài con vẹt nhận thấy chúng liền lạch bạch băng qua cỏ, với hi vọng là bọn chúng có mang theo một ít bánh mì.

«Ê, nó đâu rồi?» Jenna thành linh nói, nhìn quanh quất kiểm Con Trai 412.

«Chắc là nó quay trở về rồi,» Nicko nói. «Anh nghĩ là nó không thích đi chung với tội mình lắm đâu.»

«Em cũng nghĩ thế... nhưng tội mình đang phải trông chừng nó mà? Ý em là có thể nó đã té xuống hang Boggart, xuống mương, hay một con Giun nhép đã bắt nó đi rồi.»

«Suyt, em lại đánh Boggart nữa bây giờ.»

«Hừm, có thể Giun nhép bắt nó mất rồi. Phải kiểm nó đi thôi.»

«Ừm, em cũng nghĩ thế,» Jenna bảo.

«Em đâu có ưa nó đâu, đúng không?» Nicko hỏi.

«Trước cả lúc cái thằng khỉ đó làm tội mình chút nữa bị giết đúng không?»

«Nó đâu có cố ý đâu,» Jenna nói. «Bây giờ em hiểu ra rồi. Nó cũng sợ như tội mình. Nghĩ coi, suốt đời nó sống trong Thiếu sinh quân và không bao giờ có ba có má. Đâu có giống như tội mình. Ý em là giống anh ấy,» Jenna tự sửa lại.

«Em có ba có mẹ mà. Vẫn là ba mẹ em mà. Ngốc quá đi,» Nicko nói. «Thôi được, nếu em muốn thì tội mình kiểm thằng nhỏ đó.»

Jenna nhìn quanh, tự hỏi phải bắt đầu từ đâu đây, vì nhận ra là mình không còn trông thấy ngôi nhà tranh nữa. Thật ra cô bé không còn nhìn thấy gì ngoài Nicko, và đó là nhờ chiếc đèn lồng tỏa ra ánh sáng đỏ lù mù.

Sương giá đã lên cao.

Chương 20: CON TRAI 412

Con trai 412 vừa rơi xuống một cái hố. Nó không cố ý, vớ lại nó không biết tại sao việc ấy lại xảy ra, nhưng mà rõ ràng nó đang ở đây, dưới đáy một cái hố.

Ngay trước khi bị rơi xuống hố, Con Trai 412 thấy đã chán ngấy đến tận cổ việc cứ lẻo đẻo đi theo con bé Công chúa và thằng nhóc pháp sư. Dường như chúng không hề muốn có nó đi theo, còn nó thì lạnh cóng và ngán ngấm. Vậy nên nó quyết định lén tọt lại sau để trở về ngôi nhà tranh, hy vọng sẽ được ở một mình bên dì Zelda một lát.

Và rồi thì sương giá tràn vào.

Sự huấn luyện của Thiếu sinh quân thật chẳng để làm gì ngoài việc đã chuẩn bị cho nó đối phó với những vụ như thế này đây. Nhiều lần, ngay giữa đêm mùa sương, trung đội con trai của nó bị thấy ra ngoài cánh rừng, bị bỏ mặc đó và phải tự tìm đường quay về trại. Dĩ nhiên không phải tất cả bọn chúng đều làm được. Luôn luôn có một thằng bé xui xẻo đâm đầu vào một người sói đói hoặc bị bỏ lại lây lất trong một cái bẫy của một mụ phù thủy Wendron đặt, nhưng Con Trai 412 đến nay vẫn may mắn, nó biết cách giữ im lặng và di chuyển nhanh xuyên qua màn sương đêm. Và thế là, im lặng như chính màn sương giá, con trai 412 bắt đầu dợm bước trở lại ngôi nhà tranh. Đôi lúc nó đi ngay sát Jenna và Nicko đến nỗi chúng có thể thò tay ra sờ trúng nó, nhưng nó vội lách qua hai đứa kia, không một tiếng động, khoái chí thưởng thức tự do và cảm giác độc lập của mình.

Sau một hồi, Con trai 412 đã tới được mô đất rộng đầy cỏ ở cuối hòn đảo. Điều này khiến nó hoang mang bởi vì nó chắc chắn mình đã bước qua chỗ này rồi mà, và đáng lý bây giờ nó đã phải gần về tới ngôi nhà tranh mới đúng chứ. Hay đây biết đâu là một mô đất đầy cỏ khác? Không chừng lại có một mô đất nữa ở đầu kia của hòn đảo? Nó bắt đầu tự hỏi xem mình có bị lạc hay không. Rất có thể nó sẽ phải đi lòng vòng quanh đảo mà không bao giờ về lại được ngôi nhà tranh. Mãi đắm chìm với ý nghĩ ấy, Con Trai 412 bị hụt chân và ngã lộn đầu xuống một bụi cây nhỏ, đầy gai đâm khó chịu. Và chính lúc đó sự việc xảy ra. Mới phút trước bụi cây còn đó, vậy mà phút sau Con Trai 412 đã bước xuyên qua nó và rơi tòm vào bóng đêm.

Tiếng thét ngạc nhiên của nó mất hút vào bầu không khí ướt nặng của sương giá, và nó rơi xuống, lưng đập đánh phịch. Choáng váng, Con Trai 412 nằm im lìm ở đó mất một lúc, tự hỏi không biết mình có gãy cái xương nào không. Không, nó nghĩ khi từ từ ngồi dậy, không có chỗ nào đau quá mức. Nó thật may mắn. Nó vừa đáp xuống một chỗ cảm giác như cát, và cát đã làm đệm đỡ cho cú rơi của nó. Con Trai 412 đứng lên và lập tức cụng đầu vào gờ đá thấp ngay phía trên. Cú này thì đau thật sự.

Một tay ôm chặt lấy đỉnh đầu, Con Trai 412 vươn tay kia ra sờ soạng, ráng lần ra cái lỗ nó đã rơi qua, nhưng mặt đá nghiêng dốc lên trên và chẳng cho nó một manh mối, một gờ nắm tay hay một mố đặt chân nào. Không có gì ngoài đá lạnh như băng và láng trơn như lụa.

Đã thế, trời lại tối đen như mực. Không một khe sáng nào lọt từ trên xuống, cho dù Con Trai 412 có căng mắt ra nhìn vào màn đêm đến đâu chẳng nữa, hy vọng mắt mình sẽ quen dần với bóng tối, nhưng vẫn không được. Cứ như thế nó bị mù vậy.

Con Trai 412 thụp xuống bò bằng đầu gối và bắt đầu nhận ra mình đang nằm trên một sàn cát. Nó nảy ra ý định điên rồ là có lẽ nó sẽ đào một lối thoát ra ngoài, nhưng khi mấy ngón tay vừa cào hết lớp cát đi thì lập tức nó chạm phải một sàn đá trơn láng - láng và lạnh đến độ Con Trai

412 tự hỏi liệu đó có phải là cấm thạch hay không. Nó đã nhìn thấy cấm thạch vài lần khi đứng gác trong cung điện, nhưng nó không thể tưởng tượng nổi cấm thạch thì để làm gì ở đây, tại Đầm Cỏ Thô khi ho cò gáy này.

Con Trai 412 ngồi xuống trên sàn cát và hoàng hốt rê rê hai bàn tay trên nền cát, cố nghĩ xem phải làm gì tiếp theo. Nó đang tự hỏi phải chăng số mình đã tàn khi những ngón tay nó bỗng đụng trúng vật gì đó bằng kim loại. Thoạt tiên Con Trai 412 phấn chấn tinh thần hẳn lên - có lẽ đây là thứ mà nó đang tìm kiếm: một vòng khoá chìm hoặc một tay cầm bí mật - nhưng khi mấy ngón tay nó đã nắm gọn cái vật ấy thì trái tim nó chùng xuống. Tất cả những gì nó có được chỉ là một chiếc nhẫn. Con Trai 412 nhắc chiếc nhẫn lên, nắm gọn trong lòng bàn tay và nhìn trân trân vào đó, mặc dù nó không trông thấy gì cả trong bóng đêm đen như hắc ín này.

"Ước gì mình có cái đèn," Con Trai 412 lẩm bẩm một mình, cố nhìn chiếc nhẫn và mở căng mắt hết cỡ, như thể nếu làm như thế thì mọi việc sẽ khác đi được không bằng. Chiếc nhẫn ở trong lòng bàn tay thẳng bé, và sau hàng trăm năm nằm chờ vợ tại một nơi tối tăm lạnh lẽo dưới lòng đất, đã từ từ ấm trở lại trong lòng bàn tay nhỏ xíu của loài người, của kẻ chạm đến nó lần đầu tiên kể từ khi nó bị thất lạc cách đây lâu lắm rồi.

Con Trai 412 ngồi đó với chiếc nhẫn, bắt đầu thư thái dần. Nó nhận thấy mình không sợ bóng tối nữa, rằng mình cảm thấy khá an toàn, an toàn hơn suốt bao năm qua. Nó đang ở cách xa bọn chuyên hành hạ nó ở Thiếu sinh quân hàng nhiều dặm, và nó biết rằng chúng không bao giờ có thể tìm thấy nó ở đây. Con Trai 412 mỉm cười và ngả người dựa lưng vào tường. Nó sẽ tìm được đường ra, chắc chắn thế.

Con Trai 412 quyết định thử xem chiếc nhẫn có vừa tay mình không. Đeo vào bất cứ ngón tay gầy nhẳng nào của nó, chiếc nhẫn cũng rộng rinh, vì vậy nó tháo ra đeo vào ngón trỏ, ngón lớn nhất của nó. Con Trai 412 xoay xoay chiếc nhẫn, thích thú với cảm giác âm ấm, thậm chí nóng nóng toả ra từ đó. Chiếc nhẫn, dường như đang hồi sinh, thít chặt quanh ngón tay trỏ của thằng bé, và bây giờ thì đã vừa khít. Không chỉ thế, chiếc nhẫn còn toả ra một chùm ánh sáng vàng yếu ớt.

Con trai 412 thích thú dòm trân trối vào chiếc nhẫn; lần đầu tiên nó nhìn thấy cái thứ nó vừa kiếm được. Chiếc nhẫn này không giống bất kỳ chiếc nhẫn nào nó từng nhìn thấy trước đây. Quấn cột quanh ngón tay, chiếc nhẫn như một con rồng vàng, với cái đuôi quặp chặt vào miệng. Đôi mắt xanh ngọc lục bảo của con rồng loé lên, và Con Trai 412 có cảm giác lạ lùng là đang bị con rồng nhìn lại. Quá phấn khích, Con Trai 412 đứng lên, chìa bàn tay phải đeo chiếc nhẫn ra phía trước. Chiếc nhẫn hình con rồng giờ đang sáng lấp lánh như một chiếc đèn lồng. Trong ánh sáng vàng của chiếc nhẫn, Con Trai 412 ngó ra xung quanh. Nó nhận thấy mình đang ở cuối một đường hầm. Trước mặt nó, dốc nghiêng sâu hơn vào lòng đất là một ngách hẹp, vách thành cao cắt thẳng thớm vào vách đá. Giơ tay lên cao quá đầu, Con Trai 412 chong mắt ngược nhìn lên màn đen mà lúc này nó đã rơi xuống từ đó, nhưng nó không sao thấy đường mà leo lên được. Nó ngần ngừ quyết định rằng cách duy nhất nó có thể làm là đi theo đường hầm và hy vọng đường hầm sẽ dẫn nó tới một lối ra khác.

Và thế là, giờ chiếc nhẫn ra, Con Trai 412 khởi hành. Sàn cát của đường hầm dốc thoải, uốn quanh và lúc quẹo bên này, lúc quẹo bên kia, đưa nó đến những ngõ cụt, rồi thỉnh thoảng lại đưa nó đi vòng vòng, cho đến khi Con Trai 412 mất hết cảm giác về phương hướng và gần như chóng cả mặt vì bồn loạn. Cứ như thể cái người đào đường hầm này cố ý làm nó bồn loạn vậy. Và hẳn ta đã thành công.

Và Con Trai 412 cho rằng, chính vì thế mà nó bị rơi xuống những bậc thang. Dưới chân cầu thang, Con Trai 412 thở hồng hộc. Không sao, nó tự nói một mình. Nó rơi không xa lắm. Nhưng bị mất một cái gì đó - chiếc nhẫn của nó đã mất rồi. Lần đầu tiên kể từ lúc ở trong đường hầm, Con Trai 412 cảm thấy sợ hãi. Chiếc nhẫn không chỉ toả sáng cho nó, mà còn là bạn đồng hành của nó. Không những thế, Con Trai 412 nhận ra khi nó rung mình vì lạnh, chiếc nhẫn còn sưởi ấm cho nó. Nó nhìn quanh, mắt căng tròn trong màn đêm, cuống quýt lùng tìm luồng ánh sáng vàng lò mờ ấy.

Nó chẳng thấy gì ngoài màu đen tối hù. Không có gì cả. Con Trai 412 cảm thấy bơ vơ, chới vơi. Chới vơi như khi thăng bạn thân nhất của nó, Con Trai 409, bị rút từ trên thuyền xuống nước trong một cuộc đột kích đêm khuya và chúng không được phép dừng lại để vớt thằng nhỏ lên. Con Trai 412 ôm đầu trong hai bàn tay. Nó cảm thấy đang đầu hàng.

Bỗng nó nghe thấy tiếng hát.

Một âm thanh mê ly, nhẹ nhàng vẳng tới chỗ nó, gọi nó về hướng ấy. Bò bằng tay và đầu gối, bởi vì nó không muốn bị lặn xuống bất cứ bậc thang nào nữa, Con Trai 412 nhích từng chút một về hướng có âm thanh, dọc đường nó cảm nhận được sàn cẩm thạch lạnh buốt. đều đặn, nó bò về hướng ấy và tiếng hát trở nên nhẹ êm hơn, bớt khẩn cấp hơn, cho tới khi chỉ còn là một hơi thở bị nghẹt lại, và Con Trai 412 nhận ra bàn tay mình đang đề lên chiếc nhẫn.

Nó đã tìm thấy chiếc nhẫn. Hay đúng hơn, chiếc nhẫn đã tìm lại được nó. Ngoác miệng cười sung sướng, Con Trai 412 đeo chiếc nhẫn rồi trở lại ngón tay, bóng tối bao quanh nó loạng bót đi.

Sau đó thì thật dễ dàng. Chiếc nhẫn dẫn lối cho Con Trai 412 dọc theo đường hầm - càng lúc càng nở ra dần, trở nên rộng rãi và thẳng tắp, và giờ thì hiện ra những bức tường cẩm thạch trắng, trang trí hàng trăm bức tranh đơn giản, rực rỡ màu xanh da trời, vàng và đỏ.

Nhưng Con Trai 412 chẳng màng lắm đến những bức tranh ấy. Lúc này, tất cả những gì nó muốn là tìm thấy lối ra. Và nó cứ đi miết cho tới khi thấy được cái mà nó hi vọng sẽ tìm thấy: một dãy cầu thang rất cuộc cũng dẫn lên trên. Thở phào nhẹ nhõm, Con Trai 412 leo lên những bậc thang mà thấy mình đi lên một con dốc nghiêng đầy cát và nhanh chóng dẫn đến một ngõ cụt.

Cuối cùng trong ánh sáng của chiếc nhẫn, Con Trai 412 đã thấy được lối ra. Một cái thang cũ dựng vào một bức tường và bên trên đó là một ô cửa bằng sập gỗ. Con Trai 412 leo lên cái thang, nhướn mình và đẩy cửa sập một cái. Thật nhẹ cả người, cánh cửa chuyển động. Con Trai 412 thúc thêm một cái nữa, mạnh hơn, cánh cửa sập mở bung và Con Trai 412 lách ra. Trời vẫn tối nhưng sự thay đổi trong không khí cho Con Trai 412 biết rằng giờ nó đã ở trên mặt đất, và trong lúc chờ đợi, có lấy lại phương hướng, nó nhận thấy một dải ánh sáng mỏng dọc theo mặt sàn. Con Trai 412 thở hắt ra nhẹ nhõm. Nó biết mình đang ở đâu. Nó đang ở trong buồng chứa Độc dược Bất định và Độc dược Đặc biệt của dì Zelda. Lặng lẽ, nó ngoài người ra khỏi cửa sập, đóng cửa lại và đặt lại tấm thảm vẫn phủ lấy ô cửa vào chỗ cũ. Rồi nó rón rén mở cửa buồng và hé mắt nhìn ra xem có ai ở đó không.

Trong bếp, dì Zelda đang pha chế một thứ thuốc nước mới. Khi Con Trai 412 rón rén đi ngang qua cửa, dì Zelda ngược lên, nhưng dường như mải mê với công việc của mình, dì không nói gì cả. Con Trai 412 lén ngang qua dì và tiến tới lò sưởi. Đột nhiên, Con Trai 412 cảm thấy một bà người. Nó tháo chiếc nhẫn rồi ra và cẩn thận nhét vào cái túi con mà nó phát hiện thấy khâu bên trong chiếc nón đỏ của mình, rồi nó nằm oạch xuống bên cạnh Bert trên tấm thảm phía

trước lò sưởi và ngủ thiếp đi ngay.

Nó ngủ say đến nỗi không nghe thấy tiếng bà Maria đi xuống lầu và niệm bùa Yêu cầu chồng sách Pháp thuật cao nhất và chông chênh nhất của dì Zelda tự nhắc lên. Chắc hẳn nó cũng không nghe thấy tiếng lướt nhẹ của một quyển sách lớn và vô cùng cổ xưa, Vô hiệu hoá Hắc ám, tự thoát khỏi đày chồng sách, đu đưa và bay tới chiếc ghế thoải mái nhất bên lò sưởi. Nó cũng không nghe thấy tiếng sột soạt của những trang giấy khi quyển sách ngoan ngoãn mở ra và chỉ ra chính xác trang mà bà Marcia muốn xem.

Con Trai 412 thậm chí không nghe tiếng bà Marcia thét lên trong lúc tới chiếc ghế, suýt nữa thì bà đâm phải nó, vội giật lùi lại và đâm phải Bert. Nhưng trong giấc ngủ say, Con Trai 412 có một cơn mơ lạ lùng về một bầy vịt với mèo tức giận đuổi theo nó ra khỏi một đường hầm và rồi đưa nó lên trời, dạy cho nó cách bay.

Xa thẳm trong giấc mơ, Con Trai 412 mỉm cười. Nó đã được tự do.

Chương 21: RATTUS RATTUS

"Làm cách nào mà về được nhanh quá vậy?" Jenna hỏi Con Trai 412.

Nicko và Jenna phải mất trọn buổi chiều mới tìm được đường xuyên qua màn sương giá về lại ngôi nhà tranh. Trong lúc đi lạc, Nicko dành thời gian để xác định đâu là loại thuyền top-ten của mình và khi càng lúc càng đói ngấu, nó tưởng tượng tiếp xem bữa tối mê ly nhất đời mình sẽ như thế nào; còn Jenna thì dành gần hết thời gian để lo lắng không biết chuyện gì xảy ra với Con Trai 412 và quyết định từ giờ trở đi mình sẽ tử tế với nó hơn. Đó là nếu nó chưa bị rơi xuống Xẻo Mương và chết đuối.

Vậy nên khi Jenna cuối cùng cũng về đến ngôi nhà tranh, lạnh run và ướt nhẹp, với sương giá bám chặt vào quần áo, và thấy Con Trai 412 ngồi chễm chệ trên trường kỷ, sát bên dì Zelda, coi bộ đang rất mãn nguyện, thì cô bé đã không nổi câu ghê gớm như Nicko. Nicko chỉ nghiêng răng lại và dùng dùng bỏ đi ngâm mình trong suối nước nóng. Jenna để dì Zelda lau khô tóc cho mình, rồi cô bé ngồi xuống cạnh Con Trai 412 và hỏi: "Làm cách nào mà về được nhanh quá vậy?"

Con Trai 412 nhìn cô bé ngượng ngùng nhưng không nói gì. Jenna thử lần nữa.

"Mình sợ bạn bị rơi xuống Xẻo Mương rồi chứ."

Con Trai 412 có vẻ hơi ngạc nhiên về chuyện này. Nó không nghĩ con nhỏ Công chúa lại quan tâm đến việc nó có bị rớt xuống Xẻo Mương hay không, hoặc thậm chí rớt xuống một cái hố thì cũng vậy.

"Mừng là bạn đã trở về an toàn," Jenna kiên nhẫn. "Mình với anh Nicko thì đi lâu ơ là lâu. Tụi này bị lạc."

Con Trai 412 mỉm cười. Suýt nữa thì nó buột miệng kể cho Jenna nghe chuyện gì đã xảy ra và cho cô bé xem chiếc nhẫn, nhưng sau bao nhiêu năm cần phải giữ mọi thứ cho riêng mình đã dạy nó phải cẩn thận. Người duy nhất nó từng chia sẻ bí mật là Con Trai 409, và mặc dù ở Jenna có cái gì đó dễ mến gọi cho nó nhớ tới Con Trai 409, nhưng con bé là Công chúa, và tệ hơn nữa, Jenna là con gái. Cho nên nó chẳng nói gì nữa.

Jenna nhận thấy nụ cười đó và cảm thấy hài lòng. Cô bé định gắng hỏi thêm một câu nữa thì đột nhiên, bằng cái giọng khiến cho những chai, lọ thuốc nước rung lên cành cạch, dì Zelda hét lớn:

"Chuột đưa tin!"

Bà Marcia, đang chiếm cái bàn làm việc của dì Zelda ở góc phòng đằng kia, liền đứng bật dậy, và trước sự sửng sốt của Jenna, bà chớp vội lấy tay cô bé và kéo nhanh ra khỏi chiếc trường kỷ. "Ấy!" Jenna phản đối. Nhưng bà Marcia không quan tâm. Bà phóng thẳng lên cầu thang, lôi xềnh xệch Jenna đằng sau. Lên được nửa đường thì họ đụng sầm vào Silas và chó Maxie, cả hai đang vội chạy xuống để xem Chuột Đưa tin.

"Con chó đó đứng ra không được phép ở trên lầu," bà Marcia nạt khi cố lách qua Maxie sao cho không bị dây chút nước dãi chó nào lên tấm áo chùng của mình.

Maxie phấn khởi nhỏ dãi vào bàn tay bà Marcia rồi chạy ù theo sau Silas, một cái vuốt to dùng của nó xéo mạnh lên chân bà Marcia. Nhưng Maxie chẳng đoái hoài gì đến bà Marcia. Nó không thèm tránh đường cho bà đi hoặc để tâm chút xíu nào xem bà nói gì, bởi vì, trong quan điểm chó săn sói của nó, thì Silas là Đầu Đàn còn bà Marcia chỉ đứng hàng bét chót.

Hạnh phúc thay cho bà Marcia, những điểm tinh tế kiểu này của đời sống nội tâm chó Maxie chỉ lướt qua bà, và bà vụt qua con chó săn sói mà phóng rầm rập lên cầu thang, kéo theo Jenna, tránh khỏi đường đi của Chuột Đưa tin.

"Bà... bà làm thế để làm gì?" Jenna hỏi, khi đã thở lại được lúc lên tới căn gác mái.

"Chuột Đưa tin," bà Marcia nói, thở phì phì. "Không biết được nó thuộc loại chuột gì. Lỡ nó không phải là một con Chuột Tin mật."

"Một con chuột gì ạ?" Jenna không hiểu, hỏi lại.

"Ừm," bà Marcia âm ừ, ngồi xuống chiếc giường hẹp của dì Zelda, cái giường chất một lô một lốc những chăn mền vá vúi, vốn là kết quả của rất nhiều buổi tối dài dằng dặc, cô đọc một mình bên lò sưởi. Bà vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, và Jenna cũng ngồi xuống.

"Cháu có biết Chuột Đưa tin không?" Bà Marcia hạ thấp giọng, hỏi.

"Dạ biết," Jenna nói mà không chắc chắn. "Nhưng ở nhà cháu chưa bao giờ có con nào ạ. Chưa bao giờ. Cháu nghĩ phải là người quan trọng ghê gớm lắm mới có một con Chuột Đưa tin."

"Không phải," bà Marcia nói. "Bất kỳ ai cũng có thể nhận một con. Hoặc gởi đi một con."

"Có khi mẹ gởi con này đi," Jenna nói với giọng hy vọng.

"Có thể," bà Marcia đồng ý, "mà cũng có thể không. Chúng ta cần phải biết con này có phải là Chuột Tin mật hay không đã, trước khi tin nó. Chuột Tin mật luôn luôn nói sự thật và luôn luôn giữ kín mọi bí mật. Nó cũng cực kỳ mắc."

Jenna rầu rĩ nghĩ rằng như thế thì mẹ Sarah sẽ chẳng bao giờ có thể gởi được một con chuột kiểu đó.

"Vì thế phải chờ thôi," bà Marcia nói tiếp. "Với lại cháu và ta phải chờ ở trên đây đề phòng nó là chuột gián điệp đến để xem Pháp sư Tối Thượng và Công chúa đang trốn ở đâu."

Jenna từ từ gật đầu. Lại cái từ đó nữa. Công chúa. Cái từ đó vẫn khiến cô bé ngạc nhiên. Cô bé không thể tin được rằng mình lại đúng là nhân vật ấy. Nhưng cô chỉ ngồi im lặng bên cạnh bà Marcia, đưa mắt ngó quanh gác mái.

Căn phòng rộng và thoáng đến ngạc nhiên. Trần phòng đồ dốc, giữa có treo một khung cửa sổ nhỏ nhìn ra xa khắp đầm lầy phủ tuyết. Những thanh xà to cộ đỡ lấy mái nhà. Bên dưới những thanh xà treo lùm xùm nhiều thứ trông như những chiếc lều lớn vá chắp lại, cho đến khi Jenna nhận ra đó hẳn là mấy cái váy của dì Zelda. Trong phòng có ba chiếc giường. Từ những thứ chất trên giường, Jenna đoán cái giường họ đang ngồi là của dì Zelda, và cái giường thập thò ra khỏi hốc tường bên cạnh cầu thang, phủ đầy lông chó rất có vẻ là giường của Silas. Ở góc xa hơn là một cái giường lớn xây hẳn vào tường. Nó gọi cho Jenna nhớ tới chiếc giường hộp ở nhà của mình và dấy lên trong lòng cô bé nỗi nhớ nhà. Cô bé đoán đó là giường của bà Marcia, bởi vì bên cạnh giường là quyển sách của bà, Vô Hiệu hoá Hắc ám, một cây viết xinh xắn bằng mã nào và một chồng giấy da dê loại hảo hạng có in những dấu hiệu và biểu tượng pháp thuật.

Bà Marcia nhìn theo ánh mắt Jenna.

"À, cháu cứ lấy cây viết của ta mà dùng. Cháu sẽ thích cho xem. Nếu vui vẻ. nó có thể viết được bất cứ màu mực gì mà cháu yêu cầu."

Trong khi Jenna ở trên lầu, đang cố thử cây viết của bà Marcia, (cây viết cứ làm ngược lại bằng cách cương quyết viết với mực màu xanh lá cây lợt), thì Silas ở dưới lầu cố kìm giữ con Maxie bị kích động, vì nó vừa trông thấy bóng dáng của Chuột Đưa tin.

"Nicko," Silas nói hờ hững, vừa nhìn thấy thằng con trai ướt đầm của mình trở về từ suối nước nóng. "Giữ chắc lấy Maxie và kéo nó ra khỏi con chuột nghe chưa."

Nicko và chó Maxie nhảy chồm tới trường kỷ, và với tốc độ nhanh không kém, Con Trai 412 vọt bắn ra, tránh chỗ cho chúng.

"Nào, con chuột ấy đâu?" Silas hỏi.

Một con chuột to xù màu nâu đang ngồi bên ngoài cửa sổ, gõ gõ vào cửa kính. Dì Zelda mở cửa sổ ra, con chuột nhảy phóc vào và nhìn quanh căn phòng bằng đôi mắt sáng rực, lạnh lện.

"Nói, Chuột!" Silas ra lệnh bằng pháp thuật.

Con chuột nhìn ông, vẻ nhấp nha nhấp nhồm.

"Nói. Chuột!"

Con chuột khoanh tay lại và chờ. Nó thấy cho Silas một cái nhìn khinh khỉnh.

"À... xin lỗi. Đã mấy thế kỷ rồi mình chưa nhận Chuột Đưa tin." Silas tự xin lỗi mình. "Ồ, đúng rồi... Nói, Rattus Rattus!"

"Đúng... hừm," con chuột thở dài. "Cuối cùng cũng đúng." Nó uốn thẳng người lên và truyền:

"Trước tiên tôi phải hỏi. Có bất cứ ai ở đây mang tên Silas Heap không?" Con chuột nhìn xoáy thẳng vào Silas.

"Phải, là tôi," Silas đáp.

"Tôi cũng nghĩ vậy," con chuột nói. "Trung khớp với mô tả." Nó bật ho lên một tiếng nhỏ, trịnh trọng, đứng thẳng người lên và chắp hai chân phía trước ra phía sau lưng.

"Tôi đến đây để giao một thông điệp cho Silas Heap. Bức thông điệp được gửi đi vào lúc 8 giờ sáng nay từ một Sarah Heap ngụ tại nhà bà Galen.

"Bức thông điệp bắt đầu:

Chào anh Silas yêu. Cùng búp bê cưng Jenna và thiên thần Nicko.

Em vừa gọi chuột tới nhà dì Zelda với hi vọng anh và các con bình an, khoẻ mạnh. Bà Sally bảo cho em và các con biết rằng Thợ Săn đang đuổi theo bọn anh, và em không ngủ được suốt đêm qua khi nghĩ đến điều ấy. Gã Thợ Săn đó vốn khét tiếng là khủng khiếp. Đến sáng thì em quẩn trí quá, tin rằng anh và các con đã bị bắt rồi (mặc dù bà Galen bảo em rằng bà biết mọi người an toàn), may mà ngài Alther kính mến đến thăm ngay khi trời vừa sáng và báo cho em cũng các con biết tin tức tuyệt vời là bọn anh đã thoát được. Ngài bảo ngài thấy mọi người lần cuối khi mọi người rẽ vào Đầm Cỏ Thô. Ngài tiếc là không đi cùng với mọi người được.

Silas, có chuyện này xảy ra. Simon đã biến mất trên đường mẹ con em tới đây. Mẹ con em đang men theo lối bờ sông dẫn vào khu Cánh Rừng nơi bà Galen sống thì em nhận ra nó đã mất tăm. Em không hề biết chuyện gì đã xảy ra với nó. Em và các con không gặp tên lính canh nào và cho đến này không ai thấy hay nghe tin gì của Simon. Silas, em sợ nó rơi vào một trong những cái bẫy mà mấy mụ phù thuỷ kinh khủng đó giăng ra. Hôm nay em và các con sẽ lên đường đi tìm con.

Bọn lính đã đốt trại quán trọ của chị Sally và chị ấy vừa may thoát ra được. Chị ấy cũng không biết mình đã thoát ra bằng cách nào, nhưng sáng nay chị ấy tới đây an toàn và nhờ em chuyển lời cảm ơn đến Marcia, bảo chị ấy rất cảm ơn vì bùa Hộ vệ mà cô ấy đã đưa cho chị. Thật ra tất cả mọi người đều biết ơn. Marcia thật là rộng lượng.

Silas, xin anh gọi lại con chuột cho em và cho em biết anh có khoẻ không.

Tất cả tình yêu và ý nghĩ dành cho anh và các con.

Sarah yêu quý của anh.

"Thông điệp kết thúc."

Mệt lử, con chuột lăn quay xuống bệ cửa sổ.

"Tôi có thể tàn sát hẳn một tách trà," nó nói.

Silas rất bồn loạn.

"Tôi cần phải trở về để tìm Simon," ông bức bối. "Ai biết được nhớ đâu xảy ra chuyện gì."

Dì Zelda cố làm cho ông điềm tĩnh lại. Dì mang ra hai ca trà nóng ngọt ngào và đưa một ca cho con chuột, một ca cho Silas. Con chuột làm một hơi cạn ca trà trong khi Silas âu sầu ngồi mân mê ca trà của mình.

"Anh Simon gan dạ lắm mà ba," Nicko nói. "Anh ấy sẽ không sao đâu. Con nghĩ là anh ấy bị lạc. Anh ấy sẽ trở về với mẹ ngay mà."

Silas không được thuyết phục cho lắm.

Dì Zelda quyết định việc làm duy nhất sáng suốt là dùng bữa tối. Bữa tối của dì Zelda thường đưa tâm trí của mọi người ra khỏi những rắc rối của mình. Dì là một đầu bếp hiệu khách thích càng có nhiều người xung quanh bàn ăn của mình càng tốt, và mặc dù thực khách của dì luôn khoái chuyện trò, nhưng đồ ăn vẫn kích thích hơn. Tính từ miêu tả hay được nói nhất là "thú vị", đại loại như trong câu, "Bánh mì bắp cải nướng thật là thú vị, Zelda à. Tôi chưa bao giờ lại nghĩ nó thú vị thế." Hoặc "Cháu phải nói, mứt dâu đúng là nước sốt... thú vị cho món lươn xắt lát."

Silas đành phải ngồi vào bàn để bút đầu óc mình ra khỏi những mối lo âu. Và Chuột Đưa tin được mời xơi bữa tối.

Dì Zelda phục vụ món thịt ếch và thịt thỏ hầm với lá củ cải trắng hầm hai lần, theo sau là súp trái anh đào và củ cải vàng. Con Trai 412 chén một cách nhiệt tình, bởi vì so với đồ ăn trong Thiếu sinh quân, thì đây đúng là một sự hơn hẳn đến tuyệt vời. Nó thậm chí xơi mỗi món hai ba lần, khiến dì Zelda hài lòng hết sức. Từ trước đến giờ chưa có ai yêu cầu dì mức đến vòng thứ hai, chứ đừng nói là lần thứ ba.

Nicko vui vì Con Trai 412 ăn nhiều như thế, điều đó có nghĩa là dì Zelda không chú ý đến đồng thịt ếch nó gọt vun lên và che giấu dưới con dao ăn của mình. Hoặc nếu dì có thấy, thì việc đó cũng không làm dì buồn nhiều cho lắm. Nicko cũng cố tổng hản sang đĩa của chó Maxie một cái tai thỏ mà nó phát hiện ra, thật đúng là thỏ phào cho nó và sung sướng cho Maxie.

Bà Marcia nói vọng xuống, cáo lỗi là bà với Jenna không ăn tối vì sự hiện diện của Chuột Đưa tin. Silas nghĩ đây là một lời xin lỗi lảng nhách và nghi ngờ bà đang bí mật xì bùa ra vài món ăn sành điệu để ăn một mình.

Cho dù vắng mặt bà Marcia (hay là nhờ vắng mặt bà), bữa tối hôm đó quả là một việc thích thú. Chuột Đưa tin hết sức hoà đồng. Silas không màng đến việc dỡ bỏ mệnh lệnh Nói, Rattus Rattus, cho nên con chuột nhiều lời cứ huyền thuyên liên tu bất tận về bất cứ đề tài nào chợt nảy ra trong trí tưởng tượng của nó, từ những vấn đề với bọn chuột ranh ngày nay tới vụ xì-căng-đan nước sốt chuột trong căng-tin của lính canh, không những làm rung động bọn lính canh mà còn làm rung động toàn thể cộng đồng chuột.

Khi bữa ăn sắp chấm dứt, dì Zelda hỏi Silas xem ông có gởi Chuột Đưa tin về lại chỗ Sarah đêm đó không.

Con chuột trông có vẻ e sợ. Mặc dù nó là một con chuột to xác, và như nó thích khoe với tất cả mọi người, rằng nó có thể "tự lo cho mình", nhưng Đêm Cỏ Thô ban đêm không phải là nơi ưa thích của nó. Những cái vòi trên mình một con Đĩa nước bọt có thể úm tiêu đời một con chuột,

và cả Giun nhép lẫn Boggart đều không phải là những đứa chuột chọn làm bầu bạn. Giun nhép có thể kéo chuột xuống Bãi Lún chỉ để làm trò tiêu khiển, và một con Boggart đói sẽ hớn hờ luộc chín một con chuột lên để cho Boggart con ăn; bọn này, theo quan điểm của Chuột Đưa tin, là những kẻ phàm ăn tục uống nhất.

(Boggart dĩ nhiên không cùng ăn tối với họ. Chú ta không bao giờ ăn tối chung với ai hết. Chú ta thích nằm trong bãi bùn êm ái của mình, xơi bánh mì kẹp bắp cải luộc mà dì Zelda làm riêng cho chú hơn. Bản thân chú ra từ rất lâu rồi không hề xơi chuột. Chú ta không thích vị chuột cho lắm, và những cái xương chuột nhỏ rất dễ mắc vào răng chú.)

"Tôi nghĩ," Silas nói chậm rãi, "có lẽ tốt hơn sáng mai hãy phái con chuột này đi. Cu cậu đã đi một quãng đường dài và cần phải ngủ một chút."

Con chuột lộ vẻ hài lòng.

"Đúng thế, thưa ngài. Rất khôn ngoan," chuột nhất trí. "Nhiều thông điệp bị mất chỉ vì không được nghỉ ngơi cho đàng hoàng. Và không có được một bữa tối ngon lành. Và tôi có thể nói rằng đây là một bữa tối cực kỳ... thú vị, thưa bà," nó cúi đầu về hướng dì Zelda.

"Rất hân hạnh," dì Zelda mỉm cười.

"Con chuột đó có phải là Chuột Tin mật không?" Cái hũ tiêu bỗng cất giọng bà Marcia. Mọi người giật thót cả mình.

"Lẽ ra trước khi quảng giọng mình ra, cô phải báo trước tụi này một chút chứ," Silas phàn nàn.

"Suýt chút nữa là tôi hít phải món củ cải vàng rồi."

"Ồ, thế à?" Cái hũ tiêu cố chấp.

"Còn mi?" Silas hỏi con chuột, đang nhìn trôn trời và cái hũ tiêu và lần đầu tiên bị á khẩu. "Mi có phải là Chuột Tin mật hay không?"

"Phải," con chuột nói, không chắc là nên trả lời Silas hay trả lời cái hũ tiêu. "Tôi đúng là Chuột Tin mật Đường dài, thưa bà Hũ Tiêu. Sẵn sàng phục vụ quý bà."

"Tốt, thế thì ta sẽ xuống."

Bà Marcia bước xuống cầu thang hai bậc một và sải bước lẹ qua căn phòng, cuốn sách trên tay, những lớp váy thụng bằng lụa của bà quét hắt xuống sàn nhà, kéo một đồng hũ thuốc nước bay văng đi. Jenna lót tót đi theo sau, háo hức vì cuối cùng cũng được chính mắt nhìn thấy một con Chuột Đưa tin.

"Ở đây nhỏ quá," bà Marcia kêu rêu, cúi kính phải Hồn hợp Thông minh nhiều màu sắc sỡ nhất của dì Zelda khỏi áo chùng bà. "Tôi thật sự không biết làm sao bà có thể xoay sở được đấy, bà Zelda ạ."

"Thì tôi vẫn xoay sở tốt chán trước khi cô tới đấy thôi," dì Zelda lầm bầm trong cổ họng khi bà Marcia ngồi xuống bên bàn, cạnh Chuột Đưa tin. Dưới bộ lông màu nâu, chuột ta trông tái xanh tái xám. Ngay trong những giấc mơ hoang dã nhất của mình, nó cũng chưa bao giờ dám mơ thấy được yết kiến một Pháp sư Tối thượng. Nó bèn cúi mình thật thấp, quá thấp, và thế là ngã lộn phèo vào tô súp anh đào và củ cải vàng còn lại.

"Ta muốn anh trở về cùng với con chuột này, Silas," bà Marcia tuyên bố.

"Cái gì?" Silas nháy nhồm lên. "Ngay bây giờ?"

"Tôi không có bằng vận chuyển hành khách, thưa Lệnh bà," con chuột nói với bà Marcia một cách ngại ngùng. "Thật ra, thưa Lệnh bà Cao quý Nhất, tôi nói điều này với lòng tôn kính vô cùng..."

"Im mồm, Rattus Rattus," bà Marcia quát.

Chuột Đưa tin há miệng ra và ngậm miệng lại, khào khào tuôn ra thêm vài lời nữa cho tới khi nó nhận ra không có lời nào thốt ra được. Nó đành ngồi xuống, ngần ngừ liếm láp anh đào và củ cải vàng khỏi mấy bàn chân và chờ đợi. Con chuột không có sự lựa chọn nào khác, ngoài chờ đợi, bởi vì Chuột Đưa tin chỉ có thể rời đi với một lời phúc đáp hoặc một lời từ chối phúc đáp. Và cho đến lúc này, Chuột Đưa tin chưa được trao cái nào, vì vậy, như một chú chuột chuyên nghiệp thực sự, nó ngồi kiên nhẫn và phiền muộn nhớ lại lời vợ nó nói với nó hồi sáng này khi nó thông báo với vợ là sắp sửa đi công vụ cho một pháp sư.

"Stanley," vợ nó là Dawnie vừa nói vừa vẩy vẩy ngón tay vào mặt nó, "nếu em mà là anh thì em sẽ không dính líu với bọn pháp sư đâu. Nhớ chồng của Elli không, anh chuột mà cuối cùng đã bị mù pháp sư mập lùn ở trên tháp ếm bùa xong rồi kẹt trong bình nước nóng ấy? Anh ấy không trở về suốt hai tuần liền, và rồi sau đó bị rơi vào trạng thái điên điên khùng khùng. Đừng có đi, Stanley. Làm ơn mà."

Nhưng Stanley lại thầm hãnh diện vì Sở Bưu Chuột đã phái nó đi tác nghiệp bên ngoài, nhất là lại làm việc cho một pháp sư, và nó vui mừng được thay đổi, khỏi phải làm công việc trước đó của mình. Suốt cả tuần qua nó cứ phải đưa tin qua lại giữa hai chị em nhà họ đang cãi nhau kịch liệt. Những thông điệp càng lúc càng trở nên cực kỳ ngắn và khiếm nhã hơn, cho đến trước hôm nó nhận nhiệm vụ này, công việc vẫn chỉ có chạy đi chạy lại từ người này đến người kia và thật sự chẳng ai nói gì hết, bởi vì người nào cũng muốn cho người kia biết rằng mình sẽ không nói gì nữa. Cho nên con chuột cực kỳ mừng rỡ khi cuối cùng bà mẹ của hai chị em kia, hoảng hồn vì hoá đơn khổng lồ mà bà nhận được từ Sở Bưu Chuột, đã đình chỉ công việc lại.

Vì vậy mà Stanley khá là vui vẻ mà nói với vợ rằng, nếu người ta cần thì nó phải lên đường thôi. "Dầu gì thì gì," nó bảo với vợ, "anh cũng là một trong số ít Chuột Tin mật Đường dài trong Lâu đài."

"Và là một trong những tên ngớ ngẩn nhất," vợ chuột vặn lại.

Thế cho nên, Stanley ngồi bên bàn, giữa đống còn lại của bữa tối kỳ quặc nhất mà nó từng ăn và lắng nghe bà Pháp sư Tối thượng gắt gỏng một cách đáng kinh ngạc, bảo cho ông Pháp sư Thường đẳng những việc phải làm. Bà Marcia giáng mạnh xuống cuốn sách của mình ở trên bàn, khiến cho chén đĩa va vào nhau lách cách.

"Tôi đang nghiên cứu cuốn Vô hiệu hoá Hắc ám này của Zelda đây. Tôi chỉ ước gì có một bản khi về lại tháp Pháp sư. Thật là vô giá."

Bà Marcia gõ gõ cuốn sách một cách hài lòng. Cuốn sách hiểu lầm ý bà. Nó thỉnh thoảng rời khỏi bàn và bay trở về chồng sách của dì Zelda, trước sự điên tiết của bà Marcia.

"Silas," bà Marcia nói, "tôi muốn anh đi lấy bùa Hộ vệ của tôi từ chỗ Sally về. Ở đây chúng ta cần tới nó."

"Được," Silas đáp.

"Anh phải đi, Silas," bà Marcia nhấn mạnh. "Sự an toàn của chúng ta có thể phụ thuộc vào nó. Nếu không có nó tôi sẽ có ít quyền năng hơn tôi tưởng."

"Ừ được, được rồi, Marcia," Silas trả lời nôn nóng, đang mải suy nghĩ vụ thằng con Simon.

"Thật ra, với tư cách là Pháp sư Tối thượng, ta đang ra lệnh cho anh đấy," bà Marcia cương quyết.

"Rồi, Marcia, tôi nói rồi mà. Tôi đi ngay mà. Đàng nào cũng đi mà," Silas nói, cúi tiết lên.

"Simon biến mất. Tôi phải đi tìm nó chứ."

"Tốt," bà Marcia nói, và như trước giờ vẫn vậy, chẳng để tâm đến những gì Silas vừa nói. "Nào

bây giờ, con chuột đâu?"
Con chuột, vẫn không thể nói được, giở tay lên.
"Thông điệp của mi là pháp sư này, trở về cho người gọi. Mi hiểu chứ?"
Stanley gật đầu bối rối. Nó muốn nói với Pháp sư Tối thượng rằng điều này là đi ngược lại với luật lệ của Sở Bưu Chuột. Họ không nhận chuyển bưu phẩm, con người hay những thứ khác. Nó thở dài. Vợ nó đã nói đúng biết chừng nào.
"Mi sẽ vận chuyển pháp sư này an toàn và chính xác bằng những phương tiện thích hợp tới địa chỉ nơi gọi, hiểu chứ?"
Stanley gật đầu một cách thiếu não. Phương tiện thích hợp? Nó cho rằng điều đó có nghĩa là Silas sẽ không thể bơi qua sông hoặc quá giang vào bao hàng của người bán hàng rong. Tuyệt. Silas bèn giải cứu con chuột.
"Tôi không cần được gọi như một kiện hàng đâu, cảm ơn Marcia," ông nói. "Tôi sẽ đi xuống và con chuột có thể đi cùng với tôi và chỉ đường cho tôi."
"Rất tốt," bà Marcia tán thành. "Nhưng tôi muốn xác nhận đơn hàng. Nói, Rattus Rattus."
"Vâng," con chuột nói ỉu xiu. "Đơn hàng đã được xác nhận."

Silas và Chuột Đưa tin ra đi vào sáng sớm hôm sau, ngay sau khi mặt trời lên chút xíu, mang theo xuống Muriel Một. Qua một đêm, sương giá đã tan, mặt trời mùa đông rải những tia sáng xuống khắp đầm lầy trong ánh sáng buổi mai xám xịt.
Jenna, Nicko và chó Maxie thức dậy sớm để chào tạm biệt Silas và gửi lời nhắn tới mẹ Sarah cùng các anh trai. Không khí lạnh và mù sương, hơi thở của mọi người treo lơ lửng thành những đám mây trắng. Silas quần chiếc áo chùng len màu xanh da trời nặng chịch quanh người và kéo sụp mũ trùm đầu xuống, trong khi Chuột Đưa tin đứng bên cạnh ông, hơi run rẩy, không hoàn toàn là do trời lạnh.
Con chuột đã nghe tiếng khịt mũi khủng khiếp từ chó Maxie ở sát bên mình khi Nicko ghì nịt cái khăn quàng cổ của con chó săn sói, và như thế còn chưa đủ, con chuột lại còn vừa trông thấy Boggart.
"À, Boggart đây rồi," dì Zelda mỉm cười. "Cảm ơn rất nhiều vì đi cùng, Boggart thân mến. Đây là một ít bánh mì kẹp để chú đi đường. Tôi để hết cả vào xuống. Có cả một ít cho anh và cho con chuột nữa đấy, Silas."
"Ồ, cảm ơn, dì Zelda. Chính xác là bánh mì kẹp gì vậy?"
"Bắp cải luộc ngon nhất."
"À, ồ, thật... chín chắn nhất." Silas mừng là ông đã lén bỏ một ít bánh mì và phó mát giấu trong ống tay áo.
Boggart đang hậm hực nổi lênh bênh trên Xẻo Mương và hoàn toàn không hề bót giận khi nghe nhắc tới bánh mì kẹp bắp cải luộc. Nó không thích ăn sáng ban ngày, cho dù là giữa mùa đông. Điều đó làm cho đôi mắt yếu ớt của Boggart đau, và ánh mặt trời có thể đốt cháy tai nó nếu nó không cẩn thận.
Chuột Đưa tin ngồi ủ rũ trên bờ Xẻo Mương, bị kẹp giữa đằng sau là hơi thở chó và đằng trước là hơi thở Boggart.
"Rồi," Silas nói với con chuột. "Mi vào đi. Ta nghĩ mi thích ngồi đằng trước. Maxie cũng hay thích thế."

"Tôi không phả là chó," Stanley dấm dẩn, "và tôi không đi chung với Boggart."

"Boggart này là Boggart an toàn," dì Zelda bảo con chuột.

"Làm gì có cái gọi là Boggart an toàn," Stanley lẩm bẩm. Chợt trông thấy bà Marcia bước ra khỏi ngôi nhà tranh để vẫy chào Silas, nó không nói thêm gì nữa, mà nhảy gọn ghẽ vào xuồng và trốn dưới chỗ ngồi của mình.

"Bảo trong nha, ba," Jenna vừa nói với Silas vừa ôm chặt lấy ông.

Nicko cũng ôm Silas:

"Nhớ kiểm tra anh Simon nha ba. Và đừng quên đi sát mí bờ sông nếu thủy triều lên ngược dòng. Thủy triều luôn luôn trôi nhanh hơn ở giữa sông."

"Ba không quên đâu," Silas mỉm cười. "Hai con chăm sóc nhau nhé. Cả Maxie nữa."

"Tạm biệt, ba!"

Maxie rống lên và tru dài, vì hoảng loạn nên nó thấy đúng là Silas đang bỏ nó đi.

"Tạm biệt!" Silas vẫy tay khi ông lão đảo lái chiếc xuồng dọc theo Xẻo Mương với sự hướng dẫn quen thuộc của Boggart:

"Mọi người đang theo chó?"

Jenna và Nicko nhìn chiếc xuồng chầm chậm luồn lách dọc theo những con rạch ngoằn ngoèo và lướt ra Đầm Cỏ Thô bao la, cho đến khi chúng không còn thấy cái mũ trùm đầu màu xanh da trời của Silas đâu nữa.

"Hi vọng ba sẽ bình an," Jenna lặng lẽ nói. "Bà không giỏi tìm đường cho lắm."

"Chuột đưa tin sẽ đảm bảo đưa ba tới nơi," Nicko trấn an. "Nó biết nó sẽ phải giải thích với bà Marcia nếu nó không xong việc."

Sâu tuốt giữa Đầm Cỏ Thô, Chuột Đưa tin ngồi trong chiếc xuồng, vận chuyển kiện hàng đầu tiên trong đời mà nó phải đi giao. Nó quyết định sẽ không kể chuyện này với Dawnie, hay với bọn chuột ở Sở Bưu Chuột. "Chuyện này," nó thở dài một mình, "thật quá là bất thường." Nhưng sau một hồi được Silas đưa đi, chậm rì và hơi chòng chành, qua những con kênh quanh co của đầm, Stanley bắt đầu thấy rằng thế này cũng không đến nỗi là một chuyến đi tệ lắm. Rốt cuộc thì ông ấy tự đi lấy suốt dọc đường tới đích đấy chứ. Và tất cả những gì chuột cần làm chỉ là ngồi đó, nói vài câu chuyện và thưởng thức chuyến đi trong khi Silas làm tất tần tạt mọi việc. Và rồi, khi Silas chào tạm biệt Boggart ở cuối Rạch Nước Sâu và bắt đầu chèo ngược dòng sông trên đường tới Cánh Rừng, thì chính xác là những gì Chuột Đưa tin làm.

Chương 22: Pháp thuật

Tối hôm ấy gió đông tràn vào, quét khắp đầm lầy.

Dì Zelda sắp các ô chớp bằng gỗ trên cửa sổ lại và ếm bùa khoá cánh cửa dẫn tới đường hầm mèo, để đảm bảo Bert ở trong nhà an toàn cái đã. Xong, dì bước vòng quanh ngôi nhà tranh, thấp đèn dầu và đặt nền bèo ở cửa sổ để ngăn không cho gió lùa vào nhà. Dì đang chờ có lúc nào yên tĩnh để ngồi vào bàn mà cập nhật danh mục thuốc của mình.

Nhưng bà Marcia đã chiếm lĩnh nơi đó trước rồi. Bà đang đọc lướt qua mấy quyển sách Pháp thuật nhỏ và chăm chú ghi chép. Thỉnh thoảng bà lại thử một câu thần chú nhanh, coi chúng còn linh nghiệm không, và chốc chốc lại có một tiếng nổ phụp nho nhỏ cùng một luồng khói bốc mỗi quái dị cuộn lên. Dì Zelda không mấy hài lòng khi thấy những gì bà Marcia đã làm với cái bàn của mình. Bà Marcia đã biến các chân bàn thành chân vịt cho nó khỏi lung lay và thêm hai cánh tay để giúp bà sắp xếp giấy tờ.

"Marcia, chừng nào xong việc tôi muốn có cái bàn trở lại như cũ," dì Zelda nói vẻ bực bội.

"Tất nhiên, Zelda à," bà Marcia vui vẻ nói. Bà cầm lên một cuốn sách hình vuông và đem đến bên lò sưởi, bỏ lại một đồng lộn xộn trên bàn. Dì Zelda liền quét tuốt cái đồng ấy xuống sàn trước khi đôi cánh tay kịp chụp lại, rồi dì ngồi xuống cùng với một tiếng thở hắt ra.

Bà Marcia nhập vào đám Jenna, Nicko và Con Trai 412 bên lò sưởi. Bà ngồi kế bên bọn chúng và mở cuốn sách ra, trong đó Jenna có thể đọc thấy:

Các câu thần chú tự vệ

Và bùa vô hại

Dùng cho người nhập môn và những người có đầu óc đơn giản

Do Hiệp hội Bảo hiểm Pháp sư Biên soạn và Bảo chứng

"Đầu óc đơn giản?" Jenna kêu lên. "Viết vậy có thô lỗ quá không?"

"Đừng để ý tới nó," bà Marcia bảo. "Đó là văn cổ mà. Nhưng sách cổ thường là sách tốt nhất.

Hay và đơn giản, trước khi mọi pháp sư đều cố gắn tên mình vào những câu thần chú bằng cách chắp vá chúng qua loa, khi đó chỉ tổ chuốc rắc rối vào thân nếu dùng chúng. Ta còn nhớ có lần kiếm được một thứ đại loại như bùa Mang về dễ ồm. Bản in mới đây nhất thì lại toàn phép Ngải đời mới mà vô dụng, đáng lý ra ta phải biết trước rồi kìa. Khi ta bảo nó Mang về cho ta đôi giày da trần thì nó Mang về một con trăn xơ xác. Hỏi có ai mới sáng sớm mà muốn trông thấy ngay cái thứ đó không chứ."

Bà Marcia chăm chú lật nhanh cuốn sách.

"Có một phiên bản Tự làm cho Mình Vô hình ở đâu đây này, khá dễ. Ta kiếm ra hồi hôm qua... A, đây rồi."

Jenna ngó qua vai bà Marcia vào trang giấy vàng ố mà bà vừa mở ra. Như tất cả mọi cuốn sách Pháp thuật khác, mỗi trang đều có một câu thần chú hoặc ếm bùa khác nhau, và trong những cuốn sách xưa hơn, những thứ này được chép cẩn thận, nắn nót nét chữ viết tay bằng đủ các loại mực lạ lùng. Bên dưới mỗi câu thần chú, trang giấy tự gấp lại thành một cái túi để đựng bùa. Mỗi lá bùa đều có con dấu Pháp thuật chứng nhận câu thần chú. Bùa thường là một miếng da dê, mặc dù cũng có thể là bất kỳ thứ gì. Bà Marcia đã từng thấy bùa được viết lên mảnh lụa, gỗ, vỏ sò, hay thậm chí cả cái bánh mì nướng, mặc dù cái bùa bánh mì đó vận hành không ra gì, do đã bị chuột gặm mất khúc cuối.

Và đây là phương thức hoạt động của một quyển sách Pháp thuật: pháp sư đầu tiên phát minh ra câu thần chú sẽ viết lời chú và lời chỉ dẫn lên bất cứ thứ gì ông ta hay bà ta có trong tay. Tốt nhất là phải viết ra ngay lập tức, vì giới pháp sư khét tiếng là những sinh vật hay quên, và pháp thuật cũng sẽ phai nhạt đi nếu không được nắm bắt nhanh chóng. Rất có thể, nếu vị pháp sư này đang ăn sáng đúng lúc ông hay bà ấy nảy ra câu thần chú, thì họ thường sử dụng một mẫu bánh mì nướng (thường là không trét bơ thì hay hơn). Đó là bùa. Số bùa được làm ra sẽ tùy thuộc vào việc vị pháp sư đó viết câu thần chú ra bao nhiêu lần. Hoặc vào việc có bao nhiêu mẫu bánh mì nướng được dọn ra trong bữa sáng.

Khi một pháp sư sưu tầm đủ câu thần chú, ông hoặc bà ấy thường cột chúng lại với nhau thành một cuốn sách để giữ cho an toàn; mặc dù nhiều sách Pháp thuật chỉ là tổng tập lại nhưng sách cũ đã tản mát khắp nơi rồi được hoà trộn lại dưới đủ mọi hình thức. Một quyển sách Pháp thuật trọn vẹn là khi tất cả các bùa của nó vẫn còn nguyên trong túi, và đó là một báu vật hết sức quý hiếm. Còn thường thì chỉ kiếm được một quyển sách trống trơn chỉ còn lại một hay hai bùa ít thông dụng đựng trong túi.

Có những pháp sư chỉ làm ra một hoặc hai bùa với những câu thần chú phức tạp, và loại này rất khó kiếm, mặc dù hầu hết bùa có thể được tìm thấy trong Thư viện Kim tự tháp của Tháp Pháp sư. Bà Marcia nhớ thư viện của mình hơn bất cứ thứ gì khác trong tháp, nhưng bà ngạc nhiên và vui mừng khôn xiết trước bộ sưu tầm sách Pháp thuật của dì Zelda.

"Chà, đây rồi," bà Marcia nói và chuyển cuốn sách cho Jenna. "Sao cháu không lấy ra một bùa đi?"

Jenna cầm lấy cuốn sách nhỏ nhưng nặng lạ kỳ. Cuốn sách đang mở ra ở một trang dơ dáy và nhàu nát, viết bằng thứ mực màu đỏ tía mờ cam và nét chữ to thẳng thớm, rất dễ đọc.

Với những lời như thế này:

Tự làm cho Mình Vô hình

Một câu Thần chú có Giá trị và Đáng nể

Cho tất cả những ai mong ước

(với Lý do là để Bảo vệ An toàn cho Bản thân

hoặc cho những người Khác)

được Biến mất Khỏi những Kẻ có thể Gây hại cho mình

Jenna đọc những từ đó với cảm giác sờ sờ, không muốn nghĩ về những kẻ có thể gây hại cho mình, và rồi sờ sờ vào túi giấy dày đựng bùa. Bên trong túi hình như có rất nhiều tấm thẻ đẹp, trơn láng. Những ngón tay của Jenna nằm gọn trong những tấm thẻ và rút ra một miếng gỗ mun nhỏ, bóng láng, hình ô-van.

"Đẹp quá," bà Marcia trầm trồ. "Đen như màn đêm. Đúng rồi, cháu có thấy những thứ ghi trên bùa không?"

Jenna nheo mắt cố nhìn xem cái gì được viết trên mảnh gỗ mun. Nhưng từ nhỏ xíu được viết theo lối chữ cổ bằng mực bằng vàng đã phai màu. Bà Marcia rút ra từ thắt lưng một chiếc kính lúp lớn, mở nó ra và đưa cho Jenna.

"Coi coi có đọc được không?" Bà bảo.

Jenna từ từ rà kính lúp lên những mẫu tự bằng vàng, khi chúng hiện ra, cô bé đọc to lên:

Hãy để ta Tan biến vào Không khí

Hãy để tất cả những gì chống ta không biết ta đang Ở đâu

Hãy để những Kẻ Tìm kiếm sượt ngang qua ta
Hãy để Hiểm nguy không chạm được mắt đến ta.

"Hay và đơn giản," bà Marcia khen. "Không quá khó nhớ nếu có chút mẹo. Một số câu thần chú rất tốt và linh nghiệm, nhưng cố mà nhớ được thì khủng hoảng luôn, chẳng dễ chút nào. Nào, bây giờ cháu cần phải Ghi dấu câu thần chú."

"Làm gì ạ?" Jenna hỏi.

"Giữ sát bùa vào người và đọc lời thần chú khi giữ lá bùa. Cháu cần phải nhớ chính xác từng từ. Và trong khi đọc những từ ấy cháu phải tưởng tượng câu thần chú đang xảy ra thật sự - đó là phần hết sức quan trọng đấy."

Mọi việc không hề dễ dàng như Jenna tưởng, nhất là lại có Nicko và Con Trai 412 cứ nhìn chòng chọc. Hễ nhớ đúng lời thì lại quên bém mắt phải tưởng tượng mình Tan biến vào Không khí, và khi chú tâm đến Tan biến vào Không khí thì lại quên mất lời.

"Một lần nữa nào," bà Marcia khích lệ sau khi Jenna đã phát cáu vì làm đúng hết mọi thứ nhưng chỉ còn lộn mỗi một từ.

"Ai cũng nghĩ niệm chú là dễ dàng. Đâu phải thế. Nhưng cháu sắp làm được rồi đấy."

Jenna hít một hơi thật sâu.

"Đừng có nhìn em," cô bé bảo Nicko và Con Trai 412.

Hai thằng cười toe toét và chuyển ánh nhìn trao tráo sang Bert. Bert nhúc nhích bồn chồn trong giấc ngủ. Nó luôn biết có ai đang nhìn mình.

Vì vậy Nicko và Con Trai 412 đã bỏ lỡ mất cú Biến mất đầu tiên của Jenna.

Bà Marcia vỗ tay:

"Làm được rồi đấy!" Bà khen.

"Cháu làm được rồi à?" Giọng Jenna từ đâu đó trong không trung vọng tới.

"Ê, Jenna, em ở đâu đó?" Nicko hỏi, cười phá lên.

Bà Marcia nhìn đồng hồ của mình:

"Nào, đừng quên đây là lần đầu tiên cháu thực hiện câu thần chú, nó sẽ không kéo dài lâu đâu. Cháu sẽ Tái hiện sau một phút hay cỡ đó. Sau này thì cháu muốn nó kéo dài bao lâu cũng được."

Con Trai 412 nhìn hình hài lơ mờ của Jenna từ từ Hiện hình khỏi những mảng tối chập chờn toả ra từ những ngọn nến của dì Zelda. Nó trở mắt, há hốc miệng. Nó muốn được làm như thế.

"Nicko," bà Marcia bảo. "Đến lượt cháu."

Con Trai 412 cảm thấy giận mình quá. Sao nó dám nghĩ là bà Marcia sẽ gọi tới nó hả? Dĩ nhiên là không đời nào bà ấy cho nó làm rồi. Nó không thuộc bọn họ. Nó chỉ là một tên Thiếu sinh quân Cảm tử.

"Cháu tự Biến mất được mà, cảm ơn," Nicko nói. "Thôi chẳng muốn rồi beng lên với trò này đâu."

Nicko vốn có một lối tiếp cận pháp thuật rất "thọ". Nó chẳng hề có ý định trở thành pháp sư, cho dù nó xuất thân từ một gia đình pháp thuật và đã được dạy Pháp thuật Căn bản. Nicko thấy chẳng có lý do gì phải học quá một câu cho mỗi loại thần chú. Sao lại phải làm cho mệt óc vì những thứ vớ vẩn ấy chứ? Nó nghĩ nó đã có đủ mọi câu thần chú trong đầu để dùng khi cần. Nó thích để đầu óc thành thơi cho những thứ hữu ích kiểu như lịch lên xuống của thủy triều hay lắp ráp buồm hơn.

"Được," bà Marcia bảo, bà biết tốt hơn là đừng có cố bắt Nicko làm bất kỳ cái gì mà nó không quan tâm. "Nhưng mà nhớ rằng chỉ những người cùng thực hiện một kiểu Vô hình mới có thể thấy được nhau đấy nhé. Nếu cháu làm theo kiểu khác, Nicko ạ, thì người nào dùng kiểu thần chú khác sẽ không thấy được cháu đâu đấy, cho dù họ cũng Vô hình. Rõ chứ?"

Nicko lơ đãng gật đầu. Nó chẳng hiểu tại sao chuyện này lại quan trọng đến thế.

"Nào, thế thì," bà Marcia quay sang Con Trai 412, "đến lượt cháu."

Con Trai 412 đỏ bừng mặt lên. Nó dán chặt mắt xuống hai bàn chân mình. Bà ấy yêu cầu anh ấy làm mà. Nó muốn được thử nghiệm chú hơn bất cứ cái gì trên đời, nhưng nó ghét cái kiểu tất cả mọi người đang nhìn nó, và nó chắc chắn nó sẽ thành lỗ bịch lăm nếu cứ cố thử.

"Cháu phải thử đi," bà Marcia nói. "Ta muốn tất cả các cháu đều có thể thực hiện được cái này."

Con Trai 412 ngược lên, ngạc nhiên. Ý bà Marcia là nó cũng quan trọng như hai đứa kia sao?

Hai đứa thuộc bọn họ?

Giọng dì Zelda vọng tới từ cuối căn phòng:

"Dĩ nhiên cháu nó sẽ thử."

Con Trai 412 đứng lên sượng sùng. Bà Marcia lấy ra một tấm bùa khác từ quyển sách và trao cho nó.

"Nào, giờ cháu Ghi dấu đi," bà bảo.

Con Trai 412 cầm miếng bùa trong tay. Jenna và Nicko nhìn nó, tò mò xem đến lượt nó thì nó sẽ làm gì...

"Đọc những lời đó lên," bà Marcia nhẹ nhàng ra lệnh. Con Trai 412 không nói gì, những lời thần chú quay cuồng trong óc nó và trám đầy đầu nó bằng những cảm giác rù rù rất lạ. Bên dưới cái nón đỏ sát da đầu, mái tóc lỏm chớm đằng sau gáy nó dựng cả lên. Nó cảm thấy Pháp thuật tê rần rật trong lòng bàn tay.

"Bạn ấy biến rồi!" Jenna thốt lên.

Nicko buột miệng huýt gió thần phục:

"Nó không đi lang thang đấy chứ?"

Con Trai 412 bực mình. Không cần thiết phải giấu cợt nó. Mà tại sao bà Marcia lại nhìn nó bằng ánh mắt quái đản thế? Liệu nó đã làm gì sai trái sao?

"Trở lại nào," bà Marcia nói thì thầm. Có cái gì đó trong giọng nói của bà Marcia khiến Con Trai 412 hơi hoảng. Chuyện gì xảy ra vậy?

Rồi một ý nghĩa thú vị chợt nảy ra trong đầu Con Trai 412. Rất lạnh lẽ. nó bước qua Bert, sượt ngang qua Jenna mà không chạm vào cô bé và đi loanh quanh giữa phòng.

Không ai nhìn thấy nó đi. Tất cả mọi người vẫn đang nhìn trân trân vào khoảng không mà hồi nãy nó đang đứng.

Một cảm giác sung sướng chạy khắp người Con Trai 412. Nó làm được rồi. Nó có thể thực hiện Pháp thuật. Nó có thể Tan biến vào Không khí! Không ai có thể thấy nó! Nó tự do!

Con Trai 412 nhảy căng lên khoái chí. Không ai nhận thấy. Nó giơ hai tay lên khỏi đầu và vẫy vẫy trong không trung. Không ai nhận thấy. Nó đút hai ngón tay cái vào hai tai và lúc lắc mấy ngón tay. Không ai nhận thấy. Và rồi, im lặng, nó nhảy tới để thổi tắt một ngọn nến, nhưng vướng bàn chân vào tấm thảm và té rầm xuống sàn nhà.

"Cậu đây rồi," bà Marcia nhăn mặt.

Đấy, nó kìa, ngồi trên sàn nhà, vuốt ve cái đầu gối bầm tím và từ từ Hiện ra trước đám khán giả đang sững sờ.

"Bạn giỏi lắm," Jenna nói. "Làm sao bạn làm được dễ dàng thế?"

Con Trai 412 lắc đầu. Nó không mấy may biết tại sao mình lại làm được như vậy. Việc cứ thế mà xảy ra thôi. Nhưng cảm giác thật tuyệt.

Bà Marcia ở trong trạng thái thật lạ lùng. Con Trai 412 cứ nghĩ hẳn bà sẽ hài lòng với nó, nhưng dường như bà đang có cảm giác gì đó, trừu tượng.

"Cháu không nên Ghi dấu câu thần chú nhanh như thế. Có khi rất nguy hiểm. Cháu có thể sẽ không trở lại đầy đủ hình thù được."

Điều bà Marcia không nói với Con Trai 412 là bà chưa bao giờ thấy một ai lần đầu tiên làm chủ được một câu thần chú mà nhanh đến như vậy. Điều đó khiến bà phấp phỏng bồn chồn. Bà càng cảm thấy bất an hơn khi Con Trai 412 trả lại miếng bùa và bà cảm thấy một sức lực pháp thuật, như một cú điện giật nhẹ, nhảy từ bàn tay thẳng nhỏ sang tay bà.

"Không," bà nói và trả lại miếng bùa cho thằng bé. "Cháu giữ bùa lại. Cả Jenna nữa. Tốt nhất cho người mới học là cứ giữ bùa cho mấy câu thần chú, biết đâu lại muốn dùng."

Con Trai 412 đút tẩm bùa vào túi quần. Nó cảm thấy lúng túng. Đầu nó vẫn bơi bơi với niềm phấn khích về pháp thuật và nó biết mình đã thực hiện câu thần chú một cách hoàn hảo. Thế thì tại sao bà Marcia lại bực mình. Nó đã làm gì sai? Có lẽ Thiếu sinh quân đúng. Còn Pháp sư Tối thượng mới thật sự là điên - như bọn chúng vẫn hay ê a hát mỗi buổi sáng ở đoàn Thiếu sinh quân trước khi đi canh gác Tháp pháp sư và thăm dò việc ra vào của tất cả các pháp sư, nhất là Pháp sư Tối thượng?

Điên như con mực,
Gớm như con CHUỘT,
Bỏ mụ vào đĩa
Đem cho con MÈO!

Nhưng cái nhịp điệu đó không còn làm cho Con Trai 412 cười phá ra nữa, và hình như lời bài hát đó chẳng ăn nhập gì với bà Marcia cả. Thật ra, càng nghĩ về Thiếu sinh quân, Con Trai 412 càng nhận ra sự thật.

Thiếu sinh quân mới điên.
Còn Marcia là Pháp thuật.

CHƯƠNG 23 - ĐÔI CÁNH

Tối hôm đó gió đông chuyển mạnh thành bão. Gió thúc những ô cửa sập rung lên cành cạch, giật lắc những cánh cửa và rung lắc toàn bộ ngôi nhà tranh. Thỉnh thoảng một trận gió mạnh lại hú hét vòng quanh mái tranh, thụt khói trở ngược xuống ống khói khiến cho ba kẻ đang quần chần bong bên lò sưởi bị sặc khói và thở ra phì phò.

Trên lầu, chỗ Maxie nhất quyết không chịu rời giường của chủ nhận và đang ngáy to hơn bao giờ hết, khiến cho bà Marcia và Zelda phát khùng lên, cả hai không thể ngủ được.

Dì Zelda lẳng lặng ngồi dậy và nhìn hé ra ngoài cửa sổ như dì vẫn thường làm vào những đêm bão tố, kể từ khi em trai của dì, tên là Theo, cũng là một Người Biển hình giống như anh trai Benjamin Heap của dì, quyết định rằng cuộc đời bên dưới những đám mây của mình như thế là đủ rồi. Theho muốn bay liệng trong ánh mặt trời mãi mãi. Vào một ngày mùa đông nọ, ông con trai đến chào tạm biệt bà chị, và khi bình minh lên sang hôm sau, dì ngồi bên Xéo Mương nhìn em trai mình Biển hình lần cuối cùng vào hình hài cậu đã chọn, đó là chim hải âu, một loài chim báo bão. Lần cuối cùng dì Zelda thấy Theo là một con chim hung dũng từ Dầm Cỏ Thô lao vút về hướng biển. Khi nhìn con chim bay đi, dì biết rằng từ nay mình gần như sẽ không bao giờ nhìn thấy lại cậu em trai nữa, bởi vì chim hải âu sẽ suốt đời bay liệng ngoài biển và rất hiếm khi trở lại đất liền, trừ khi bị một cơn bão cuốn vào. Dì Zelda thở dài và nhón chân trở lại giường.

Bà Marcia áp chặt cái gối lên đầu, cố làm át đi tiếng chó ngáy và tiếng gió rít quét qua dầm lầy, tiếng gió đùng phả mái tranh trên đường đi rồi lờng lộn cố tìm lối thoát ra ngoài ở phía đầu hồi bên kia. Nhưng tiếng ầm ào không thôi không đủ làm bà thức chong chong như thế. Có một thứ khác chế ngự tâm trí bà. Điều bà vừa chứng kiến hồi tối làm dấy lên trong bà niềm hy vọng về tương lai. Một tương lai trở lại Lâu đài, tự do thoát khỏi Pháp thuật Hắc ám. Bà trần trọc suy tính kế hoạch cho bước hành động kế tiếp.

Dưới lầu, Con Trai 412 không ngủ được chút nào. Kể từ khi thực hiện câu thần chú, nó cảm thấy rất dị kỳ, như thể có một bầy ong đang bay vo ve trong đầu mình vậy. Nó tưởng tượng có một chút pháp thuật còn sót lại từ câu thần chú đang quay mòng mòng, mòng mòng. Nó tự hỏi tại sao Jenna, lúc này đang ngủ ngon lành, lại không thức giấc. Tại sao đầu con bé lại không ong ong u u? Nó lấy chiếc nhẫn ra và tia sang vàng tỏa khắp căn phòng, khiến Con Trai 412 lóe lên một ý nghĩ. Chắc chắn là chiếc nhẫn. Chính vì thế mà đầu nó kêu o o, và chính vì thế mà nó thực hiện câu thần chú dễ dàng như vậy. Nó đã tìm được một chiếc nhẫn phép.

Con Trai 412 bắt đầu nghĩ về chuyện xảy ra sau khi nó thực hiện câu thần chú. Nó đã ngồi với Jenna xem sách thần chú cho tới khi bà Marcia trông thấy và bảo chúng cất sách đi như thế nào, bảo rằng bà không muốn có thêm bất kỳ trò táy máy ngốc nghếch nào nữa, xin cảm ơn. Sasu đó, lúc trời tối hơn, khi không có ai ở quanh đấy, bà Marcia đồn nó và bảo rằng bà muốn nói chuyện với nó vào ngày mai. Riêng mình nó thôi. Theo cách suy nghĩ của Con Trai 412, điều đó chỉ có nghĩa là có chuyện rắc rối.

Con Trai 412 cảm thấy buồn rầu. Nó không thể suy nghĩ rành mạch được, vì vậy nó quyết định lập một danh sách. Danh sách sự kiện Thiếu sinh quân. Cái này trước giờ vẫn luôn hữu ích.

Sự kiện. Một. Không điểm danh buổi sang : TỐT

Sự kiện. Hai. Đồ ăn ngon hơn nhiều : TỐT

Sự kiện. Ba. Dì Zelda dễ mến : TỐT
Sự kiện. Bốn. Con bé Công chúa thân thiện : TỐT
Sự kiện. Năm. Có chiếc nhẫn phép : TỐT
Sự kiện. Sáu Pháp sư Tối thượng bức mình : XẤU

Con Trai 412 ngạc nhiên. Trước đây chưa bao giờ trong cuộc đời nó phần TỐT lại chiếm đa số hơn phần XẤU. Nhưng về mặt nào đó sự thể này lại khiến cho phần XẤU càng trở nên tệ hại hơn. Bởi vì, lần đầu tiên, Con Trai 412 cảm thấy mất mát một cái gì đó. Cuối cùng nó rơi vào giấc ngủ chập chờn và thức giấc sớm cùng với bình minh.

0o0

Sáng hôm sau, gió đông đã yếu hẳn, và một bầu không khí chờ đợi bao trùm lên ngôi nhà tranh. Lúc bình minh, dì Zelda ra ngoài để xem có chim hải âu nào bị dạt vào sau đêm gió bão hay không. Chẳng có con nào như dì mong chờ, mặc dù dì luôn hy vọng điều ngược lại.

Bà Marcia chờ Silas mang bùa Hộ vệ về cho bà.

Jenna và Nicko chờ tin của Silas.

Chó Maxie chờ bữa sang.

Con Trai 412 thì chờ đợi rắc rối sắp xảy ra.

"Con không muốn ăn cháo yến mạch à?" Dì Zelda hỏi Con Trai 412 trong lúc ăn sang "Hôm qua con múc tới hai lần cơ mà, hôm nay gần như con không đụng tới chút nào."

Con Trai 412 lắc đầu.

Dì Zelda coi bộ lo lắng :

"Trông con hơi nhợt nhạt đó," dì nói. "Con khỏe chứ?"

Con Trai 412 gật đầu, mặc dù nó không hề khóc.

Sau bữa sang, trong khi Con Trai 412 cẩn thận xếp cái mền bong của mình thật thẳng nếp như nó vẫn luôn xếp mền quân đội của nó như thế vào mỗi buổi sang trong đời. Jenna hỏi nó có muốn đi ra ngoài bằng chiếc xuồng Muriel Hai với cô bé và Nicko để ngóng Chuột Đưa tin hay không. Nó lắc đầu. Jenna không ngạc nhiên. Cô bé biết Con Trai 412 không thích câu tàu thuyền.

"Vậy thì gặp lại sau nhé," Jenna vui vẻ kêu to khi chạy ra với Nicko đang đợi trên xuồng.

Con Trai 412 nhìn Nicko lái xuồng dọc theo Xèo Mương và đi vào đầm lầy. Sáng hôm đó, đầm lầy trông trống hoắc và lạnh lẽo, như thể đã bị cơn gió đông đem qua chà đạp tơi bời. Con Trai 412 vui mừng vì được ở lại trong ngôi nhà tranh bên ngọn lửa ấm áp.

"À, cậu đây rồi," bà Marcia nói sau lưng nó. Con Trai 412 giật thót mình. "Ta muốn có lời nói với cậu."

Trái tim của Con Trai 412 tụt xuống. Ồ, thế đấy, nó nghĩ. Bà ta sẽ đuổi mình đi. Trở lại Thiếu sinh quân. Đáng lý nó đã phải nhận ra rằng mọi việc quá tốt đẹp như thế này thì khó mà kéo dài được chứ.

Bà Marcia nhận thấy Con Trai 412 đột nhiên trở nên tái mét.

"Cậu khỏe chứ?" Bà hỏi nó. "Có phải tại món bánh nhân giò heo tối qua không? Ta thấy nó khó tiêu quá. Cũng không ngủ được nhiều, nhất là có cơn gió đông khủng khiếp đó. Lại nói về gió, ta không biết tại sao mà con chó góm ghiếc đó lại không thể ngủ được chỗ nào khác."

Con Trai 412 mỉm cười. Nó mừng là chó Maxie ngủ ở trên lầu.

"Ta nghĩ có lẽ cậu sẽ thích chỉ cho ta xem hòn đảo." bà Marcia tiếp. "Ta nghĩ rằng cậu đã biết đường đi lối lại rồi."

Con Trai 412 nhìn bà Marcia đầy cảnh giác. Bà ấy nghi ngờ cái gì vậy? Bà ấy biết nó đã tìm thấy đường hầm rồi chẳng?

"Đừng tỏ ra lo lắng thế chứ," bà Marcia mỉm cười. "Đi nào, sao không chỉ cho ta xem miếng đất của Boggart? Ta chưa bao giờ thấy chỗ Boggart sống cả."

Bỏ sự ấm áp dưới mái tranh lại đằng sau một cách tiếc rẻ. Con Trai 412 ra ngoài cùng bà Marica tới mảnh đất của Boggart.

Cả hai tạo thành một cặp kì dị : Con Trai 412, cựu Cảm tử viên Thiếu sinh quân, một hình hài mỏng manh, nhỏ xíu mặc dù đã mặc một chiếc áo khoác lông cừu kền càng và cái quần thủy thủ rộng lưng thùng, nhìn là thấy ngay lập tức nhờ chiếc mũ đỏ rực, thứ mà cho đến giờ nó vẫn không chịu bỏ xuống, cho dù dì Zelda có muốn thế. Cao ngất ngưỡng bên trên nó, bà Marcia Overstand, Pháp sư Tối Thượng, rải những bước dài, dứt khoát, làm cho Con Trai 412 chốc chốc lại phải dướn mình chạy lúp xúp theo cho kịp. Sợi dây lưng bằng vàng và bạch kim của bà lóe sáng dưới ánh mặt trời mùa đông yếu ớt, và bộ áo thùng nặng nề bằng lụa và lông thú quết lếtбет đằng sau như một dòng suối đỏ tía.

Loáng một cái họ đã đến mảnh đất của Boggart.

"Phải đó không?" Bà Marcia hỏi, hơi sốc vì làm sao mà lại có một sinh vật sống được ở một nơi lạnh lẽo và bùn lầy như thế.

Con Trai 412 gật đầu, tự hào vì mình có thể chỉ cho bà Marcia thấy thứ mà bà không biết.

"Ồ, ồ," Bà Marcia nói. "Mỗi ngày cậu mỗi biết thêm một điều gì đó. Và hôm qua," bà nhìn vào mắt Con Trai 412 trước khi nó kịp nhìn đi chỗ khác, "hôm qua ta cũng biết thêm được một điều. Một điều rất thú vị."

Con Trai 412 nhúc nhích bàn chân một cách lo lắng và nhìn đi chỗ khác. Nó không thích phải nghe như thế này.

"Ta biết được." bà Marcia hạ thấp giọng, "rằng cậu có tài pháp thuật tự nhiên nhiều năm rồi. Nhưng trong đời cậu, cậu chưa bao giờ đến gần một câu thần chú nào, đúng không?"

Con Trai 412 lắc đầu và dán chặt mắt xuống hai bàn chân. Nó vẫn cảm thấy như thể mình đã làm điều gì đó sai trái.

"Ừ," bà Marcia tiếp, "Ta cũng nghĩ vậy. Ta nghĩ là cậu đã ở trong Thiếu sinh quân kể từ khi cậu... ừm... hai tuổi rưỡi, đúng không? Đó là tuổi họ thường nhận vào."

Con Trai 412 không biết mình đã ở trong Thiếu sinh quân được bao lâu rồi. Nó không thể nhớ được điều gì khác về cuộc đời mình, vì vậy nó cho rằng bà Marcia nói đúng. Nó lại gật đầu.

"Hừm, tất cả chúng ta đều biết rằng ở Thiếu sinh quân thì vô phương tiếp xúc với Pháp thuật. Ấy thế mà không hiểu sao cậu lại có năng lượng của riêng mình chứ. Ta hơi bị sốc khi cậu đưa cho ta miếng bùa tối hôm qua."

Bà Marcia lấy ra từ trong cái túi đeo ở thắt lưng bà một vật nhỏ, sáng loáng và tấy một đôi cánh bằng bạc nhỏ xíu trong bàn tay bần thủ của mình. Đôi cánh bạc sáng lấp lánh trong ánh sáng ban ngày và Con Trai 412 có cảm tưởng là chúng sẽ bay đi bất cứ lúc nào. Nó nhìn gần hơn và thấy trên mỗi đôi cánh đều có khắc những mẫu tự tinh xảo, dát vàng. Con Trai 412 biết điều đó có nghĩa là gì. Nó đang cầm một thứ bùa, nhưng lần này không phải là một mẫu gỗ - mà là một món châu báu tuyệt đẹp.

"Một số bùa có Pháp thuật mạnh hơn thường rất đẹp." bà Marcia nói. "Hoàn toàn không phải là mấy mẫu bánh mì nhão nhoẹt. Ta nhớ rõ ngài Alther lần đầu tiên trao cho ta cái này. Ta nghĩ nó là một trong những món bùa đẹp và đơn giản nhất ta từng thấy. Và cho đến nay ta vẫn nghĩ vậy."

Con Trai 412 nhìn chăm chăm vào đôi cánh. Trên một cánh xinh xắn ghi BAY TỰ DO, và cánh kia đề CÙNG VỚI TA.

Bay tự do cùng với ta, Con Trai 412 lẩm nhẩm một mình, thích thú với âm thanh của những từ đó thốt lên trong đầu mình. Và rồi...

Nó không thể cưỡng lại được.

Nó không thật sự biết mình đang làm gì nữa.

Nó chỉ nhắm những lời dó, giấc mơ bay của nó ùa về trong đầu và...

"Ta biết cậu sẽ làm mà!" Bà Marcia thốt lên phấn khích "Ta biết chắc mà!"

Con Trai 412 thắc mắc không biết ý bà nói gì. Cho đến khi nó nhận ra hình như mình đang ở độ cao bằng với bà Marcia. Hoặc thậm chí là cao hơn - đúng là nó đang bập bênh ở bên trên bà.

Con Trai 412 kinh ngạc nhìn xuống, đang đợi bà Marcia sẽ la rầy nó như tối hôm qua bà đã làm, bảo nó đừng có táy máy và phải xuống ngay lập tức, nhưng thật nhẹ nhõm, bà mang một nụ cười rạng rỡ trên gương mặt và đôi mắt xanh lá cây của bà lấp lánh đầy phấn khích.

"Tuyệt quá!" Bà che mắt khỏi ánh sáng mặt trời buổi sáng trong khi nheo nheo mắt nhìn Con Trai 412 lơ lửng bên trên mảnh đất của Boggart.

"Đây là pháp thuật cao cấp. Đây là thứ mất vài năm cũng chưa làm được. Ta thật không thể tin nổi."

Nói thế có lẽ là sai rồi, bởi vì chính Con Trai 412 cũng không tin cơ mà. Không tin chút nào.

Một tiếng tõm vang dội khi thằng nhỏ đáp xuống ngay giữa mảnh đất của Boggart.

"Ôi! Một Boggart tội nghiệp không thể nào yên bình được sao!" Một cặp mắt đen đầy phẫn nộ nhấp nháy một cách hờn trách ló ra khỏi bãi bùn.

"Aaah...," Con Trai 412 ngáp ngáp, cố giẫy giụa để ngoi lên và chụp quàng quàng lấy Boggart.

"Hôm qua tôi thức suốt," Boggart phàn nàn trong lúc lồi thằng nhỏ đang lấp bấp về phía bờ của bãi bùn. "Đi khắp cả dòng sông. Mặt trời chọc vô mắt, chuột lít chít bên tai."

Boggart đẩy Con trai 412 lên gò đất bên cạnh bãi bùn.

"Chỉ hy vọng ngủ được một giấc chút xíu ngày hôm sau. Không muốn có khách. Chỉ muốn ngủ. Hiếu không? Ổn chứ, cậu bé?"

Con Trai 412 gật đầu, vẫn còn lú lẫm.

Bà Marcia quỳ xuống và chùi mặt Con Trai 412 bằng chiếc khăn tay lụa tinh xảo màu đỏ tía của mình. Boggart cận thị bèn ngả ra xa để nhìn cho rõ.

"Ô, xin chào, thưa quý bà," Boggart kính cẩn, "Không thấy bà ở đó."

"Chào Boggart. Tôi thật xin lỗi đã quấy rầy chú. Cám ơn chú đã giúp đỡ rất nhiều. Chúng tôi sẽ đi ngay thôi để cho chú được yên."

"Đừng nghĩ gì. Rất hân hạnh."

Nói đoạn Boggart lặn xuống đáy bãi bùn, không để lại gì ngoài chút bọt sủi lên trên bề mặt.

Bà Marcia và Con Trai 412 chậm rãi về lại ngôi nhà tranh. Bà Marcia quyết định làm ngơ cái sự thể là Con Trai 412 đã bị bùn phủ kín từ đầu tới chân. Bà muốn hỏi thằng nhỏ một điều. Bà đã quyết, và bà không muốn chờ.

"Ta tự hỏi." bà mào đầu, "xem cậu có nghĩ đến chuyện làm học trò của ta không?"

Con Trai 412 dừng phắt lại giữa chừng và trở mắt nhìn bà Marcia, đôi tròng mắt nó trợn ra khỏi gương mặt đầy bùn. Bà ấy vừa nói cái gì vậy?

"Cậu sẽ là học trò đầu tiên của ta. Trước giờ ta chưa từng tìm được ai thích hợp"

Con Trai 412 cứ tròn mắt nhìn bà, không tin nổi.

"Ý của ta là," bà Marcia nói, cổ giải thích, "từ trước tới giờ ta chưa bao giờ thấy có ai có óc nhạy bén với pháp thuật như cậu. Ta không biết tại sao cậu lại có được điều đó, hoặc bằng cách nào mà cậu có được nó, nhưng quả thực là cậu có. Và với sức mạnh của cậu và của ta hợp lại, ta nghĩ chúng ta có thể đẩy lùi Hắc ám, Phía kia. Có thể là mãi mãi. Cậu nói gì nào? Cậu sẽ là học trò của ta chứ?"

Con Trai 412 sững sờ. Làm sao nó có thể giúp bà Marcia, Pháp sư Tối thượng được? chắc là bà lầm mất rồi. Nó là một kẻ lừa dối - đó là chiếc nhẫn rồng làm Pháp thuật đầy chứ, đâu phải nó. Dù rất ao ước trả lời đồng ý, nhưng nó không thể.

Con Trai 412 lắc đầu.

"Không?" bà Marcia có vẻ bị sốc. "ý cậu là không?"

Con Trai 412 chầm chậm gật đầu.

"Không..." Bà Marcia, lần đầu tiên và duy nhất trong đời, không thốt nên lời. Không bao giờ bà nghĩ Con Trai 412 lại từ chối bà. Không ai lại khước từ cơ hội được làm học trò một Pháp sư Tối thượng bao giờ. Ngoại trừ bà Silas ngớ ngẩn, dĩ nhiên.

"Cậu có ý thức được là cậu đang nói gì không?" Bà hỏi.

Con Trai 412 không đáp. Nó cảm thấy khổ sở. Nó lại vừa mới làm điều gì đó sai trái nữa rồi.

"Ta yêu cầu cậu hãy suy nghĩ kỹ việc này," bà Marcia nói bằng giọng dịu dàng hơn. Bà đã nhận thấy Con Trai 412 hoảng sợ biết chừng nào. "Đó là một quyết định quan trọng cho cả hai chúng ta - và cho Lâu đài. Ta hy vọng cậu sẽ đổi ý."

Con Trai 412 không biết làm sao mà mình có thể đổi ý được bây giờ. Nó chìa tấm bùa trả lại cho bà Marcia. Tấm bùa sáng chói và rực lên giữa những móng tay cấu bùn của Con Trai 412. Lần này đến lượt bà Marcia lắc đầu.

"Cái đó làm bằng cho lời đề nghị của ta, và ta vẫn giữ nguyên lời đề nghị. Ngài Alther đã trao cho ta khi ngài đề nghị ta làm học trò của ngài. Dĩ nhiên ta nhận lời ngay lập tức, nhưng ta thấy rằng trường hợp của cậu rất khác. Cậu cần thời gian để suy nghĩ về việc đó. Ta muốn cậu giữ lấy cái bùa trong lúc suy nghĩ kỹ lưỡng."

Rồi bà Marcia quyết định thay đổi đề tài.

"Bây giờ thì," bà nói nhanh, "Cậu giỏi bắt côn trùng như thế nào nào?"

Con Trai 412 rất giỏi bắt bọ. Trong nhiều năm qua nó đã từng nuôi rất nhiều côn trùng. Stag này, đây là con bọ hung, rồi Milly, một con bọ rệp, và Ernie, một con sâu tai to, từng là con bọ nó yêu thích nhất, nhưng nó cũng nuôi một con nhện nhà màu đen to tướng, chân đầy lông lá, được đặt tên là Joe-Bảy-Chân Joe-Bảy-Chân sống trong cái lỗ trong bức tường bên trên giường nó. Rồi cho tới khi Con Trai 412 nghi ngờ rằng Joe đã xơi mất Ernie, và chắc chắn toàn bộ gia đình của Ernie luôn. Sau đó Joe đến sống dưới gầm giường của Đầu Lĩnh, thằng này vốn rất sợ nhện.

Bà Marcia rất hài lòng với mẻ côn trùng họ bắt được. Năm mươi bảy con bọ đủ loại là rất tốt rồi và xem ra đó là số bọ Con Trai 412 có thể mang về nổi.

"Chúng ta sẽ làm Hũ Lưu giữ khi trở về và chế biến cái này nhanh thôi," bà Marcia nói.

Con Trai 412 nuốt nước miếng khan. Vậy ra bọn côn trùng là để làm việc ấy sao : mút bọ.

Khi nó theo bà Marcia trở lại ngôi nhà tranh. Con Trai 412 hy vọng cái cảm giác ngựa ngựa nơi cánh tay mình không liên quan gì đến bọn nhiều chân kia.

Chương 24: Bọ lá chắn

Một mùi khủng khiếp hết như mùi chuột luộc và cá ươn từ trong ngôi nhà tranh tỏa ra ngoài khi Jenna và Nicko chèo xuồng Muriel Hai trở về dọc theo Xèo Mương sau một ngày dài ở ngoài đầm lầy và không thấy một dấu hiệu nào của Chuột đưa tin.

"Em có nghĩ là con chuột đó đã quay về trước tội mình và dì Zelda đang nấu nó lên làm bữa tối không?" Nicko cười khanh khách trong khi cột xuồng và tự hỏi có khôn ngoan hay không nếu liều mạng đi vào trong ấy.

"Ồi, đừng, Nicko. Em thích con Chuột đưa tin đó. Hy vọng ba sẽ gửi nó quay về sớm".

Tay kẹp chặt lấy mũi, Jenna và Nicko bước lên lối mòn dần về phía ngôi nhà tranh. Lòng hơi chút lo lắng, Jenna đẩy cửa mở ra.

"Ềm!"

Bên trong nhà, cái mùi còn gớm ghiếc hơn nữa. Phụ họa với mùi chuột luộc và cá ươn xộc lên mũi còn có thêm mùi phân mèo khô bốc lên rõ ràng rành rành.

"Vào đi các con. Bọn ta vừa mới nấu xong", giọng dì Zelda từ trong bếp vọng ra. Jenna nhận thấy đúng nhà bếp là nơi xuất phát ra cái mùi tanh tưởi kia.

Nếu đó là bữa tối, Nicko nghĩ bụng, thì thà nó ăn đôi bít tất của mình còn hơn.

"Các cháu vừa về kịp lúc," dì Zelda nói với vẻ hớn hờ.

"Ồi, tuyệt" Nicko thốt lên, thắc mắc không biết dì Zelda có còn cảm giác về mùi hay không, hay là sau vô số năm làm món bắp cải luộc thì cảm giác về mùi của dì đã bị giết chết rồi.

Jenna và Nicko ngần ngại tiến tới nhà bếp, tự hỏi xem cái kiểu bữa tối gì mà lại bốc mùi nồng nặc như thế.

Thật ngạc nhiên và nhẹ cả người. Đó không phải là bữa tối. Và thậm chí cũng không phải là dì Zelda đang nấu. Người đang nấu là Con Trai 412.

Con Trai 412 trông thật kỳ dị. Nó mặc một bộ đồ đan đủ màu sắc chẳng vừa chút nào, gồm áo len chui đầu vá vúi, rộng thùng thình và quần soóc đan bèo nhèo. Nhưng cái mũ đỏ ôm sát đầu và nằm bất di bất dịch trên đầu nó và đang bốc hơi nhẹ nhẹ trong cái nóng của nhà bếp, trong khi những gì còn lại của bộ đồ nó vẫn mặc lúc trước đang được hong bên lò sưởi.

Dì Zelda cuối cùng đã thắng trong vụ tắm táp, đó là nhờ Con Trai 412 vì quá khó chịu lúc quay về, bị bùn đen kịt từ ao Boggart bao kín mít, đến nỗi nó vô cùng sung sướng biến mất vào nhà tắm và trùm mình trong đó. Nhưng nó vẫn nhất quyết không chịu bỏ cái mũ đỏ ra. Dì Zelda đành chịu thua vụ này. Dù sao thì, dì vẫn hài lòng là cuối cùng cũng giặt được quần áo của thằng nhỏ, và dì nghĩ trông nó thật bảnh bao trong bộ đồ đan cũ mà Silas mặc khi còn bé. Con Trai 412 thì lại nghĩ mình trông như thằng ngố và cố tránh nhìn Jenna khi cô bé bước vào. Nó tập trung cao độ vào việc khuấy cái đồng hồ lớn bốc mùi hôi thối, vẫn không hoàn toàn tin dì Zelda sẽ không làm mứt sâu bọ, nhất là khi dì đang ngồi bên bàn với một lô những hũ mứt rỗng trước mặt. Dì đang bận mở nắp những cái hũ ra và chuyển sang cho bà Marcia, ngồi phía đối diện, đang lấy bùa ra từ một quyển sách rất dày, đề tựa:

Lưu giữ bọ lá chắn

500 tấm bùa

Mỗi tấm đều được bảo chứng ngang nhau

Và hiệu quả 100%

Lý tưởng cho pháp sư Có-Ý thức về-An toàn thời nay

"Đến ngồi xuống đây đi", dì Zelda nói, nhích ra một khoảng trống bên bàn cho hai đứa nhỏ. "Chúng ta đang chế biến Hũ Lưu giữ. Bà Marcia đang làm bùa, và các con có thể làm bọ, nếu thích".

Jenna và Nicko ngồi xuống bên bàn, cẩn thận chỉ thở bằng miệng. Cái mùi kia bốc ra từ cái chảo hồ lớn màu xanh lá cây đậm mà Con Trai 412 đang khuấy đều đều với vẻ tập trung và thận trọng.

"Này, cầm lấy. Sâu bọ đấy", dì Zelda đẩy một cái tô lớn qua bên Jenna và Nicko, Jenna liếc nhìn vào. Trong tô lúc nhúc côn trùng đủ mọi hình thù và kích thước.

"È". Jenna rùng mình; cô bé không thích đám côn trùng kinh dị này tí xíu nào. Nicko đích thị cũng không ham thích gì. Kể từ hồi Edd và Erik thả một con bọ rệp lên cổ nó khi nó còn bé tí, nó luôn tránh né tất cả những gì chạy loăng quăng hay bò lổm ngổm.

Nhưng dì Zelda không để ý đến điều đó.

"Vớ vẩn, chỉ là những con bé tạo có nhiều chân thôi mà. Bọn nó còn sợ các con hơn là các con sợ bọn nó ấy chứ. Nào, trước tiên bà Marcia sẽ chuyển bùa vòng quanh. Từng người một giữ bùa để con bọ Ghi dấu chúng ta và sẽ nhận ra chúng ta sau khi được thả ra, sau đó bà ấy sẽ nhét bùa vào hũ. Hai con bỏ thêm một con bọ vô đi chuyển cho...ừm... cho Con Trai 412. Cậu ta sẽ đổ đầy nước Lưu giữ vào hũ và dì sẽ vặn nắp hũ lại cho chặt và cho đẹp. Làm như thế sẽ xong ngay thôi"

Và cả đám đã làm đúng như thế, ngoại trừ Jenna rút cuộc lại vặn nắp hũ lại sau khi con bọ đầu tiên chạy lên cánh tay cô bé và con bọ chỉ bật ra được nhờ cô bé nhảy tung tung và la hét hoảng hồn.

Thật nhẹ cả người khi họ làm đến cái hũ cuối cùng. Dì Zelda mở nắp hũ rồi chuyển nó cho bà Marcia, bà Marcia lật trang sách thần chú và lấy ra một miếng bùa nhỏ hình chiếc khiên. Bà chuyển bùa khắp lượt để cho mỗi người đều cầm bùa một lúc, rồi thả nó vào trong hũ và chuyển hũ cho Nicko. Nicko không mong đợi cái hũ này. Ở dưới đáy tô có một con bọ đang trốn, một con bọ rệp lớn màu đỏ, giống hệt con đã bò xuống gáy nó mấy năm trước đây. Con bọ cuống cuống chạy vòng quanh tô, kiếm chỗ nấp. Nếu con bọ không làm cho Nicko rùng mình ghê tởm đến vậy thì hẳn Nicko đã thấy tội nghiệp cho con bọ đó rồi, nhưng tất cả những gì thẳng bé nghĩ bây giờ chỉ là mình phải bắt nó lên. Bà Marcia đang chờ với tấm bùa đã sẵn sàng bên trong hũ. Con Trai 412 đã múc sẵn một muống đầy cuối cùng cái thứ nước thập cẩm Lưu giữ, và tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Nicko hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại và thọc bàn tay vào cái tô. Con bọ nhiều chân trông thấy bàn tay đáp xuống liền chạy tạt qua phía đối diện. Nicko khoắc quanh cái tô, nhưng con bọ quá nhanh. Nó cứ nhảy lóc chóc qua bên này bên kia, cho đến khi nó phát hiện một chỗ ẩn náu ở trong ống tay áo đang lủng lảng của Nicko và chạy tọt vào đó.

"Bắt được rồi đấy". Bà Marcia kêu lên, "Nó ở trong ống tay áo cháu ấy. Lẹ lên, cho vào hũ".

Không dám nhìn, Nicko kinh hãi giữ ống tay áo vào hũ và hất đổ hũ. Tấm bùa trượt lướt qua mặt bàn, rớt xuống sàn nhà và biến mất.

"Chán thật" bà Marcia cau có, "Cái bùa này hơi bất định"

Bà lấy ra một tấm bùa khác và đặt thật lẹ vào trong hũ, quên Ghi dấu nó luôn.

"Nhanh lên," Bà Marcia bực bội "Nước Lưu giữ mau lạt đi lắm, Lẹ lên"

Bà Marcia nhào người tới và khéo léo buột con bọ rệp ra khỏi ống tay áo Nicko, vào thẳng trong hũ. Nó nhanh chóng được Con Trai 412 rưới nước Lưu giữ sền sệt màu xanh lá cây. Jenna

vặn chặt nắp hũ lại, rồi vùng tay đặt hũ xuống bàn một cái thịch, và tất cả mọi người nhìn Hũ Lưu giữ cuối cùng biến đổi.

Con bọ rệp trong Hũ Lưu giữ đang thất kinh hồn vía. Lúc nãy nó đang ngủ lim dim dưới tảng đá yêu thích nhất của mình thì một cái gì đó khổng lồ có đầu đỏ lật tảng đá lên và túm nó, nhấc bổng lên không. Rồi điều tồi tệ nhất đã xảy ra: con bọ rệp, vốn là một sinh vật cô độc, bị quăng vào giữa một đám bọ ồn ào náo động, bắn thiu và thô lỗ, cứ chen lấn xô đẩy nó và thậm chí còn cố cắn đứt chân nó. Con bọ không thích bất kỳ thứ gì làm phiền đến những cái chân của mình. Nó có rất nhiều chân và mỗi chân đều cần phải được giữ trong một trật tự hoạt động hoàn hảo, nếu không thế thì nó sẽ gặp rắc rối to. Một cái cẳng lẹ làng mà đi đời - và thế là con bọ có thể quay vòng tròn mãi mãi. Cho nên, con bọ rệp cắm cổ chạy xuống tận cùng của cái đồng bọ thấp kém, nằm giận dỗi cho đến khi nó thành linh nhận ra rằng tất cả bọn bọ khác đều đi đâu mất và nó không còn nơi nào để trốn nữa. Mọi con bọ rệp đều biết rằng không còn nơi để trốn có nghĩa là đã đến ngày tận thế, và giờ đây, con bọ rệp này biết rằng đó là sự thật, bởi vì quả tình, tại chỗ này, nó đang phải lóp ngóp trong cái đồng lầy nhầy màu xanh lá cây, và một điều gì đó khủng khiếp đang diễn ra với nó. Từng cái, từng cái một, nó đang mất dần những cái cẳng. Không những thế, mà giờ đây cơ thể thon dài, bóng láng của nó cũng đang ngẩn lại, mập ù ra, và con bọ rệp bây giờ có hình dáng giống như một hình tam giác múp míp với những cái đầu hơi nhọn. Trên lưng nó có một đôi cánh vững chãi, màu xanh lá cây và đằng trước thân nó khảm đầy những cái vẩy nặng nề, cũng màu xanh lá cây. Thế vẫn chưa đủ tệ hại, con bọ rệp bây giờ chỉ còn có bốn chân. Bốn cái chân chắc mập xanh lá cây, nếu có thể gọi đó là cẳng chân. Chúng hoàn toàn không phải là cái mà con bọ vẫn gọi là chân. Hai cái ở đầu và hai cái ở đuôi. Hai cẳng trên ngắn hơn hai cẳng dưới. Chúng có năm cái gai nhọn ở mút cuối, mà con bọ rệp có thể nhúc nhích được, và một trong hai cái cẳng trên đang nằm trên một cái gậy sắc nhỏ bằng kim loại. Đầu mút hai cẳng dưới có những ngón bự, đẹp, xanh lá cây, và mỗi ngón có năm cái gai nhỏ, nhọn. Thật đúng là một tai họa. Làm sao lại có cái vật nào sống được với chỉ bốn chân ú nu ở đầu nhô ra những ngón nhọn. Đó là thứ sinh vật quái gì vậy?

Loại sinh vật đó, mặc dù con bọ rệp không biết, là bọ lá chắn.

Sinh vật trước kia là bọ rệp, giờ là con bọ lá chắn hoàn chỉnh, nằm lơ lửng trong nước Lưu giữ đặc sệt màu xanh lá cây. Con bọ di chuyển chậm rãi, như thể kiểm tra bộ dạng mới của mình. Nó lộ vẻ sững sốt khi nhìn đăm đăm ra ngoài thế giới qua màn sương mù xanh lá cây, chờ khoảnh khắc được phóng thích.

"Một con bọ lá chắn hoàn hảo", bà Marcia nói đầy tự hào, giờ cái hũ nứt ra ánh sáng và trầm trồ trước con vật từng là bọ rệp. "Đó là con tốt nhất mà chúng ta làm được. Giỏi lắm tất cả mọi người".

Chẳng mấy chốc nữa, năm mươi bảy hũ nứt đã xếp hàng dọc theo bệ cửa sổ, canh giữ ngôi nhà tranh. Chúng tạo nên một cảnh tượng quái dị, những cư dân màu xanh lá cây rục của hũ bơi lờ đờ trong thứ dịch sền sệt xanh lá cây, ngủ suốt thời gian cho đến khi ai đó vặn nắp hũ ra và giải thoát chúng. Khi Jenna hỏi bà Marcia chuyện gì sẽ xảy ra khi họ mở nắp hũ, bà Marcia bảo với cô bé rằng bọ lá chắn sẽ nhảy ra và bảo vệ cô bé cho đến hơi thở cuối cùng, hoặc cho đến khi ta xoay xở bắt lại nó được và nhốt nó lại hũ, điều mà hiếm khi xảy ra. Bọ lá chắn một khi được thả ra không có ý định dễ bị bắt quay trở lại bất cứ cái hũ nào một lần nữa.

Trong khi dì Zelda và bà Marcia rửa sạch đám nồi niêu xoong chảo, Jenna ngồi bên cánh cửa ra vào, lắng nghe tiếng lách cách trong bếp. Khi trời chạng vạng tối, cô bé nhìn năm mươi bảy

quầng sáng xanh lá cây phản chiếu xuống mặt sàn đá nhợt, và thấy mỗi một quầng sáng nhỏ đó đều chuyển động từ từ, chờ đợi khoảnh khắc tự do.

Chương 25: Những mù phù thủy Wendron

Đến nửa đêm thì tất cả mọi người ở trong ngôi nhà tranh đều đã yên giấc, ngoại trừ bà Marcia. Gió đông lại thổi vào, lần nay mang theo cả tuyết. Dọc các bệ cửa sổ, những Hũ Lưu giữa va vào nhau lạnh canh một cách buồn thảm, và những sinh vật bên trong nhốn nháo chuyển động, hoảng loạn vì bão tuyết đang gào thét bên ngoài.

Bà Marcia đang ngồi bên bàn của dì Zelda với một ngọn nến nhỏ lấp lóe để không đánh thức những kẻ đang ngủ bên lò sưởi. Bà đắm chìm trong cuốn sách của mình, Vô Hiệu hóa Hắc Ám. Ngoài trời, trôi lênh bênh dưới bề mặt của xẻo Mương để tránh tuyết, Boggart đang thức cô độc một mình trong phiên gác đêm khuya.

Cách xa đó, trong cánh rừng, Silas đang thức một mình trong đêm trước lễ hội, giữa trận tuyết rơi vừa đủ dày để lọt xuyên qua những cành cây trơ trụi đan quần vào nhau. Ông đang đứng, hơi run rẩy, dưới một tán cây đu cao, vững chãi, chờ sự xuất hiện của Morwenna Mould. Morwenna Mould và Silas đã quen biết nhau từ hồi xa xưa. Hồi đó Silas là một học trò trẻ, vào một đêm đi chạy việc cho ngài Alther trong cánh rừng, anh chợt nghe tiếng tru kinh hoàng của một bầy chồn gulô. Anh biết điều đó có nghĩa là gì: chúng đã tìm ra được con mồi cho bữa khuya và đang khép chặt vòng vây để giết mồi. Silas thấy tội nghiệp con vật đáng thương. Anh cũng biết rằng bị vây chặt giữa một vòng những con mắt chồn vàng rực thì hãi hùng như thế nào. Việc đó đã từng xảy ra với anh một lần, và anh không bao giờ quên được, mặc dầu nhờ vốn là Pháp Sư, anh đã rất may mắn. Anh đã kịp thực hiện bùa Đông cứng thật nhanh và vội vàng chạy thoát.

Thế nhưng, trong cái đêm chạy việc vặt hôm đó, Silas nghe thấy trong đầu mình một giọng yếu ớt vang lên. Cứu tôi với...

Ngài Alther đã dạy anh phải chú ý đến những điều như vậy, thế nên Silas lần theo tiếng kêu cứu và thấy mình đứng bên ngoài một vòng vây của bọn chồn gulô. Bên tổng là một cô phù thủy trẻ. Bị Đông cứng.

Thoạt tiên, Silas nghĩ cô phù thủy trẻ bị đông cứng là chỉ vì sợ hãi. Cô đứng giữa bầy chồn, mắt mở căng khiếp đảm, tóc rối bù vì đã phải chạy khắp cánh rừng để trốn khỏi bầy chồn và tấm áo chùng đen nặng chịch quần chặt quanh người cô.

Phải mất một lúc Silas mới nhận ra rằng, trong cơn hoảng hốt, cô phù thủy trẻ kia đã Đông cứng chính mình, thay vì Đông cứng bầy chồn, để cho chúng có được bữa tối dễ dàng nhất kể từ buổi tập trận đêm khuya mang tên Hành-động-hay-là-Chết vừa qua của bọn Thiếu Sinh quân. Silas nhìn thấy bầy chồn bắt đầu xông vào giết con mồi. Từ từ và nhẩn nhá, khoái chí tận hưởng viễn cảnh của một bữa tối ngon lành, chúng khép vòng vây quanh cô phù thủy trẻ, càng lúc càng thít chặt hơn bao giờ hết. Silas chờ cho tới khi tất cả lũ chồn lọt vào tầm mắt mình rồi, anh lập tức ếm bùa Đông cứng lên nguyên bầy. Vì không biết rõ cách hóa giải câu thần chú của đám phù thủy, cho nên Silas nhắc hẳn cô phù thủy kia lên, (may mắn cô là một trong những phù thủy Wendron nhỏ và nhẹ cân); và đưa cô tới chỗ an toàn. Sau đó anh đã cùng với cô chờ suốt đêm cho bùa Đông cứng tan đi.

Morwenna Mould không bao giờ quên những gì Silas đã làm cho mình. Kể từ đó trở đi, bất cứ khi nào đánh liều đi vào khu rừng, Silas đều biết là mình luôn có những phù thủy Wendron ở bên cạnh. Và ông cũng biết rằng Morwenna Mould sẽ luôn có mặt để giúp đỡ nếu như ông cần.

Ông chỉ cần đứng chờ bên cạnh cái cây của bà vào lúc nửa đêm. Và sau suốt chừng ấy năm, đó là điều mà lúc này ông đang làm.

"Ồ, tôi tin chắc là đây, vị pháp sư dũng cảm đáng mến của tôi đây mà. Silas Heap, chuyện gì mà anh lại tới đây vào chính đêm nay, đúng vào đêm trước lễ Đông Chí* của tụi tôi thế này?"

(*Midwinter: ngày Đông Chí - vào khoảng 22-23 tháng 12 dương lịch, là ngày lạnh nhất trong năm; và cũng là ngày ngắn nhất, đêm dài nhất trong năm.)

Một giọng nói nhỏ nhẹ, hòa bằng tiếng u u nhè nhẹ của cánh rừng, tựa như tiếng lá xào xạc trên cây, vọng ra từ trong bóng tối.

"Morwenna, phải cô đó không?" Silas hỏi, hơi bối rối, bật đứng dậy và ngó dáo dác xung quanh. "Chắc chắn rồi," Morwenna đáp, hiện ra giữa màn đêm và được vây kín bằng một trận mưa tuyết bất chợt. Chiếc áo chùng bằng lông thú màu đen của bà phủ đầy bông tuyết, cả mái tóc dài đen tuyền của bà cũng thế, được cột chặt trong dải băng buộc đầu bằng da màu xanh lá cây, vốn là trang phục truyền thống của những phù thủy Wendron. Đôi mắt màu xanh da trời của bà rục lóe lên trong màn đêm như mắt của moik phù thủy khác; chúng đã quan sát Silas đứng dưới gốc cây đu mắt một lúc trước khi Morwenna thấy an toàn để xuất hiện.

"Chào Morwenna," Silas nói, đột nhiên thấy ngượng ngùng. "Cô không thay đổi là bao."

Thật ra Morwenna đã thay đổi rất nhiều. Đã có biết bao biến cố xảy ra với bà kể từ lần cuối cùng Silas gặp bà. Ông chắc chắn mình không thể nào nhắc bóng bà và mang ra khỏi bầy chồn gulô được nữa.

"Cả anh cũng không thay đổi gì, Silas Heap. Tôi thấy vẫn mái tóc rối như rơm và đôi mắt xanh lá cây đậm dễ mến ấy. Tôi làm gì cho anh được nào? Tôi đã đợi rất lâu để được đền ơn anh. Phù thủy Wendron vốn không bao giờ quên ơn nghĩa."

Silas cảm thấy sờ sợ. Ông không biết tại sao, nhưng hình như một phần là do Morwenna đang đứng sừng sững ngay sát bên ông. Ông hy vọng việc mình gặp bà là đúng đắn.

"Tôi, à... cô có nhớ thằng con lớn của tôi không, thằng Simon ấy?"

"À, Silas, tôi nhớ anh có một thằng bé tên là Simon. Anh kể cho tôi nghe suốt về nó trong lúc tôi tan băng. Tôi còn nhớ là nó gặp rắc rối với răng lợi gì đấy. Và nó không ngủ được. Bây giờ răng của nó sao rồi?"

"Răng à? Ô, tốt, theo như tôi biết. Giờ nó đã mười tám tuổi rồi, Morwenna. Và cách đây hai đêm nó biến mất trong cánh rừng."

"Chà. Thế là không tốt rồi. Trong cánh rừng bây giờ lại có những vật Ngoại lai. Những vật đó từ lâu dài chui ra. Trước giờ chưa từng thấy những vật đó. Thằng bé mà ở ngoài kia chung với bọn chúng thì thật không hay cho nó rồi. Với pháp sư cũng còn không hay nữa là, Silas Heap ạ," Morwenna đặt bàn tay lên cánh tay của Silas. Ông giật bắn người lên.

Morwenna hạ thấp giọng thành tiếng lào khào.

"Phù thủy chúng tôi cảm ứng rất mạnh, Silas."

Silas chẳng làm gì được hơn là đáp lại bằng một tiếng kêu nho nhỏ. Morwenna quả thực mạnh đến nỗi không áp đảo nổi. Ông đã quên mất rằng một phù thủy Wendron trưởng thành thực sự mạnh mẽ như thế nào.

"Chúng tôi biết một hắc ám khủng khiếp đã lọt vào khu vực đầu não của Lâu đài. Vào ngay

chính Thập pháp Sư.. Có thể nó đã bắt con anh."

"Tôi lại cứ hy vọng rằng cô có trông thấy thằng bé," Silas thất vọng nói.

"Không," Morwenna đáp. "Nhưng tôi sẽ để ý tìm nó. Nếu tìm thấy thì tôi sẽ đưa nó trở về an toàn cho anh, đừng sợ."

"Cảm ơn Morwenna," Silas nói đầy cảm kích.

"Không có chi, Silas, đáng gì so với những gì anh đã làm cho tôi. Tôi rất vui được ở đây để mà giúp anh. Nếu tôi có thể."

"Nếu...nếu cô có tin tức gì, cô có thể tìm chúng tôi ở ngôi nhà cây của bà Galen. Tôi sống ở đó với Sarah và các con trai.."

"Anh có thêm con trai à?"

"Ừm phải. Thêm năm đứa nữa. Tụi tôi có cả bảy bảy thằng con trai, nhưng..."

"Bảy. Trời cho đấy. Một người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy. Pháp thuật thực sự."

"Nó chết rồi."

"Ôi, tôi xin lỗi, Silas. Một mất mát to lớn. Cho tất cả chúng ta. Không thì bây giờ chúng ta đã có thể dùng nó được rồi."

"Phải."

"Bây giờ tôi phải đi đây, Silas. Tôi sẽ đặt ngôi nhà cây và tất cả những người sống trong đó dưới sự bảo vệ của mình, bởi vì có lẽ đáng phải làm thế trước khi bọn Hắc ám xâm nhập. Và ngày mai, tất cả mọi người trong ngôi nhà cây sẽ được mời tham gia bữa tiệc Đông chí của chúng tôi."

Silas xúc động:

"Cảm ơn, Morwenna. Cô thật tử tế."

"Hẹn gặp lại, Silas. Chúc anh một lễ Đông chí tung bừng và xôm tụ vào ngày mai."

Nói xong, bà phù thủy xứ Wendron biến mất vào cánh rừng, để lại Silas đứng một mình dưới gốc cây đu cao lớn.

"Tạm biệt, Morwenna," ông thầm thì trong bóng tối và quấy quả đi ra ngoài trời tuyết, trở lại ngôi nhà cây, nơi Sarah và cụ bà Galen đang chờ tin.

Đến sáng hôm sau, Silas quả quyết rằng Morwenna đã nói đúng. Simon đã bị bắt vào Lâu đài. Có điều gì đó mách bảo ông rằng Simon đang ở đó.

Nhưng Sarah không tin.

"Em không biết tại sao anh lại chú ý quá nhiều đến bà phù thủy đó, Silas. Đâu phải cái gì bà ấy cugn biết đâu. Nhớ mà Simon còn ở trong cánh rừng còn anh rốt cuộc lại bị bắt đi; khi đó thì sao nào?"

Nhưng Silas vẫn không lay chuyển. Ông ếm bùa Thay chiếc áo thụng của mình bằng áp chên ngắn, màu xám, có mũ trùm đầu dân thợ thuyền, tạm biệt Sarah và các con rồi leo xuống khỏi ngôi nhà cây. Mùi thức ăn từ tiệc Đông chí của những mũ phù thủy Wendron suýt chút nữa thì thuyết phục Silas ở lại, nhưng ông kiên quyết lên đường tìm kiếm Simon.

"Silas!" Bà Sally gọi với theo khi ông xuống đến mặt đất. "Chụp lấy!"

Bà thấy tấm bùa Hộ vệ mà bà Marcia đã đưa bà cho Silas.

Silas chụp lấy, "Cảm ơn, chị Sally."

Sarah nhìn theo Silas kéo chiếc mũ trùm sụp xuống mắt và đang bắt đầu băng qua cánh rừng tiến về phía Lâu đài, không ngoái đầu lại để nói những lời tạm biệt:

"Đừng lo. Anh sẽ trở về ngay. Cùng với Simon."
Nhưng bà vẫn lo lắng.
Còn ông đã không trở về.

Chương 26: Lễ Đông chí

Lễ Đông chí

"Không, cảm ơn, cụ Galen. Con sẽ không tới dự tiệc Đông chí của mấy cụ phù thủy đó đâu. Pháp sư chúng con không ăn mừng lễ đó." Sarah nói với cụ bà Galen sau khi Silas đi khỏi vào sáng hôm đó.

"Ồ, còn ta thì ta sẽ đi," cụ bà Galen bảo. "Và ta nghĩ tất cả chúng ta nên đi. Con không được khước từ lời mời của một cụ phù thủy Wendron dễ dàng như vậy, Sarah. Được mời là một vinh dự. Thật tình, ta không thể tưởng tượng được Silas xoay sở cách nào mà tất cả chúng ta lại được mời đấy."

"Hừm," là lời đáp duy nhất của Sarah.

Nhưng khi chiều gần tàn thì mùi thịt chồn nướng thơm phưng phức bay khắp cánh rừng, xộc lên ngôi nhà cây, khiến cho bọn con trai đứng ngồi không yên. Cụ bà Galen chỉ ăn toàn rau xanh, rễ cây với các loại hạt, toàn là những thứ mà như Erik phát biểu oang oang sau bữa ăn đầu tiên của họ với cụ bà Galen, chính xác là những thứ ở nhà chúng vẫn cho thỏ ăn.

Khi cụ bà Galen mở cánh cửa sập của ngôi nhà cây, tuyết đang rơi dày. Dùng một hệ thống ròng rọc thông minh tự sáng chế, cụ thả chiếc thang gỗ dài xuống, tựa vào tấm mền tuyết giờ đây đã phủ đầy mặt đất. Ngôi nhà cây được dựng trên một cụm chạc cây bắt ngang qua ba cây sồi cổ thụ. Ngôi nhà là một phần của những cây sồi kể từ khi chúng đạt chiều cao hết cỡ từ hàng mấy trăm năm trước. Suốt bao nhiêu năm, từ cụm chạc cây ấy mọc lên một lô những túp lều lộn xộn. Nhưng cây thường xuân và dây leo quấn vào nhau, bao phủ lấy chúng, chẳng chịt đến nỗi đứng dưới nền rừng, không ai có thể nhìn thấy những túp lều đó.

Sam, Edd và Erik, và Jo-Jo ở chung trong một cái lều khác tít trên ngọn cây sồi giữa và có dây thừng riêng để tụt xuống cánh rừng. Trong khi bọn con trai giành giật coi đĩa nào đu xuống đất, thì cụ bà Galen, Sarah và bà Sally từ tốn leo xuống bằng cái thang chính.

Cụ bà Galen ăn diện chỉnh tề cho tiệc Đông chí. Cụ đã từng được mời một lần cách đây nhiều năm sau khi cụ chữa khỏi bệnh cho một đứa con của một phù thủy, và cụ biết đó là một sự kiện đặc biệt. Cụ bà Galen là một phụ nữ nhỏ nhắn, ít nhiều mang vẻ phong trần sau bao nhiêu năm sống ngoài trời giữa cánh rừng. Cụ có mái tóc đỏ lồng ngồng, đôi mắt nâu biết cười và bình thường cụ hay mặc áo chên ngắn đơn giản màu xanh lá, quần xà cạp và khoác áo khoác. Nhưng hôm nay cụ mặc chiếc váy lễ Đông chí của mình.

"Úi trời ơi, cụ Galen à, cụ bày vẽ quá đấy," Sarah thốt lên, có vẻ hơi bất mãn. "Con chưa thấy cái váy đó bao giờ. Cái váy đó thật là... cũng ra gì đấy."

Cụ bà Galen ít khi đi ra ngoài, nhưng mỗi khi có dịp đi là cụ ăn mặc ra trò. Váy của cụ như thể được làm từ hàng trăm chiếc lá màu sắc sặc sỡ kết lại với nhau và được cột lại ở thắt lưng bằng một chiếc khăn màu xanh lá cây đậm.

"Ôi cảm ơn," cụ bà Galen nói. "Ta tự may lấy đấy."

"Con cũng nghĩ vậy." Sarah bảo.

Bà Sally Mullin đẩy cái thang thụt trở lại ô cửa sập, và đoàn người lên đường, băng qua cánh rừng, đi theo cái mùi thịt chồn nướng thơm lừng.

Cụ bà Galen dẫn họ đi theo những lối mòn trong cánh rừng, phủ đầy tuyết mới rơi và chỉ chút những dấu chân thú đủ mọi hình thù và kích cỡ. Sau một hồi lê bước thật lâu qua mê cung những lối với ngõ, những hào với rãnh, họ tới cái nơi đã từng là mỏ khai thác đá phiến để xây

dụng Lâu đài. Ngày nay, đó là nơi diễn ra những lễ hội của đám phù thủy Wendron. Ba mươi chín mũ phù thủy, tất cả đều mặc áo thụng Đông chí đỏ rực, vây quanh một đồng lửa đang cháy phừng phực ở ngay chính giữa mỏ đá. Mặt đất vương *** đầy các loại rau mới cắt. Tuyết rơi nhẹ phủ đầy khắp xung quanh, một số lớn tuyết bị tan ra và kêu xèo xèo dưới sức nóng của đồng lửa. Không khí dậy mùi đồ ăn tẩm gia vị: thịt xiên quay, thịt chồn nướng, thịt thỏ hầm trong những cái vạc sôi sùng sục, thịt sóc nướng trên những vỉ lò chìm dưới đất. Một chiếc bàn dài chất ngồn ngộn đủ mọi loại thức ăn ngọt và gia vị. Những mũ phù thủy Wendron đã trao đổi hàng hóa với cánh lái buôn phương Bắc để có được những món đó và để dành cho dịp này- cái ngày quan trọng nhất trong năm. Đôi mắt bọn con trai tròn xoe kinh ngạc. Chúng chưa bao giờ trông thấy nhiều đồ ăn ở cùng một chỗ đến thế trong đời. Ngay cả Sarah cũng phải thừa nhận với bản thân rằng quang cảnh thật là ấn tượng. Morwenna Mould phát hiện ra họ đứng lảng vảng ở lối vào mỏ đá. Bà túm chiếc áo thụng đỏ lông thú của mình lên và ủa ra đón họ.

"Chào cả nhà. Mời chung vui với chúng tôi."

Những mũ phù thủy đang túm tụm liền dạt ra một cách kính cẩn để cho Morwenna Mould, Mẹ Phù thủy, hộ tống những vị khác có vẻ e sợ tới những chỗ tốt nhất bên đồng lửa.

"Rất vui mừng là cuối cùng cũng được gặp cô, Sarah." Morwenna mỉm cười. "Tôi cảm thấy như thể đã biết cô rồi vậy. Silas kể cho tôi nghe rất nhiều về cô vào cái đêm anh ấy cứu sống tôi."

"Anh ấy cứu bà à?" Sarah hỏi.

"Ồ, phải. Anh ấy nói về cô và đứa nhỏ suốt đêm dài."

"Thật à?"

Morwenna choàng cánh tay qua vai Sarah:

"Tất cả chúng tôi đều đang tìm kiếm con trai cô. Tôi đảm bảo là cuối cùng rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Và với ba đứa kia giờ đang ở xa cô, tất cả bọn chúng cũng sẽ ổn cả thôi."

"Ba đứa khác của tôi?" Sarah hỏi.

"Ba đứa khác của cô."

Sarah vội vàng đếm lại con. Đôi khi ngay cả bà cũng không nhớ là có bao nhiêu đứa nữa.

"Hai," bà nói "Hai đứa chứ."

Tiệc Đông chí tiếp diễn đến tận nửa đêm, và sau khi nốc rất nhiều bia ủ của những mũ phù thủy, Sarah hoàn toàn quên băng mối lo lắng về Simon với Silas. Rủi thay, tất cả nỗi lo đó lại trở về với bà vào sáng hôm sau, cùng với một cơn nhức đầu như búa bổ.

Lễ Đông chí của Silas lại uể oải hơn nhiều. Ông men theo lối bờ sông dọc bìa rừng, sau đó đi quanh những bức tường Lâu đài. Dưới từng đợt mưa tuyết lạnh buốt thổi bạt cả người, ông hướng đến Cổng Bắc. Ông muốn về lại lãnh địa quen thuộc trước đã rồi mới quyết định xem phải làm gì tiếp theo. Silas kéo chiếc mũ trùm màu xám sụp xuống che đôi mắt pháp sư xanh lá cây của mình, hít sâu một hơi và băng qua cây cầu phủ đầy tuyết, bắc qua hào nước, dẫn tới cổng Bắc.

Lão Gringe đang gác trong chòi canh, và lão đang bực tức. Có việc không vui xảy ra trong gia đình Gringe vào đúng lúc đó, và suốt buổi sang lão Gringe cứ bận nghĩ ngợi đến những vấn đề nội bộ gia đình mình.

"Ồi cha này," lão Gringe lầu bầu, giậm chân bành bịch trong tuyết lạnh, "Lẹ lẹ lên. Trễ buổi dọn vệ sinh đường phố cường bức rồi."

Silas hối hả đi qua.

"Không được lẹ thế!" Lão Gringe sửa. "Phải nộp bốn xu đã."

Silas lục lọi trong túi áo và móc ra một đồng bốn xu dính nhớp nháp bánh anh đào và củ cải vàng của dì Zelda mà ông đã nhét vào túi để khỏi phải ăn. Lão Gringe cầm lấy đồng tiền và ngửi nó một cách nghi ngờ. đoạn lão chùi đồng xu và áo chần da của mình và đặt nó riêng qua một bên. Mục Gringe có một nhiệm vụ là rửa sạch những đồng tiền dính lớp nhớp vào mỗi buổi tối, vì vậy lão thả đồng tiền vào cái đồng dành riêng cho mục và để cho Silas qua.

"Ê, chẳng lẽ ta lại không biết nhà anh từ đâu tới sao?" Lão Gringe hỏi to khi Silas vù qua.

Silas lắc đầu.

"Morris vũ công hả"

Silas lắc đầu lần nữa và cứ bước tiếp.

"Lute thầy giáo?"

"Không!" Silas lĩnh vào bóng tối và biến mất vào một ngõ hẻm.

"Ta biết hắn rồi," lão Gringe lẩm bẩm một mình. "Và hắn chẳng phải thợ thuyền gì. Mắt xanh lá cây sáng rực giống cặp sâu bướm trong xô than kiểu đó..." Lão Gringe nghĩ ngợi một hồi. "Đó là Silas Heap! Hắn điên rồi nên mới tới đây. Ta sẽ tìm ra hắn ngay thôi."

Chẳng phải đợi lâu, lão Gringe đã tìm thấy một tên lính bảo hộ đi ngang qua, và cũng chẳng phải đợi lâu, vị Bảo hộ Toàn quyền đã biết tin Silas trở về Lâu đài. Nhưng dù có cố lòng sức đến thế nào lão cũng không tìm ra Silas. Hộ vệ của bà Marcia đang phát huy tác dụng.

Trong khi đó, Silas mải miết đi thật nhanh qua khu Mở Rộng cũ kỹ, lòng đầy biết ơn vì đã thoát khỏi cả lão Gringe lẫn tuyết. Ông biết mình đang đi đâu; ông không chắc tại sao, nhưng ông muốn thấy lại căn nhà cũ của mình một lần nữa. Silas len lỏi đi qua những hành lang quen thuộc tối om. Ông hài lòng với cách cải trang của mình, bởi vì không ai thêm chú ý tới một tên thợ hèn mọn, thế nhưng Silas không ngờ là họ lại ít tôn trọng ông đến thế. Không ai dừng lại cho ông đi qua. Người ta xô đẩy, chen lấn ông, sập cửa ngay trước mũi ông, và hai lần ông bị mắng tát rằng cái thân ông phải đi quét dọn đường phố mới đúng. Có lẽ, Silas nghĩ bụng, xét cho cùng, là một Pháp sư Thường đẳng quả cũng không đến nỗi tệ.

Cánh cửa phòng gia đình Heap để mở bung một cách thô lương. Hình như nó không nhận ra Silas khi ông rón rén đi vào căn phòng mà ông đã sống suốt hai mươi lăm năm qua. Silas ngồi xuống chiếc ghế tự đóng mà ông vẫn yêu thích nhất và buồn bã quan sát căn phòng, đắm chìm trong suy nghĩ. Trông căn phòng nhỏ bé đến kỳ lạ vì vắng bóng bọn trẻ, vắng tiếng ồn ào và vắng sự chỉ huy của Sarah ngày này sang tháng nọ. Căn phòng cũng bắn thủ một cách đáng ngại, đó là Silas vốn đã không bao giờ để ý đến chuyện dơ chỗ này, lấm chỗ kia.

"Chúng sống trong bãi rác hay sao ấy? Cái bọn pháp sư dơ bẩn. Chẳng thời gian đâu mà đi hầu bọn nó."

Một giọng thô lỗ vang lên. Silas quay lại, thấy một người đàn ông lực lưỡng đang đứng ngay ngưỡng cửa. Đằng sau gã, Silas thấy một chiếc xe thồ bằng gỗ to kềnh càng đậu ngoài hành lang.

"Không ngờ họ cũng phải thêm người tới phụ, Tử tế đấy. Mình tôi chắc phải mất toi nguyên ngày. Rồi, xe thồ để ngoài đó. Tất cả tổng hết ra bãi rác. Sách Pháp thuật thì đốt hết. Hiểu chưa?"

"Cái gì?"

"Trời. Họ gửi tới cho tôi một ông khùng rồi. Đồ đạc. Xe thồ. Rác rưởi. Chứ có phải thuật giả kim

đầu chó. Nào đưa cái đồng hồ ông đang thượng lên ấy đây rồi bắt tay làm thôi nào." Silas đứng lên khỏi ghế như trong một giấc mơ và trao nó cho người đàn ông dọn vệ sinh. Gã cầm lấy và quăng nó vào xe thồ. Chiếc ghế vỡ tan tành và nằm ngổn ngang dưới đáy thùng xe. Chẳng mấy chốc nó đã bị chèn dưới một đồng hồ khổng lồ những cửa cái ky cóp suốt đời của gia đình Heap và chiếc xe thồ tràn ứ cả ra ngoài.

"Xong rồi," gã dọn nhà nói. "Tôi sẽ đem mớ này tổng ra bãi rác trước khi bãi rác đóng cửa, trong lúc đó ông đem sách Pháp thuật chất ra ngoài đi. Ngày mai lính cứu hỏa sẽ đến thu gom luôn một lần."

Gã trao cho Silas một cái chổi lớn.

"Ông quét sạch hết cái đám lông chó gớm guốc đó đi và, sau đó có thể về nhà. Trông ông coi bộ mệt mỏi. Không quen làm việc nặng, hả!"

Gã đàn ông dọn dẹp cười khùng khục và đấm bụp vào lưng Silas theo ý thân thiện. Silas bật ho và mím một nụ cười thiếu nảo.

"Đừng quên đồng sách Pháp thuật," là lời khuyên tạm biệt của gã đàn ông trong lúc đẩy chiếc xe thồ lảo đảo xuống hành lang trên đường ra Bãi rác Bờ sông Thơ mộng.

Trong ánh sáng chập choạng, Silas quét sạch bụi bặm, lông chó và rác rến trị giá hai mươi lăm năm thành một đồng gọn ghẽ. Xong, ông nhìn chăm chăm một cách tiếc rẻ đồng sách Pháp thuật của mình.

"Nếu anh muốn, để ta giúp anh một tay." Giọng ngài Alther vang lên kể bên ông. Con ma vòng tay quanh vai Silas.

"Ồ chào ngài Alther," Silas nói buồn bã. "Một ngày thật tồi tệ."

"Ừ, chẳng tốt đẹp gì. Ta rất tiếc, Silas."

"Tất cả...mất rồi," Silas lẩm bẩm, "và giờ thì cả sách nữa. Chúng tôi có nhiều cuốn tốt lắm. Rất nhiều bùa hiểm...Tất cả sẽ bị quăng vào lửa."

"Không nhất thiết thế," ngài Alther bảo. "Chúng vừa vận phòng ngủ trên mái của anh mà. Nếu muốn, để ta giúp anh ếm bùa Di chuyển."

Silas tươi tỉnh lên một chút.

"Chỉ cần nhắc tôi cách làm thôi là tôi tự làm được, ngài Alther à. Tôi chắc chắn mình làm được mà."

Cú Di chuyển của Silas diễn ra suôn sẻ. Sách xếp chồng lên nhau gọn ghẽ, cửa sập bật mở, và từng quyển sách một chui qua cửa, chất chặt trong phòng ngủ cũ của Sarah và Silas. Có một hai cuốn trong đám sách phản kháng, cắm đầu bay ra cửa, và nửa đường phải đáp xuống hành lang trước khi Silas kịp ếm bùa Gọi chúng quay lại. Kết thúc câu thần chú, tất cả đám sách Pháp thuật đều đã nằm an toàn trên gác mái và Silas thậm chí còn ếm bùa Cải trang cửa sập. Bây giờ thì không ai có thể đoán được hồi trước đó là cái gì nữa.

Và thế là Silas bước ra khỏi căn phòng trống lốc, dội âm vang vang của mình lần cuối và đi dọc theo Hành lang 223. Ngài Alther trôi bập bênh bên cạnh.

"Tới ngồi nghỉ với bọn ta một lát," ngài Alther mời, "dưới Hốc Tường."

"Ở đâu ạ?"

"Ta cũng mới khám phá ra gần đây thôi. Một vị trong đám Cổ Nhân chỉ cho ta. Đó là một quán rượu cũ ở bên trong những bức tường Lâu đài. Đã bị xây bít lại từ nhiều năm trước vì có một Nữ hoàng đã không ủng hộ việc uống bia. Có lẽ anh chỉ việc đi bộ dọc theo mấy bức tường Lâu đài...Ừa mà ai lại chẳng đi như thế nhỉ?...Ma có thể lọt vào được, nên chỗ đó đông ken. Bầu

không khí thì tuyệt vời... có thể nâng cốc chúng mừng anh."

"Tôi cũng chẳng biết có muốn vô đó không nữa, ngài Alther à, nhưng dù sao cũng cảm ơn ngài. Đó có phải là chỗ có bà xơ bị xây bít bằng gạch lại không?"

"Ồ, bà ấy, vui tuyệt, xơ Bernadette ấy. Mê bia vại. Cuộc đời và linh hồn của tiệc tùng. Đúng là thế. Nhân tiện, ta có chút tin tức về Simon mà ta nghĩ là anh nên nghe"

"Simon! Nó có sao không? Nó đang ở đâu?" Silas hỏi dồn.

"Nó ở đây, Silas. Trong Lâu đài. Tới Hốc Tường đi đã. Ở đó có người anh cần phải nói chuyện đấy."

Quán rượu Hốc Tường huyền ảo ồn ào.

Ngài Alther dẫn Silas tới một đồng đá xiêu vẹo như chực đổ chất tựa và bức tường Lâu đài gần cổng Bắc. Ngài chỉ cho ông thấy một lỗ hổng nhỏ trong tường bị che khuất đằng sau đồng xà bần, và Silas loay hoay tưởng chừng như không thể chui qua lọt. Lọt được vào rồi, ông nhận ra mình đang ở trong một thế giới khác.

Hốc Tường là một quán rượu cổ được xây bên trong bức tường rộng dày của Lâu đài. Khi bà Marcia đi đường tắt tới khu Bờ Bắc cách đây vài ngày, một phần cuộc hành trình của bà là đi trên nóc quán rượu, nhưng bà đã không hề nhận ra đám đông gồm đủ hạng ma đang nói cười bất tận suốt bao năm ngay bên dưới chân mình.

Silas phải mất mấy phút để mắt điều chỉnh từ ánh sáng chói chang của tuyết sang ánh đèn dầu tù mù lập lờ dọc theo những bức tường. Nhưng khi đã quen rồi, ông dần dần nhận thấy một bộ sưu tập ma kì dị nhất. Họ tụ tập quanh những chiếc bàn bộ ngựa dài, đứng túm tụm thành từng nhóm nhỏ bên cạnh lò sưởi ma hoặc ngồi lẻ loi trầm ngâm ở một góc im ắng. Có cả một đoàn quân Pháp sư Tối thượng hùng hậu góp mặt, những chiếc áo chùng áo thụng đỏ tía của họ mang đủ mọi kiểu dáng khác nhau, những chú tiểu đồng trong những bộ quần áo người hầu lố lăng, những phụ nữ choàng khăn, những Nữ hoàng trẻ trong váy lụa quyền quý và những Nữ hoàng già trong trang phục màu đen... tất cả đều đang vui thú đàn đúm với nhau.

Ngài Alther dẫn Silas băng qua đám đông, Silas cố hết sức để không bước xuyên qua bất cứ ai trong số họ, nhưng có một, hai lần ông cảm thấy có một luồng gió lạnh toát khi đi sượt ngang một con ma. Dường như không ai bận tâm tới họ - một số người gật đầu thân thiện với ông và những người khác mãi chuyện trò bất tận nên không để ý - và Silas có ấn tượng là bất cứ người bạn nào của ngài Alther cũng là một vị khách được chào đón nồng nhiệt ở Hốc Tường.

Con ma chủ quán rượu đã từ rất lâu rồi không còn lảng vảng bên những thùng bia nữa, bởi vì tất cả các con ma đều đang nâng niu đúng cái vại bia mà họ được trao khi đến quán lần đầu tiên, và một số cốc vại đã kéo dài được mấy trăm năm. Ngài Alther cất tiếng chào ông chủ quán, đang say sưa tán gẫu với ba vị Pháp sư Tối thượng và một kẻ lang thang, kẻ này cách đây lâu rồi đã ngủ gật dưới gầm một trong những chiếc bàn và không bao giờ tỉnh dậy nữa. Sau đó ngài dẫn Silas tới một góc yên lặng hơn, ở đó một hình hài phốp pháp trong bộ quần áo nữ tu đang ngồi đợi họ.

"Vui long cho ta giới thiệu xơ Bernadette," ngài Alther nói. "Xơ Bernadette, đây là Silas Heap - người mà tôi đã kể cho xơ nghe. Anh ta là cha của cậu bé."

Mặc cho nụ cười rạng rỡ của xơ Bernadette, Silas vẫn linh cảm có một điềm gở gì đó.

Bà xơ mặt tròn xoe hướng đôi mắt long lanh về phía Silas và nói bằng giọng nhỏ nhẹ, du dương:

"Ra trò đấy, thằng con anh ấy, đúng không? Cậu ấy biết mình muốn gì, và không sợ phải xông pha để đạt được điều đó."

"Vâng tôi cũng nghĩ vậy. Chắc là nó muốn trở thành một pháp sư, tôi biết. Nó muốn là một học trò, nhưng dĩ nhiên với tình hình bây giờ thì..."

"À, làm một pháp sư trẻ và đầy hứa hẹn lúc này thì không hợp thời là chắc rồi," vị nữ tu đồng ý. "Nhưng đó không phải là lý do để cậu ấy trở lại Lâu đài, anh biết đấy."

"Vậy là nó trở lại rồi. Ồ, thật may. Tôi nghĩ nó bị bắt chớ. Hoặ... bị giết."

Ngài Alther đặt tay lên vai Silas.

"Rủi quá, Silas à, thằng nhỏ bị bắt hồi hôm qua. Xơ Bernadette có mặt ở đó. Bà ấy sẽ kể cho anh nghe."

Silas đưa hai tay ôm lấy đầu và bắt đầu rên rỉ.

"Sao lại bị bắt?" Ông hỏi. "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Từ từ nào," bà xơ nói. "Hình như là cậu Simon trẻ tuổi ấy có một cô bạn gái."

"Vậy à?"

"Phải, đúng vậy. Lucy Gringe là tên cô bé."

"Không phải con gái của lão Gringe gác cổng đấy chứ? Ôi, dừng!"

"Tôi chắc chắn cô bé ấy là một cô gái ngoan, Silas à" xơ Bernadette phản đối.

"Hừm, tôi hy vọng nó không có gì giống với cha nó, đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Lucy Gringe. Ồi trời ơi."

"Thôi nào, Silas, xem ra Simon trốn trở lại Lâu đài là vì một lý do thúc bách. Cậu ta và Lucy đã bí mật hẹn nhau ở nhà nguyện. Để làm đám cưới. Thật lãng mạn," bà xơ mỉm cười mơ màng. "Cưới nhau? Tôi không tin. Tôi mà sui gia với lão Gringe quái đản ấy à!" Silas trông còn trắng bệch hơn cả một số người trong quán rượu.

"Không, Silas, ông chưa có sui gia đâu," xơ Bernadette nói về bài bác. "Bởi vì rủi thay, chàng Simon và nàng Lucy chưa cưới nhau được."

"Sao lại rủi thay?"

"Lão Gringe phát hiện ra và tâu với bọn lính bảo bộ. Lão chẳng muốn con gái mình lấy một gã Heap, cũng chẳng thua gì anh không muốn Simon cưới con gái lão Gringe đâu. Bọn lính canh lao tới nhà nguyện, tổng cô thiếu nữ mất trí về nhà và giải Simon đi."

"Chúng đem nó đi đâu?" Silas lặng lẽ hỏi.

"Ồ, coi, Silas," xơ Bernadette nói bằng giọng êm ái "chính tôi đã ở trong nhà nguyện đó để dự lễ cưới đó. Tôi thích lễ cưới mà. Và tên lính canh lôi Simon đi xuyên hắc qua tôi, và vì vậy tôi biết hắc đang nghĩ gì vào ngay lúc đó. Lúc đó hắc đang tính đem con trai anh tới Tòa án. Tôi gặp đích thân Bảo hộ Toàn quyền. Tôi rất tiếc phải nói điều đó với anh, Silas à."

Bà xơ đặt bàn tay ma của mình lên cánh tay Silas. Cái chạm tay của bà tuy có ấm, nhưng chẳng an ủi Silas được bao nhiêu.

Đó là cái tin mà Silas sợ nhất. Simon nằm trong tay Bảo hộ Toàn quyền - làm thế nào ông có thể báo cái tin khủng khiếp này cho Sarah đây? Còn lại nguyên ngày, Silas ở trong Hốc Tường, chờ đợi, trong khi ngài Alther phái thật nhiều ma tới Tòa án để tìm kiếm Simon và tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra với cậu ta.

Không ai có may mắn mang được tin gì về cả. Cứ như thể Simon đã biến mất vậy

Chap 27: Chuyển đi của chuột Stanley

Vào ngày lễ Đông chí, Stanley bị vợ đánh thức dậy.

Chú chuột có một thông điệp khẩn từ Sở Bưu Chuột.

"Em không biết tại sao họ lại không thể để cho anh nghỉ ít nhất là ngày hôm nay cơ chứ," vợ nó cần nhần. "Anh chỉ toàn công việc với công việc; công việc mãi thôi, Stanley ạ. Chúng ta cần một kỳ nghỉ."

"Dawnie thân yêu," Stanley kiên nhẫn nói. "nếu anh không làm việc thì chúng ta sẽ không có kỳ nghỉ nào cả. Đơn giản vô cùng. Họ có nò cần anh để làm gì không?"

"Không hỏi," Dawnie nhún vai gắt gỏng. "Em nghĩ lại là bọn pháp sư thổ tả ấy nữa."

"Họ không đến nổi tệ như vậy đâu. Kể cả Pháp sư Tối...úi"

"Thì ra, anh đã đến đó phải không?"

"Không."

"Đúng mà. Anh không thể giấu nổi em cái gì đâu, cho dù anh có là Chuột Tin mật hay không. Hừm, để em cho anh một lời khuyên này nhé, Stanley."

"Chỉ một thôi?"

"Đừng có dính dáng đến bọn pháp sư, Stanley. Bọn họ là rắc rối lắm. Tin em đi, em biết mà. Cái người anh vừa gặp, cái bà Marcia ấy, anh có biết bà ta đã làm gì không? Bà ta đã ăn cắp đứa con gái duy nhất của một gia đình pháp sư nghèo rồi đem nó chạy trốn. Không ai biết tại sao. Và bây giờ những người còn lại của gia đình ấy... họ của họ là gì nhỉ? Ồ, đúng rồi, Heap...phải. Tất cả bọn họ đã lên đường để tìm kiếm con bé. Dĩ nhiên, sau chuyện ấy cũng có một điều hay là chúng ta có một Pháp sư Tối thượng mới, dễ mến, nhưng có trời mới biết, chắc ông ấy phải lo dọn đồng rác mà mụ kia để lại cho ông ấy hay sao mà suốt một thời gian chẳng thấy mặt mũi ông ấy đâu cả. Còn chuyện đám chuột vô gia cư tội nghiệp nữa, chẳng kinh khủng sao?"

"Chuột vô gia cư nào?" Stanley hỏi, giọng mệt mỏi, nôn nóng chỉ muốn đi ngay tới Sở Bưu Chuột để xem công tác kế tiếp của mình là gì.

"Tất cả đám chuột từ cái quán của bà Sally Mullin đó. Anh có biết cái đêm chúng ta có Pháp sư Tối thượng mới không? Ồ, Sally Mullin bỏ quên một ít bánh lúa mạch nướng kinh tởm ở trong lò quá lâu và làm cháy sạch chỗ ấy rồi. Ở đó bây giờ có ba mươi gia đình chuột không nhà cửa. Thật khủng khiếp trong thời tiết như thế này?"

"Phải, khủng khiếp. Ừm, anh phải đi đây. Gặp lại em khi trở về nhé."

Rồi Stanley quày quả đi tới Sở Bưu Chuột.

Sở Bưu Chuột nằm chót vót trên đỉnh tháp canh cổng Đông. Stanley đi lối tắt, chạy dọc theo bờ tường Lâu đài, qua quán rượu Hốc Tường, mà ngay cả Stanley cũng không biết là có nó trên đồi. Thoắt cái con chuột đã đến tháp canh, chạy ngược lên. Loáng một cái nó đã lộ đầu ra trên đỉnh ống máng, nhảy lên lan can và gõ cửa một cái chòi nhỏ, có ghi những chữ sau:

SỞ BƯU CHUỘT CHỈ DÀNH CHO CHUỘT ĐƯA TIN

VĂN PHÒNG KHÁCH HÀNG Ở TẦNG TRỆT GẦN DÂY THÙNG RÁC

"Vào đi!" Một giọng nói mà Stanley không nhận ra được vang lên. Stanley kiễng chân bước vào. Nó không thích cái giọng ấy chút nào.

Stanley cũng không quan tâm lắm đến diện mạo của con chuột sở hữu cái giọng nói kia. Một con chuột đen to xù, lạ hoắc ngồi đằng sau bàn nhận tin. Cái đuôi hồng dài của hắn quặp lấy mặt bàn và quật lách tách về nôn nóng trong lúc Stanley bước vào gặp sếp mới của mình.

"Anh là Chuột Tin mật tôi cho gọi tới đây hả?" Con chuột đen rống lên.

"Thưa phải," Stanley đáp, hơi lúng túng.

"Phải, thưa ngài chớ," con chuột đen sửa lưng Stanley.

"Ồ," Stanley nói, lùi lại.

"Ồ, thưa ngài chớ" con chuột đen lại chỉnh sửa. "Nào, chuột 101..."

"Chuột 101?"

"Chuột 101, thưa ngài. Tôi yêu cầu có chút tôn trọng ở đây, Chuột 101, và tôi muốn là phải đạt được điều đó. Chúng ta bắt đầu bằng những con số. Mỗi Chuột Đưa tin sẽ chỉ được gọi bằng một con số. Ở chỗ tôi, một chuột có đánh số là chuột có năng lực."

"Ông từ đâu tới ạ?" Stanley đánh bạo hỏi.

"Thưa ngài chớ. Thôi bỏ," con chuột đen rống lên, "Nào, tôi có một công vụ cho anh đây, Chuột 101."

Con chuột đen vớt ra một tờ giấy từ trong giỏ rác mà nó vừa kéo lên bằng tời từ phòng Khách hàng tầng dưới. Đó là một công lệnh, và Stanley để ý thấy nó được viết trên tờ giấy có in dấu hiệu Cung điện của Bảo hộ Toàn quyền ở đầu trang. Tờ công lệnh được đích thân Bảo hộ Toàn quyền kí.

Nhưng vì lý do nào đó Stanley không hiểu nổi, nội dung thông điệp thật sự mà nó sẽ gửi đi lại không phải từ Bảo hộ Toàn quyền, mà là từ Silas Heap. Và nó được chuyển đến cho bà Marcia Overstrand/

"Trời đất," Stanley thốt lên, tim tụt chùng xuống. Lại một cuộc hành trình nữa bằng qua Đầm Cỏ Thô, lần tránh con Trăn Đầm lầy gớm ghiếc kia chẳng phải là điều lâu nay nó vẫn trông đợi.

"Trời đất, thưa ngài chớ" con chuột đen chỉnh lại. "Chấp nhận công vụ này không phải là chuyện tùy ý muốn hay không," nó gào lên. "Và một điều cuối cùng, Chuột 101, cấp Mật đã bị rút lại."

"Cái gì? Ông không thể làm thế!"

"Ngài chớ. Ngài không thể làm thế, thưa ngài. Làm được chứ. Thật ra tôi đã làm rồi," con chuột đen cho pháp được một nụ cười tự mãn trôi qua bộ ria của nó.

"Nhưng tôi đã vượt qua tất cả mọi kì thi, và tôi đã có chứng chỉ Tối Tuyệt mật. Và tôi đạt thủ khoa..."

"Và tôi đạt thủ khoa, thưa ngài. Quá tệ. Chúc vụ Tuyệt mật bị thu hồi. Chấm hết. Đi."

"Nhưng mà...nhưng..." Stanley lắp bắp.

"Cút đi," con chuột đen quát, cái đuôi của nó vung lên giận dữ.

Stanley chuồn khỏi.

Ở dưới nhà, Stanley ghé vào làm thủ tịch giấy tờ ở phòng Khách hàng như thường lệ. Chuột Văn phòng xem xét kĩ lưỡng tờ thông điệp và chọc một ngón tay ngắn lùn cùn vào tên của bà Marcia.

"Biết tìm bà ta ở đâu không?" Con chuột này chất vấn.

"Dĩ nhiên biết," Stanley đáp.

"Tốt. Nghe được đó." Con chuột nói.

"Quái dị thật," Stanley lẩm bẩm một mình. Nó không thích đội ngũ nhân viên mới của Sở Bưu Chuột, và nó tự hỏi chuyện gì xảy ra với những chú chuột cũ để mền đã từng diễu hành nơi đây. Đó là một chuyến đi dài và cực kỳ nguy hiểm mà Stanley thực hiện vào ngày lễ Đông chí.

Đầu tiên, nó quá giang một chiếc xà lan nhỏ chở gỗ xuôi tới bến cảng. Rồi làm sao cho Stanley,

viên thuyền trưởng chủ trương bỏ đói con mèo của tàu thật gầy và xơ xác, và con mèo xơ xác thật. Suốt hành trình Stanley phải lẩn trốn con mèo, một sinh vật to tướng màu cam với những cái nanh to, vàng vọt cùng hơi thở gớm ghiếc. Rủi thay, vừa sắp tới được Rạch Nước Sâu thì nó bị con mèo dồn vào góc và một thủy thủ vạm vỡ giơ một tấm ván lót sàn lớn lên, thế là Stanley buộc phải sớm rời khỏi con tàu.

Nước sông đang đóng băng, và thủy triều chảy xiết, cuốn Stanley trôi xuôi dòng trong lúc nó cố vùng vẫy để giữ cho đầu ngoi lên khỏi mặt nước trong cuộc đua với thủy triều. Mãi cho đến lúc cuối cùng tới được bến cảng, Stanley mới có thể loay hoay tấp được lên bờ.

Stanley nằm bẹp dưới chân cầu thang của bến cảng, nhìn không khác gì một đồng lông ướt mềm uột. Nó kiệt sức đến nỗi không thể nhích xa thêm chút nào nữa. Những giọng nói trôi lênh bênh trên đầu nó, ngay trên bức tường cảng.

"Úi mẹ, coi nà! Có một con chuột chết ở cầu thang. Con đem về nhà luộc lấy bộ xương nó, nhé mẹ?"

"Không được đâu Pentunia"

"Nhưng con chưa có bộ xương chuột, mẹ."

"Và con cũng sẽ không có bộ nào. Đi thôi"

Stanley ngẫm nghĩ rằng nếu Pentunia mà đem nó về nhà thì chắc chắn nó cũng không phản đối việc bị nhúng ngập vào nồi nước sôi. Ít ra, việc đó còn làm cho nó ấm lên một chút.

Cuối cùng, khi đã có thể cựa cựa được bàn chân và nhích lên những bậc thang của cảng, Stanley biết mình cần phải được sưởi ấm. phải tìm được thức ăn thì mới có thể tiếp tục cuộc hành trình. Vì vậy, theo sự đánh hơi của cái mũi, nó lần tới một tiệm bánh mì và lén vào trong; ở đó nó nằm run lấy bầy bên cạnh những lò nướng, từ từ người ấm dần lên. Một tiếng thét thất thanh của bà vợ người làm bánh mì vang lên và một cú vụt như trời giáng bằng một cây chổi cuối cùng cũng đã xua nó đi, nhưng nó cũng đã kịp xoay sở chén được gần hết cái bánh rán tẩm mút và nhắm nháp nhiều lỗ qua ít nhất ba ổ bánh mì và một cái bánh nướng trứng sữa.

Cảm thấy đã khá bình phục, Stanley tính toán sẽ tìm cách quá giang tới Đầm Cỏ Thô. Việc đó chẳng dễ chút nào. Mặc dù phần lớn cư dân bến cảng không ăn mừng lễ Đông chí, nhưng nhiều người cũng viện ngày lễ làm lý do cho việc xơi một bữa trưa tú hụ và lén ra ngủ gần hết cả buổi chiều. Bến cảng gần như vắng tanh. Cơn gió bắc lạnh căm mang từng đợt mưa tuyết giữ chân làm chẳng ai muốn ra đường nếu không có việc gì thật cần kíp, và Stanley bắt đầu tự hỏi liệu mình có tìm được ai đó đủ ngu ngốc mà đi tới Đầm Lầy lúc này không.

Và rồi nó tìm được Jack Điền cùng chiếc xe thồ do lừa kéo của hắn.

Jack Điền sống trong một cái chòi xiêu vẹo ở rìa Đầm Cỏ Thô. Gã kiếm sống bằng cách cắt sậy để làm lá lợp mái nhà cho những căn nhà ở bến cảng. Gã vừa mới giao xong chuyến hàng cuối cùng trong ngày và đang trên đường trở về nhà thì bắt gặp Stanley đang thì thụt bên một dây thùng rác, run cầm cập vì gió buốt. Tinh thần Jack Điền phấn chấn hẳn lên. Gã rất yêu chuột và mơ ước một ngày nào đó sẽ có ai đó gởi đến chỗ gã một thông điệp do Chuột Đưa tin mang tới, nhưng Jack Điền không muốn nhận thông điệp làm gì - gã chỉ muốn có con chuột.

Jack Điền dừng xe thồ lại bên thùng rác.

"Ừm chuột kia, quá giang không? Lên xe thồ ầm áp tới rìa Đầm Lầy đi."

Stanley nghĩ mình đúng là nghe thấy cái mình muốn. Đừng có mơ tưởng, Stanley ơi, nó thầm nhủ một cách nghiêm khắc. Thôi đi.

Jack Điền hau háu dòm xuống từ xe thồ và mím một nụ cười mất răng tử tế nhất của mình với

con chuột.

"Ồ, đừng mắc cỡ chứ, chàng trai. Nhảy lên đi."

Stanley ngần ngừ một thoáng rồi phóng lên.

"Tới ngồi gần tôi này, chuột cưng." Jack Diên cười khục khục." Ừm, cậu quần tẩm chần này quanh mình này. Ngăn gió mùa đông thổi vào bộ lông của cậu, thế."

Jack Diên quần kỹ Stanley vào một cái mền bốc mùi nồng nặc của con lừa và hô cho xe bước đi. Con lừa ngoặt một cái tai dài của nó ra sau và ịch lê bước đi qua những trận mưa tuyết, đi theo lộ trình nó đã thuộc nằm lòng, về lại con đường hấp dẫn tới căn chòi nó sống cùng với Jack Diên. Khi họ về đến nơi, Stanley đã cảm thấy ấm trở lại và rất biết ơn Jack.

"Ề ề, về tới rồi, cuối cùng cũng đã về nhà," Jack vừa hăm hờ nói vừa tháo yên cương cho con lừa và dẫn con vật vào trong chòi. Stanley ở lại trong xe thồ, chần chừ không muốn rời khỏi cái ấm áp của tấm chần, nhưng biết là mình phải đi thôi.

"Mời cậu vào trong nhà và nán lại ít lâu," Jack Diên mời. " Tôi thích có một con chuột quanh quần đâu đây. Đồi tươi sáng lên. Có bạn đồng hành. Biết ý tôi nói gì chứ?"

Stanley lắc đầu vẻ lấy làm tiếc. Nó có một thông điệp cần phải chuyển, và nó là một chuột chuyên nghiệp chính hiệu, thậm chí ngay cả khi người ta đã thu hồi cương vị Tuyệt mật của nó.

"À, tôi nghĩ cậu là một trong số chúng đây," tới đây Jack Diên hạ thấp giọng xuống và nhìn quanh quất như thể để kiểm tra cho chắc là không có ai đang lắng nghe. "Tôi nghĩ cậu là một con Chuột Đưa tin. Tôi biết là đa phần dân tình không tin và đám đấy, nhưng mà tôi tin. Rất hân hạnh được gặp chú mày."

Jack Diên quỳ xuống và chìa tay ra cho Stanley bắt. Và đáp lại, Stanley không thể cưỡng nổi ý muốn chìa chân của mình ra cho hắn. Jack Diên nắm lấy ngay.

"Đúng hả? Cậu là một con Chuột Đưa tin," hắn thì thào.

Stanley gật đầu. Ngay sau đó, nó thấy Jack Diên kẹp chặt bàn chân phải của nó như một cái kìm và chụp tấm chần của con lừa lên mình nó, gói nó lại chặt đến nỗi nó không thể giãy giụa được, và đem nó vào trong chòi.

Một tiếng thịch lớn và Stanley bị quăng vào một cái lông dơi sẵn. Cánh cửa lồng đóng chặt và khóa móc lại. Jack Diên cười khằng khặc, rút chìa khóa vào túi quần vào ngồi xuống, quan sát kẻ bị cầm tù một cách khoái trá.

Stanley giận dữ rung lắc những chấn song của cái lồng. Giận dữ với chính mình hơn là với Jack Diên. Tại sao mình lại ngu ngốc đến thế cơ chứ? Làm sao lại có thể quên được những gì mình được huấn luyện: Chuột Đưa tin luôn luôn di chuyển không để bị phát giác. Chuột Đưa tin không bao giờ được cho kẻ lạ biết mình là ai.

"Chao ôi, chuột cưng, chúng ta sẽ có thời gian vui vẻ với nhau," Jack Diên nói. "Chỉ có ta và chú mày, chuột ơi. Chúng ta sẽ cùng đi cắt sậy, và nếu chú mày ngoan ngoãn thì chúng ta sẽ đi xem xiếc khi đoàn xiếc tới thị trấn và xem chú hề biểu diễn. Ta yêu thích những anh hề lắm, chuột à. Chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau. Ô, đúng thế, phải rồi."

Gã sung sướng cười khúc khích một mình và đem tới hai trái táo héo quắt từ một cái bao treo thông từ trên trần nhà xuống. Hắn cho con lừa một trái và rồi mở con dao nhíp ra và cắt cẩn thận chia trái táo thứ hai ra làm đôi, đưa nửa lớn cho Stanley. Con chuột từ chối không chịu đựng đến.

"Mi sẽ chén n gay thôi ấy mà, chuột con." Jack Diên nói với cái miệng đầy ngộn, xịt cả nước táo vào người Stanley. "Từ đây cho đến hết mùa đông không còn đồ ăn gì khác cho mi đâu. Mà phải

lâu đấy. Gió đổi sang hướng Bắc rồi- gió bắc sắp về. Đông chí nào cũng thế. Chắc chắn nhưn trứng là trứng, chuột là chuột."

Jack Diên khục khặc cười, thưởng thức câu đùa của mình, rồi gã cuộn mình trong tấm chăn bốc mùi lừa mà Stanley không dùng nữa và lăn ra ngủ.

Stanley đá những thanh lồng và tự hỏi mình sẽ phải gầy ốm đến thế nào mới có thể chui lọt ra được đây.

Stanley thở dài. Câu trả lời là phải rất gầy.

Chương 28: Trận gió bắc

Những thứ còn lại của tiệc Đông chí, gồm bắp cải hầm, đầu lươn om và hành tằm gia vị nằm lay lắt trên bàn trong khi dì Zelda có vục dậy đồng lửa kêu xì xì trong ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm. Băng đã trắng như thủy tinh hết bên trong các cửa sổ, và nhiệt độ trong ngôi nhà tranh đang tụt xuống thật nhanh, thế nhưng dì Zelda vẫn không thể thổi cho ngọn lửa cháy lên được, Bert phải kiềm nén lòng kiêu hãnh và rúc vào chó Maxie cho ấm. Tất cả những người khác ngồi co ro trong mềm bông, nhìn chong chong vào ngọn lửa đang vùng vẫy.

"Sao bà không để tôi thử lo cho ngọn lửa đó, hả Zelda?" Bà Marcia cau có hỏi. "Tôi chẳng hiểu sao chúng ta lại phải ngồi đây và chết cóng trong khi tất cả những gì tôi cần làm chỉ là thế này." Bà Marcia bật ngón tay đánh tách một cái và ngọn lửa bùng lên trong vỉ lò.

"Cô biết là tôi không tán thành dùng phép can thiệp vào những nguyên tố mà, Marcia" Dì Zelda gay gắt. "Pháp sư mấy người không biết kính trọng Mẹ Thiên Nhiên gì cả"

"Ai bảo Mẹ Thiên Nhiên đem nhét hai bàn chân tôi vào mấy tảng băng?" Bà Marcia gầm gừ.

"Hừm, phải chi cô mang đôi ủng thích hợp giống như tôi đang mang đây, thay vì đi khện khạng trong cái đồ da rắn đỏ tía nhỏ tí teo đó thì chân cô có sao đâu" dì Zelda nhận xét.

Bà Marcia phớt lờ. Bà ngồi sưởi đôi chân da rắn đỏ tía của mình bên ngọn lửa rừng rực và ghi nhận một cách hài lòng rằng sau đó dì Zelda đã chẳng hề cố gắng đưa ngọn lửa về lại trạng thái lèo xèo của Mẹ Thiên Nhiên.

Bên ngoài ngôi nhà tranh, gió bắc gào rú thê thiết. Những đợt mưa tuyết từ hồi sớm hơn trong ngày đã đầy lên, và bây giờ gió đem theo một trận bão tuyết cuộn xoáy, mịt mù thổi thốc qua Đầm Cỏ Thô và bắt đầu bao phủ mặt đất bằng những đụn tuyết cao. Khi màn đêm đổ xuống và ngọn lửa của bà Marcia cuối cùng cũng đã làm cho họ ấm lên, tiếng gió rít bỗng bị nghẹt lại bởi những đống tuyết đắp cao bên ngoài. Chẳng bao lâu sau, ở bên trong ngôi nhà tranh đã tràn ngập vẻ tĩnh lặng, dịu dịu ẩm hơi tuyết. Ngọn lửa cháy đều đều trong vỉ lò, và từng người một, tất cả đều theo gương chó Maxie mà đắm chìm vào giấc ngủ.

Sau khi đã vui ngôi nhà tranh trong tuyết tới tận nóc một cách thành công, trận gió bắc tiếp tục cuộc hành trình của nó. Cứ lướt trên đầm lầy mà đi, phủ lên mặt nước lợ của đầm lầy, bãi lún, xua những sinh vật đầm lầy lặn sau xuống những vũng bùn, nơi mà băng giá không thể tới được. Con gió càn quét khắp dòng sông rồi tràn lên mặt đất ở hai bên bờ, trên đường đi nó tròn vùi những chuồng bò, những túp lều và cả một bầu cừu.

Đến nửa đêm thì nó tiến tới Lâu đài, ở đó tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Suốt một tháng trước khi có sự xuất hiện của trận gió bắc, cư dân Lâu đài đã tích trữ lương thực, liều lĩnh đi vào cánh rừng và chặt về thật nhiều củi, càng nhiều càng tốt và dành rất nhiều thời gian để đan với dệt chăn mền. Chính thời gian này trong năm là lúc những lái buôn phương Bắc tới, mang đến nào áo len dày nặng, nào áo lông thú vùng Bắc Cực và cả muối, họ cũng không quên mang theo các loại gia vị mà những mụ phù thủy Wendrom vốn rất ưa thích. Những lái buôn phương Bắc có bản năng thần bí trong việc định thời gian của trận gió bắc - họ đến trước đó chừng một tháng và rút đi khỏi ngay trước khi cơn gió tràn về. Năm vị lái buôn phương Bắc ngồi trong quán ăn nhỏ của bà Sally Mullin vào cái đêm hỏa hoạn là những vị cuối cùng rời đi khỏi, và vì vậy không ai ở trong Lâu đài bị bất ngờ về chuyến thăm viếng của trận gió bắc. Thật ra, theo ý kiến chung của mọi người thì hình như trận gió có đến hơi trễ, mặc dù

trên thực tế là đám lái buôn phương Bắc cuối cùng đã rời đi sớm hơn dự tính, do những biến cố không lường trước được.

Silas, như bấy nay vẫn thế, quên bèn chuyện đến hẹn lại lên của trận gió bắc và thấy mình bị bỏ lại chơ vơ trong quán rượu Hốc Tường sau khi một đồng tuyết khổng lồ bịt mất lối ra vào. Và vì không còn nơi nào khác để đi, nên ông đành phải ở lại và quyết định làm điều tốt nhất, có thể làm trong lúc ngài Alther và vài cố nhân đi tìm kiếm Simon.

Con chuột đen trong Sở Bưu Chuột, đang chờ Stankey trở về, cũng thấy mình bị bỏ chơ vơ trên đỉnh tháp canh, cổng Đông bị đóng băng hoàn toàn. Một đường ống bị bể làm nước bực ra, tràn ngập máng xối và đóng băng ngay lập tức đã bịt kín lối ra. Bọn chuột nhân viên phòng khách hàng tầng dưới để kệ gã ở đấy và đi về nhà.

Bảo hộ toàn quyền cũng đang ngóng chờ Stankey trở về. Hắn không chỉ muốn biết thông tin từ con chuột - rằng Marcia Overstrand chính xác ở đâu - mà còn đang nhấp nhóm chờ kết quả của thông điệp mà con chuột chuyển đi. Nhưng chẳng thấy gì cả. Từ cái ngày con chuột được phái đi, một trung đội lính bảo hộ vũ trang đầy mình đã được cấm ở cổng Cung điện, dậm những bàn chân đông cứng của mình và nhìn chăm chăm vào bão tuyết, chờ Pháp sư tối thượng xuất hiện. Nhưng bà Marcia đã không trở về.

Trận gió bắc ủa vào, Bảo hộ Toàn quyền, trước đã tốn bao nhiêu thì giờ để ba hoa với Dom Daniel về sáng kiến thông minh tuyệt diệu của mình là xóa bỏ cấp Mật của Chuột đưa tin và gởi đi một thông điệp giả cho bà Marcia, giờ lại đang cố hết sức né tránh Chủ Nhân. Lão ráng ở tịt trong phòng vệ sinh Nữ lâu chừng nào tốt chừng ấy. Bảo hộ toàn quyền tuy không phải là kẻ mê tín dị đoan, nhưng cũng không phải là gã ngu ngốc, và lão cũng để ý thấy rằng kế hoạch nào được thảo luận trong phòng vệ sinh nữ thì kế hoạch đó có chiều hướng tiến triển tốt, mặc dù lão không biết tại sao lại thế. Vả lại, lão cũng thích sự tiện lợi của mấy cái lò sưởi nhỏ, nhưng trên hết thấy, lão thích có cơ hội được rình rập. Bảo hộ toàn quyền thích công việc rình rập. Ngày xưa, lão vốn thuộc loại con nít chuyên núp trong một xó nào đó để nghe lỏm người lớn chuyện trò, và kết quả là thằng bé thường xuyên nắm được thóp của ai đó và không ngại ngần sử dụng điều ấy để trục lợi. Chính điều này đã giúp lão rất tuyệt để leo lên những nấc thang của quan bảo hộ và đóng một vai trò lớn trong việc lão được chỉ định vào chức Bảo hộ toàn quyền.

Và như vậy, trong suốt trận gióc bắc, Bảo hộ Toàn quyền rúc trong nhà vệ sinh, bật lò sưởi lên và rình rập trong niềm hân hoan vui sướng, núp đằng sau cánh cửa có vẻ vô hại với những mẫu tự bằng vàng bị phai nhạt và lắng nghe những cuộc chuyện trò khi người ta đi ngang qua. Thật là thích thú làm sao khi thấy máu tuột khỏi mặt họ khi lão nháy xỏ ra và bắt tại trận bất cứ lời lẽ xúc phạm nào mà họ đang nói về lão. Khoái hơn nữa là gọi ngay lính canh tới lôi cổ kẻ táo tợn đi thẳng xuống hầm ngục, và được nhìn thấy họ quỳ lạy van nài là tuyệt nhất. Bảo hộ Toàn quyền rất khoái được dậm thêm chút van xin. Cho đến nay đã có hai mươi sáu kẻ xấu số bị bắt và bị quăng xuống hầm ngục vì đưa ra những nhận xét thô lỗ về lão, và lão không bao giờ phải động não lấy một lần để tự hỏi xem tại sao lão chưa từng nghe thấy ai thốt ra điều gì lọt lỗ tai. Nhưng kế hoạch thú vị nhất đang trấn giữ tâm trí Bảo hộ Toàn quyền là Simon Heap, Simon đã bị điệu thẳng từ nhà nguyện tới phòng vệ sinh Nữ và bị cột vào một ống nước. Bảo hộ toàn quyền đã suy luận rằng, là anh nuôi của Jenna, thế thì Simon phải biết con bé đi đâu, và lão đang nóng lòng thuyết phục cho được Simon Heap nói cho lão biết.

Trong lúc trận gióc bắc tràn vào và cả Chuột đưa tin lẫn bà Marcia vẫn chưa thấy trở lại Lâu

Đài, thì Simon tiêu tụy trong phòng vệ sinh Nữ, liên tục bị tra hỏi về chỗ ở của Jenna. Thoạt đầu cậu khiếp đảm đến nỗi không nói được, nhưng Bảo hộ Toàn quyền là một kẻ xảo quyệt, và lão đã tính cách vực lại lòng tin cho Simon. Bất cứ lúc nào có thời gian rảnh rỗi, gã đàn ông nhỏ thó, khó chịu đều nghênh ngang đi vào nhà vệ sinh và nói chuyện tầm phào với Simon về một ngày tẻ nhạt của mình, và Simon thường lắng nghe một cách lễ phép, quá sợ đến nỗi không mở miệng ra được. Sau một thời gian, Simon đã cả gan góp vài câu bình phẩm, và Bảo hộ toàn quyền tỏ ra vui thích đón nhận phản ứng từ cậu, bắt đầu mang thêm cho cậu chút thức ăn và đồ uống. và thế là Simon thư giãn dần, không lâu sau cậu đã thổ lộ niềm khao khát trở thành Pháp sư tối thượng kể vị cũng như sự thất vọng của cậu trước cung cách chạy trốn của bà Marcia. Cậu bảo với Bảo hộ toàn quyền, phải tay cậu, cậu sẽ không bao giờ hành xử kiểu đó. Bảo hộ Toàn quyền lắng nghe với vẻ tán đồng. Ở đây rất cuộc vẫn còn ít nhất một tên Heap có hiểu biết đôi chút. Và khi lão hé lộ cho Simon về khả năng trở thành Đồ Đệ của vị Pháp Sư Tối Thượng mới:

"...tại vì, cậu Simon trẻ tuốt à, và chuyện này là giữa tôi với cậu thôi đây nhé, cái thằng bé hiện thời đúng là cái thằng đáng bất mãn nhất, mà chúng tôi đã dành cho nó bao nhiêu hy vọng lớn lao ấy chứ..."

..thì Simon Heap bắt đầu thấy một tương lai mới mở ra cho mình - một tương lai mà cậu có thể được tôn kính và được sử dụng Pháp Thuật của mình, và sẽ không còn bị đối xử như "một trong những tên Heap nghèo mạt" nữa. Vì vậy, một buổi tối nọ, sau khi Bảo hộ Toàn quyền ngồi xuống đầy cảm thông bên cạnh cậu và mời cậu món uống nóng, Simon bảo cho lão điều lão muốn biết - rằng bà Marcia và Jenna đã tới ngôi nhà tranh của dì Zelda ở Đầm Cỏ Thô.

"Thế nơi đó chính xác là ở đâu hả, chàng trai?" Bảo hộ Toàn quyền hỏi với nụ cười sắc lém trên gương mặt.

Simon đành phải thú nhận là cậu không biết đích xác.

Trong cơn giận lôi đình, Bảo hộ Toàn quyền dùng dùng ra khỏi phòng và đi tìm thợ Săn, tên này im thin thít lắng nghe Bảo hộ Toàn quyền quát tháo về sự ngu dốt của tất cả bọn nhà Heap nói chung và nhất là của thằng Simon Heap.

"Ý ta là thế này, Gerald..." (đó là tên của Thợ Săn, Đây là một thứ mà gà muốn giấu nhem, nhưng Bảo hộ Toàn quyền lại cứ ưa dùng "Gerald" vào mỗi dịp lão nổi tam bành) "...ý ta là," Bảo hộ Toàn quyền phẫn nộ khi nhíp tới nhíp lui trong căn phòng đồ đạc lèo tèo của Thợ săn trong doanh trại, khua khoắng cánh tay tít mù trong không khí, "tại làn sao mà lại có cái thứ người không biết chính xác bà cô của mình sống ở đâu cơ chứ. Làm sao, hể, Gerald, làm sao có thể thăm mụ ta nếu như nó không biết chính xác mụ ta sống ở đâu?"

Bảo hộ Toàn quyền vốn vẫn là khách thăm viếng rất đúng bốn phận của vô số cô, dì lão. Hầu hết đám cô dì đó đều ước gì thằng cháu mình đừng biết chính xác mình sống ở đâu.

Nhưng Simon đã cung cấp đủ thông tin cho Thợ Săn bắt tay ngay vào nghiên cứu những tấm bản đồ và họa đồ chi tiết về tấm bản đồ và họa đồ chi tiết về Đầm Cỏ Thô, và chẳng bao lâu sau, hắn đã định vị chính xác tọa độ ngôi nhà tranh của Zelda. Một lần nữa hắn đã sẵn sàng cho việc săn đuổi.

Và thế là, với một chút xáo động trong lòng, Thợ Săn chuẩn bị đi gặp DomDaniel.

DomDaniel đang ẩn náu trên đỉnh tháp Pháp sư, đi qua trận gió bắc bằng cách vùi đầu vào cuốn Thuật Gọi Hồn cũ mà ngài Alther đã khóa kỹ trong một cái tủ, rồi Tiệu hồi lữ thủ thư của mình là 2 quái thú Magog lùn xùn, cực kỳ gớm ghiếc. Domdaniel đã tìm được bọn Magog sau

khi nhảy khỏi tháp. Bình thường, bọn này sống sâu dưới đất, cho nên chúng có hình thù giống như những con sâu mù khổng lồ, công thêm những cánh tay không xương, dài ngoẵng. Chúng không có chân nhưng di chuyển trên mặt đất giống hệt như những con sâu bướm, để lại một vệt nhót trên đường đi, và nếu muốn, chúng có thể tiến nhanh một cách kinh hoàng. Quái thú Magog không có lông, chỉ có màu trắng đục, và hình như không có mắt. Thật ra chúng có một con mắt tí xíu, cũng màu trắng đục, nằm ngay bên trên những chi tiết trên mặt chúng, đó là hai cái hốc tròn bong nhoáng ở nơi có lẽ là cái mũi và một kẽ miệng. Vệt nhót chúng nhả ra là thứ nhót nhầy nhụa, ghê tởm, bốc mùi hôi thối mặc dù bản thân DomDaniel lại thấy có thể chấp nhận được.

Mỗi con quái thú Magog chắc hẳn phải cao một thước hai nếu ta đuổi căng nó ra, mặc dù chẳng ai lại đi thử việc đó bao giờ. Có nhiều cách để giết thì giờ cho xong một ngày tốt hơn việc đó nhiều, chẳng hạn như cào móng tay xuống bảng đen, hoặc ăn một xô trứng ếch. Trừ phi vô tình chạm phải, còn không thì chẳng ai lại muốn đụng đến một con Magog. Thứ nhót của chúng kinh tởm đến nỗi chỉ nhớ đến cái mùi đó thôi, vô khối người đã lăn ra bệnh ngay tức khắc. Magog nở ra trong lòng đất từ lạnh, như bọn chim hay chuột sóc. Chúng tránh xa loại rùa cạn vì nếu nở ra, bọn Magog con sẽ khó mà chịu được ra khỏi mai rùa. Khi những tia nắng mặt trời đầu tiên của mùa xuân sưởi ấm trái đất, ấu trùng sẽ nở ra, ăn những gì còn lại của con thú rồi chui sâu vào lòng đất cho đến khi lần tới được một cái tổ Magog. DomDaniel có hàng trăm tổ quang sào huyết của hắc ở Cùngthất Hoang và nguồn cung cấp Magog cho hắc rất đều đặn. Chúng được dùng làm những tên vệ sĩ xuất sắc; chúng có thể cắn làm sao mà khiến người ta bị trúng độc máu nhanh nhất rồi đi đời chỉ sau vài giờ, và một vết cào của Magog sẽ trở thành nhiễm trùng nặng đến nỗi không bao giờ chữa lành nổi. Nhưng thứ khiến người ta gớm nhất là diện mạo của chúng: cái đầu phồng như củ hành trắng đục, rõ ràng là mù, quai hàm chuyển động không ngừng với hàng răng vàng ón thật kinh tởm và khiến ai nấy đều phải tránh xa. Quái thú Magog đến vừa kịp trước trận gió bắc. Chúng làm cho thằng bé Đồ Đệ kinh khiếp đến mù mắt đầu óc, việc này khiến chi DomDaniel khá là khoái trá và hắc lấy đó là một lý do biện minh cho việc để mặc thằng nhóc đứng run như cầy sấy ở chiếu nghỉ trong khi cố gắng một lần nữa học thuộc bảng Thập tam chương.

Con Magog cũng khiến Thợ Săn hơi sững người. Khi leo lên tới đỉnh cầu thang xoắn tròn ốc rồi hung hổ đi ngang qua thang Đồ Đệ trên chiếu nghỉ và cố tình không đếm xỉa đến thằng nhóc, Thợ Săn đã dẫm phải vệt nhót của Magog dẫn vào phòng DomDaniel. Hắc giữ thăng bằng vừa lúc kịp lúc, nhưng Đồ Đệ cũng đã kịp để vọt ra một tiếng cười khẩy.

Chẳng bao lâu sau, Đồ Đệ đã có thêm chuyện cười, bởi vì cuối cùng DomDaniel cũng đang mắng nhiếc một kẻ nào đó chứ không phải là nó. Nó khoái chí lắng nghe giọng nói điên tiết của chủ nhân, vọng ra rõ mồn một qua cánh cửa nặng nề màu đỏ tía.

"Không, không, không!" DomDaniel quát om lên. "Người nghĩ ta điên hay sao để cho người một lần nữa tự ý săn đuổi mình. Người là một thằng ngu, và nếu có bất cứ ai khác có thể thực hiện được vụ này, hãy tin ta đi, thì đó phải là ta. Người phải đợi cho tới khi ta ra lệnh cho người khi nào đi thì đi. Và khi đó người sẽ đi dưới sự giám sát của ta. Cấm ngắt lời! Không! Ta không nghe. Cút đi... hay là người muốn một trong những con Magog của ta hỗ trợ người"

Đồ Đệ thấy cánh cửa đỏ tía bật mở và Thợ Săn lật đật bước ra, trượt phai đồng nhót và chạy rầm rầm xuống cầu thang nhanh hết cỡ. Sau đó Đồ Đệ tí nữa thì đã thuộc được bảng Thập Tam chương. Chà, nó đã học tới mười ba lần bảy, hết cỡ rồi đó.

Ngài Alther, này giờ đang bận làm rối nùi đôi vợ của DomDaniel, đã nghe thấy tất cả. Ngài thối tắt lò sưởi và đi theo Thợ Săn ra khỏi tháp Pháp sư, ở đây ngài dùng phép xui khiến một trận tuyết khổng lồ rơi từ mái vòm lớn xuống ngay khi hắn bước qua. Phải mấy tiếng đồng hồ sau mới có người bỏ công bới Thợ Săn ra, nhưng chuyện đó chỉ an ủi ngài Alther được một tí. Tình hình nói chung coi bộ không sáng sủa chút nào.

Sâu tận trong cánh rừng băng giá, những mục phù thủy Wendron đã đặt thật nhiều bẫy, hy vọng bắt được một hay hai con chồn lơ đểnh để giúp họ vượt qua được giai đoạn khó khăn sắp tới. Rồi họ lui về nghỉ ngơi trong cái hang mùa đông tập thể nơi xưa kia là mỏ đá phiến; ở đó họ sẫm soi những bộ đồ lông của mình, trao đổi chuyện trò với nhau và giữ cho ngọn lửa cháy liên tục suốt ngày suốt đêm.

Đám người ngụ trong ngôi nhà cây tụ tập quanh lò sưởi đốt củi giữa căn chòi lớn và rỉ rả xơi hết kho dự trữ hạt để cùng trái rừng của cụ bà Galen. Bà Sally Mullin nằm cuộn tròn trong tấm lông chó sói và thầm lặng than khóc cho quán rượu xấu số của mình trong khi tì tì chén hết cả một đồng quả phỉ to tướng. Sarah và cụ Galen canh cho lò sưởi cháy đều và bàn luận với nhau những chuyện thảo dược với độc dược qua suốt những ngày lạnh giá.

Bốn thằng con trai nhà Heap dựng một túp lều tuyết dưới mặt đất, trong cánh rừng, cách ngôi nhà cây một quãng và sống đời hoang dã. Chúng đặt bẫy quay lên ăn bất cứ con gì chúng bẫy được (kể cả sóc) trước sự không ấy khiến cho bọn con trai bận rộn và tránh xa khỏi ngôi nhà cây, và như vậy cũng bảo tồn được kho lương thực mùa đông của cụ, vốn đang vơi đi nhanh chóng do sự nhấm nháp liên tục của bà Sally Mullin. Sarah xuống thăm bọn nhỏ mỗi ngày, và mặc dù ban đầu bà lo lắng về việc chúng ở một mình ngoài cánh rừng, nhưng rồi bà rất ngạc nhiên với mạng lưới lều tuyết chúng dựng lên và nhận thấy có một số đồ ăn thức uống. Chẳng bao lâu sau, thật hiếm khi nào Sarah không thấy có ít nhất hai hay ba cô phù thủy đang giúp đám con mình nấu nướng, hoặc có khi các cô chỉ ngồi quanh đồng lửa trại nói cười và bong đùa rộn rã. Sarah ngạc nhiên khi thấy việc sống kiểu tự cung tự cấp mọi thứ thiết yếu đã làm thay đổi đám con của bà biết chừng nào-bỗng dưng tất cả bọn chúng dường như đều đã trưởng thành cả, ngay cả thằng út Jo-Jo, dù nó chỉ mới có mười ba tuổi. Sau một thời gian, Sarah cảm thấy mình như kẻ ***** lãnh địa của bọn chúng, nhưng bà vẫn cương quyết tới thăm đám con hàng ngày, một phần là để trông nom chúng, một phần là vì bà đã trở nên ghiền thịt sóc nướng.

Chương 29 - TRẦN VÀ CHUỘT

Buổi sang, sau khi đợt gió bắc tràn qua, Nicko mở cửa trước ngôi nhà tranh, thấy một bức tường tuyết lù lù ngay trước mặt. Cậu lấy cái xẻng xúc than của dì Zelda và đào một đường hầm dài có một thước tám xuyên qua tuyết ra được với mặt trời mùa đông sáng rực, Jenna và Con Trai 412 theo đường hầm đó chui ra ngoài, neho mắt trước ánh sáng.

"Chối quá," Jenna ca cẩm. Cô bé che mắt cho khỏi bị lớp tuyết phản chiếu ánh mặt trời lấp lóa đến nhức mắt. Trận gió bắc đã biến ngôi nhà tranh thành một ngôi nhà tuyết khổng lồ. Đầm lầy bao quanh bọn trẻ đã trở thành một vùng bắc cực bao la, phong cảnh và tất cả mọi chi tiết trong đó đều đã thay đổi do những đống tuyết bị gió thổi tung, và những cái bong đổ dài do mặt trời mùa đông thấp chùm đổ xuống. Chó Maxie hoàn tất bức tranh bằng cách phóng ra ngoài trời và lăn cù nhảy trong tuyết cho đến khi trông nó giống hệt như một con gấu bắc cực hào hứng quá đà.

Jenna và Con Trai 412 giúp Nicko đào một lối mòn xuống tới Xèo Mương bị đóng băng, rồi chúng đột kích kho để chổi lớn của dì Zelda và bắt đầu công việc quét tuyết ra khỏi lớp băng để chúng có thể trượt xung quanh Xèo Mương. Jenna xuất phát trong khi hai thằng con trai ném những trái cầu tuyết vào nhau. Con Trai 412 hóa ra là tay ném cừ và Nicko cuối cùng trông chẳng khác gì chó Maxie.

Băng đã dày gần thước rưỡi và trơn láng như gương. Hằng hà sa số những bong bong nhỏ li ti lơ lửng dưới mặt nước đóng băng, làm cho mặt băng trông như hơi gợn mây, nhưng vẫn đủ trong để thấy những sợi cỏ kẹt bên trong cùng những gì nằm bên dưới. Và cái thứ nằm bên dưới chân Jenna khi cô bé lướt đi trên vạt tuyết rộng đầu tiên là hai con mắt vàng khè, không chớp của một con trần khổng lồ, trợn trừng nhìn thẳng cô bé.

"Aaa," Jenna thét lên.

"Chuyện gì đó, Jen?" Nicko hỏi.

"Mắt. Mắt rắn. Có con rắn to kinh khủng bên dưới băng ấy."

Con Trai 412 và Nicko nhảy xổ lại gần.

"Úi. Khổng lồ." Nicko súyt soa.

Jenna quỳ xuống và cào đi thêm một ít tuyết.

"Coi này." Cô bé nói, "có cái đuôi của nó này. Sát ngay đầu nó này. Chắc là nó quẩn một vòng quanh Xèo Mương."

"Không thể thể được, Nicko phản đối.

"Được chứ sao"

"Anh nghĩ không phải chỉ có một con."

"Ừm, có mỗi một cách để xem sao thôi," Jenna cầm cây chổi lên và bắt đầu quét, "nào, quét đi," cô bé nói thúc bọn con trai. Nicko và Con Trai 412 miễn cưỡng cầm chổi của chúng lên và quét. Đến cuối buổi chiều, chúng phát hiện ra đúng là chỉ có một con trần.

"Nó phải dài đến một dặm chứ ít à," Jenna chặc lưỡi khi cuối cùng chúng lại quay về đúng nơi chúng bắt đầu. Con Trần Đầm Lầy trừng mắt cáu kỉnh nhìn chúng qua lớp băng. Nó không thích bị nhìn, nhất là bị thức ăn nhìn. Mặc dù thích dê và linh miêu hơn, nhưng nó coi bất kỳ thứ gì có chân đều là thức ăn và thỉnh thoảng xơi tái luôn một vị khách lờ ngờ, nếu vị này bắt cần đến nổi rớt xuống rạch và làm tóe nước ra xung quanh nhiều. Nhưng nhìn chung nó tránh những

vật có hai chân, nó thấy thứ này to dềnh dàng và khó tiêu hóa, và nó đặc biệt không thích ứng.

0o0

Trận gió bắc tiến vào, dì Zelda yên vị chờ cho nó đi qua, như dì vẫn làm thế mỗi năm, và thông báo cho bà Marcia đang cứ nhấp nháy nhồm rằng không có cơ nào cho Silas mang Bùa hộ vệ của bà về lúc này đâu. Đầm Cỏ Thô bị phong tỏa hoàn toàn. Bà Marcia chắc chắn phải đợi đến đợt tuyết tan như tất cả mọi người thôi.

Nhưng đợt tuyết tan xem ra chẳng có dấu hiệu gì là sắp tới. Mỗi đêm gió bắc lại mang đến một trận mưa tuyết gào rú khác để chất thành những đống tuyết cao hơn.

Nhiệt độ tụt xuống nhanh chóng và Boggart bị đóng cứng ở ngoài bãi bùn của mình. Chú ta liền rút lui vào chòi sưởi nước nóng và ngủ li bì ở đó một cách hài lòng trong hơi nước.

Con trăn Đầm Lầy nằm kẹt trong Xèo Mương. Nó xoay sở chén bất cứ con cá hay con lươn nào đi ngang qua và mơ màng đến một ngày nó có thể tự do xơi gợn bao nhiêu dê cũng được.

Nicko và Jenna đi trượt băng. Thoạt tiên chúng khoái chí lượn vòng tròn quanh Xèo Mương đóng băng và làm con Trăn Đầm Lầy điên tiết, nhưng sau một hồi chúng bắt đầu liều lĩnh thoát ra ngoài khung cảnh trắng toát của đầm lầy. Chúng tiêu nhiều thời gian liền đuổi nhau dọc theo những con rạch đông cứng, lắng nghe tiếng băng rạn nứt dưới chân mình và thỉnh thoảng nghe tiếng gió hú thê thiết dọa sẽ đem tới một đợt tuyết nữa. Jenna nhận thấy mọi âm thanh của đám sinh vật đầm lầy đều đã biến mất. Không còn tiếng rỉ rả sột soạt bận rộn của lũ chuột đồng vùng đầm lầy và im luôn cả tiếng nứt da lạng lẽ của những con rắn nước. Bọn Giun nhép Bãi lún đã bị đông cứng an toàn sâu bên dưới mặt đất và không phát ra tiếng rít nào nữa, trong lúc đó bọn Địa nước ngủ say, những vòi hút của chúng đông cứng dưới lớp băng, chờ tuyết tan.

0o0

Nhiều tuần lễ dài dằng dằng, yên ả trôi qua trong ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm và tuyết vẫn từ phương bắc tràn vào. Trong khi Jenna và Nicko suốt ngày trượt ở bên ngoài tạo thành những đường rãnh dọc ngang trên Xèo Mương, thì Con trai 412 ở lì trong nhà. Nó vẫn cảm thấy lạnh thấu xương mỗi khi ra ngoài trời, dù chỉ một tí. Như thể có phần nhỏ trong người nó vẫn chưa ấm lên được sau cái lần bị chôn vùi trong tuyết bên ngoài Tháp Pháp sư. Thỉnh thoảng Jenna ngồi xuống cạnh nó bên lò sưởi. Cô bé thích Con Trai 412, mặc dù không biết tại sao, có lẽ là nó không bao giờ nói chuyện với cô bé. Cô bé không coi việc ấy là xúc phạm, vì Jenna biết Con Trai 412 cũng chưa hề nói chuyện với bất cứ ai lời nào kể từ khi nó đến ngôi nhà tranh. Chủ đề chính trong câu chuyện của Jenna với nó là Petroc Trelawney, thứ mà Con Trai 412 có vẻ đã thích thích.

Có những buổi chiều Jenna ngồi bên cạnh Con Trai 412 trên trường kỷ, trong khi thằng nhỏ nhìn cô bé lôi hòn đá cứng ra khỏi túi áo, Jenna hay ngồi bên lò sưởi với Petroc, vì nó gọi cho cô bé nhớ tới Silas. Dường như cứ cầm hòn đá cuội này trong tay là cô bé tin tưởng rằng Silas sẽ an toàn trở về.

"Đây, bạn cầm lấy Petroc đi." Jenna nói, đặt hòn cuội xám, lóng trợn vào bàn tay bẩn thỉu của Con Trai 412

Petroc Trelawney thích Con Trai 412. Nó thích thằng nhỏ vì thằng này thường nhóp nhóp, dính dính và có mùi đồ ăn. Petroc Trelawney hay thò bốn cái cẳng ngắn ngùn ra, mở mắt và liếm tay

Con Trai 412. Ừm, nó nghĩ, ngon quá. Dích thị anh này có vị lươn, lại thoảng thoảng dư vị bắp cải? Petroc Trelawney thích lươn và thường sẽ liếm long bàn tay Con Trai 412 thêm một cái nữa. Lưỡi của Petroc khô và hơi rám rám như lưỡi mèo, làm Con Trai 412 cười phá lên. Nhột quá.

"Nó thích bạn đấy," Jenna sẽ mỉm cười, "Nó chưa bao giờ liếm tay tôi cả"

Có nhiều ngày Con Trai 412 chỉ ngồi bên lò sưởi, chùi mũi vào đọc kho sách của dì Zelda, đắm chìm trong một thế giới hoàn toàn của Người Giữ Đèn, Con Trai 412 chưa bao giờ đọc một cuốn sách nào. Lúc ở Thiếu sinh quân, người ta đã dạy nó đọc, nhưng hồi nào tới giờ chỉ được phép đọc một danh sách dài những Kẻ thù, những Mệnh lệnh trong ngày và những Kế hoạch Chiến đấu. Còn bây giờ dì Zelda không ngừng cung cấp cho nó đủ loại chuyện phiêu lưu mạo hiểm kỳ thú và sách Pháp thuật, những thứ khiến Con Trai 412 ngấm vào như một miếng bọt biển. Chính một trong những ngày như thế, đầu như gần sáu tuần sau khi trận gió bắc thổi, trong lúc Jenna và Nicko đang cân nhắc xem chúng có thể trượt băng suốt quãng đường đến bên bến cảng hay không, thì Con Trai 412 phát hiện ra một cái gì đó.

Nó vẫn biết rằng mỗi sáng, vì lý do gì đó, dì Zelda đều thắp hai cái đèn lồng và biến mất vào buồng chứa dược thảo ở bên dưới cầu thang. Mới đầu Con Trai 412 chẳng hề nghĩ ngợi gì về chuyện này. Xét cho cùng thì trong buồng cũng tối quá, vả lại dì Zelda cũng phải coi sóc nhiều loại dược. Nó biết rằng thứ dược cần phải cất trong bong tối là thứ thuốc bất ổn định và phải thường xuyên chú ý - chỉ mới ngày hôm trước thôi, dì Zelda đã mất toi mấy tiếng đồng hồ chỉ để lọc món thuốc Giải độc Trừ tà bị vón cục vì lạnh. Nhưng điều Con Trai 412 để ý thấy là buổi sáng hôm ấy là bầu không khí trong buồng chứa thuốc sao mà yên ắng và nó biết nói chung dì Zelda vốn không phải là người im lặng. Bất cứ khi nào dì đi ngang qua những Hũ bọt ngậm là những cái hũ va vào nhau và nhảy chồmchồm, còn khi dì vào trong bếp thì chảo với nồi gò sẽ va vào nhau loảng xoảng. Vì vậy mà, Con Trai 412 thắc mắc, làm sao dì có thể im lặng được trong cái buồng chứa thuốc chật hẹp và tù túng đó? Và tại sao dì lại cần đến hai chiếc đèn lồng.

Con Trai 412 đặt quyển sách xuống và rón rén tới cửa buồng chứa thuốc. Một sự im lặng lạ lùng trong lúc dì Zelda đang ở giữa hàng trăm chai lọ xúng xém, xếp san sát vào nhau. Con Trai 412 rút rè gõ cửa. Im lặng Con Trai 412 biết mình phải trở về với quyển sách đang đọc dở, nhưng Phép Thần Thông và Thuật Bói quẻ "Tại sao phiền?" không thú vị bằng những gì dì Zelda đang làm. Vì thế Con Trai 412 đẩy cửa mở ra và hé mắt ngó vào.

Buồng chứa thuốc vắng tanh.

Trong một thoáng, Con Trai 412 e ngại rằng đó là một trò đùa và dì Zelda sẽ xỏ ra chộp lấy nó, nhưng lập tức nó nhận thấy rõ ràng là dì Zelda không có ở đó. Và rồi nó thấy lý do tại sao. Cửa sập để mở, và mùi bùn đầm lầy của đường hầm mà Con Trai 412 nhớ như in xộc tó chỗ nó. Con Trai 412 nấn ná ở cửa, không biết phải làm gì. Đầu óc nó thoáng nghĩ rằng có thể dì Zelda đã vô tình bị té qua cửa sập và đang cần được giúp đỡ, nhưng nó nhận ra rằng nếu dì đã té thì chắc chắn dì sẽ bị mắc lại ở giữa đường, bởi vì xem ra dì Zelda to hơn cái cửa sập nhiều.

Đang thắc mắc xem dì Zelda làm thế nào mà ép mình lọt qua được ô cửa sập thì Con Trai 412 thấy đốm sáng vọt của chiếc đèn rọi lên lọt qua khoảng không gian mở ở dưới sàn. Lóang cái nó nghe có tiếng những bước chân nặng nề từ đôi ủng tiện dụng của dì Zelda dẫm lên sàn cắt của đường hầm và hơi thở hì hụi của dì khi dì chập vọt đi lên đoạn đường dốc lên chiếc thang. Con Trai 412 lặng lẽ đóng cửa buồng chứa thuốc lại và hấp tấp trở lại chỗ ngồi của mình

bên lò sưởi.

Chỉ vài phút sau thì Zelda bỗng nhiên lộ đầu ra khỏi buồng chứa thuốc, trông có vẻ nghi ngờ, và thấy Con Trai 412 đang đọc cuốn "Phép thần thông và Thuật bói quẻ: Tại sao" với vẻ say sưa thấy rõ.

Đi Zelda chưa kịp biến mất trở lại vào buồng chứa thuốc thì cánh cửa trước bật mở tung. Nicko xuất hiện với Jenna theo sát đằng sau. Chúng quẳng giày trượt băng xuống và cầm cái gì trông như một con chuột chết.

"Xem tụi tôi tìm được cái gì đây," Jenna la toáng lên

Con Trai 412 nhăn mặt. Nó không thích chuột. Nó phải sống chung với quá nhiều chuột rồi, chẳng còn ham đồng hành với chúng nữa.

"Để nó ở bên ngoài," thì Zelda la bài hải, "Mang vật chết qua ngưỡng cửa nhà là xui xẻo lắm đó, trừ phi các con định ăn thịt nó. Và thì không thích chén cái món đó đâu."

"Nó có chết đâu, thì Zelda" Jenna bảo "Nhìn này," cô bé chìa ra một đồng lông màu nâu cho thì Zelda kiểm tra. Thì Zelda thận trọng chốc chốc nó.

"Tụi con tìm thấy nó ở bên ngoài cái chòi cũ." Jenna nói, "Bà biết cái chòi đó mà, cách không xa bến cảng, ở cuối đầm lầy ấy. Có một người đàn ông sống với một con lừa. Và rất nhiều chuột chết ở trong lồng. Tụi con nhìn qua cửa sổ - kính lắt. Thế rồi ông ấy tỉnh dậy và trông thấy tụi con, con với anh Nicko mới chạy đi và tụi con thấy con chuột này. Con nghĩ nó vừa mới thoát ra được. Vì vậy, con lượm nó lên, và cho nó vào trong áo khoác xong tụi con chạy trốn. À, tụi con trượt băng chạy chứ. Cái ông đó chạy ra và la hét rùm trời vì tụi con mang con chuột này chuồn mất. Nhưng ông ấy không bắt tụi con được. Đúng không anh Nicko?"

"Ừ," Nicko nói, đúng kiểu đùa ít lời.

"Với lại, con nghĩ nó là Chuột Đưa tin mang tin của ba tới," Jenna nói.

"Không đời nào," thì Zelda phản bác, "Con Chuột Đưa tin đó mập mà."

Con chuột trong tay Jenna vọt ra một tiếng chít phản đối.

"Còn con này," thì Zelda nói, chỉ vào xương sườn của nó, "ốm tong ốm teo như cái que cời than vậy. À, thì nghĩ chúng ta nên đưa nó vào đi, bất kể nó là chuột gì."

0o0

Và Stanley cuối cùng đã đến được đích theo cách như thế đó, gần sáu năm sau khi nó được Sở Bưu Chuột phái đi. Như tất cả mọi Chuột Đưa tin tài giỏi, nó phải sống xứng đáng với khẩu hiệu của Sở Bưu Chuột: Không gì ngăn cản được Chuột Đưa tin.

Nhưng Stanley chưa đủ khỏe để chuyển tải thông điệp của mình. Nó nằm mềm oặt trên một chiếc gối đệm ở trước lò sưởi trong khi Jenna đút lươn tán nhuyển cho nó. Con chuột vốn chưa bao giờ ham mộ lươn, nhất là các loại lươn được tán nhuyển, nhưng sau sáu tuần trong lồng chỉ uống nước và không ăn chút gì cả, thì ngay cả lươn tán nhuyển cũng ngon tuyệt. Và tuyệt hơn nữa là được nằm trên cái nệm trước lò sưởi vì run cầm cập ở dưới đáy cái lồng bẩn thỉu kia, dẫn cho Bert thỉnh thoảng có lên mổ nó một cái mỗi khi không ai để ý.

Bà Marcia ra lệnh Nói, rattus Rattus sau khi Jenna nài nỉ, nhưng Stanley vẫn nằm oặt ra trên nệm, không thốt ra lấy một lời.

"Ta vẫn không tin nó là Chuột Đưa tin," bà Marcia bảo sau một vài ngày Stanley vẫn chưa nói, "Chuột Đưa tin chẳng làm gì ngoài nói, nếu ta nhớ chính xác. Và phần lớn những gì chúng tuôn ra

đều ngớ ngẩn."

Stanley thấy cho bà Marcia một cái nhăn mặt dữ dội nhất của mình, nhưng bà để vuột qua.

"Chính là nó mà, bà Marcia," Jenna quả quyết, "Cháu đã nuôi hàng đồng chuột và cháu rất giỏi nhận ra con nào với con nào. Đây chính là con Chuột Đưa tin mà chúng mình đón hồi trước."

Và vì vậy tất cả mọi người cùng phập phồng chờ đợi Stanley bình phục để Nói và chuyển thông điệp đang được mong chờ bấy lâu của Silas. Đó là khoảng thời gian đầy âu lo. Con chuột bị sốt và trở nên mê sảng, cứ lẩm bẩm những lời đứt quãng hàng nhiều giờ liền và sút nữa thì khiến bà Marcia bỏ cuộc. Dì Zelda phải pha không biết bao nhiêu vỏ cây liễu để Jenna kiên nhẫn nhỏ từng giọt một cho con chuột bằng một cái ống đếm giọt. Sau một tuần náo loạn cả lên, cơn sốt của con chuột cuối cùng đã hạ xuống.

Một buổi xế chiều nọ, khi dì Zelda vừa đóng cửa buồng chứa thuốc xong (đã chú ý khóa cửa lại sau cái ngày Con Trai 412 hé nhìn vào trong) và bà Marcia đang niệm chú, tính tính toán toán ở bên bàn của dì, thì Stanley ho và đứng dậy. Maxie sửa và bert quắc lên ngạc nhiên, nhưng Chuột đưa tin phớt lờ bọn chúng.

Chú ta có một thông điệp phải chuyển.

Chương 30: Thông điệp gửi bà Marcia

Stanley nhanh chóng có ngay một nhóm khán thính giả nôn nóng vây quanh chờ đợi. Nó nhảy một cách dứt khoát ra khỏi cái gối đệm, đứng thẳng lên và hít một hơi thật sâu. Rồi nó nói bằng giọng run run:

"Trước tiên, tôi phải hỏi. Có bất cứ ai ở đây mang tên Marcia Overstrand

"Mi biết là có mà," bà Marcia nóng nảy.

"Tôi vẫn cần phải hỏi, thưa Quý bà. Một phần của thủ tục," Chuột Đưa tin đáp. Nó tiếp:

"Tôi đến đây để chuyển thông điệp cho bà Marcia Overstrand, cựu Pháp sư Tối thượng..."

"Cái gì?" Bà Marcia há hốc miệng. "Cựu? Con chuột đàn độn đó có ý gì vậy - cựu Pháp sư Tối thượng?"

"Bình tĩnh; Marcia," dì Zelda trấn an. "Hãy chờ coi con chuột cần phải nói cái gì?"

Stanley tiếp:

"Thông điệp được gửi vào lúc 7 giờ đúng vào buổi sáng..."

Nó ngừng lại để tính xem bức thông điệp đã được gửi đi cách đây bao nhiêu ngày rồi. Là một nhân viên chuyên nghiệp đúng nghĩa, Stanley vẫn lưu giữ thời gian bị cầm tù trong lồng bằng cách mỗi ngày cào một vạch lên một trong những thành lồng. Nó biết mình đã trải qua ba mươi chín ngày với Jack Điên, nhưng nó không biết mình đã trải qua bao nhiêu ngày mê sảng trước lò sưởi trong ngôi nhà tranh của Người Giữ Đám.

"...Ừm...cách đây khá lâu, do ủy quyền, từ một Silas Heap cư ngụ trong lâu đài..."

"Ủy quyền có nghĩa là gì?" Nicko hỏi.

Stanley nhip bàn chân một cách nóng nảy. Nó không thích bị ngắt lời, nhất là khi thông điệp đã quá cũ đến nỗi nó sợ mình không nhớ hết. Nó húng hắng ho một cách thiếu kiên nhẫn.

"Thông điệp bắt đầu:

Cô Marcia thân mến,

Tôi hy vọng cô vẫn lo liệu tốt mọi việc. Tôi khỏe và đang ở trong Lâu đài. Tôi rất biết ơn nếu cô đến gặp tôi ở bên ngoài Cung điện càng nhanh càng tốt. Việc có tiến triển. Tôi sẽ ở cổng Cung điện lúc nửa đêm, vào mỗi đêm, cho tới khi cô tới.

Mong nhận tin cô.

Chào thân ái,

Silas Heap.

Thông điệp kết thúc."

Stanley ngồi xuống trở lại tấm đệm của mình và thở phào khoan khoái. Công vụ đã hoàn thành. Có lẽ nó đã phải mất một thời gian dài nhất mà một con Chuột Đưa tin từng mất để chuyển một thông điệp, nhưng nó đã làm xong. Nó cho phép mình được cười một nụ cười phớt nhẹ, mặc dù nó vẫn còn đang làm bốn phận.

Bầu không khí im ắng mất một lúc, và sau đó bà Marcia bùng nổ.

"Đúng kiểu, thật là đúng kiểu anh ta! Anh ta thậm chí còn không tìm cách trở lại trước trận gió bắc, và rồi cuối cùng khi hạ cố chịu gửi một thông điệp thì lại không thềm nhắc đến bùa Hộ vệ của ta. Ta thua luôn. Đáng lý ra đích thân ta phải đi mới đúng."

"Nhưng còn anh Simon thì sao ạ?" Jenna lo lắng hỏi. "Sao ba chưa gửi thông điệp đến cho tụi mình?"

"Nghe chẳng giống ba mấy," Nicko gầm gừ.

"Ừ," bà Marcia đồng tình. "Quá lịch sự mà."

"À, tôi cho rằng đó là do ủy quyền," dì Zelda nói về không chắc.

"Ủy quyền có nghĩa là gì?" Nicko hỏi lại.

"Tức là một vụ gởi thay. Một người khác đưa thông điệp tới Sở Bưu Chuột. Chắc hẳn là Silas không thể đi tới đó. Ta biết điều đó cũng chấp nhận được. Ta cứ thắc mắc người được ủy quyền đó là ai?"

Stanlex không nói gì, mặc dù nó biết rõ mười mươi rằng người gửi thay đó là ông Bảo Hộ Toàn Quyền. Dẫu không còn là chuột Đưa Tin Mật nữa nhưng nó vẫn bị ràng buộc bởi luật lệ của Sở Bưu Chuột. Và điều đó có nghĩa là tất cả mọi cuộc chuyện trò trong phạm vi của Sở Bưu Chuột đều là tuyệt mật. Nhưng Chuột Đưa tin cảm thấy bất an. Những pháp sư này đã giải cứu nó, chăm sóc nó và rõ ràng là đã cứu mạng nó. Stanley cứ cựa quậy và nhìn tịt xuống sàn nhà. Có chuyện gì đó đang diễn ra đây, nó nghĩ bụng, và nó không muốn dính vào việc đó. Toàn bộ thông điệp vừa mới hoàn tất đây đã là cả một cơn ác mộng đối với nó từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc rồi.

Bà Marcia bước tới bên bàn và đóng ập cuốn sách đang đọc lại một cái rầm.

"Làm sao Silas dám bỏ qua một thứ quan trọng như bùa Hộ vệ của ta cơ chứ?" Bà phẫn nộ. "Bộ anh ta không biết rằng toàn bộ mục đích của một Pháp sư Thượng đẳng là để phục vụ cho một Pháp sư Tối thượng hay sao? Ta không thể nào chịu đựng nổi thái độ thiếu phục tùng của anh ta thêm nữa. Ta dự định sẽ đi tìm anh ta và sẽ cho anh ta biết ta nghĩ gì."

"Marcia, như thế có không ngoan không?" Dì Zelda lẳng lặng nhắc nhở.

"Tôi vẫn còn là Pháp sư Tối thượng và không ai gạt tôi ra được đâu," bà Marcia tuyên bố..

"Ồ, tôi đề nghị cô đi ngủ đi," dì Zelda nói lý lẽ. "Mọi việc luôn luôn tốt hơn vào buổi sáng."

Đêm hôm đó, Con Trai 412 nằm dưới ánh sáng nhảy nhót của ngọn lửa, lắng nghe tiếng khịt mũi của Nicko và tiếng thở đều đều của Jenna. Nó bị đánh thức bởi tiếng ngáy ầm ĩ của chó Maxie, vọng xuống qua mái trần. Đáng lẽ ra Maxie phải ngủ dưới nhà, nhưng nó vẫn lén lên lầu, chui vào giường của Silas nếu nó nghĩ có thể trót lọt được. Trên thực tế, ngủ dưới nhà, mỗi khi Maxie bắt đầu ngáy là Con Trai 412 thường huých cho con chó săn sói một cú và giúp nó biết phải đi đâu. Thế nhưng đêm hôm đó, Con Trai 412 còn đang mai lắng nghe tiếng ngáy của con chó săn sói có trục trục xoang mũi.

Ván sàn cọt két trên đầu nó...Những bước chân rón rén trên cầu thang...Tiếng chân cạ vào cầu thang rít lên trong một giây...Đó là ai? Đó là cái gì? Tất cả những câu chuyện ma mà Con Trai 412 từng được nghe bỗng ủa về khi nó nghe tiếng áo chùng quét lạng lẹ xuống sàn nhà đá và biết rằng cho dù đó là ai, là cái gì, thì cái đó cũng đã tiến vào đúng căn phòng này rồi.

Con Trai 412 ngồi dậy rất chậm rãi, tim nó đập nhanh, và nhìn chăm chăm vào bóng tối. Một khối đen đang di chuyển một cách vụng trộm về phía cuốn sách mà bà Marcia để lại trên bàn. Khối đen đó cầm cuốn sách lên và đút vào áo chùng, rồi trông thấy hai đốm trắng là hai con mắt của Con Trai 412 đang nhìn mình từ trong bóng tối.

"Là ta," bà Marcia thì thào. Bà vẫy Con Trai 412 lại gần. Nó im lặng tuồn ra khỏi tấm mền bông và đi chân đất qua nền đá để xem bà muốn gì.

"Làm sao có thể nghĩ được là ta có thể ngủ chung phòng với con thú đó thì ta không hiểu nổi đấy," bà Marcia thì thào về câu hỏi. Con Trai 412 mỉm cười bẽn lén. Nó không nói rằng chính nó là người đã đẩy Maxie lên lầu trước.

"Đêm này ta sẽ trở về," bà Marcia thông báo. "Ta sẽ dùng phép Những phút Nửa đêm để bảo đảm cho mọi việc. Cậu nên nhớ rằng những phút trước và sau nửa đêm là thời điểm tốt nhất để Di chuyển an toàn. Đặc biệt là khi có những kẻ ngoại lai ao muốn làm hại cậu. Ta nghi ngờ có điều đó. Ta sẽ đến cổng Cung điện và tìm cái gã Silas Heap ấy. Nào, coi bây giờ là mấy giờ rồi?" Bà Marcia lôi chiếc đồng hồ của mình ra.

"Hai phút nữa đến nửa đêm. Ta sẽ trở lại ngay. Có lẽ cậu nên báo cho dì Zelda biết.."

Bà Marcia nhìn Con Trai 412 và nhớ ra rằng thằng nhỏ chưa từng nói một tiếng nào kể từ khi nó bảo cho mọi người biết về số hiệu và cấp bậc của nó trong Thập Pháp sư.

"Ờ mà, nếu cậu không nói cũng chẳng sao. Bà ấy sẽ đoán được ta đi đâu."

Con Trai 412 bất giác nghĩ ra điều gì đó rất quan trọng. Nói lục lọi trong túi chiếc áo lạnh của mình và lôi ra tấm bùa mà bà Marcia đã đưa cho nó khi bà đề nghị nó làm học trò của bà. Nó cầm đôi cánh bạc nhỏ tí xíu trong lòng bàn tay và nhìn chúng một cách nuối tiếc. Chúng loang loáng ánh bạc và vàng trong vầng sáng Pháp thuật đang bắt đầu tỏa xung quanh bà Marcia. Con Trai 412 đưa trả lại bùa cho bà Marcia - nó nghĩ mình không nên giữ cái vật này nữa, bởi vì không có cách chi nó có thể trở thành học trò của bà - nhưng bà Marcia lắc đầu và quỳ gối xuống bên cạnh nó.

"Không," bà thì thào. "Ta vẫn hy vọng là cậu đổi ý và quyết định là học trò của ta. Hãy nghĩ kỹ việc đó trong lúc ta đi vắng. Nào, kém một phút là nửa đêm. Lùi lại."

Không khí xung quanh bà Marcia chuyển lạnh, và một vầng Pháp thuật sáng rực rỡ tỏa ra quanh bà và rót một luồng điện vào không khí. Con Trai 412 lùi lại lò sưởi, vừa sợ lại vừa phấn khích. Bà Marcia nhắm mắt lại và bắt đầu lầm bầm cái gì đó vừa dài vừa phức tạp bằng thứ ngôn ngữ mà nó chưa từng được nghe thấy. Rồi Con Trai 412 trông thấy màn sương Pháp thuật xuất hiện, giống như bức màn mà nó đã nhìn thấy lần đầu tiên khi đang ngồi trên thuyền Muriel ở Rạch nước Sâu. Bất thành linh bà Marcia tung áo chùng lên, tự trùm kín mít mình từ đầu tới chân, và khi bà làm vậy, màu đỏ tía của màn sáng pháp thuật cùng màu đỏ tía của áo chùng hòa quyện vào nhau. Một tiếng xèo lớn, tựa như là tiếng nước rót vào kim loại nóng, và bà Marcia biến mất, chỉ để lại một cái bóng mờ còn nán lại thêm vào tích tắc.

Tại cổng Cung Điện, hai mươi phút sau nửa đêm, một trung đội lính canh đang làm nhiệm vụ, hết như chúng vẫn làm thế suốt năm mươi đêm lạnh chết khiếp vừa qua. Bọn lính canh bị đông cứng và đang chờ một đêm dài chán ngán nữa trôi qua, chẳng làm gì ngoài việc giậm chân và giũ cột Bảo hộ Toàn quyền, kẻ có ý kiến lạ đời là cựu Pháp sư Tối thượng sẽ xuất hiện ở ngay đó. Thế đấy. Dĩ nhiên, đời nào mà mụ ta bén mảng tới, và chúng cũng chẳng mong đợi mụ. Thế nhưng, đêm nào lão cũng xua bọn chúng ra chờ và để cho ngón chân chúng đông cứng lại thành những tảng băng.

Cho nên khi một bóng dáng màu đỏ tía mờ mờ dần hiện ra giữa bọn chúng, không tên nào thực sự tin vào việc đang diễn ra.

"Mụ ta đó," một đứa trong bọn thì thầm, hơi hoảng sợ trước pháp thuật thành linh xoáy cuộn trên không và luồng điện khó chịu qua chiếc mũ bảo hiểm kim loại màu đen của chúng. Bọn lính canh tuốt gươm ra và nhìn bóng đen dần hiện thành một thân hình cao lớn quần trong áo chùng đỏ tía của Pháp sư Tối thượng.

Bà Marcia Overstrand đã hiện hình vào đúng giữa cái bầy của Bảo hộ Toàn quyền. Bà hoàn toàn bị bất ngờ, và vì không có Bùa hộ vệ cùng sự bảo vệ của những phút nửa đêm - vì bà trễ những hai mươi phút - nên bà không thể ngăn tên đội trưởng trung đội lính canh giật chiếc bùa

hộ mạng Akhu ra khỏi cổ bà.

Mười phút sau, bà Marcia đã nằm dưới đáy hầm ngục số một, là một ống khói hun hút, tối om, bị chôn sâu dưới những lớp nền móng của Lâu Đài. Bà Marcia nằm như tê liệt, bị kẹt ở giữa vòng lốc xoáy bóng ma và vong hồn mà DomDaniel đã dựng lên, một cách khoái trá, dành riêng cho bà. Đó là đêm tệ hại nhất trong đời bà Marcia.

Bà nằm bất lực trong một cái hồ nước hôi thối, trên một đồng xương của những thứ trước đó đã từng sống trong hầm ngục, bị tra tấn bởi những tiếng rên rỉ và những tiếng gào rú của những bóng ma và vong hồn cuộn cuộn quanh bà và làm rò rỉ công lực phép thuật của bà. Tính cho đến sáng hôm sau - khi may thay, một con ma Cổ Nhân bị lạc và vô tình đi ngang qua bức tường của hầm ngục số Một - còn thì ngoại trừ DomDaniel và lão Bảo hộ Toàn quyền, không ai biết bà ở đâu.

Con ma Cổ Nhân mang ngài Alther đến chỗ bà, nhưng ngài không làm gì được ngoài việc ngồi bên cạnh bà và động viên bà sống tiếp. Ngài Alther phải vận đến cạn kiệt tài thuyết phục của mình, bởi vì bà Marcia đang ở trong tình trạng tuyệt vọng. Trong cơn giận Silas, bà biết mình đã làm mất tất cả mọi thứ mà ngài Alther phải đấu tranh mới có được khi ngài truất phế DomDaniel. Một lần nữa, DomDaniel lại có bùa hộ mệnh Akhu cột quanh cái cổ ú nu ú nần của hắn, và chính hắn, chứ không phải bà Marcia, bây giờ mới thật sự là Pháp sư Tối thượng.

Chương 31: Sự trở về của con chuột

Dì Zelda không có một cái đồng hồ đeo tay hay đồng hồ treo tường nào. Đồng hồ không bao giờ chạy đúng trong ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm. Có quá nhiều xáo động dưới long đất. Rủi thay, đó là điều mà dì Zelda không bao giờ mất công báo cho bà Marcia biết, bởi vì chính bản thân dì, dì không quá quan tâm đến việc chính xác giờ giấc trong ngày. Nếu muốn biết thời gian, dì sẽ tự bằng long với việc nhìn đồng hồ mặt trời và hy vọng mặt trời sẽ hiện ra, nhưng dì quan tâm đến những tuần trăng hơn.

Vào cái ngày Chuột Đưa tin được cứu sống, dì Zeldan đã dắt Jenna đi dạo một vòng quanh đảo sau khi trời tối. Tuyết phủ dày hơn bao giờ hết và có một sương khô lạnh giăng kín đến nỗi Jenna gần như có thể chạy nhẹ nhàng hẫng lên trên bề mặt của nó, mặc dù dì Zeldan trong đôi ủng nặng thì bị chìm nhay xuống. Họ đi bộ thật dài đến tận mút đầu kia của hòn đảo, xa khỏi những ánh đèn của ngôi nhà tranh, và dì Zeldan chỉ lên bầu trời đêm đen kịt, nơi hàng trăm ngàn ngôi sao sang rực quét ngang. Jenna chưa bao giờ thấy nhiều sao như thế.

"Đêm nay," dì Zeldan nói, "là đêm Khuất của mặt trăng."

Jenna rung mình. Không phải vì lạnh, mà vì cảm giác lạ lung mà cô bé cảm thấy khi đứng ngoài trời trên đảo. Giữa bạt ngàn vì sao cùng màn đêm.

"Tối nay, cho dù có nhìn kỹ thế nào con cũng sẽ không nhìn thấy mặt trăng đâu," dì Zeldan bảo. "Không ai trên trái đất này có thể thấy mặt trăng vào đêm nay. Không phải là một đêm để liều lĩnh lang thang một mình trên đầm lầy này đâu, và nếu tất cả mọi sinh vật và tâm linh của đầm lầy không bị đông cứng an toàn dưới long đất, thì lúc này chúng ta chắc bị ế bùa Khóa ở trong ngôi nhà tranh rồi. Nhưng ta nghĩ con sẽ thích ngắm sao mà không có ánh sang của mặt trăng. Mẹ con xưa vẫn hay thích ngắm sao".

Jenna thở gấp:

"Mẹ con? Ý bà là mẹ khi con được sinh ra?"

"Phải," dì Zeldan nói. "Ý dì muốn nói đến Nữ hoàng. Người rất thích sao. Dì nghĩ con hình như cũng thích chúng."

"Đúng ạ," Jenna thở mạnh. "Hồi trước, nếu không ngủ được, con hay đếm sao từ cửa sổ chỗ giường con. Nhưng... làm sao bà biết mẹ con?"

"Mỗi năm dì đều gặp người," dì Zeldan giải thích. "Cho đến khi... ừm, mọi thứ đều thay đổi. Và mẹ của Người, tức là bà ngoại kính mến của con đấy, dì cũng được gặp bà mỗi năm."

Mẹ, bà ngoại... Jenna bắt đầu nhận ra rằng mình có cả một gia đình mà mình chẳng biết chút gì về nó. Nhưng bằng cách nào đó dì Zeldan lại biết.

"Bà Zeldan," Jenna nói chậm rãi, cuối cùng mới dám hỏi cái câu đã dằn vặt cô bé kể từ khi cô biết mình thật sự là ai.

"Sao con?" Dì Zeldan nhìn mông lung ra khắp đầm lầy.

"Thế còn bà con thì sao?"

"Ba con hả? À, ông ấy đến từ vương quốc xa xôi. Ông ấy ra khỏi đây trước khi con sinh ra."

"Ông ấy đâu rồi?"

"Ông ấy có một chiếc thuyền, Ông ấy ra đi để lấy thứ gì đó," dì Zeldan mới mập mờ. "Ông ấy trở lại bến cảng ngay sau khi con ra đời với hẳn một con tàu đầy của cải dành cho con và mẹ con, dì nghe nói vậy. Nhưng khi nghe được tin tức khủng khiếp thì ông ấy liền dong buồm đi khỏi ngay trong đợt thủy triều kế tiếp."

"Tên... tên của ông ấy là gì ạ?" Jenna hỏi.

"Không biết," dì Zeldan trả lời. Cũng như hầu hết những người khác, dì rất ít quan tâm đến lai lịch của chồng Nữ hoàng. Ngay vàng được truyền từ mẹ sang con gái, để cho người đàn ông trong gia đình sống cuộc đời mà họ thích.

Cái gì đó trong giọng nói dì Zeldan khiến Jenna lưu ý, và cô bé dời mắt khỏi những vì sao để nhìn dì. Jenna chột nín thở. Từ trước đến nay cô bé thật sự chưa bao giờ chú ý đến dì Zeldan. Nhưng bây giờ màu xanh da trời rừng rục của Phù thủy Thiện đang cắt xuyên qua màn đêm, chiếu rọi qua bóng tối và nhìn chăm chú ra đầm lầy.

"Rồi," dì Zeldan thành linh nói, "tới lúc vào nhà rồi."

"Nhưng mà..."

"Dì sẽ kể cho con nghe nhiều hơn và mùa hè. Đó là thời gian họ vẫn hay đến, ngày Hạ chí (*). Dì cũng sẽ đưa con tới đó."

"Tới đâu ạ?" Jenna hỏi. "Đưa con tới đâu?"

"Đi nào," dì Zeldan giục giã. "Dì không thích hình thù của cái bong đảng kia..."

Dì Zeldan chộp lấy bàn tay Jenna và kéo cô bé chạy về, băng qua tuyết. Ngoài đầm lầy đảng kia, một con linh miêu đầm lầy ngưng rình kiếm mồi và bỏ đi. Lúc này nó quá yếu sức để mà rượt theo con mồi - phải chi là sớm hơn vài ngày thì chắc hẳn nó đã chén đầy và nhìn mùa đông trôi qua. Nhưng bây giờ, con linh miêu đầm lầy sợ sệt quay trở về hốc tuyết của mình và trệu trạo

nhai con chuột đông lạnh cuối cùng của nó.

Sau ngày Khuất của mặt trăng, mảnh trăng bạc mỏng manh đầu tiên xuất hiện trên bầu trời. Mỗi đêm nó mỗi lớn hơn một chút. Bầu trời trong sang do tuyết đã ngừng rơi, và đêm nào Jenna cũng ngắm mặt trăng từ cửa sổ, trong khi lũ Bọ Lá chần trôi lơ dờ trong những Hủ Lưu giữ, chờ khoảnh khắc được tự do.

"Cứ ngắm đi," dì Zeldan bảo cô bé. "Khi mặt trăng lớn dần lên nó sẽ hút vạn vật từ dưới mặt đất. Và ngôi nhà tranh sẽ thu hút những người ao ước muốn tới đây. Sức hút mạnh nhất là khi trăng tròn, đúng vào hôm con tới đây."

Nhưng khi mặt trăng mới đầy được một phần tư thì bà Marcia đã ra đi rồi.

"Bà Marcia đi như thế nào?" Jenna hỏi dì Zeldan vào buổi sáng họ phát hiện ra bà đã đi. "Con tưởng là mọi thứ sẽ trở về chứ không phải là đi mất khi mặt trăng đầy đặn chứ."

Dì Zeldan trông có vẻ hơi bức bối với câu hỏi của Jenna. Dì bức mình với bà Marcia và đã đi bất thành linh như vậy, và dì cũng không thích bất cứ ai làm xáo trộn những học thuyết về mặt trăng của dì.

"Đôi khi," dì Zeldan nói với vẻ bí ẩn, "mọi vật phải ra đi để mà trở lại."

Rồi dì dùng dùng quay đi rồi chui vào buồng thuốc của mình, khóa trái cửa sau lưng.

Nicko nhú mày bày tỏ sự đồng cảm với Jenna và vẫy vẫy đôi giày trượt băng của cô bé.

"Đưa ra bãi Lún Lớn đi." Nó nhe răng cười.

"Lần trước bắt được một con chuột chết đấy," Jenna cười to.

Stanley giật mình tỉnh giấc vì từ "chuột chết" và mở choàng mắt ra đúng lúc thấy Jenna và Nicko chụp lấy giày trượt của chúng rồi biến mất suốt cả ngày.

Khi trăng đã tròn đầy và bà Marcia vẫn chưa trở về, tất cả mọi người đều lo lắng.

"Dì đã bảo bà Marcia là hãy ngủ đi mà," dì Zeldan cầu nhàu, "nhưng mà, ôi không, cô ta tự dưng nổi giận với Silas, rồi thức dậy và đi lúc nửa đêm. Không một lời kể từ đó. Thật là quá tệ. Silas không về vì trận gió bắc thì dì còn hiểu được, nhưng còn Marcia thì dì không thể hiểu nổi."

"Có lẽ đêm nay bà ấy sẽ về," Jenna nói liều, "vì là đêm trăng tròn."

"Có thể," dì Zeldan nói nước đôi, "mà cũng có thể không."

Bà Marcia dĩ nhiên không quay trở về vào đêm đó. Bà trải qua đêm ấy hệt như mười đêm vừa qua, ở giữa Vòng Lốc xoáy của Bóng ma và Vong hồn, nằm èo uột trong một cái hồ nước bẩn thỉu ở dưới đáy hầm ngục số Một. Ngồi kế bên là ngày Alther, vận dụng hết cỡ pháp thuật theo kiểu ma để giữ cho bà Marcia còn sống. Người ta hiếm khi sống sót nổi nếu rơi xuống hầm ngục số Một, mà nếu có sống thì họ cũng không sống lâu. Họ sẽ chìm ngay xuống làn nước tanh tưởi bên dưới, để hòa chung với đông xương chất cao gần tới bề mặt nước. Không nghi ngờ gì nữa, nếu không có ngày Alther, số phận tương tự cuối cùng cũng giáng xuống bà Marcia.

Đêm đó, đêm trăng non, khi mặt trời lặn và mặt trăng nhô lên khỏi bầu trời, Jenna và dì Zeldan quần mình trong mềm bông và canh chừng bên cửa sổ chờ bà Marcia. Chẳng mấy chốc Jenna đã ngủ gật, nhưng dì Zeldan vẫn thức canh suốt đêm cho đến khi mặt trời lên và sự ra đi của mặt trăng tròn đã chấm dứt những hy vọng mong manh mà dì ấp ủ về sự trở về của bà Marcia.

Ngày hôm sau, Chuột Đưa tin quyết định là mình đã đủ khỏe để ra đi. Bao tử của con chuột cũng có giới hạn trong việc chứa món lươn tán nhuyễn, và Stanley nghĩ mình đã thật sự đạt tới giới hạn đó một cách xuất sắc rồi.

Tuy nhiên, trước khi Stanley đi, nó cần phải được đặt hàng một thông điệp khác, hoặc được phóng thích mà không có thông điệp nào. Cho nên, sáng hôm đó, nó ho một tiếng ho lịch sự và nói :

"Xin lỗi, mọi người."

Mọi người nhìn vào con chuột. Nó đã rất im hơi lặng tiếng trong thời gian bình phục, và họ không quen với việc nghe nó nói năng.

"Đã đến lúc tôi trở về Sở Bưu Chuột. Tôi đã đi quá thời hạn rồi. Nhưng tôi phải hỏi, quý vị có yêu cầu tôi chuyển thông điệp không ?"

"Ba !" Jenna hăm hở. "Chuyển tin cho ba đi !"

"Ba có thể là ai?" Con chuột hỏi. "Và có thể tìm ông ấy ở đâu ?"

"Chúng tôi không biết," dì Zeldan cúi bần. "Không có thông điệp, xin cảm ơn, Chuột đưa tin. Anh đi được rồi."

Stanley cúi chào, cảm thấy rất nhẹ nhõm.

"Cảm ơn bà," nó đáp. "Và, e hèm, xin cảm ơn đã chăm sóc tôi tử tế. Cảm ơn tất cả. Tôi rất biết ơn."

Mọi người nhìn con chuột chạy bươn bả ra ngoài trời tuyết, để lại những dấu chân và dấu đuôi nhỏ lại phía sau.

"Phải chi chúng ta gửi đi một thông điệp," Jenna nói vẻ buồn bã.

"Tốt nhất là không," dì Zeldan nói. "Con chuột này có điều gì đó không được ngay chính. Có cái gì đó khác với lần trước."

"Ừm, nó ốm hơn nhiều," Nicko chỉ ra.

"Ừm," dì Zeldan càu nhàu. "Đang có mưa mô gì đó. Dì cảm thấy thế."

Stanley có một chuyến đi suôn sẻ trở về Lâu đài. Mỗi khi nó về tới Sở Bưu Chuột thì mọi chuyện mới bắt đầu rối lên. Nó chạy vụt qua ống dẫn nước vừa mới tan băng và gõ cửa Sở Bưu Chuột.

"Vào đi !" Con chuột đen quát. Nó vừa trờ lại bốn phận sau một cuộc cứu hộ muộn màng khỏi Sở Bưu Chuột đông cứng.

Stanley lướt vào, ý thức rõ là mình sẽ cần phải có đôi lời giải thích.

"Anh kia !" Con chuột đen gầm lên. "Cuối cùng thì...Sao anh dám lừa dối tôi. Anh có nhận thức được là anh đã đi bao lâu rồi không ?"

"Ề... hai tháng," Stanley lầm bầm. Nó chỉ vừa mới nhận thức được mình đã đi bao lâu và đang bắt đầu tự hỏi vợ nó - Dawnie - sẽ nói gì về chuyện này đây.

"Ề... hai tháng, thưa ngài chứ!" Con chuột đen thét lên, giận dữ quật cái đuôi xuống bàn. "Anh có nhận thức được là anh đã biến tôi thành ngu xuẩn như thế nào không?"

Stanley không nói gì, nghĩ rằng ít nhất chuyến đi hải hung của mình cũng sinh ra chút điều gì đó hay ho.

"Anh sẽ phải bồi thường cho vụ việc này," con chuột đen gào lên. "Cá nhân tôi thấy rằng chừng nào tôi còn phụ trách ở đây thì chừng đó anh sẽ không bao giờ nhận được một nhiệm vụ nào khác nữa."

"Nhưng..."

"Nhưng, thưa ngài chứ!" Con chuột đen thét ầm, "Tôi đã bảo anh cái gì? Phải xưng hô với tôi là thưa ngài!"

Stanley im re. Có nhiều thứ nó có thể nghĩ ra để gọi tên con chuột đen này, nhưng "thưa ngài" không thuộc một trong số đó. Bất giác Stanley có cảm giác như có cái gì đó sau lưng mình. Nó quay ngoắt lại thì thấy mình đang trợn mắt dòm hai tên chuột to tướng, cơ bắp cuồn cuộn như

chưa từng thấy. Chúng đứng án ngữ ở khung cửa Sở Bưu Chuột một cách đe dọa, choán hết ánh sang và cắt luôn mọi cơ hội mà Stanley nghĩ là có thể trốn chạy, trong khi nó cảm thấy một sự thôi thúc phải chạy trốn.

Tuy nhiên con chuột đen lại tỏ vẻ vui mừng khi thấy bọn kia.

"À, hay lắm. Các chàng trai đã tới. Tổng cổ nó đi."

"Đi đâu?" Stanley kêu lên. "Các vị đưa tôi đi đâu?"

"Các...vị... đưa... tôi... đi... đâu... thưa ngài!" Con chuột đen chỉnh lại qua kẻ rằng. "Đến chỗ ngài ủy nhiệm, người đã gửi thông điệp này. Ngày ấy nóng long muốn biết chính xác anh đã gặp người nhận ở đâu. Và vì anh không còn chức danh Mật nữa, cho nên anh cần phải nói cho ngày ấy biết.

"Đưa nó đến chỗ ngài Bảo hộ Toàn quyền."

Chương 32: Đợt tuyết tan

Ngày hôm sau khi Chuột đưa tin đã đi khỏi, đợt tuyết tan bắt đầu. Trước tiên là ở Đầm Cỏ Thô, nơi luôn ấm hơn những chỗ khác một chút, rồi sau đó lan ra khắp dòng sông, qua cánh rừng và vào Lâu đài. Quả là một sự giải thoát cho tất cả mọi người trong Lâu đài, khi họ vừa mới hết nguồn thực phẩm dự trữ xong, do quân đội bảo hộ đã cướp phá nhiều cửa hàng mùa đông nhằm cung cấp cho DomDaniel nguyên vật liệu dồi dào cho những đại tiệc triền miên của hắn. Đợt tuyết tan đến cùng một dịp giải thoát cho con Chuột đưa tin đang run cầm cập trong một cái bẫy chuột bên dưới phòng Vệ sinh Nữ. Stanley đã bị bỏ rơi ở đó vì tội từ chối tiết lộ địa điểm ngôi nhà tranh cue di Zelda. Nó không hề biết rằng Thợ Săn đã truy tìm thành công từ những gì Simon Heap thổ lộ với lão Bảo hộ toàn quyền, nó cũng không biết rằng chẳng ai có ý định thả nó ra cả, mặc dù Stanley bị nhốt đã đủ lâu để mà đoán ra điều ấy. Chuột đưa tin cứ cố gắng làm điều tốt nhất có thể làm: nó ăn những gì có thể bắt được, phần lớn là nhện và gián; nó liếm những giọt nước từ máng xối đang tan băng; và nó thấy mình suy nghĩ gần như là triu mến về Jack điên. Trong khi đó, Dawnie đã bỏ cuộc không còn chờ nó nữa và về sống với chị mình.

Đầm Cỏ Thô giờ đây tràn trề nước do tuyết tan nhanh. Chẳng bao lâu sau màu xanh của cỏ đã bắt đầu phủ khắp nơi nơi, và mặt đất bắt đầu băng chịch, ướt đầm. Lớp băng trong Xẻo Mương và trong những con rạch là những bơi băng tan cuối cùng, nhưng khi con Trăn Đầm lầy bắt đầu cảm thấy nhiệt độ tăng lên, nó liền vùng vẫy ngay, nôn nóng quấy đuôi và uốn ** hàng trăm cái xương sườn đã bị cứng đờ. Tất cả mọi người đang hồi hộp thấp thỏm chờ con trăn khổng lồ thoát ra. Họ không biết chắc là con trăn đói bụng đến cỡ nào, hoặc cáu kỉnh ra sao. Để đảm bảo rằng chó Maxie ở yên trong nhà, Nicko xích con chó săn sói vào chân bàn bằng một sợi dây thừng dày. Nó biết chắc chắn thịt chó săn sói tươi sẽ đứng đầu bảng thức đơn khoái khẩu của con Trăn Đầm lầy một khi con trăn được phóng thích ra khỏi nhà tù băng giá.

Việc xảy ra vào ngày thứ ba của đợt tuyết tan. Thành linh, một tiếng Rắc! thật lớn và băng phía trên cái đầu mạnh bạo của con Trăn Đầm lầy vỡ vụn, bắn tung tóe lên không. Con trăn ngóc đầu lên, và Jenna, đứa duy nhất đứng gần đó, phải vội lánh nạn ra phía sau cái thuyền chuồng gà. Con Trăn Đầm lầy liếc nhanh một cái về hướng Jenna, nhưng nó không khoái gì việc nhai đôi ủng nặng nề của cô bé, vì vậy nó khổ sở và chậm chạp đánh vòng quanh Xẻo Mương cho đến khi tìm được đường ra. Chính lúc đó con trăn khổng lồ rơi vào một tình thế rầy rà: nó đã bị kẹt. Nó kẹt cứng trong một vòng tròn, Nó cố quay đầu về hướng ngược lại nhưng dường như cũng không xong. tất cả những gì nó có thể làm là bơi còng quanh Xẻo Mương. Mỗi lần nó cố rẽ vào con rạch có thể dẫn ra Đầm Lầy thì những có bắp của nó lại từ chối hoạt động.

Suốt mấy ngày con trăn bị buộc phải nằm ì trong Xẻo Mương, dớp cá và trợn mắt nhìn bất cứ ai đến gần. Chẳng ai dám léo hánh đến sau lần nó phóng cái lưỡi dài, dẻo quẹo của nó trúng Con trai 412 và quật thẳng nhỏ ngã lăn ra. Cuối cùng, một buổi sáng, mặt trời sớm mùa xuân lộ dạng và sưởi ấm con trăn để cho những cơ bắp cứng ngắt của nó mềm ra. Kêu lắc rắc như một cánh cánh cổng gỉ sét, nó đau đớn trườn đi kiểm vài con dê, và chậm chậm thêm vài ngày sau, nó đã gần như duỗi thẳng được. Nhưng không hoàn toàn, Từ rầy cho đến ngày cuối cùng trong đời nó, con Trăn Đầm lầy chỉ có thể bơi được về phía bên phải mà thôi.

Khi đợt tuyết tan tiến tới Lâu Đài, DomDaniel đưa hai quái thú Magog của hắn hướng về phía thượng lưu của con sông tươi Lạch Hoang Vắng. Nơi đó, trong vẻ chết chóc của màn đêm, ba sinh vật ấy băng qua một ván cầu mốc meo, chật hẹp và lên con tàu Hắc ám của hắn, tàu Phục Thù. Ở đó, chúng đợi vài ngày cho đến khi đợt thủy triều mùa xuân dâng cao - điều DomDaniel cần để dong tàu của hắn ra khỏi con lạch.

Buổi sáng của đợt tuyết tan, Bảo hộ Toàn quyền triệu hồi một cuộc họp Hội đồng Bảo hộ, không nhận ra là ngày hôm trước mình quên khóa cửa dẫn tới phòng Vệ sinh Nữ. Simon không còn bị cột vào ống dẫn nước nữa, bởi vì Bảo hộ Toàn quyền đã bắt đầu xem cậu là một người đồng hành hơn là một con tin, và Simon ngồi kiên nhẫn đợi cuộc viếng thăm giữa ngày như thường lệ của lão. Simon khoái nghe chuyện ngồi lê đôi mách về những đố hởi vô lý cùng tính tình trái khoáy của DomDaniel, và cậu cảm thấy thất vọng khi Bảo hộ Toàn quyền không trở lại vào đúng giờ như thông lệ. Cậu không biết rằng Bảo hộ Toàn quyền, gần đây bắt đầu chán ngấy sự đàm đúng với Simon Heap, vào lúc ấy đang hăm hở lập kế hoạch cho cái mà DomDaniel gọi là chiến dịch "Đồng Phân" (* đây là một cách chơi chữ. Heap còn có nghĩa là đồng. Chiến dịch đồng phân có nghĩa là chiến dịch trừ khử nhà heap), bao gồm việc trừ khử không chỉ Jenna mà toàn bộ gia đình Heap, kể cả Simon.

Sau một hồi, vì quá chán hơn là vì có ý định bỏ trốn, Simon lò dò ra cửa. Thật ngạc nhiên, cửa mở, và cậu thấy mình đứng trước một hành lang trống trơn. Simon thụt trở vào trong phòng vệ sinh và hoãn hốt đóng sầm cửa lại. Mình phải làm gì đây? Có nên trốn không? Liệu mình có muốn trốn không?

Cậu dựa lưng vào tường và suy tính mọi việc. Lý do duy nhất ở lại là lời hứa mập mờ của Bảo hộ Toàn quyền về việc cậu trở thành Đồ Đệ của DomDaniel. Nhưng lời hứa ấy đến giờ vẫn chưa được lập lại. Và Simon Heap đã học biết được nhiều điều từ Bảo hộ Toàn quyền trong suốt sáu tuần qua trong nhà Vệ sinh Nữ. Đứng đầu danh sách lý do để phải đi là không thể tin bất cứ lời nào Bảo hộ Toàn quyền nói. Kế tiếp trong danh sách là phải chăm sóc Số Một. Và, kể từ giờ trở đi, Số Một trong cuộc đời Simon Heap chính xác là Simon heap.

Simon lại mở cửa lần nữa. hành lang vẫn vắng tanh. Cậu ra quyết định và đi lẹ khỏi nhà vệ sinh.

Silas đang thần thờ bước trên Đường Pháp Sư, dán mắt vào những cửa sổ dơ dáy bên trên những cửa tiệm và văn phòng dọc theo con đường, tự hỏi liệu Simon có bị cầm tù ở nơi nào đó trong những hang hốc đằng sau các cánh cửa tiệm này hay không. Một trung đội lính canh hùng hổ hành quân ngang qua, và Silas thụt lẹ vào một ô cửa, cầm chắc bùa hộ vệ của Marcia trong tay, hy vọng nó vẫn còn tác dụng.

"Phùù, " ngài Alther rít khẽ.

"Ồi!" Silas giật thót hết hồn. dạo gần đây ông không gặp ngài Alther nhiều, bởi vì con ma hiện đang dành hết thời gian của mình để ở bên bà Marcia trong hầm ngục số Một.

" Hôm nay bà Marcia sao rồi?" Silas thì thầm.

" Cô ấy có khá hơn," ngài Alther nói về rầu rĩ.

" Tôi nghĩ chúng ta nên cho dì Zelda biết" Silas nói.

" hãy làm theo lời khuyên của ta, Silas, Và chớ có lại gần cái Sở Bưu Chuột ấy. Noa đang bị

những con chuột của DomDaniel từ Vùng Đất Hoang tiếm quyền rồi. Một lũ côn đồ du đảng. Bâu giwof thì đừng lo nữa, để ta nghĩ ra một cái gì đó," ngài Alther nói. " Phải có cách gì đó cứu cô ấy ra."

Silas lộ vẻ ủ rũ. Ông không muốn thừa nhận rằng ông rất nhớ bà Marcia.

"Vui lên chứ, Silas," ngài Alther động viên. " Ta có một người đang đợi anh ở quán rượu. Tìm thấy thằng bé đi lang thang trong Toàn án trên đường ta đi thăm Marcia về. Lén đưa nó qua mật đạo. Tốt hơn hết là nhanh chân lên trước khi nó đổi ý và lĩnh đi mất lần nữa. Noa là đứa láu cá, Simon con anh đấy."

"Simon!" Silas toét một nụ cười rộng ngoác. " Ngài Alther, sao ngài không nói sớm? Nó có khỏe không?"

"Có vẻ khỏe," ngài Alther nói cộc lốc.

Simon trở về bên gia đình được gần thì trước ngày trăng tròn, dì Zelda đứng trước ngưỡng cửa của ngôi nhà tranh, lắng nghe thấy có tiếng gì đó vọng lại từ xa xăm.

"Các con, bây giờ không phải lúc," dì la Nicko và Con trai 412, bọn chúng đang đau tay đôi bằng cán chổi dự phòng. "Dì cần tập trung."

Nicko và Con trai 412 dừng cuộc chiến lại trong khi dì Zelda trở nên bất động và đôi mắt dì ngó mông lung ra tuốt đằng xa.

" Có người đang tới," dì nói sau một hồi. "Để ta bảo Boggart ra xem."

"Rất cuộc cũng tới!" Jenna reo lên. "Con thắc mắc đó là ba hay bà Marcia. Có khi có anh Simon đi cùng họ? Hay là mẹ? Hay là tất cả mọi người!"

Chó Maxie phóng tới và nhảy chồm lên người Jenna, đuôi ngoáy tít mù. Đôi khi Maxie hiểu rõ từng lời Jenna nói. Ngoại trừ nhưng lời như là, "Đi tắm, Maxie!" hoặc "Không ăn bánh quy nữa, Maxie!"

"Bình tĩnh, Maxie." dì Zelda bảo, xoa xoa đôi tai mềm như lụa của con chó săn sói."Vấn đề là có vẻ nư ta chẳng biết ai trong đám này.."

"Ồ" Jenna ỉu xiu, "nhưng còn ai khác nữaбет cúg ta ở đây?"

"Dì không biết," dí Zelda đáp. "Nhưng cho dù là ai, thì bây giờ họ cũng đã xông vào đầm lầy rồi. Vừa vào tức thì. Dì có thể cảm nhận ra được. Ra kia và nằm xuống Maxie. Ngoan lắm. Nào, Boggart đâu rồi?"

Dì Zelda huýt sáo một tiếng gắt. Thân hình chồm hồm màu nâu leo ra khỏi Xẻo Mương và núc ních bò trên lối mòn tiến tới ngôi nhà tranh. "Khong phải òn thế." Nó ca cẩm, dụi dụi đôi tai trong nhỏ của mình. "Chịu hết nổi rồi" Rồi nó gật với Jenne "Chào co."

"Chào Boggart," Jenna mỉm cười.Boggart luôn luôn khiến cho cô bé mỉm cười.

"Boggart," dì Zelda bảo."Có ai đó đang băng qua đầm lầy. Có lẽ hơn một người. Tôi không chắc chắn. Anh là ợn chạy vù ra đó coi là ai được không?"

"Khong hề chi.Bơi ào một cái.Khong lau dau" Boggart nói. Jenna nhìn Boggart lệt bệt đi ra Xẻo Mương và biên mất trong làn nước kèm theo một tiếng tồm nhẹ nhàng.

"Trong khi chờ Boggart chúng ta phải chuẩn bị những Hũ Lưu trữ ở tư thê sẵn sàng," dì Zelda hạ lệnh. "Để phòng hờ."

"Nhưng bà bảo là đã yểm bùa ngôi nhà tranh sau khi bị bọn Giun nhép tấn công rồi mà," Jenna thắc mắc."Như vậy là chúng ta không an toàn sao?"

"Chỉ chống được Giun nhép thôi," dì Zelda giải đáp, "và thậm chí bây giờ của bà cũng đã phai rồi. Với lại dì thấy người đang tiến tới Đầm lầy bây giờ bụi hơn Giun nhép nhiều."

Dì Zelda đi tìm cuốn thần chú Bảo tồn Bọ Lá chắn.

Jenna domg thấy Hũ lưu giữ vẫn còn xếp hàng trên những kệ cửa sổ. Bên trong hỗn hợp sền sệt màu vàng xanh lá cây đậm, đám Bọ Lá chắn đang chờ. Hầu hết chúng đang ngủ, nhưng có vài con lượn lơ thủng thỉnh như thể chúng biết mình sắp được gọi đến. Để chống lại ai? Jenna tự hỏi. Hoặc chống lại cái gì?

"Đây rồi," dì Zelda nói khi hiện ra với xuốn sachs và đặt phịch nó xuống bàn. Dì mở trang đầu tiên và lấy ra một cái búa nhỏ bằng bạc, rồi trao búa cho Jenna.

"này, cái này là Kích Hoạt," dì bảo cô bé. "Nếu con đi khắp lượt và dùng cái búa này gõ vào từng hũ, thì chúng sẽ sẵn sàng."

Jenna cầm búa và đi dọc theo hàng hũ, gõ lên nắp từng cái một. Khi cô bé làm như vậy, mỗi cư dân trong hũ tỉnh giấc và lập tức ở trong tư thế cảnh giác. Không lâu sau, một đội quân năm mươi sáu con Bọ Lá Chắn chờ được giải thoát. Jenna tiến đến cái hũ cuối cùng, dựng con trước kia là bọ rệp. Cô bé gõ cái búa bạc lên nắp hũ. Thật ngạc nhiên, cái nắp bật mở và con Bọ Lá Chắn phóng vút ra cùng với một trận mưa rào thứ nước xanh lá cây. Nó đập lên cánh tay của Jenna.

Jenna thét lên.

Con Bọ Lá chắn vừa được phóng thích đậu chồm hồm, gươm tuốt trần trên cánh tay Jenna. Cô bé đứng đờ ra tại chỗ, chờ con bọ quay lại tấn công mình, quên bém rằng sứ mạng duy nhất của con bọ là bảo vệ người Giải Phóng mình khỏi kẻ thù của cô ấy - kẻ thù mà nó đang bận tìm kiếm.

Những cái vẩy giáp xanh lá cây của con Bọ Lá chắn động đậy khi nó chuyển động, ước lượng căn phòng. Cánh tay phải chắc khỏe của nó cầm một thanh gươm sắc như dao cạo, sáng loang loáng trong ánh nến, và đôi cẳng lùn vững chãi của con bọ cựa quậy không ngừng khi nó dồn trọng lượng của mình trên một bàn chân to lớn, hết bên này đến bên kia, trong khi đánh giá kẻ thù tiềm tàng.

Nhưng những kẻ thù tiềm tàng là một đám đáng thất vọng.

Một cái lều vá víu với đôi mắt xanh da trời sáng rực trở lên nhìn nó.

"Chỉ việc đặt bàn tay con lên con bọ," cái lều thì thảo với Người Giải phóng, "Nó sẽ cuộn lại như trái banh. Sau đó tìm cách bỏ nó trở lại vô trong hũ."

Người Giải phóng nhìn thanh gươm sắc đang vung vẩy, và cô bé ngại ngần.

"Để dì làm nếu con muốn," cái lều nói và tiến về phía con bọ. Nó quay mòng mòng tỏ vẻ hăm dọa, và cái lều dừng lại giữa chừng, tự hỏi có gì trục trặc vậy. Họ đã Ghi dấu jeets tất cả lũ bọ rồi cơ mà, đúng không nhỉ? Đáng lý ra con bọ phải nhận thấy rằng không ai trog số họ là kẻ thù của nó chứ. Nhưng con bọ không nhận ra được điều đó. Nó nhìn người trên cánh tay của Jenna, tiếp tục cuộc truy lùng của mình.

Bây giờ con bọ đã tìm thấy cái nó tìm bấy giờ. Hai chiến binh trẻ đang cầm cán giáo, trong tư thế nghênh chiến. Và một thằng trong số đó đội một cái nón đỏ. Từ kiếp trước xa xăm lò mồi của mình, con Bọ Lá chắn nhớ mang máng cái nón đỏ ấy. Cái nón ấy đã làm điều không phải đối với nó. Con bọ không nhớ chính xác việc không phải ấy là việc gì, nhưng chuyện đó cũng chẳng thay đổi được gì.

Nó phát hiện ra kẻ thù.

Thét lên một tiếng kinh hoàng, con bọ phóng khỏi cánh tay Jenna, vỗ đôi cánh nặng nề, và bay vèo trên không, phát ra những tiếng kim loại va vào nhau chát chúa. Con bọ đâm thẳng tới Con trai 412 như một yên lửa tí hon có chỉ dẫn, thanh gươm giơ cao quá đầu. Nó thét vang, cái miệng há to của nó phô bày những hàm răng lởm chởm màu xanh lá cây.

"Đập nó!" Dì Zelda hô lớn. "Lẹ, nện ngay đầu nó!"

Con trai 412 khua cái cán chổi một vòng rộng ngay khi con bọ phóng tới, nhưng hụt. Nicko vụt một cú nhưng con bọ quay ngoắt đi đúng vào khoảnh khắc cuối cùng, thét lên và vung gươm bổ vào Con trai 412. Con Trai 412 trợn trạo nhìn con bọ mà không tin nổi, kinh hoàng nhận ra lưỡi gươm nhọn hoắt.

"Đứng im!" Dì Zelda thì thào giọng khản đặc. "Cho dù làm gì cũng không được nhúc nhích."

Con Trai 412 ngó chòng chọc, khiếp vía, khi con bọ đáp xuống vai nó và hùng hổ tiến về phía cổ nó, giơ gươm lên như một con dao găm.

Jenna phóng tới trước.

"Không!" Jenna thét vang. Con bọ quay về phía Người Giải phóng mình. Nó không hiểu Jenna nói gì, nhưng khi cô bé đưa tay kẹp chặt lấy nó, con bọ tra gươm vào vỏ và ngoan ngoãn cuộn mình lại thành trái banh. Con Trai 412 rớt bịch xuống sàn nhà.

Dì Zelda đã sẵn sàng với cái hũ không, và Jenna cố nhét con Bọ Lá chắn tròn vo vào trong hũ. Nó không chịu vào.. Trước tiên một cánh tay thò ra, rồi một cánh tay nữa. Jenna gập cả hai cánh tay nó lại, thì thấy một bàn chân xanh lá cây to xụ đá một cái phóc ra khỏi hũ. Jenna vừa đẩy vừa ấn, nhưng con Bọ Lá chắn, bằng tất cả sức mạnh của mình, quyết đấu tranh chống lại việc bị nhốt vô hũ trở lại.

Jenna sợ con bọ thành linh cáu tiết mà lại dùng đến gươm, nhưng rồi thất vọng vì con bọ vẫn ở bên ngoài hũ, không chịu tra gươm vào vỏ. Sự an toàn của Người Giải phóng là mối quan tâm hàng đầu của nó. Và làm sao mà Người Giải phóng có thể an toàn cho được nếu người bảo vệ bị hốt lại trong hũ.

"Con đành phải để nó ở ngoài thôi," dì Zelda thở dài. "Trước giờ dì chưa từng nghe có ai đưa được bọn nó trở vô hũ. Đôi khi dì nghĩ chúng gây phiền hơn là có ích. Nhưng bà Marcia cứ khăng khăng. Lúc nào cũng vậy."

"Nhưng Con Trai 412 thì sao?" Jenna thấp thỏm. "Nếu con bọ ở ngoài thì nhỡ lúc nào nó cũng tấn công cậu ấy thì sao?"

"Không, bởi vì con có thể ngăn cản nó. Vậy chắc là tốt."

Con Trai 412 coi bộ chẳng được thuyết phục cho lắm. "Chắc" không phải là từ nó muốn nghe. Trong đầu nó, nó muốn nghe từ "chắc chắn: hơn."

Con Bọ Lá chắn ở yên trên vai Jenna. Trong vài phút nó ngó sầm soi tất cả mọi người một cách nghi ngờ, nhưng mỗi lần nó định nhúc nhích là Jenna lại đặt bàn tay lên người nó, và chẳng bao lâu sau cô bé im luôn.

Cho đến khi một cái gì đó cào cào cửa.

tất cả mọi người đông cứng lại.

Bên ngoài cửa một cái gì đó cào móng vuốt vào cánh cửa.

Sột... sột...sột...

Maxie tru lên.

Con Bọ lá chắn đứng phắt dậy, tuốt gươm ra. Lần này Jenna không ngăn nó lại. Con bọ xà quần trên vai cô bé, trong tư thế sẵn sàng phóng tới.

"Ra xem có phải là một người bạn hay khônBeerBerrt," dì Zwlda điềm tĩnh bảo. Con vịt lạch bạch đi ra cửa, nghiêng nghiêng cái đầu qua một bên và lắng nghe, sau đó nó phọt ra một tiếng meo thật ngắn.

"Là bạn," dì Zelda bảo. "Hắn là Boggart. Không biết tại sao anh ta lại cào cửa như thế."

Dì Zelda mở cửa ra và rú lên một tiếng thất thanh:

"Boggart! Ôi, Boggart!"

Boggart nằm vật ra ở ngưỡng cửa, cháy máu lênh láng.

Dì ZelDa quỳ gối bên cạnh Boggart, và tất cả mọi người ủa đến bu quanh:

"Boggart, Boggart thương yêu, chuyện gì xảy ra vậy?"

Boggart không nói gì. Mắt chú nhắm nghiền, lông xuôi ra và bết bết những máu. Chú nằm sóng sượt dưới đất, đã dùng hết những hơi sức cuối cùng của mình để lết về ngôi nhà tranh.

"Ôi, Boggart... mở mắt ra đi Boggart..." Dì Zelda kêu lên. Không có phản hồi. "Ai giúp dì nâng anh ấy lên nào. Mau."

Nicko lao tới và giúp dì Zelda đỡ Boggart dậy, nhưng chú ta là một sinh vật nặng nề, trơn tuột và cần có sự hợp tác của tất cả mọi người đưa vào trong nhà được. Họ khiêng Boggart vào trong nhà bếp, cố không chú ý đến vết máu rỏ xuống dưới sàn theo chân họ, và đặt chú lên bàn bếp.

Dì Zelda áp bàn tay mình lên ngực Boggart.

"Anh ấy vẫn còn thở," dì nói, "nhưng chỉ thê thôi. Tim anh ấy thoi thóp như tim chim, yếu lắm"

Dì kìm lại tiếng nức nở, rồi lắc mình và xuong quyết bắt tay vào hành động.

"Jenna, hãy nói chuyện với anh ấy trong khi dò đi lấy thuốc. Cứ nói chuyện liên tục vào và để cho anh ấy biết là chúng ta đang ở đây. Đừng để anh ấy ngủ thiếp đi. Nicko, đi lấy một ít nước nóng từ trong phích ra."

Con Trai 412 đi cùng dì Zelda để phụ giúp dì lấy thuốc, trong khi Jenna giữ bàn tay mềm, ướt rượt, bê bết bùn của Boggart và thì thào vớ chú, hy vọng giọng mình tỏ ra bình tĩnh hơn thực chất.

"Boggart, ổn mà, Boggart. Chú sẽ khỏi ngay thôi mà. Sẽ khỏi thôi. Chú có nge cháu nói không Boggart? Boggart? Bóp lấy tay cháu nếu chú nghe thấy cháu nói."

Một chuyển động vô cùng yếu ớt từ những ngón tay có màng của Boggart phớt qua bàn tay Jenna.

"Đúng rồi, Boggart. Mọi người đang ở đây cả. Chú sẽ không sao đâu mà. Chú sẽ..."

Dì Zelda và Con Trai 412 quay trở lại với một tủ đựng thuốc lớn bằng gỗ, họ đặt tủ thuốc xuống sàn nhà. Nicko đặt một to nước nóng lên bàn.

"Rồi," dì Zelda bảo. "Cám ơn tất cả. Giờ dì muốn các con để một mình dì và Boggart lo liệu việc này. Đi ra đi và giữ cho Bert và Maxie tránh thật xa vào."

Nhưng chúng không muốn rời Boggart.

"Đi," dì Zelda xua. Jenna tần ngần buông bàn tay mêmg nhũn của Boggart ra, rồi đi theo Niko và Xon Trai 412 ra khỏi nhà bếp. Cánh cửa đóng chặt lại sau lưng chúng.

Jenna, Nikco và Con Trai 412 ngồi ủ rũ dưới sàn bên đồng lửa. Nicko ôm chặt lấy Maxie. Jenna và Con Trai 412 cứ ngời nhìn ngọn lửa trừng trừng, đắm chìm vào những suy nghĩ của riêng mình.

Con trai 412 đang nghĩ về cái nhẫn pháp thuật của nó. Nó nghĩ bụng nếu mình đưa chiếc nhẫn cho dì Zelda thì liệu có chữa khỏi cho Boggart không? Nhưng nếu nó đưa dì chiếc nhẫn, thì dì

sẽ muốn biết nó tìm thấy nhẫn ở đâu. Và một cái gì đó mách bảo Con Trai 412 rằng nếu dì mà biết nó tìm thấy chiếc nhẫn ở đâu thì dì sẽ bảo nó điên. Điên thật sự. Không chừng dì sẽ đuổi nó đi? Nó đã ăn cắp chiếc nhẫn. Nhẫn không phải là của nó. Nhưng mà nhẫn có thể cứu được Boggart...

Càng nghĩ đến điều này Con Trai 412 càng biết mình phải làm gì. Nó cần phải đưa dì Zelda chiếc nhẫn rồng.

"Dì Zelda bảo để dì ấy một mình mà," Jenna nhắc khi Con Trai 412 đứng lên và bước về phía cánh cửa bếp đóng im ỉm.

Con Trai 412 không thèm để ý.

"Đừng." Jenna quát. Cô bé đứng bật dậy để ngăn nó lại, nhưng đúng lúc đó cánh cửa bếp xịch mở.

Dì Zelda ủa ra. Mặt dì trắng bợt và phiền muộn, tạp dề của dì dính đầy máu.

"Boggart bị bắn," dì nói.

Chương 33: Canh phòng và chờ

Viên đạn đang nằm trên bàn nhà bếp. Đó là một hòn bi bằng chì nhỏ xíu vẫn còn dính một túm lông của boggart, nằm đầy đe dọa ngay giữa chiếc bàn vừa mới được lau chùi sạch sẽ của dì Zelad

Boggart nằm thiêm thiếp trong một cái chậu thiếc ở dưới sàn, nhưng trông chú thật nhỏ bé, ốm yếu và sạch một cách không tự nhiên, không giống với Boggart mà tất cả bọn trẻ con đều biết và yêu mến. Một dải băng rộng xé ra từ tấm trải giường rách quần ngang bụng chú. Nhưng một vết máu đỏ đã thấm qua nền trắng của miếng vải rồi.

Mắt chú nhú thật nhẹ khi Jenna, Nicko và Con Trai 412 rón rén đi vào phòng.

"Anh ấy cần phải được lau sạch thật thường xuyên bằng nước ấm." dì Zelda bảo, "Chúng ta tuyệt đối không được để anh ấy bị khô. Nhưng đừng làm ướt chỗ vết đạn. Và phải giữ sạch cho anh ấy. Không có bùn ít nhất trong ba ngày. Dì đã đắp lá cỏ thi bên dưới băng cho anh ấy rồi, và dì cũng đang nấu cho anh ấy một ít trà vỏ cây liễu. Uống cái đó sẽ làm dịu cơn đau đi".

"Nhưng chú ấy sẽ khỏi chứ?" Jenna hỏi.

"Ừ, anh ấy sẽ khỏi", dì Zelada cho phép mình phớt một nụ cười gượng trong lúc đảo vỏ cây liễu trong một cái chảo lớn bằng đồng.

"Nhưng viên đạn. Ý ocn là ai đã bắn đi viên đạn đó?"

Jenna thấy mắt mình đập xuống viên chì màu đen, một kẻ ***** đáng sợ, không mời mà đến làm nảy sinh quá nhiều câu hỏi rợn óc.

"Dì không biết," dì Zelda hạ thất giọng. "Để dì hỏi Boggart xem, nhưng tình trạng anh ấy là vẫn chưa thể nói được. Dì nghi đêm nay chúng ta phải canh gác thôi."

Thế là, trong khi dì Zelda trông nom Boggart, Jenna, Nicko và Con trai 412 đi ra ngoài trời và mang những Hũ Lưu giữ.

Một khi đã ở ngoài không khí ban đêm buốt thấu, sự huấn luyện trong thiếu sinh quân của Con Trai 412 liền phát huy tác dụng. Nó sục sạo tìm kiếm một nơi nào đó vừa có thể nhìn rõ tất cả mọi động tĩnh tiến vào hòn đảo lại vừa cho chúng chỗ nấp. Rất nhanh thôi nó phát hiện ra thứ cần tìm. Cái thuyền chuồng gà.

Quả là một lựa chọn hữu hiệu. Ban đêm đàn gà bị nhốt an toàn trong khoang thuyền, để lại boong thuyền trống. Con Trai 412 lei lên và ngồi xổm xuống đằng sau buồng lái đổ nát, rồi nó vẫy Jenna và Nicko lại nhập bọn. Chúng leo vào giữa đàn gà chạy nhốn nháo và chuyển những Hũ Lưu giữ lên cho Con Trai 412. Rồi, chúng chui vào trong buồng lái ngồi chung với thằng này. Đó là một đêm mây giăng đầy trời. Và mặt trăng gần như bị che kín, nhưng thỉnh thoảng lại hiện ra và chiếu ánh sáng trắng trong xuống khắp đầm lầy, tạo nên một tầm nhìn rõ ràng trong phạm vi nhiều dặm. Con Trai 412 đảo con mắt nhà nghề ra khắp khung cảnh, kiểm tra có chuyển động hay dấu hiệu chỉ điểm nào của xáo trộn không, hết như nó đã từng được tên phó Thợ Săn ác ôn, tên Catchpole dạy. Con Trai 412 vẫn còn rùng mình khi nhớ tới Catchpole. Gã là một tay cao kều, và đó là một trong những lý do tại sao gã không bao giờ được đề bạt làm Thợ Săn - vì gã quá lộ liễu, quá cồng kềnh. Cũng còn vì nhiều lý do khác nữa, chẳng hạn như bản tính không thể đoán biết được của gã; rồi cái thói quen hay bật ngón tay tanh tách mỗi khi gã căng thẳng, điều thường tố cáo gã ngay khi gã tiếp cận con mồi; và cả việc gã không thích tắm, tình tiết này cũng cứu sống những kẻ thính mũi đang bị gã săn đuổi - nếu gặp đúng lúc gió thổi đúng hướng. Những lý do chính yếu nhất khiến Catchpole không bao giờ được trở thành Thợ

Săn chỉ đơn giản vì không ai ưa gã.

Con Trai 412 cũng không ưa gã, nhưng một khi đã quen với bản tính điên khùng, với cái mùi và với tiếng bật ngón tay của gã, nó lại học được rất nhiều từ gã. Và một trong những chiêu mà Con Trai 412 nhớ là canh phòng và chờ. Đó là điều mà Catchpole vẫn hay nói đi nói lại, cho đến khi cái điều đó kẹt cứng trong đầu Con Trai 412 như một giai điệu khó chịu. Canh phòng và chờ, canh phòng và chờ, canh phòng và chờ, nhóc.

Lý thuyết là: nếu người canh phòng chờ đủ lâu, con mồi chắc chắn sẽ tự lộ diện. Nó có thể chỉ là sự lay động khẽ khàng của một cành cây nhỏ, tiếng lạo xạo của lá cây bị dẫm dưới chân, hoặc sự xao động bất chợt của một con thú nhỏ hay một con chim, nhưng dấu hiệu chắc chắn sẽ tới. Tất cả những gì người canh phòng cần làm là chờ cho nó đến. Và sau đó, dĩ nhiên, hãy nhận ra nó khi nó đến. Đó là phần khó khăn nhất, và là phần mà Con Trai 412 không phải lúc nào cũng làm giỏi. Nhưng lần này, nó nghĩ, lần này không có hơi thở kinh tởm của Catchpole phả nồng nặc đằng sau gáy nữa, thì nó có thể làm được. Nó tin chắc mình sẽ làm được.

Trời lạnh căm căm bên trong buồn lái, nhưng có một đồng bao tải cũ chất ở đó, cho nên chúng quần bao tải vào người và ngồi yên để chờ. Canh phòng. Và chờ.

Mặt dầu đầm lầy yên ắng và im lìm, nhưng những đám mây trên trời đang chạy đua qua mặt trăng, chúng vừa mới che mờ mặt trăng và nhấn chìm phong cảnh vào màn đen dầy thì chớp mắt sau đã cuộn đi khỏi và cho phép ánh trăng tươi dẫm lên đầm lầy. Đúng vào một trong những khoảnh khắc đó, khi ánh trăng thỉnh thoảng chiếu rọi mạng lưới kênh rạch chằng chịt phủ khắp Đầm Cỏ Thô, thì Con Trai 412 thấy một cái gì đó. Hoặc nó nghĩ là nó thấy. Hấp tấp, nó chụp lấy Nicko và chỉ về hướng mà nó nghĩ mình đã trông thấy cái gì đó, nhưng đúng lúc ấy mây lại che mất mặt trăng. Vì vậy, co cụm trong buồng lái, chúng chờ. lại canh phòng và chờ thêm nữa.

Dường như phải lâu lắm lắm lắm thì áng mây dài và mỏng mới dừng đỉnh đi qua khỏi mặt trăng, và trong khi cả đám chờ đợi, Jenna biết rằng mình sợ nhất là thấy người nào đó, hoặc cái gì đó, lờ lờ tiến vào đầm lầy. Cô bé nhớ ra mình đã bỏ quên ấm nước đang sôi trên bếp lửa và quyết định quay về nhà để nhắc nó xuống trước khi căn nhà bị cháy rụi. Nhưng cô bé biết cái kẻ ấy sẽ không quay về đâu bởi vì thỉnh thoảng mặt trăng lại hiện ra từ phía sau một đám mây, và Con Trai 412 lại đang chỉ vào một cái gì đó.

Mới đầu Jenna không thấy được cái gì cả. Đầm lầy phẳng lặng trải dài bên dưới khi cô bé chòng mắt nhìn qua buồng lái cũ như một ngư dân xem chùng biển có dấu hiệu của đàn cá hay không. Và rồi cô bé trông thấy nó. Từ từ và đều đặn, một hình thù dài, đen trùi trùi đang đi dọc theo một trong những con rạch dẫn nước ở đằng xa.

"Một chiếc xuồng..." Nicko thì thào.

Tinh thần Jenna sáng lên:

"Là ba phải không?"

"Không", Nicko thăm thì, "có hai người. Có lẽ ba người. Anh không chắc."

"Để em đi báo cho dì Zelda," Jenna nói, Cô bé đứng dậy định đi nhưng Con Trai 412 túm lấy cánh tay cô bé ngăn lại.

"Gì vậy?" Jenna thì thào.

Con Trai 412 lắc đầu và đặt một ngón tay lên miệng nói.

"Anh nghĩ nó rằng em sẽ làm ồn và để lộ cả đám" Nicko thì thăm, "Âm thanh truyền đi rất dài trong đầm lầy ban đêm"

"Hừ, thế sao cậu ta không nói như vậy," Jenna bực dọc

Thế là Jenna ở lại trong buồng lái và nhìn chiếc xuồng lừ lừ tiến tới, luôn rẽ chính xác qua mê trận nhưng con rạch, đi qua tất cả những hòn đảo khác và tiến thẳng về phía bọn chúng. Khi chiếc xuồng đã đến gần hơn, Jenna bỗng nhận thấy có cái gì đó ở những hình thù trông quen kinh khủng này. Hình thù to lớn hơn ở phía trước xuồng có dáng vẻ tập ***** một con cọp đang rình mồi. Trong thoáng chốc Jenna tội nghiệp cho con mồi, và rồi giật mình, cô bé nhận ra con mồi là ai.

Đó chính là cô bé.

Kia là Thọ Săn, và hắn đến để bắt cô

Chương 34: Mai phục

Khi chiếc xuồng lại gần hơn, những kẻ canh phòng ở bên trong cái thuyền chuồng gà có thể thấy rõ Thợ Săn và bộ sậu của hắn. Thợ Săn ngồi đằng trước xuồng đang hăng tiết chèo thật lẹ, và đằng sau hắn là thằng Đồ Đệ. Và đằng sau thằng bé Đồ Đệ là một ...Vật. Cái Vật đó ngồi chồm hổm trên chóp xuồng, lảo liên đảo mắt ra khắp đầm lầy và thỉnh thoảng quơ tóm một con côn trùng hay một con dơi bay ngang qua. Thằng bé Đồ Đệ co rúm ở phía trước cái Vật, nhưng Thợ Săn hình như chẳng đoái hoài gì đến vật đó. Hắn có nhiều thứ quan trọng hơn để mà nghĩ tới. Jenna rung mình khi trông thấy cái Vật nọ. Nó làm cô bé sợ chết khiếp hơn cả Thợ Săn đã khiến cô bé sợ. Ít ra Thợ Săn còn là con người, mặc dù là người tái nhợt như thầy ma. Những sinh vật ngồi đằng sau xuồng kia chính xác là cái gì ? Để tự trấn an mình, cô bé nhắc con Bọ lá chắn ra khỏi vai, chỗ nó đậu im lặng nãy giờ, và đặt cẩn thận vào lòng bàn tay, cô bé chỉ ra chiếc xuồng đang tiến tới cùng bộ ba dữ tợn của nó.

"Kẻ thù", cô bé thì thào, Con Bọ Lá chắn hiểu. Nó hướng theo ngón tay hơi run của Jenna và dán chặt đôi mắt sắc lẹm xanh lá cây, với thị lực nhìn xuyên màn đêm hoàn hảo, vào những hình thù ở trong xuồng.

Con Bọ Lá chắn vui sướng.

Nó có một kẻ thù.

Nó có một thanh gươm.

Chẳng bao lâu nữa thanh gươm sẽ gặp kẻ thù.

Cuộc đời thật đơn giản khi ta là một con Bọ Lá chắn.

Bọn con trai thả hết lũ Bọ Lá chắn còn lại ra. Lần lượt, chúng mở nắp từng Hũ Lưu giữ ra. Mỗi lần mở một nắp hũ là mỗi lần một con Bọ Lá chắn phóng ra trong cơn mưa nước màu xanh lá cây, gươm ở tư thế sẵn sàng. Với từng con, Nicko hoặc Con Trai 412 đều chỉ về phía chiếc xuồng đang hùng hục lao tới. Chẳng bao lâu sau năm mươi sáu con Bọ Lá chắn đã xếp hàng, dùng mình lại như lò xo ở trên mép thuyền chuồng gà. Con thứ năm mươi bảy ở trên vai Jenna, quyết liệt trung thành với Người Giải phóng mình.

Và bây giờ, tất cả những gì bọn trẻ trên thuyền chuồng gà cần làm là chờ. Và canh phòng. Và cứ thế, tiếng tim chúng đập thình thình vang trong tai. Chúng nhìn Thợ Săn và thằng bé Đồ Đệ thay đổi từ những khối đen thành những thân hình đầy đe dọa mà chúng đã gặp vài tháng trước ở cửa Rạch Nước Sâu. Trông đám người đó vẫn gớm ghiếc và nguy hiểm như ngày nào. Nhưng cái Vật nọ vẫn còn là một khối lơ nhờ.

Chiếc xuồng đã áp sát một con rạch hẹp tí để đi ngang qua chỗ rẽ vào Xéo Mương. Tất cả ba kẻ canh phòng nín thở khi chờ cho chiếc xuồng tới chỗ rẽ. Jenna nghĩ, tay túm chặt những cọng rơm, biết đâu bùa Yểm đang hoạt động tốt hơn dì Zelda nghĩ và Thợ Săn không thể tiến vào được ngôi nhà tranh.

Chiếc xuồng rẽ vào Xéo Mương, Thợ Săn đã có thể thấy ngôi nhà tranh rõ mồn một.

Trong tâm trí hắn, Thợ Săn nhắm lại ba bước của Kế hoạch:

BƯỚC MỘT: Bắt sống con bé Nữ hoàng. Đem tù nhân vào xuồng dưới sự canh giữ sát sườn của quái thú Magog. Chỉ bắn nếu cần thiết. Còn đâu, phải giải về cho Đomaniel, kẻ muốn "tự tay làm lấy" trong lần này.

BƯỚC HAI: Bắt bọn vô lại, tức là mục phù thủy và thằng pháp sư. Và con chó.

BƯỚC BA: Mang chút hơi riêng tư. Bắt tên Thiếu sinh quân đào tẩu.
Trở về đoàn Thiếu sinh quân. Lĩnh tiền thưởng.

Hài lòng với kế hoạch của mình, Thợ Săn chèo không một tiếng động dọc theo Xéo Mương, hướng tới chỗ cập bờ.

Con Trai 412 nhìn hẩn tiến tới gần và ra hiệu cho Jenna cùng Nicko ngồi yên. Nó biết bất cứ giây nào chúng cũng có thể bị lộ. Trong đầu Con Trai 412 thì lúc này bọn chúng đã tiến triển từ canh phòng và chờ sang mai phục. Và trong giai đoạn mai phục, Con Trai 412 nhớ Catchpole đã bảo nó khi gã thở xuống cổ nó rằng, Yên Lặng Là Tất Cả.

Cho đến Khoảnh khắc Hành động.

Năm mươi sáu con Bọ Lá chẵn xếp hàng dọc theo mép thuyền hiểu chính xác những gì Con Trai 412 đang làm. Một phần lớn của phép bùa tạo nên lũ bọ thật sự đã được rút ra từ sách giáo khoa huấn luyện của Thiếu sinh quân. Do đó Con Trai 412 và đội quân Bọ Lá chẵn đang hành động như một.

Thợ Săn, thằng bé Đồ Đệ và quái thú Magog không biết rằng mình sắp trở thành một phần của Khoảnh khắc Hành động. Thợ Săn đã neo thuyền ở bến đỗ và đang bận giúp thằng bé Đồ Đệ ra khỏi xuồng để không gây nên tiếng động nào và để thằng bé không rơi xuống nước. Bình thường, chắc chắn Thợ Săn chẳng mảy may quan tâm xem thằng bé Đồ Đệ có rơi xuống nước hay không, mà có khi hẩn đã quý quyết dúm cho thằng bé một cái rồi nếu không vì lý do là sợ thằng bé làm tóe nước và kèm thêm tiếng thét thất thanh. Vì vậy, lòng tự nhủ thầm là sẽ xô thằng oắt con thổ tả này xuống làn nước lạnh trong lần kế tiếp nếu có dịp, Thợ Săn lẳng lẳng phóng ra khỏi xuồng rồi lôi thằng bé Đồ Đệ lên bãi đáp.

Quái thú magog lần xuống lòng xuồng, kéo sụp cái chòm đầu màu đen của nó xuống che kín con mắt sâu mù, độc nhất, bị nhức nhối vì ánh trắng sáng tỏ, và ở yên đấy. Chuyện gì xảy ra trên cù lao không phải là việc của nó. Nó đến đây chỉ để là giám hộ cho Công chúa và để hành động như một lính gác chống lại những sinh vật đầm lầy trong suốt cuộc hành trình dài. Nó đã làm bốn phận của nó cực tốt, ngoại trừ một biến cố đáng bực mình mà phần lớn là do lỗi của thằng Đồ Đệ. Nhưng không có Hồn ma Đầm lầy hay Giun nhép nào dám bén mảng tới chỗ chiếc xuồng có chở quái thú magog ngẫu nhiên ở bên trong, và nhót nhầy quái thú magog thả ra bám quanh vỏ xuồng đã khiến cho vòi hút của lũ Địa nước bị teo lại, đồng thời thiêu đốt chúng một cách khó chịu.

Thợ Săn mãn nguyện với cuộc Đi săn, cho đến lúc này. Hẩn mỉm nụ cười thường lệ của mình, tức không bao giờ lan lên tới mắt. Rốt cuộc thì chúng cũng đã đến được đây, tại nơi ẩn náu của mụ Phù thủy Trắng, sau khi đã chèo một nhòai qua đầm lầy và đụng độ lằng nhách với con thú đầm lầy ngu ngốc nào đó đột nhiên hiện ra choán đường. Nụ cười của Thợ Săn tắt lịm khi hồi tưởng lại cuộc chạm trán với Boggart. Hẩn không tán thành việc lãng phí đạn. Người ta không bao giờ biết khi nào thì mình cần thêm một viên nữa. Hẩn nâng niu khẩu súng trong lòng bàn tay và rất chậm chạp, rất tỉ mỉ tra viên đạn bạc vào.

Jenna trông thấy khẩu súng bạc sáng lấp lánh dưới ánh trắng. Cô bé thấy năm mươi sáu con Bọ Lá chẵn đã xếp hàng sẵn sàng hành động và cô quyết định giữ con bọ của mình ở bên mình. Để đề phòng. Vì vậy cô bé đặt tay lên con bọ để bảo nó im lặng. Con bọ vâng lời tra gươm vào vỏ và cuộc lại như hòn bi. Jenna nhét con bọ vào túi áo. Nếu Thợ Săn bắt cô bé, thì cô bé sẽ mang theo một con bọ.

Cùng với thằng bé Đồ Đệ theo bèn gót Thợ Săn như đã được chỉ thị, cặp đôi lặng lẽ đi trên lối mòn dẫn từ bãi đáp tới ngôi nhà tranh, trên đường đi ngang qua chiếc thuyền chuồng gà. Khi vừa tới thuyền chuồng gà, Thợ Săn dừng lại. Hắn đã nghe thấy cái gì đó. Tiếng tim của con người đập. Ba trái tim đang đập nhanh. Hắn nâng súng lên...

Aaaeeeeiiiiigh!!

Tiếng thét của năm mươi sáu con Bọ Lá chấn là một tiếng thét khủng khiếp. Nó có thể làm trật khớp ba cái xương nhỏ trong tai và tạo ra một cảm giác kinh hoàng không sao tả xiết. Những ai biết về Bọ Lá chấn sẽ chỉ làm điều duy nhất họ có thể làm là lấy ngón tay bịt tai lại và hy vọng kiểm soát được nỗi kinh hoàng. Đó là điều Thợ Săn làm - hắn đứng im như tượng, chọc những ngón tay sâu vào trong tai, nhưng nếu hắn có cảm thấy kinh hãi thì cảm giác đó cũng không làm hắn xáo trộn hơn một giây.

Thằng bé Đồ Đệ dĩ nhiên chẳng biết tí ti gì về Bọ Lá chấn. Vậy nên, nó phản ứng như bất cứ ai đối mặt với một bầy con vật nhỏ xanh lá cây bay vèo về phía mình, vung những lưỡi dao mổ sắc nhọn và rít lên đến nỗi hai tai người ta như muốn nổ tung. Nó chạy. Chạy nhanh như chưa từng bao giờ nhanh đến thế, thằng bé Đồ Đệ nhào đầu xuống Xéo Mương, hy vọng lên được xuống và an toàn chèo đi.

Thợ Săn biết rằng, khi được lựa chọn, Bọ Lá chấn sẽ luôn luôn đuổi theo kẻ thù di động và không đếm xỉa gì đến kẻ đứng im, và chính xác thì điều đó đang xảy ra. Trước sự hài lòng vô cùng của Thợ Săn, tất cả năm mươi sáu con Bọ Lá chấn quyết định kẻ thù là tên Đồ Đệ và rầm rộ truy đuổi nó xuống tới Xéo Mương, nơi thằng bé sợ mất hồn ngụp lặn trong làn nước lạnh để trốn bầy bọ xanh lá cây kêu loảng xoảng/

Đàn Bọ Lá chấn gan dạ cũng nhào xuống Xéo Mương theo sau tên Đồ Đệ trong làn nước, làm điều chúng cần phải làm là theo sát kẻ thù đến tận cùng. Nhưng rủi thay cho đàn bọ, sự tận cùng đó cũng lại là sự tận cùng của chúng. Khi chạm nước, từng con bọ liền chìm ngấm như một hòn đá xuống tận đáy Xéo Mương. Tên Đồ Đệ há hốc vì sửng sốt và vì lạnh, ráng ngoi ngóp lên bờ và nằm run bần bật dưới một bụi cây, quá sợ đến mức không dám cựa quậy.

Quái thú magog dừng dừng nhìn cảnh tượng đó. Rồi thì, khi tất cả bọn gây náo động đã chết hết, nó bắt đầu thọc đôi cánh tay dài sâu xuống bùn và vớt lên từng con bọ bị chết đuối. Nó ngồi phủ phè trên xuống, mút khô máu đàn bọ và nhai rau rầu chúng thành một hỗn hợp nhào màu xanh lá cây bằng hàm nanh nhọn vàng ỏn - nhai tất tần tật cả gươm lẫn cẳng - trước khi thũng thỉnh nuốt tọt vào bụng.

Thợ Săn mỉm cười nhìn lên buồng lái của chiếc thuyền chuồng gà. Hắn không hề nghĩ mọi việc lại dễ dàng đến vậy. Tất cả ba chúng nó đang ngồi chờ hắn như những con vẹt đang ngồi.

"Các vị tự đi xuống hay là tôi sẽ lên và đưa các vị xuống đây?" Hắn hỏi lạnh lùng.

"Chạy," Nicko hét lên với Jenna.

"Anh thì sao?"

"Anh không sao mà. Hắn đuổi theo em thôi. Chạy đi. Ngay."

Nicko cao giọng nói với Thợ Săn.

"Làm ơn đừng bắn. Để tôi xuống."

"Không chỉ mình mày, thằng cu. Tất cả phải xuống hết. Đưa con gái trước."

Nicko đẩy Jenna.

"Đi!" Nó rít lên.

Jenna xem ra không thể nhúc nhích được, như không muốn rời khỏi nơi có vẻ an toàn là chiếc

thuyền chuồng gà này. Con Trai 412 nhận ra nét kinh hoàng trên gương mặt cô bé. Nó đã có cảm giác đó bao nhiêu lần lúc còn trong Thiếu sinh quân, và nó biết trừ phi nó kéo cô bé đi, hết như khi Con Trai 409 có một lần làm như thế với nó và cứu nó khỏi một con sói trong cánh rừng, có đâu Jenna sẽ không thể nào chạy được. Và nếu nó không chụp lấy cô bé thì Thợ Săn sẽ chụp. Nhanh như cắt, Con Trai 412 đẩy Jenna ra khỏi buồng lái, nắm chặt lấy tay cô bé và cùng nhảy với cô bé ra khỏi phía bên kia của thuyền chuồng gà, xa khỏi Thợ Săn. Khi đáp xuống đồng phân gà trộn với rơm, chúng nghe tiếng Thợ Săn nguyền rủa.

"Chạy!" Nicko hét, nhìn xuống từ boong thuyền.

Con Trai 412 xốc Jenna đứng dậy, nhưng cô bé vẫn không muốn đi.

"Tội mình không thể bỏ anh Nicko ở lại," cô bé thở gấp.

"Anh không sao đâu, Jen. Đi đi!" Nicko gào lên, quên luôn Thợ Săn với khẩu súng của hắn.

Thợ Săn lộn tiết muốn bắn ngay thẳng nhỏ pháp sư, nhưng rồi mỗi ưu tiên của hắn là Công chúa, chứ không phải đồ pháp sư rác rưởi. Vì vậy, khi Jenna và Con Trai 412 đứng lên khỏi đồng phân, leo qua thanh cawns gà bằng kim loại và chạy bán sống bán chết, Thợ Săn nhào theo hai đứa như thể cuộc đời của hắn cũng phụ thuộc vào đó vậy.

Con Trai 412 vẫn nắm chặt tay Jenna khi nó chạy xa khỏi Thợ Săn, vòng qua đằng sau ngôi nhà tranh và lao vào những bụi cây ăn trái của dì Zelda. Nó có lợi thế hơn Thợ Săn ở chỗ nó rành rẽ hòn đảo này, nhưng điều đó không làm Thợ Săn nao núng. Hắn đang làm điều mà hắn làm giỏi nhất, lần theo dấu con mồi - một thằng oắt và một con bé đang sợ bạt vía. Quá dễ. Rốt cuộc, chúng chạy đi đâu được cơ chứ? Bắt được chúng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Con Trai 412 và Jenna cúi đầu né tránh và len lỏi qua những bụi rậm, bỏ mặc Thợ Săn chật vật tìm lối đi qua những cành cây đầy gai. Nhưng nhanh như cắt, Jenna và Con Trai 412 đã tới cuối vườn cây, e dè ló ra ở khoảng trống đầy cỏ dẫn ra ao vịt. Vào đúng lúc đó mặt trăng vừa ló ra khỏi đám mây, và Thợ Săn trông thấy con mồi của mình in hình rõ mồn một trên nền đen của đầm lầy.

Con Trai 412 chạy, lôi theo Jenna, nhưng Thợ Săn từ từ thu ngắn khoảng cách, và xem ra chẳng mệt mỏi gì, chẳng như Jenna, giờ đã cảm thấy không thể nhấc thêm một bước nào nữa. Hai đứa bé lội qua ao vịt và chạy thục mạng về phía một cái gò nhỏ ở cuối đảo. Ngay sau lưng, sát đến hã hừng, chúng nghe thấy tiếng bước chân của Thợ Săn, dội âm âm khi hắn cũng đã tới gò đất và chạy hết tốc lực trên vùng đất rộng.

Con Trai 412 luồn lách bên này bên kia giữa những bụi cây nhỏ mọc rải rác trên đường, vẫn lôi Jenna lệch thếch đằng sau, ý thức rất rõ là Thợ Săn đã tới đủ gần để chụp lấy cô bé.

Thế rồi thành linh, Thợ Săn đã tới thật đủ gần. Hắn quăng mình nhào tới trước và chụp lấy bàn chân của Jenna.

"Jenna!" Con Trai 412 thét lên, giật cô bé ra khỏi tay Thợ Săn và cùng nhảy với cô bé vào một bụi rậm.

Jenna lao vào bụi rậm theo sau Con Trai 412, cả vừa kịp nhận ra là bụi rậm không còn ở đó nữa, và cô bé đang lộn đầu vào một khoảng không vô tận, lạnh lẽo và tăm tối.

Cô bé đáp phịch xuống một sàn cát. Chớp mắt sau đó là một tiếng thịch, và Con Trai 412 nằm lẫn ra trong bóng tối, ngay bên cạnh.

Jenna ngồi dậy, choáng váng và đau đớn, xoa xoa đằng sau đầu, chỗ vừa tiếp đất, Có cái gì đó rất lạ vừa mới xảy ra. Cô bé cố nhớ xem đó là cái gì. Không phải là cuộc đào thoát khỏi tay Thợ Săn, không phải cú rơi vào lòng đất, mà là cái gì đó thậm chí còn lạ lùng hơn. Cô bé lắc đầu cố

dọn sạch cái mớ bòng bong trong óc mình. Đúng rồi. Cố bé nhớ ra rồi.
Con Trai 412 vừa mới nói.

Chương 35: Đi vào lòng đất

"Bạn biết nói," Jenna thốt lên, xoa xoa cục u trên đầu mình.

"Dĩ nhiên tôi biết nói," Con Trai 412 đáp.

"Nhưng tại sao hồi nào tới giờ bạn không nói, hả? Bạn không nói một lời nào cả. Ngoài cái tên của bạn. Ý mình là, con số."

"Người ta quy định chúng tôi chỉ được nói chừng đó nếu bị bắt. Cấp bậc và số hiệu. Không gì hơn. Và tôi đã làm đúng như vậy."

"Bạn không bị bắt. Bạn được cứu sống." Jenna chỉ rõ.

"Tôi biết," Con trai 412 nói. "À, bây giờ tôi biết. Lúc đó tôi không biết."

Jenna có cảm giác rất lạ được nói chuyện thật sự với Con Trai 412 sau gần ấy thời gian. Và còn lạ hơn nữa khi nói chuyện trong một cái hố đen ngòm.

"Phải chi có ánh sáng," Jenna phàn nàn. "Mình cứ nghĩ là Thợ Săn sẽ nhảy ùm xuống chỗ tụi mình chứ," Jenna rùng mình.

Con Trai 412 lần trong cái nón của nó, lôi ra chiếc nhẫn và đeo vào ngón trỏ của bàn tay phải. Vừa khít. Nó khum bàn tay kia lại quanh chiếc nhẫn rồng, sưởi ấm chiếc nhẫn và sẵn sàng để cho nhẫn toả ra những tia sáng vàng. Chiếc nhẫn đáp lại, một tia sáng yếu ớt toả ra từ bàn tay của Con Trai 412 cho đến khi thẳng bé có thể trông thấy rõ Jenna đang nhìn nó qua bóng tối. Con Trai 412 cảm thấy thật sung sướng. Chiếc nhẫn sáng hơn bao giờ hết, và chẳng bao lâu sau đã hắt một vòng tròn ánh sáng ấm áp quanh hai đứa khi chúng ngồi dưới sàn cát của đường hầm.

"Tuyệt quá," Jenna trầm trồ. "Bạn tìm thấy nó ở đâu vậy?"

"Ở dưới đây," Con Trai 412 nói.

"Cái gì, bạn vừa tìm thấy nó? Vừa mới thấy hả?"

"Không, thấy nó trước."

"Trước cái gì?"

"Trước... nhớ hồi tụi mình bị lạc trong sương giá không?"

Jenna gật đầu.

"Ừm, lúc đó tôi bị lọt xuống đây. Tôi cứ nghĩ mình sẽ bị kẹt ở đây mãi mãi rồi chứ. Cho tới khi tôi tìm được chiếc nhẫn này. Nó là nhẫn pháp thuật. Nó sáng lên và dẫn đường cho tôi ra ngoài."

Ra là vậy, Jenna nghĩ. Giờ thì sáng tỏ rồi. Hôm đó Con Trai 412 ngồi bảnh choẹ chờ chúng nó, trong lúc cô bé và Nicko mãi mới tìm được đường về, bị đóng băng và ứ đọng sau nhiều giờ lang thang đi tìm thằng bé. Trước giờ cô bé chỉ biết là thằng bé này có loại bí mật nào đó. Hoá ra lâu nay thằng bé vẫn đi tới đi lui cùng với chiếc nhẫn và không bao giờ chỉ cho ai coi. Con Trai 412 coi vậy mà không phải chỉ có vậy.

"Chiếc nhẫn đẹp quá," cô bé khen, nhìn đắm đắm vào con rồng cuộn tròn quanh ngón tay của Con Trai 412. "Cho mình cầm thử được không?"

Một chút ngần ngừ, Con Trai 412 tháo chiếc nhẫn ra và trao cho Jenna. Cô bé cẩn thận nâng niu chiếc nhẫn trong tay, nhưng ánh sáng bắt đầu mờ đi và bóng tối đổ ập xuống quanh chúng. Thoáng sau, ánh sáng từ chiếc nhẫn tắt ngấm.

"Bạn đánh rơi nó rồi à?" Con Trai 412 hỏi như buộc tội.

"Không," Jenna đáp. "Nó vẫn còn ở trong tay mình. Nhưng mình cầm thì nó không sáng."

"Sáng chứ. Nó là nhẫn pháp thuật mà," Con Trai 412 nói. "Đây, đưa đây. Tôi chỉ cho." Thằng nhỏ lấy chiếc nhẫn và lập tức đường hầm sáng lên. "Thấy chưa, dễ lắm."

"Dễ đối với bạn thôi," Jenna bảo, "nhưng không dễ đối với mình."

"Tôi không biết tại sao lại vậy," Con Trai 412 nói, vẻ bối rối.

Nhưng Jenna thì biết. Cô bé đã thấy đi thấy lại điều này nhiều lần khi lớn lên trong một gia đình pháp sư. Và Jenna biết rõ ràng rằng mình không có pháp thuật, nhưng cô bé có thể chỉ ra ai có pháp thuật.

"Không phải chiếc nhẫn có pháp thuật. Mà là bạn," cô bé bảo Con Trai 412.

"Tôi không có pháp thuật," Con Trai 412 phản đối. Nó quyết liệt đến nỗi Jenna không tranh cãi nữa.

"Ừm, gì cũng được, tốt hơn là bạn giữ chiếc nhẫn đi," cô bé nói. "Giờ thì chúng ta ra bằng cách nào đây."

Con Trai 412 đeo chiếc nhẫn rồng vào và bắt đầu đi dọc theo đường hầm, tự tin dẫn Jenna đi qua những góc ngách quanh co, những khúc rẽ ngoặt trước kia từng khiến nó hoang mang,

cho đến khi cuối cùng chúng tới được chỗ đầu cầu thang.

"Cẩn thận," Con Trai 412 nhắc. "Lần trước tôi đã té lăn xuống chỗ này và suýt nữa thì mất chiếc nhẫn."

Ở cuối cầu thang Jenna dừng lại. Có cái gì đó đã khiến cho tóc gáy của cô bé dựng cả lên.

"Trước kia mình đã từng ở đây rồi," Jenna thì thào.

"Hồi nào?" Con Trai 412 hỏi, hơi bối rối. Đây là chỗ của nó mà.

"Trong những giấc mơ," Jenna lầm bầm. "Mình biết chỗ này. Mình vẫn hay mơ về nó vào những mùa hè hồi còn ở nhà. Nhưng nó lớn hơn cái này."

"Đi nào," Con Trai 412 nói nhanh.

"Mình tự hỏi nó lớn hơn hay vì nó dội âm," Jenna cao giọng khi nói.

Nó dội âm, nó dội âm, nó dội âm, nó dội âm... bao phủ lấy chúng.

"Suýt." Con Trai 412 thì thào. "Hắn có thể nghe thấy tiếng chúng ta. Qua mặt đất. Họ huấn luyện chúng nghe được như chó."

"Ai?"

"Bọn Thợ Săn."

Jenna nín thính. Cô bé đã quên mất về Thợ Săn, và giờ cô bé không muốn bị nhắc nhở nữa.

"Có tranh treo khắp mấy bức tường kia," Jenna thì thầm với Con Trai 412. "Mình biết mà, mình vẫn mơ thấy chúng mà. Trông chúng rất là cũ. Như là đang kể một câu chuyện vậy."

Lần trước Con Trai 412 không để ý lắm mấy bức tranh, nhưng lần này nó giơ chiếc nhẫn lên soi những bức tường cẩm thạch trơn láng tạo nên phần này của đường hầm. Nó thấy những hình vẽ đơn giản, cổ xưa, màu xanh dương đậm, đỏ và vàng chỉ ra hình gì đó như là những con rồng, một chiếc thuyền đang đóng dỡ, rồi một ngọn hải đăng, cùng một xác tàu đắm.

Jenna chỉ ra thêm nhiều hình nữa dọc theo bức tường.

"Còn những cái này giống như kế hoạch xây một toà tháp hay cái gì đó."

"Nó là Tháp Pháp sư," Con Trai 412 nói. "Nhìn Kim Tự tháp ở trên đỉnh của nó này."

"Mình không ngờ Tháp Pháp sư lại cổ như vậy," Jenna nói, rê ngón tay lên bức tranh và nghĩ có lẽ mình là người đầu tiên thấy những bức tranh này trong suốt hàng nghìn năm nay.

"Tháp Pháp sư rất cổ," Con Trai 412 nói. "Không ai biết nó được xây dựng khi nào."

"Làm sao bạn biết?" Jenna hỏi, ngạc nhiên sao Con Trai 412 lại rành đến thế.

Con Trai 412 hít một hơi thật sâu và nói bằng giọng như ngâm:

"Tháp Pháp sư là một tượng đài cổ xưa. Những nguồn tài nguyên quý giá bị Pháp sư Tối thượng sử dụng lãng phí để giữ cho tháp ở trong tình trạng sạch sẽ, đẹp đẽ nhất; những nguồn tài nguyên ấy đáng lý ra nên được chữa trị cho những người bị bệnh hoặc để làm cho Lâu đài trở thành nơi sống an toàn hơn cho tất cả mọi chúng sinh. Đây, tôi vẫn còn nhớ thế. Chúng tôi đã từng phải học thuộc lòng những thứ như thế mỗi tuần trong bài học Biết Kẻ thù của Mình."

"Gớm!" Jenna tỏ vẻ thông cảm. "Này, mình cá là dì Zelda sẽ thích tất cả những thứ ở dưới này lắm," cô bé thì thào khi bám theo sau Con Trai 412 trong đường hầm.

"Dì ấy biết chỗ này hết rồi," Con Trai 412 nói, nhớ lại việc dì Zelda đã biến mất khỏi buồng chứa thuốc. "Và tôi nghĩ là dì ấy cũng biết là tôi biết."

"Tại sao? Dì ấy nói thế à?" Jenna hỏi, nghĩ bụng sao mà mình chẳng biết tí gì về những sự việc này.

"Không," Con Trai 412 bảo. "Nhưng dì ấy nhìn tôi tức cười lắm."

"Dì ấy nhìn ai mà chẳng tức cười," Jenna chỉ ra. "Nhưng như thế đâu có nghĩa là dì nghĩ họ đều đã xuống đường hầm bí mật nào đó."

Chúng bước đi xa thêm chút nữa. Hàng tranh vừa chấm dứt và chúng chạm phải những bậc thang dốc dần lên trên. Jenna chú ý ngay đến một hòn đá nhỏ nép mình bên cạnh chân cầu thang. Cô bé nhặt nó lên và chỉ cho Con Trai 412 xem.

"Này, nhìn này. Đẹp không?"

Jenna đang cầm một hòn đá màu xanh lá cây, hình thù như một quả trứng lớn. Nó trơn láng như thể ai đó đã đánh bóng. Hòn đá loé lên trong ánh sáng rực rỡ của chiếc nhẫn. Màu xanh lá cây nhá lên ánh ngũ sắc, tựa như cánh con chuồn chuồn, và nó nằm nặng nhưng vững chãi trong hai bàn tay khum lại của cô bé.

"Láng thật," Con Trai 412 nói, vừa vuốt hòn đá nhẹ nhàng.

"Đây, bạn giữ lấy đi," Jenna bất giác nói. "Nó có thể là hòn đá cưng của bạn. Giống như Petroc

Trelawney vậy, có điều lớn hơn. Tụi mình sẽ nhờ ba yếm cho nó một câu thần chú khi nào trở lại Lâu đài."

Con Trai 412 cầm lấy hòn đá xanh lá cây. Nó không biết phải nói gì. Trước giờ chưa ai từng tặng quà cho nó. Nó nhét hòn đá vào chiếc túi bí mật bên trong cái áo khoác da cừu của mình. Rồi nhớ ra dì Zelda đã nói gì với nó khi nó mang cho dì một ít thảo dược từ trong vườn vào.

"Cảm ơn," nó nói.

Một cái gì đó trong giọng nói của nó nhắc Jenna về Nicko.

Nicko.

Nicko và Thợ Săn.

"Chúng ta phải trở lại thôi," Jenna lo lắng.

Con Trai 412 gật đầu. Nó biết chúng phải đi và đối mặt với bất cứ thứ gì đang đợi chúng ở bên ngoài. Nó chỉ vừa mới hưởng cảm giác an toàn được một lúc.

Nhưng nó vốn vẫn biết cảm giác đó không thể kéo dài được lâu.

Chương 36: Đông cứng

Cửa sập từ từ nhấc lên vài phân, và Con Trai 412 hé mắt nhìn ra. Một cảm giác ớn lạnh chạy khắp người nó. Cánh cửa buồng chứa thuốc để mở toang, và nó đang nhìn thẳng vào đôi gót ủng nâu nhầy bùn của Thợ Săn.

Đứng quay lưng lại buồng chứa thuốc, chỉ cách vài bước chân, là thân hình của Thợ Săn, chiếc áo chùng xanh lá cây của hắn bị trật khỏi vai và khẩu súng bạc đang giương lên ở tư thế sẵn sàng. Hắn đầu mặt vào cánh cửa nhà bếp, tư thế như sắp lao về phía trước.

Con Trai 412 chờ xem Thợ Săn định làm gì, nhưng gã đàn ông nọ chẳng động tĩnh chút nào. Hắn, Con Trai 412 nghĩ, đang chờ đợi. Chắc chắn là chờ dì Zelda bước ra khỏi bếp.

Muốn báo động cho dì Zelda tránh xa ra, Con Trai 412 khom mình xuống và chìa tay ra lấy con Bọ Lá chắn của Jenna.

Jenna đứng thấp thỏm trên cái thang ngay bên dưới. Cô bé chắc chắn là mọi chuyện chẳng được tốt lành gì, xét theo cái cách Con Trai 412 trở nên căng thẳng và nín lặng thế kia. Khi tay thằng nhỏ hạ xuống, cô bé lấy con Bọ Lá chắn tròn xoe từ trong túi ra và đưa lên cho Con Trai 412, như chúng đã lập kế hoạch từ trước, thầm trao cho con bọ một lời chúc may mắn. Jenna đã bắt đầu thích con Bọ Lá chắn và rất tiếc rẻ khi thấy nó đi.

Cẩn thận, Con Trai 412 cầm lấy con bọ và chậm rãi đẩy nó qua cửa sập để mở. Thằng nhỏ đặt hòn bi xanh lá cây, nhỏ xíu, có áo giáp lên sàn nhà, cẩn thận giữ chắc lấy nó và chỉ cho nó đúng hướng.

Thằng tới Thợ Săn.

Rồi Con Trai 412 buông con bọ ra. Ngay lập tức con bọ đuổi thẳng mình, dán đôi mắt giận dữ màu xanh lá cây về phía Thợ Săn và tuốt gươm ra, nghe một tiếng xoẹt nhỏ. Con Trai 412 nín thở trước âm thanh ấy và hy vọng Thợ Săn không nghe thấy, nhưng gã đàn ông to bè bận đồ xanh lá cây không hề cục cựa. Con Trai 412 từ từ thở ra, và bật ngón tay một cái chóc, phát hiệu lệnh cho con bọ bay lên không trung, thẳng tới mục tiêu, cùng với một tiếng thét ghê người.

Thợ Săn không nhúc nhích.

Hắn không quay lại, thậm chí cũng không chùn bước khi con bọ đáp lên vai và vung gươm lên chém. Con Trai 412 hết sức sững sốt. Nó biết Thợ Săn rất gan lì, nhưng không ngờ hắn lại gan đến mức như thế.

Và rồi dì Zelda xuất hiện.

"Coi chừng!" Con Trai 412 hét lên. "Thợ Săn!"

Dì Zelda giật thót mình. Không phải vì Thợ Săn, mà vì trước đây dì chưa bao giờ nghe Con Trai 412 nói, và vì vậy dì không biết là ai vừa hét lên. Hoặc cái giọng lạ hoắc đó phát ra từ đâu.

Rồi, trước sự sửng sốt của Con Trai 412, dì Zelda giật con bọ ra khỏi Thợ Săn và vỗ vỗ cho nó cuộn mình trở lại thành hòn bi.

Và Thợ Săn vẫn không làm gì.

Thật nhanh nhẹn, dì Zelda bỏ con bọ vào một trong nhiều cái túi vá víu của mình và nhìn quanh, và tự hỏi xem cái giọng chẳng quen thuộc đó từ đâu phát ra. Và rồi dì trông thấy Con Trai 412 ló đầu ra từ cái cửa sập hơi nhấc lên.

"Là con à?" Dì Zelda há hốc miệng. "Ơn trời con vẫn mạnh khỏe. Jenna đâu?"

"Đây," Con Trai 412 nói thầm, e sợ Thợ Săn nghe được. Nhưng Thợ Săn chẳng tỏ dấu hiệu gì là đã nghe thấy, và dì Zelda đối xử với hắn không hơn gì một món đồ đạc quái dị khi bước vòng qua cái thân hình bất động của hắn, mở cửa sập lên và giúp Con Trai 412 cùng Jenna ra ngoài.

"Ôi cảnh tượng mới tuyệt làm sao, cả hai con đều an toàn," dì reo mừng. "Dì lo quá".

"Nhưng... thế còn hắn," Con Trai 412 chỉ vào Thợ Săn.

"Đông cứng rồi," dì Zelda nói với vẻ hể hả. "Đã bị Đông cứng ngắc và sẽ đứng im như thế. Cho đến khi dì quyết định được phải làm gì với hắn."

"Nicko đâu rồi? Anh ấy không sao chứ ạ?" Jenna hỏi khi đã bò ra ngoài.

"Không sao. Nó đuổi theo thằng bé Đồ Đệ rồi," dì Zelda bảo.

Dì Zelda vừa dứt lời thì cánh cửa trước xịch mở và thằng bé Đồ Đệ ướm như chuột lột bị đẩy vào trong, theo sau là một anh chàng Nicko cũng ướm không kém.

"Đồ con heo," Nicko phỉ nhổ, đóng sầm cửa lại. Nó thả thằng bé ra và đến bên đồng lửa đang cháy rực để hơ cho khô người.

Thằng bé Đồ Đệ nhỏ nước một cách âu sầu xuống sàn nhà và đánh mắt qua Thợ Săn để cầu cứu. Nó thậm chí còn nhỏ nước thấm hại hơn khi thấy chuyện gì đã xảy ra. Thợ Săn đứng Đông cứng cùng với khẩu súng ngay khi đang nhào tới tấn công, nhìn trợn trừng vào khoảng không bằng đôi mắt vô hồn. Đồ Đệ nuốt nước miếng đánh ực - một ngụm già to lớn trong cái lều vá chằng vá đụp đang hùng dũng tiến tới chỗ nó, và nó thừa biết đó là ai từ những Lá bài Mô tả Kẻ

thù mà nó buộc phải xem trước khi tham gia vào Cuộc Đi săn.

Đó là Mụ Phù thủy Trắng Khùng Zelda Zanuba Heap.

Không kể thằng bé pháp sư Nickolas Benjamin Heap, và 412, tên tội phạm đào tẩu hèn mọn, tất cả bọn chúng đều ở đây, đúng ngay chóc như nó được báo trước là bọn chúng sẽ ở đây. Nhưng cái kẻ mà bọn chúng lặn lội đến đây để bắt đầu rồi? Nữ hoàng đâu?

Đồ Đệ nhìn quanh và bắt gặp Jenna ở khoảng tối đằng sau Con Trai 412. Nó đánh giá chiếc vòng vàng sáng loáng tương phản với mái tóc đen dài và cặp mắt màu tím của Jenna, cũng giống hệt tấm hình trong Lá bài Mô tả Kẻ thù (được vẽ rất tài tình bởi Linda Lane, mụ gián điệp). Nữ hoàng hơi cao hơn nó tưởng tượng, nhưng chắc chắn là con bé đó.

Một nụ cười ranh mãnh nháng lên môi thằng bé Đồ Đệ khi nó thầm hỏi có thể tự mình giật lấy Jenna hay không. Chủ Nhân của nó hẳn sẽ hài lòng về nó biết chừng nào. Khi đó chắc chắn Chủ Nhân của nó sẽ quên hết những thất bại trong quá khứ của nó và sẽ thôi không dọa tổng nó vào Thiếu sinh quân làm lính Cẩm tử nữa. Nhất là nếu nó thành công ở nơi mà ngay cả Thợ Săn cũng thất bại.

Nó sẽ thực hiện điều đó.

Bất thành linh, trước sự sững sốt của tất cả mọi người, thằng bé Đồ Đệ, mặc dù bị cái áo thụng ướt sũng gây vướng víu, nhào người về phía trước và chụp lấy Jenna. Nó mạnh mẽ đến không ngờ so với vóc người của nó, và quàng cánh tay rắn chắc vào cổ Jenna, suýt nữa làm cô bé ngạt thở. Rồi nó bắt đầu kéo lê cô bé về phía cửa.

Dì Zelda bước một bước về phía Đồ Đệ, nó liền bật con dao nhíp của mình ra, ấn mạnh vào cổ họng Jenna.

"Bất cứ ai cản trở tao, con bé sẽ lãnh đủ," nó gầm gừ, đẩy Jenna tới cánh cửa để mở và bước ra lối mòn dẫn tới chiếc xuống có quái thú Magog đang chờ. Con Magog chẳng đoái hoài gì đến cảnh tượng đó. Nó đang mê mải nhai con Bọ Lá chắn bị chết đuối thứ mười lăm, vả lại chừng nào tù nhân vào đến xuống rồi thì bốn phận của nó mới bắt đầu.

Cô bé gần tới rồi.

Nhưng Nicko không để cho em gái mình bị bắt đi mà không đánh nhau. Nó chồm theo thằng bé Đồ Đệ và lao cả thân người vào thằng này. Đồ Đệ té đè lên Jenna, và một tiếng thét phọt ra. Một dòng máu chảy bên dưới cô bé.

Nicko giật Đồ Đệ ra khỏi.

"Jen, Jen!" Nó hốt hoảng. "Em có bị thương không?"

Jenna đã vùng đứng dậy được và đang nhìn trần trời vào đồng máu trên lối mòn.

"Ờ... em nghĩ là không," cô bé lắp bắp. "Em nghĩ là nó. Em nghĩ nó bị thương."

"Đáng đời nó," Nicko nói, đá con dao ra khỏi tầm với của Đồ Đệ.

Nicko và Jenna lôi Đồ Đệ đứng dậy. Có một vết rạch nhỏ ở cánh tay nó, nhưng ngoài ra thì coi bộ nó không hề hấn gì. Tuy nhiên trông nó trắng bợt như ma. Đồ Đệ hoảng sợ trước cảnh tượng máu me, nhất là máu của chính nó, nhưng nó còn sợ hơn trước ý nghĩ về điều mà bọn pháp sư sẽ ra tay với mình. Khi họ kéo nó trở vào ngôi nhà tranh, Đồ Đệ cố thực hiện một cố gắng cuối cùng để thoát thân. Nó vùng ra khỏi nắm tay của Jenna và đá một cú thật mạnh vào ống quyển của Nicko.

Một cuộc vật lộn nổ ra. Đồ Đệ tương một cú đấm trời giáng xuống bụng Nicko và định đá thẳng bé thêm một cú nữa thì Nicko đã vận cánh tay nó ra sau, đau thấu óc.

"Đòi trốn hả," Nicko quát lên. "Đừng có hòng nghĩ là mày bắt cóc em gái tao rồi trốn khỏi đây được nhé. Đồ con heo."

"Đời nào nó thành công được," Jenna móc mĩa. "Nó ngu quá mà."

Đồ Đệ ghét bị gọi là đồ ngu. Đó là tất cả những gì Chủ Nhân nó gọi nó. Thằng ngu. Thằng óc chim. Thằng đầu đất. Nó ghét thế.

"Tao không ngu," nó thở dốc ra khi bị Nicko bóp chặt lấy cánh tay. "Tao có thể làm bất cứ cái gì tao muốn. Lẽ ra tao đã bắn con nhỏ nếu tao muốn. Hồi tối tao đã bắn cái gì đó rồi. Thế đó."

Ngay khi vừa dứt lời, Đồ Đệ liền ước gì mình đừng nói thế. Bốn cặp mắt buộc tội nhìn xoáy vào nó.

"Ý mi nói chính xác là gì hả?" Dì Zelda thẳng thốt hỏi. "Mi nói mi đã bắn cái gì đó là cái gì?"

Thằng bé Đồ Đệ quyết định lì ra.

"Không phải việc của bà. Tôi muốn bắn gì thì bắn. Và nếu tôi muốn bắn cái trái banh mập ú đầy lông cản đường tôi đi, lúc tôi đang làm nhiệm vụ chính thức, thì tôi cứ bắn."

Một quãng im lặng sừng sờ. Nicko phá vỡ sự im lặng ấy.

"Boggart. Nó bắn Boggart. Đồ con heo."

"Hự!" Thằng bé Đồ Đệ thét lên.

"Không bạo động, Nicko, làm ơn đi," dì Zelda can ngăn. "Dù nó có làm gì thì nó cũng chỉ là một thằng bé thôi."

"Tôi không phải chỉ là thằng bé," Đồ Đệ kiêu ngạo. "Tôi là Đồ Đệ của DomDaniel, Pháp sư Tuyệt đỉnh và Thầy đồng Gọi hồn. Tôi là người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy."

"Cái gì?" Dì Zelda hỏi. "Mi nói gì?"

"Tôi là Đồ Đệ của DomDaniel, Pháp sư Tuyệt..."

"Không phải điều đó. Bọn ta biết rồi. Ta có thể thấy những ngôi sao đen trên thắt lưng của mi, cảm ơn."

"Tôi nói," thằng bé Đồ Đệ nói một cách tự hào, hài lòng vì cuối cùng cũng có người coi trọng nó, tôi là người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy, tôi là Pháp thuật."

Tuy nhiên, Đồ Đệ nghĩ bụng, cho đến nay nó chưa thể hiện gì để chứng tỏ điều ấy cả. Nhưng rồi nó sẽ chứng tỏ.

"Ta không tin," dì Zelda nói lạnh tanh. "Trong đời ta, ta chưa bao giờ thấy ai ít giống với một người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy hơn mi."

"Đúng mà," Đồ Đệ khẳng khẳng. "Tôi là Septimus Heap."

Chương 37: Bói quả cầu

"Nó nói láo," Nicko nổi xung thiên, bước sàng tới sàng lui trong khi Đồ Đệ rửa nước khô dần bên ngọn lửa.

Mấy lớp áo thụng len màu xanh lá cây của Đồ Đệ toả ra mùi bùn thum thum, thứ mà dì Zelda nhận ra là mùi của bùa chú bị hư và Hắc Pháp thuật bị ôi. Dì mở vại hũ Khử Mùi ra, và chẳng bao lâu sau không khí có mùi bánh trứng chanh đường dễ chịu.

"Nó nói thế để khích chúng ta đó," Nicko phản kháng. "Tên của con heo mọi đó không phải là Septimus Heap."

Jenna choàng tay ôm ngang người Nicko. Con Trai 412 ước gì mình hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Septimus Heap là ai?" Nó hỏi.

"Em trai tôi," Nicko nói.

Con Trai 412 coi bộ còn rối trí hơn nữa.

"Anh ấy đã chết khi còn nhỏ xíu," Jenna giải thích. "Nếu anh ấy còn sống thì chắc hẳn sẽ có Pháp thuật tuyệt vời. Ba của tụi mình là người con trai thứ bảy, bạn biết đó," Jenna bảo, "nhưng điều đó không phải bao giờ cũng làm cho ta có thêm Pháp thuật."

"Chắc chắn là không đối với Silas rồi," dì Zelda lầm bầm.

"Khi ba cưới mẹ, họ có sáu người con trai. Đó là Simon, Sam, Edd và Erik, Jo-Jo và Nicko. Và rồi sau đó họ có Septimus. Cho nên anh ấy là người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy. Nhưng anh ấy chết rồi, chết ngay sau khi mới sinh ra," Jenna nói. Cô bé đang nhớ lại những gì bà Sarah kể cho mình nghe vào một buổi tối mùa hè khi cô bé nằm trong chiếc giường hộp của mình. "Mình luôn nghĩ anh ấy là người anh song sinh của mình. Nhưng hoá ra không phải..."

"Ồ," Con Trai 412 thốt lên, nghĩ bụng, có một gia đình sao mà phức tạp đến thế.

"Cho nên thằng đó dứt khoát không phải là anh em của tụi mình," Nicko quyết liệt, "mà thậm chí nếu có đúng như vậy thì anh cũng không muốn có nó. Anh không có em trai."

"Nào," dì Zelda lên tiếng, "chỉ có một cách duy nhất để tìm ra là làm việc này. Chúng ta sẽ xem nó có nói thật hay không, dì nghi lắm. Mặc dầu dì luôn thắc mắc về Septimus... dường như không bao giờ biết chắc chắn cả."

Dì mở cửa ra và xem xét mặt trăng.

"Trăng khuyết," dì nói. "Sắp tròn. Bói cầu là tốt đây."

"Bói gì ạ?" Jenna, Nicko và Con Trai 412 đồng thanh hỏi.

"Để dì chỉ cho các cháu thấy," dì nói. "Đi theo dì, nào."

Cái ao vẹt đúng là nơi mà mọi khi chẳng đứa nào muốn đến, nhưng cuối cùng cả bọn lại kéo đến đấy, nhìn bóng mặt trăng phản chiếu dưới làn nước đen, phẳng lặng, đúng như dì Zelda đã bảo chúng.

Đồ Đệ bị kẹp chặt giữa Nicko và Con Trai 412, đề phòng lại giở trò chạy trốn tiếp. Con Trai 412 hài lòng là cuối cùng Nicko cũng đã tin mình. Cách đây không lâu, chính Nicko là đứa đã từng cố ngăn nó chạy trốn. Và bây giờ nó đang ở đây, đang tận mắt chứng kiến thứ Pháp thuật mà nó đã được cảnh báo trong Thiếu sinh quân: một mặt trăng tròn và một mụ Phù thủy Trắng, đôi mắt xanh da trời của bà rùng rục dưới ánh trăng, hươu cánh tay trên không và rì rầm về những đứa trẻ sơ sinh bị chết. Điều Con Trai 412 thấy khó tin không phải là điều đang diễn ra, mà chính là vì những điều đó giờ đây đối với nó hình như đã quá đổi bình thường. Không những thế, nó còn nhận ra rằng những người đang đứng xung quanh ao vẹt với nó đây - Jenna, Nicko và dì Zelda - có ý nghĩa với nó hơn bất cứ ai trong toàn bộ cuộc đời nó. Ngoại trừ Con Trai 409, dĩ nhiên.

Con Trai 412 nghĩ, nó hoàn toàn không cần tới Đồ Đệ. Thằng này nhắc nó nhớ lại gần hết những kẻ đã hành hạ nó trong cuộc đời lúc trước. Cuộc đời lúc trước của nó. Thế đấy, Con Trai 412 kết luận, cho dù điều gì xảy ra đi chăng nữa, nó cũng sẽ không bao giờ về lại Thiếu sinh quân đâu. Không bao giờ.

Dì Zelda thì thầm bằng giọng trầm đặc:

"Bây giờ ta sẽ yêu cầu mặt trăng chỉ cho chúng ta Septimus Heap."

Con Trai 412 run rẩy và nhìn chòng chọc xuống mặt nước ao đen ngòm, im như tờ. Ở giữa là một hình phản chiếu đầy đủ của mặt trăng, vì vậy từng chi tiết về những ngọn núi, những đại dương trên mặt trăng hiện ra rõ hơn bao giờ hết, mà trước kia nó chưa từng thấy.

Dì Zelda ngược nhìn lên mặt trăng và nói:

"Chị Mặt Trăng ơi, Chị Mặt Trăng ơi, nếu có thể, chị hãy chỉ cho chúng tôi, người con trai thứ bảy của Silas và Sarah. Hãy chỉ cho chúng tôi bây giờ nó hiện ở đâu. Hãy chỉ cho chúng tôi Septimus Heap."

Mọi người nín thở và nhìn một cách chờ đợi xuống mặt ao. Jenna cảm thấy sợ hãi. Septimus chết rồi. Họ sẽ nói gì? Một nắm xương nhỏ chẳng? Hay là một nắm mồ tí hon?

Im lặng rơi xuống. Hình phản chiếu của mặt trăng bắt đầu loang rộng hơn cho đến khi thành một vòng tròn khổng lồ màu trắng, gần như trám kín ao vệt. Thoạt tiên, những hình bóng mập mờ bắt đầu hiện ra trong vòng tròn. Từ từ chúng trở nên rõ nét cho đến khi họ thấy... những hình phản chiếu của chính mình.

"Thấy chưa," Đờ Đệ nói. "Mấy người đòi thấy tôi thì tôi kia kìa. Tôi đã bảo mà."

"Cái đó chẳng có nghĩa lý gì hết," Nicko bài bác. "Chỉ là hình phản chiếu của mọi người."

"Có thể đúng, có thể không," dì Zelda nói về tư lự.

"Chúng ta có thấy được những gì xảy ra với Septimus khi anh ấy mới sinh không?" Jenna hỏi. "Sau đó biết được anh ấy có còn sống hay không, đúng không ạ?"

"Phải. Để dì hỏi xem. Nhưng với những sự việc xảy ra trong quá khứ thì khó thấy hơn nhiều." Và dì Zelda hít một hơi thật sâu, rồi nói:

"Chị Mặt Trăng ơi, Chị Mặt Trăng ơi, nếu có thể, chị hãy chỉ cho chúng tôi, ngày đầu tiên trong cuộc đời của Septimus Heap."

Đờ Đệ khụt khịt và ho.

"Làm ơn yên lặng giùm," dì Zelda nhắc.

Từ từ những hình phản chiếu biến mất khỏi mặt nước và được thay thế bằng một khung cảnh chi tiết, rõ mồn một, sắc nét và sáng rực trên nền đêm đen.

Khung cảnh là nơi mà Jenna và Nicko biết rất rõ: nhà của chúng ở Lâu đài. Như là một hoạt cảnh trải ra trước mắt chúng, với những thân hình trong phòng bất động, cứng đờ. Bà Sarah nằm trên chiếc giường tạm, ẵm một đứa bé mới sinh, có Silas ở bên cạnh. Jenna nín thở. Đến lúc này cô bé mới nhận ra mình nhớ nhà đến dường nào. Cô bé liếc nhìn Nicko, trên gương mặt đang lộ vẻ tập trung mà Jenna nhận thấy mỗi khi Nicko không nổi cáu.

Thình lình, tất cả mọi người há hốc miệng. Những thân hình bắt đầu cử động. Im lặng và nhịp nhàng, như một tấm hình chuyển động, họ bắt đầu tái hiện một khung cảnh ra trước mắt những khán giả bị mê hoặc - bị mê hoặc, ngoại trừ một kẻ.

"Kính mờ của Chủ Nhân tôi còn tốt hơn gấp trăm lần cái ao vệt cổ lỗ này," thằng bé Đờ Đệ khinh khỉnh nói.

"Im," Nicko rút lên điên tiết.

Đồ Đệ thở hắt ra rõ to và tỏ vẻ sốt ruột. Tất cả là một mớ rác rưởi, nó nghĩ. Chẳng có nghĩa lý gì đối với ta cả.

Đồ Đệ làm to. Chính những biến cố mà nó đang xem đây đã làm thay đổi cuộc đời nó.

Quang cảnh trải ra trước mắt họ:

Căn phòng của gia đình Heap trông hơi khác. Mọi thứ đều mới hơn và sạch sẽ hơn. Bà Sarah Heap trông cũng trẻ hơn nhiều - gương mặt đầy đặn hơn và không có nét u buồn vương vất trong đôi mắt. Đúng ra, bà đang rạng ngời hạnh phúc, bỗng đứa con mới sinh của mình, Septimus. Silas cũng trẻ hơn, tóc ông ít bù xù hơn và mặt ông ít hằn lên nỗi lo lắng hơn. Có sáu cậu con trai nhỏ đang yên lặng chơi với nhau

Jenna mỉm cười đắm chiêu, nhận ra đứa nhỏ nhất với mái tóc bờm xờm, lộn xộn chắc chắn là Nicko. Trông anh ấy thật dễ thương, cô bé nghĩ, nhảy loi choi, phấn khích và muốn xem em bé.

Silas bế Nicko lên và ẵm cho nó nhìn em bé mới sinh của mình. Nicko thò bàn tay mũm mĩm nhỏ nhắn ra và nhẹ nhàng vuốt má em. Silas nói gì đó với Nicko rồi thả cậu xuống, cho cậu đi lăm chầm ra chơi với các anh.

Bây giờ thì Silas đang hôn chào tạm biệt Sarah cùng đứa trẻ. Ông dừng lại nói gì đó với Simon, anh lớn nhất, và rồi ông ra khỏi nhà.

Bức tranh mờ chao đi, mấy tiếng đồng hồ đang trôi qua.

Bây giờ căn phòng gia đình Heap đã được thắp nến, Sarah đang nựng đứa con, và Simon đang lặng lẽ đọc truyện cho các em nghe. Một thân hình to lớn mặc áo thun xanh dương đậm - bà mẹ chính - nhảy xổ vào khung hình. Mẹ giật đứa trẻ khỏi tay Sarah và đặt nó nằm vào một cái hộp gỗ vẫn dùng làm cái củi. Quay lưng lại với Sarah, mẹ rút từ trong túi áo của mẹ ra một cái lọ nhỏ đựng chất lỏng màu đen và thọc ngón tay vào lọ. Rồi, dáo dác nhìn quanh với vẻ tội đồ, mẹ quẹt ngón tay dính đen của mẹ dọc xuống môi đứa trẻ. Lập tức, Septimus bỗng mềm oặt đi.

Bà mẹ chính quay qua Sarah, trao đứa trẻ nhẹ bẫng cho bà. Sarah quẫn trí. Bà áp miệng mình vào miệng con để cố truyền sự sống sang cho nó, nhưng Septimus vẫn mềm nhũn như miếng giẻ. Chẳng bao lâu sau Sarah cũng bị ngấm tác dụng của thuốc mê. Trong trạng thái mơ màng màng bà đổ gục xuống gối.

Bị sáu thằng nhỏ lóc nhóc đang sợ khiếp đảm nhìn lom lom, bà mẹ chính lôi một cuộn băng to tướng ra khỏi túi áo và bắt đầu quấn Septimus, bắt đầu từ bàn chân và thành thạo quấn dần lên cho đến tận đầu thằng bé; tới đây mẹ dừng lại một thoáng và kiểm tra hơi thở của đứa trẻ. Hải lòng, mẹ tiếp tục quấn băng, để chừa lỗ mũi ra, cho đến khi trông nó giống như một xác ướp Ai

Cập bé tí nì.

Bất ngờ, bà mẹ chính lao bắn ra cửa, cắp theo Septimus. Sarah cố gượng thoát ra khỏi giấc ngủ bị đánh thuốc mê, vừa kịp lúc thấy bà mẹ chính mở cửa và đâm sầm vào một Silas đang sững sờ, ông quần chặt áo chùng vào thân mình. Bà mẹ chính đẩy ông qua một bên và chạy biến vào hành lang.

Những hành lang của khu Mở Rộng được thắp sáng trưng bằng những bó đuốc, hắt những cái bóng lung linh lên thân hình đen thui của bà mẹ chính trong khi mẹ chạy, ôm chặt lấy Septimus. Sau một hồi, mẹ bươn ra ngoài trời tuyết và chậm bước lại, nhìn quanh quất về nơm nớp lo sợ. Khom người che đứa bé, mẹ vội chạy dọc theo những đường phố chật hẹp, vắng tanh cho đến khi mẹ tới được một không gian rộng rãi.

Con Trai 412 thở hỗn hển. Đó là sân Duyệt binh khủng khiếp của Thiếu sinh quân.

Thân hình to lớn đen xì ấy lăm lét đi qua khoảng sân duyệt binh rộng mênh mông, phủ đầy tuyết, vội vàng vàng như một con bọ hung đen thui bò qua một cái khăn trải bàn. Tên lính canh ở cửa doanh trại chào mẹ rồi để cho mẹ vào.

Bên trong doanh trại âm u, bà mẹ chính chậm bước lại. Mẹ thận trọng đi xuống một dãy cầu thang dốc, chật hẹp, dẫn tới một căn phòng ướm át ở dưới tầng hầm đầy những chiếc cũi trống, kê thành hàng ngay ngắn. Đó là cái mà sẽ nhanh chóng trở thành nhà trẻ của Thiếu sinh quân, nơi tất cả những đứa trẻ trai mồ côi hoặc vô thừa nhận từ Lâu đài sẽ được đem về nuôi dưỡng. (Trẻ gái sẽ được đem qua Trung tâm Huấn luyện Dịch vụ Nội trợ). Đã có sẵn bốn đứa trẻ bất hạnh ở đó rồi. Ba đứa trong số chúng là lũ con trai sinh ba của một lính canh dám cả gan bông đùa về bộ râu quai nón của Bảo hộ Toàn quyền. Đứa thứ tư là con trai ruột của bà mẹ chính, sáu tháng tuổi và tiện thể được chăm sóc ở phòng trẻ này trong khi mẹ làm việc. Bảo mẫu - một bà già liên tục ho sù sụ - đang ngồi sụp trong một cái ghế, ngủ chập chờn giữa những cơn ho. Bà mẹ chính nhanh chóng đặt Septimus vào một cái cũi trống và tháo băng trên người nó ra. Septimus ngáp và duỗi thẳng những nắm tay tí hon của nó.

Nó còn sống.

Jenna, Nicko, Con Trai 412 và dì Zelda nhìn chăm chú vào khung cảnh trước mắt mình ở trong ao, nhận ra những gì Đồ Đệ vừa nói bây giờ xem ra tất cả đều là sự thật. Con Trai 412 bỗng có cảm giác buốt thốn khó chịu ở bao tử. Nó ghét phải thấy lại doanh trại Thiếu sinh quân một lần nữa.

Trong cái tranh tối tranh sáng của nhà trẻ Thiếu sinh quân, bà mẹ chính ngồi xuống một mõi. Mẹ liên tục thắc thỏm ngó ra cửa như thể đang chờ ai đó bước vào. Không ai xuất hiện cả.

Một hay hai phút sau, mẹ đứng lên khỏi ghế và lại chỗ cái cũi, nơi con trai mẹ đang khóc và bế thẳng nhỏ lên. Đúng lúc đó cánh cửa bật mở, và bà mẹ chính quay lại, mặt trắng bệch, kinh hãi.

Một phụ nữ cao lớn trong bộ đồ đen đứng ở bên trong ngưỡng cửa. Choàng ra ngoài lớp áo thụng đen may rất khéo của thị là một cái tạp dề trắng hồ cứng của y tá, nhưng quanh eo của thị có thắt một sợi dây lưng đỏ như máu nổi rõ hình ba ngôi sao đen của DomDaniel.

Thị tới để tiếp nhận Septimus Heap.

Đồ Đệ không thích những gì nó vừa xem chút nào. Nó không muốn thấy cái gia đình thấp kém mà nó vừa được cứu ra khỏi - họ chẳng có ý nghĩa gì đối với nó cả. Nó cũng chẳng muốn thấy những gì đã xảy ra với nó hồi nó mới sinh. Điều quan trọng đối với nó bây giờ là gì? Và nó phát bệnh vì phải đứng ngoài trời lạnh giá, chung với đám kẻ thù của nó.

Tức khí, Đồ Đệ giơ chân đá một con vịt đang ngồi sát bên cạnh bàn chân nó, và hất con vịt nhào thẳng xuống nước. Bert rút một cái tôm ngay giữa ao, và hình ảnh trong ao vỡ ra thành hàng ngàn mảnh sáng, rung rinh.

Câu thần chú đã bị phá vỡ.

Đồ Đệ vụt bỏ chạy. Xuống Xèo Mương, dọc theo con đường mòn, chạy thực mạng hướng tới chiếc xuồng mỏng mảnh, đen thùi. Nhưng nó không chạy xa được. Bert, kẻ chẳng chịu dung thứ cho cái việc vừa bị đá lộn cổ xuống ao, đuổi theo nó. Đồ Đệ vừa nghe thấy tiếng vỗ cánh phành phạch, mạnh bạo của con vịt liền cảm thấy ngay cú mổ của vịt vào đũng sau gáy mình và chiếc áo thụng bị kéo giật khiến nó suýt ngạt thở. Con vịt ngậm chặt mũ trùm đầu của nó và lôi nó về phía Nicko.

"Trời," dì Zelda la lên thảng thốt.

"Việc gì phải thương xót nó," Nicko cáu kỉnh nói khi đã đuổi kịp Đồ Đệ và chộp lấy nó.

"Dì không lo cho nó," dì Zelda nói. "Dì hy vọng Bert không bị thương ở mỏ."

Chương 38: Rã đông

Đồ Đồ ngồi thu lu trong góc phòng gần lò sưởi, với Bert vẫ rửa dứt một bên ống tay áo lũng lảng, ẩm ướt của nó. Jenna đã khoá tất cả cửa cái và Nicko thì khoá hết mọi cửa sổ, rồi để Con Trai 412 canh chừng Đồ Đồ trong khi họ vào thăm xem Boggart thế nào rồi.

Boggart nằm dưới đáy một cái chậu tắm bằng thiếc, một đụn lông máu nhỏ, ướt đầm dề tương phản với tấm vải trần phau dì Zenda lót bên dưới chú. Mắt chú lim dim và đón nhận những vị khách bằng cái nhướn mày lơ mơ, không chủ đích.

"Chào, Boggart. Chú thấy đỡ hơn chưa?" Zenna hỏi.

Boggart không đáp. Dì Zenda nhúng một miếng mồi vào thùng nước ấm và nhẹ nhàng tưới cho chú.

"Phải giữ cho Boggart được ấm," dì bảo. "Boggart khô không phải là Boggart hạnh phúc."

"Trông chú ấy chẳng khá lên nhỉ?" Jenna thì thầm với Nicko khi chúng kiễng chân lặng lẽ đi ra khỏi nhà bếp cùng với dì Zelda.

Thợ săn, vẫn cầm súng đứng bên ngoài nhà bếp, trợn trừng nhìn Jenna bằng ánh mắt hiểm độc khi cô bé lộ ra. Đôi mắt xanh da trời của hắn đục quắc lên của hắn khoá chặt vào cô bé và dõi theo cô bé khắp căn phòng. Nhưng phần than thể còn lại của hắn thì vẫn bất động.

Jenna cảm nhận được tia nhìn đó và ngược lên. Một cái rung mình ớn lạnh chạy khắp người cô bé.

"Hắn đang nhìn con," cô bé hét. "Mắt hắn đi theo con."

"Phiền thật," dì Zelda tặc lưỡi. "Hắn sắp rã đông rồi. Tốt hơn ta phải xử lý cái này trước khi nó gây thêm rắc rối nào nữa."

Dì Zelda rút khẩu súng bạc ra khỏi bàn tay Đông cứng của Thợ Săn. Mắt hắn loé lên tức giận khi dì thuận thực tháo súng và lấy đi viên bi bạc nhỏ xíu ra khỏi ổ đạn.

"Cầm lấy," dì Zelda nói, đưa viên đạn bạc cho Zenna.

"Nó đã săn tìm con suốt hơn mười năm trời, và bây giờ cuộc truy lung của nó đã chấm dứt. Con đã an toàn."

Jenna mỉm cười gượng gạo và vôn vê cái khối bạc trong long bàn tay mình với một cảm giác khiếp sợ, mặc dù cô bé không thể không thán phục viên đạn hoàn hảo biết chừng nào. Hầu như không một tí vết. Cô bé giơ nó lên và nheo mắt nhìn một cái khía nhỏ tí trong hòn bi. Trước sự ngạc nhiên của cô bé, trên đó có khắc hai mẫu tự I.P

"I.P có nghĩa là gì?" Cô bé hỏi dì Zelda. "Xem này, nó ở trên viên đạn này."

Dì Zelda không đáp mất một lúc. Dì biết những mẫu tự đó có nghĩa là gì, nhưng dì không chắc có nên nói cho Zenna biết không.

"I.P" Jenna lầm bầm, suy nghĩ nát óc. "I.P..."

Công chúa mồ côi(*), " dì Zelda nói. "Một viên đạn có tên. Viên đạn có tên luôn luôn tìm thấy mục tiêu của nó. Tìm thấy khi nào và như thế nào không quan trọng, nhưng nó sẽ tìm thấy con. Và viên đạn của con đã tìm thấy con rồi. Có điều không theo đúng như cách chúng dự tính."

"Ồ," Jenna lặng người đi. "Vậy là viên đạn kia, viên dành cho mẹ của con, nó có ..."

*LP. viết tắt của những từ tiếng Anh Infant Princess - Tức "Công chúa mồ côi".

"Có. Nó có khắc chữ Q(*) trên đó."

"À. Con cầm khẩu súng được chứ?" Jenna hỏi.

Dì Zelda tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Ừm, dì nghĩ là được," dì nói, "Nếu con muốn thế."

Jenna nhận lấy khẩu súng và cầm lên đúng như cô bé đã thấy cả Thợ Săn lẫn mục Âm Sát binh cầm, cảm thấy sức nặng của nó trong tay mình và việc cầm nó đem lại cho cô bé một cảm giác mạnh mẽ rất lạ.

"Cảm ơn," cô bé nói với dì Zelda, trao lại khẩu súng cho dì. "Giờ thì bà giữ kỹ nó cho con được không?"

Đôi mắt Thợ Săn dõi theo dì Zelda khi dì đem khẩu súng cất vào buồng chứa thuốc Bất định và Độc dược rồi khoá kín cửa lại. Chúng lại dõi theo dì lần nữa khi dì bước tới chỗ hắt và sờ sờ hai lỗ tai hắt. Thợ Săn coi bộ điên tiết. Đôi long mày của hắt nhúm nhú lại, và mắt hắt quắc lên giận dữ, nhưng không có gì cựa quậy thêm nữa.

"Tốt," dì Zelda nói. "Tai hắt vẫn còn Đông cứng. Hắt chưa thể nghe được chúng ta nói gì đâu. Chúng ta cần phải quyết định làm gì với hắt trước khi hắt Rã đông."

"Chúng ta không thể Tái Đông cứng hắt sao?"

Dì Zelda lắc đầu.

"Không," dì đáp, vẻ lấy làm tiếc. "Chúng ta không Tái Đông cứng ai đó một khi họ bắt đầu Rã Đông. Sẽ không an toàn cho họ. Họ có thể bị Phỏng băng. Hoặc nếu không thì sẽ chảy nước kinh khủng. Cảnh tượng đó sẽ chẳng hay ho gì đâu. Nhưng dù sao, Thợ Săn là một kẻ nguy hiểm và hắt sẽ không từ bỏ cuộc đi săn. Không bao giờ. Và chúng ta phải làm sao để ngăn không cho hắt săn lung chúng ta nữa."

Jenna suy nghĩ.

Chúng ta cần phải làm cho hắt quên sạch tất cả mọi thứ," cô bé nói. "Thậm chí quên luôn mình là ai." Cô bé cười khúc khích. "Chúng ta có thể làm cho hắt nghĩ mình là một con sư tử được thuần hoá hay gì đó."

"Rồi sau đó hắt gia nhập đoàn xiếc và thấy mình hoá ra không phải là sư tử, ngay sau khi hắt dứt đầu vào miệng một con sư tử thật," Nicko hùa theo.

Chúng ta cấm không được dùng pháp thuật để làm nguy hại đến người khác, dì Zelda nhắc chúng.

"Thế thì hắt có thể là một chú hề," Jenna bảo. "Hắt đáng sợ thế đủ rồi."

"Ừm, dì nghe nói có một gánh xiếc sắp về bến cảng, chưa biết ngày nào. Dì chúc chắc sẽ kiếm được việc làm," dì Zelda mỉm cười. "Họ nhận đủ loại người mà. Dì nghe nói vậy."

Dì Zelda lấy ra một quyển sách cũ mèm, rách tả tơi, nhan đề Ký ức Pháp thuật.

"Cháu giỏi cái này." Dì nói, trao quyển sách cho Con Trai 412. "Cháu hãy tìm cho dì một bùa thích hợp được không? Dì nghĩ nó có tên là Hồi ức của Tên Xỏ lá."

Con Trai 412 lật nhanh quyển sách cũ ỉm mốc. Đó là một quyển sách mà đã mất gần hết bùa, nhưng về gần cuối sách thì nó tìm được thứ nó cần tìm: một chiếc khăn mùi xoa nhỏ cột nút có những thứ đen nhem nhuộm viết dọc theo viền khăn.

"Tốt," dì Zelda nói. "Có lẽ cháu vui lòng niệm thần chú giúp chúng ta luôn chứ?"

"Cháu?" Con Trai 412 hỏi, ngạc nhiên.

"Nếu cháu không phiền," dì Zelda đáp. "Mắt dì nhìn không rõ trong ánh sáng kèm nhèm như thế này."

Dì tiến tới và kiểm tra tai của Thợ Săn. Chúng ỉm rồi. Thợ Săn trừng mắt nhìn dì bằng đôi mắt híp ríp với ánh nhìn lạnh lẽo quen thuộc, Không ai để ý tới điều đó.

"Giờ hắt có thể nghe được rồi," dì bảo. "Tốt nhất hãy niệm chú trước khi hắt nói được."

Con Trai 412 cẩn thận đọc phần chỉ dẫn của câu thần chú. Xong nó giờ chiếc khăn cột nút lên và nói.

Cho dù Quá khứ của Người là gì

Cũng sẽ Mất sạch khi Người trông thấy Ta.

Con Trai 412 vẩy vẩy chiếc khăn phía trước đôi mắt giận điên của Thợ Săn, sau đó nó tháo nút cột ra. Tức thì, mắt của Thợ Săn thất thần đi. Ánh nhìn không còn đáng đe dọa nữa, mà dại đi và hình như là hơi sợ sệt.

"Tốt," dì Zelda nói. "Xem ra có tác dụng tốt. Cháu có thể làm nốt phần kế tiếp được chứ?"

Con Trai 412 lặng lẽ nói:

Vậy hãy lắng nghe những Cá tính mới nổi của Người,

Hãy ghi nhớ những ngày Khác hẳn của Người.

Dì Zelda đứng án ngữ ngay trước mặt Thợ Săn và nói với hắn một cách dứt khoát:

"Đây là câu chuyện về cuộc đời mi. Mi được sinh ra trong một căn chòi ở bến cảng."

"Mi là một đứa trẻ khủng khiếp," Jenna bảo hắn. "Và người mi đầy mụn nhọt."

"Không ai thích mi," Nicko thêm vào.

Thợ Săn coi bộ rất thiếu não.

"Trừ con chó của mi," Jenna nói, cô bé bắt đầu cảm thấy một chút tội nghiệp cho hắn.

"Con chó của mi đã chết," Nicko chặn đầu.

Thợ Săn lộ vẻ tức tối.

"Nicko," Jenna trách móc. "Đừng hẹp hòi thế."

"Anh à? Còn hắn thì sao?"

Và thế là cuộc đời uẩn khúc đầy bi kịch của Thợ Săn mở ra trước mắt hắn. Một cuộc đời ** le với những sự trùng hợp ngẫu nhiên đầy xúi quẩy, những lỗi lầm ngớ ngẩn và những khoảnh khắc hoang mang cao độ, làm cho đôi tai mới Rã đông của hắn đỏ rần lên trước ký ức đột xuất của mình. Cuối cùng câu chuyện buồn được chấm dứt với vị trí học trò bất hạnh của hắn với một bác hề cẩu kính, vẫn được tất cả những người làm việc cho bác ta đặt cho biệt danh Hơi thở Chó.

Đồ đệ nhìn sự việc với vẻ hân hoan pha lẫn khiếp vía. Thợ săn đã hành hạ nó lâu quá rồi, và Đồ Đệ có vẻ vui mừng vì cuối cùng cũng có người nào đó thẳng thắn được tên Thợ Săn. Thế nhưng nó cũng không thể không tự hỏi xem những người kia đang toan tính làm gì với nó.

Kho câu chuyện đáng thương về quá khứ của Thợ Săn kết thúc, Con Trai 412 nút chiếc khăn tay lại và nói:

Cho dù cuộc đời người đã từng thế nào

Vào lúc này một Quá khứ khác đang thống trị.

Với một chút gắng sức, họ khiêng Thợ Săn ra ngoài như một tấm ván to kền càn và đặt hắn ở cạnh Xẻo Mương, để cho hắn rã đôngn suôn sẻ. Quái thú Magog chẳng đếm xỉa tới bất cứ việc gì đang diễn ra, vừa mới cúi xuống mức con Bọ Lá chẵn thứ ba mươi tám ra khỏi bùn và ffang bận quyết định xem có nên ngắt đôi cánh trước khi nhai con bọ hay không.

"Hãy cho ta một thần lùn giữ vườn đi thôi" dì Zelda thốt lên, khi ngao ngán nhìn vườn cây ăn trái mới gây mà đã bị tàn phá của mình (dì hy vọng chuyện đó chỉ là tạm thời). "Nhưng việc đó tốt đấy. Nào, bây giờ tất cả những gì chúng ta phải chọn lựa là tên Đồ Đệ."

"Septimus..." Jenna vui vẻ nói. "Con không hiểu ba và mẹ sẽ nói gì nhỉ? Thằng đó kinh khủng quá."

"Hừm, dì nghi lớn lên cùng DomDaniel thì làm sao mà tốt đẹp cho được," dì Zelda chép miệng. "Con Trai 412 lớn lên trong Thiếu sinh quân nhưng cậu ấy vẫn tốt đấy thôi." Jenna chỉ ra. "Cậu ấy không bao giờ bắn Boggart."

"Dì biết" dì Zelda đồng ý. "Nhưng có lẽ Đồ Đệ ... à, Septimus sau một thời gian sẽ khá lên." "Có lẽ," Jenna nói về hoài nghi.

Sau đó một khoảng thời gian, lúc nửa đêm về sáng, khi Con Trai 412 đã cẩn thận nhét hòn đá xanh lá cây mà Jenna tặng nó xuống dưới chần bông để giữ ấm cho hòn đá và để hòn đá ở gần mình - và ngay lúc cả đám đang chuẩn bị nằm xuống ngủ - thì có một tiếng gõ rụt rè ở cửa. Jenna ngồi dậy, sợ run. Ai vậy? Co bế thúc Nicko và Con Trai 412 dậy. Rồi cô bé rón rén đi ra cửa sổ, lặng lẽ kéo một trong những chốt cửa ra.

Nicko và Con Trai 412 đứng bên cửa cái, vũ trang bằng một cây chổi và một cái đèn dầu nặng nề.

Đồ Đệ ngồi trong góc tối bên lò sưởi và bĩu một nụ cười khẩy. DomDaniel đã phái một đội giải cứu đến để cứu nó đấy.

Không có đội giải cứu nào cả nhưng Jenna bỗng tái nhợt khi cô bé thấy đó là ai.

"Đó là Thợ Săn," cô bé thì thào.

Nhưng Thợ Săn lại gõ cửa nữa, lớn hơn.

"Đi đi," cô bé quát hấn.

Dì Zelda ủa ra từ phòng chăm sóc Boggart.

"Coi hấn muốn gì," dì bảo, "và chúng ta có thể chỉ đường cho hấn đi."

Thế là, cường lại tắt cả mọi bản năng của mình, Jenna mở cửa cái ra cho Thợ Săn.

Cô bé gần như không nhận ra hấn. Mặc dù vẫn mặc bộ đồng phục của Thợ Săn, nhưng hấn không còn trông giống như Thợ Săn nữa. Hấn đã tềnh chập tểnh áo chùng dày màu xanh lá cây quanh mình như một gã hành khất thành một tấm chăn, và đứng ở ngưỡng cửa vẻ khúm núm, hơi cúi xuống.

"Xin lỗi đã làm phiền quý vị cao quý vào lúc muộn như thế này" hấn lí nhí. "Nhưng tôi e rằng tôi đã bị lạc đường, tôi thắc mắc không biết cô có thể chỉ cho tôi đường đến bến cảng được không?"

"Đường kia", Jenna nói cộc lốc, chỉ ra đầm lầy.

Thợ Săn nhìn về bối rối:

"Tôi tìm đường không được giỏi cô ạ. Kia chính xác là ở đâu?"

"Đi theo mặt trăng ấy", dì Zelda chỉ dẫn. "Mặt trăng sẽ dẫn đường cho anh"

Thợ Săn cúi mình về khiêm nhường.

"Cảm ơn bà đã có lòng tử tế. Tôi không biết có làm phiền bà không, nhưng có phải sắp có một gánh xiếc sắp tới thị trấn không? Tôi hi vọng sẽ nhận được vị trí làm anh hề ở đó."

Jenna giấu nụ cười khúc khích.

"Đúng rồi" dì Zelda bảo. "À, anh làm ơn đợi cho một phút nhé."

Dì biến mất vào bếp và trở lại với một cái giỏ nhỏ đựng một ít bánh mì và phó mát.

"Cầm lấy" dì nói. "Và chúc anh may mắn với cuộc đời mới của mình."

Thợ Săn lại cúi mình

"Xin chân thành cảm ơn bà." Hấn nói và bước tới Xẻo Mương, đi ngang qua quái thú Magog đang ngủ và chiếc xuồng đen thon thả của hấn mà không nhận ra chút nào, rồi bước qua cầu. Bốn cái bóng im lặng đứng ở ngưỡng cửa và nhìn tấm thân lực lưỡng của Thợ Săn ngại ngần đi

qua Đầm Cỏ Thô về phía cuộc đời mới của hân ở
GÁNH XIẾC RONG CÙNG BẦY THÚ CỦA FISHHEAD VÀ DURDLE
Cho đến khi một đám mây phủ kín mặt trăng, và đầm lầy một lần nữa lại chìm trong màn đêm,

Chương 39: Cuộc hẹn

Sau đó, vào đêm hôm ấy, Đồ Đệ đã tẩu thoát bằng đường hầm mèo.

Bert, vẫn còn mang tất cả mọi bản năng của mèo, thích đi lang thang vào ban đêm, và dì Zelda để cửa ở ***** bùa khóa một Chiều. Điều này cho phép Bert đi ra nhưng không thứ gì đi vào được. Kể cả Bert. Dì Zelda rất cẩn thận trước bọn Giun nhép và Hồn ma Đầm lầy đi lạc.

Vì vậy, khi tất cả mọi người, ngoại trừ Đồ Đệ, đã ngủ say và Bert quyết định đi ra ngoài dạo đêm, Đồ Đệ nghĩ nó có thể đi theo con vịt. Đó là một cú ép mình đến xẹp lép, nhưng Đồ Đệ, vốn ốm tong ốm teo như con rắn và luồn lách giỏi gấp đôi rắn, đã bò quần quai qua không gian chật hẹp ấy. Trong khi bò, Hắc Pháp thuật vương trên áo thụng của nó đã Giải bùa đường hầm mèo. Chẳng bao lâu sau gương mặt đỏ rần của nó lộ ra khỏi đường hầm, phơi ra làn không khí ban đêm lạnh buốt. Bert đón nó bằng một cú mổ sắc bén ngay mũi, nhưng Đồ Đệ không hề chùn bước. Nó sợ bị kẹt trong đường hầm với đôi bàn chân vẫn còn ở trong nhà trong khi cái đầu lại thò ra ngoài còn nhiều hơn là sợ Bert. Nó có cảm giác là sẽ không có ai vội vã lôi nó ra nếu như nó bị kẹt. Vì vậy nó mặc kệ con vịt tức giận, và với một cố gắng phi thường, nó trườn bứt ra. Đồ Đệ lao thẳng tới bến đáp xuống, bị Bert dí theo sát gót, cố túm lấy cổ áo nó lần nữa, nhưng lần này Đồ Đệ đã sẵn sàng đối phó với cô nàng. Sôi máu, nó đập văng con vịt xám ra, khiến cô nàng té đập xuống đất và bị bầm thê thảm ở một bên cánh.

Quái thú Magog đang nằm duỗi hết cỡ trong xuồng, nhủ khi trong lúc tiêu hóa tất cả năm mươi sáu con Bọ Lá chắn. Đồ Đệ thận trọng bước qua con vật. Tật nhẹ nhõm cho nó, con vật không bị phiền - tiêu hóa là việc mà quái thú Magog vốn rất coi trọng. Mùi nhót của Magog xộc vào tận đáy cổ họng Đồ Đệ, nhưng nó cảm mái chèo dỉnh đầy nhót lên và lệ làng chèo ra xa Xẻo Mương, hướng về phía ma trận những kênh rạch chằng chịt, giảng dọc ngang Đầm Cỏ thô và có thể sẽ đưa nó ra Rạch Nước Sâu.

Khi bỏ lại ngôi nhà tranh ở đằng sau và đi vào vùng nước mênh mông, ngập ánh trắng của đầm lầy, Đồ Đệ bắt đầu cảm thấy sờ sợ. Với quái thú Magog đang ngủ, Đồ Đệ cảm thấy không được bảo vệ đến cùng cực và nó nhớ lại tất cả những chuyện rợn gai óc mà nó đã nghe kể về đêm khuya ở đầm lầy. Nó ráng chèo êm hết cỡ, sợ khuấy động cái gì đó không muốn bị khuấy động. Hoặc tệ hơn, cái gì đó đang chờ để bị khuấy động. Khắp xung quanh, nó đều nghe thấy những âm thanh của đầm lầy về đêm. Nó nghe thấy tiếng rú rít bị nghẹn lại dưới lòng đất của một bầy Giun nhép khi chúng đang hè nhau kéo một con mèo đầm lầy vô ý xuống Bãi Lún. Và rồi sau đó nó nghe thấy tiếng quờ quạng và ị ọp kinh hồn khi hai con Đĩa nước to cộ ráng quạp miếng đệm vôi hút của chúng vào đáy xuồng và nút với chai, nhưng chúng phải nhả ngay ra tức thì do mớ tàn dư dãi nhót của quái thú Magog.

Sau khi bọn đĩa nước chuẩn đi được một lúc, một con Oán than Đầm lầy xuất hiện. Mặc dù con này chỉ là một màn sương nhỏ màu trắng, nhưng nó ra ám khí nặng nề, nhắc Đồ Đệ nhớ tới cái hang ẩm nấp của DomDaniel. Con Oán than Đầm lầy ngồi xuống ngay đằng sau lưng Đồ Đệ và bắt đầu rên rỉ than khóc một bài hát ai oán bất tận, rúc óc nhất mà Đồ Đệ từng nghe. Tiếng hát cứ xoáy xoáy khoan khoan vào đầu nó "Weerrghh-derr-waaaah-dooooooooo...Weerrghh-derr-waaaah-dooooooooo" cho tới khi Đồ Đệ cảm thấy muốn phát điên.

Đồ Đệ cố dùng mái chèo để gạt con Oán than Đầm lầy đi, nhưng con vật duỗi thẳng màn sương rên rỉ của nó ra, làm chiếc xuồng chòng chành và suýt hất Đồ Đệ xuống dòng nước đen. Và cái tiếng hát ai oán rĩ rỏi đó cứ tiếp tục rĩ rả, pha chút chế giễu, bởi vì bây giờ con Oán than Đầm

lầy biết rằng mình đang lôi kéo được sự chú ý của Đồ Đồ: "Weerrghh-derr-waaaah-dooooooooo...Weerrghh-derr-waaaah-dooooooooo...Weerrghh-derr-waaaah-dooooooooo..." "Im ngay!" Đồ Đồ hét lên, không thể chịu nổi cái âm thanh đó thêm một giây nào nữa. Nó thọc hai ngón tay vào tai và bắt đầu hát rống lên, đủ to để dập tắt cái tiếng eo ** ma quỷ kia. "Tao không nghe, tao không nghe, tao không nghe," Đồ Đồ hét, căng hết cỡ buồng phổi của nó, trong khi con Oán than Đầm lầy chiến thắng quay vòng vòng trong xoòng, hài lòng với một đêm làm việc của mình. Thông thường con Oán than Đầm lầy phải mất lâu hơn nhiều mới hạ được một Tay Non nót thành kẻ bạc nhược lấp bắp, nhưng tối nay nó đã gặp may. Sứ mạng đã hoàn thành, con Oán than Đầm lầy ép mình thành một làn sương mỏng và trườn đi để tiêu nốt thời gian còn lại trong đêm bằng cách măn nguyện treo mình trên bãi lầy yêu thích của nó. Đồ Đồ cứ gan lì trèo tiếp, không còn quan tâm nữa đến những Bóng ma Đầm lầy, lũ Bọ quái và một dãy Ma trời đầy xúi giục, cứ chập chờn quanh xoòng của nó suốt mấy tiếng liền. Đến lúc này Đồ Đồ không còn bận tâm tới cái gì nữa, miễn là cái con kia đừng hát. Khi mặt trời nhô cao trên những đoạn kênh rạch ở tuốt đàng xa của Đầm Cỏ Thô, Đồ Đồ nhận ra mình đã bị lạc một cách vô vọng. Nó đang ở giữa đầm lầy bao la, không một điểm mốc - với nó, tất cả mọi thứ đều giống hệt nhau. Nó trèo rũ rượi từ trước, không biết làm gì khác hơn, và đến trưa thì mò được đến một dòng nước rộng, thẳng băng, trông đúng như sẽ dẫn tới một nơi nào đó hơn là hòa dần vào một khúc sông tràn trề khác. Kiệt sức, Đồ Đồ rẽ vào thượng nguồn của Rạch Nước Sâu và chậm chạp hướng sông. Việc khám phá ra con Trăn Đầm lầy khổng lồ đang quần quai ở dưới đáy Rạch và đang cố duỗi thẳng thân mình ra gần như chẳng khiến Đồ Đồ phiền lòng chút nào. Nó mệt đến độ chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm nữa. Nhưng nó cũng rất cương quyết. Nó có một cuộc hẹn với DomDaniel, và lần này nó sẽ không đòi nào làm hỏng việc. Rất chóng vánh thôi, Nữ hoàng sẽ phải hối tiếc. Tất cả bọn chúng sẽ phải hối tiếc. Nhất là con vịt.

Sang hôm đó, trở lại ngôi nhà tranh, không ai có thể tin là thằng bé Đồ Đồ đã ép mình trốn qua đường hầm mèo ròi.

"Em tưởng đầu nó bự thế làm sao mà chui lọt chứ," Jenna nói đầy khinh bỉ.

Nicko chạy ra tìm kiếm ngoài đảo, nhưng nó lập tức trở về ngay.

"Xoòng của Thợ Săn đi mất rồi," nó nói, "mà xoòng đó nhanh lắm. Lúc này chắc nó đã cao chạy xa bay."

"Chúng ta phải ngăn nó lại," Con Trai 412 nói, nó biết quá rõ là một đứa như Đồ Đồ thì nguy hiểm đến cỡ nào, "trước khi nó báo cho bất cứ ai biết chỗ chúng ta đang ở đâu, đó là điều mà nó sẽ làm ngay khi có thể."

Thế là Jenna, Nicko và Con Trai 412 lấy xoòng Muriel Hai và lên đường tìm Đồ Đồ. Khi mặt trời mùa xuân nhợt nhạt nhú lên khỏi Đầm Cỏ Thô, rải những mảng sáng dài xuống khắp những bãi lún và bãi lầy, chiếc xoòng Muriel Hai thô kệch đưa chúng đi qua ma trận những kênh và rạch. Xoòng lướt chậm rì và đều đều, quá lâu đối với Nicko, nó thừa biết xoòng của Thợ Săn chắc chắn đã đi được quãng đường tương tự với tốc độ nhanh ra sao. Nicko nhóng mắt không ngừng kiểm tìm bất cứ dấu hiệu nào của chiếc xoòng đen, thon hẹp, thầm mong sẽ thấy nó bị chống ngược trong một bãi lún của Giun Nhép hoặc đang trôi bơ vơ một mình dọc theo một con rạch nào đó, nhưng thật thất vọng, nó chẳng thấy gì ngoài một khúc gỗ dài, đen trùi trùi, chỉ làm

thoáng lóe lên chút xiu hy vọng.

Chúng dừng lại một chút để ăn phở mát dê và bánh mì kẹp cá hộp bên cạnh vũng sình của con Oán than Đầm lầy. Nhưng không có con gì làm phiền chúng vì bọn Oán than Đầm lầy đã đi từ lâu, đã tan thành hơi nước trong hơi ẩm của mặt trời đang lên.

Đến khoảng đầu giờ chiều và một cơn mưa bụi xám xịt đổ xuống thì cuối cùng, chúng cũng đã chèo vào được Rạch Nước Sâu. Con Trăn Đầm lầy nằm lơ đờ ngu gật trong bùn, ngáp một nửa trong làn nước lơ phờ của đợt thủy triều vừa mới rút. Thật nhẹ nhõm biết bao cho những cư dân trên xuồng, con trăn mặc kệ xuồng Muriel Hai và nằm chờ đợt cá mới do thủy triều lên sẽ đưa vào. Thủy triều thật thấp, và chiếc xuồng ở hẵn bên dưới hai bờ dốc nhô vút lên, vì thế cho nên mãi cho tới khi chúng queo gắt nơi khúc quanh cuối cùng của Rạch Nước Sâu thì Jenna, Nicko và Con Trai 412 mới thấy một thứ đang chờ chúng.

Chiếc Phục Thù.

Chương 40: Cuộc gặp gỡ

Một sự im lặng hoảng hốt rơi tõm xuống chiếc xuồng Muriel Hai.

Chỉ cách một mái chèo ngắn ngủi, tàu Phục Thù yên lặng nằm thả neo trong cơn mưa phùn đầu buổi chiều, phẳng phắc và vững chãi ngay giữa con kênh nước sâu của dòng sông. Con tàu đen kênh càng quả là một cảnh tượng nổi bật: mũi thuyền dựng vút lên như sườn dốc của một vách đá, với những cánh buồm đen rách toỉ tả xếp cụp lại, cùng với hai cột buồm cao sừng sững tựa như những khúc xương đen in lên bầu trời xám xịt. Một sự tĩnh lặng ngọt ngào trùm quanh con tàu trong ánh sáng âm u. Không một con mòng biển nào dám lượn lờ quanh đó với hy vọng kiếm thức ăn thừa. Những con thuyền nhỏ chạy trên sông nhìn thấy chiếc tàu liền lảng lạng chạy dọc theo chỗ nước nông gần bờ sông, sẵn sàng thà mạo hiểm bị mắc cạn còn hơn là đến gần chiếc Phục Thù khét tiếng. Một đám mây đen nặng nề hình thành ngay phía bên trên những cột buồm, hắt một khoảng tối đen kịt xuống toàn bộ con tàu, và từ đuôi tàu một lá cờ màu máu đỏ với một hàng ba ngôi sao đen bay lật phật một cách quái gở.

Nicko không cần đến ngọn cờ nói cho nó biết con tàu kia là của ai. Không con tàu nào khác lại được sơn hắc ín đen nhứt nhối như tàu của DomDaniel, và không con tàu nào lại bị bao quanh bởi một bầu ám khí quái đản đến như vậy. Nó quỳnh quáng ra hiệu cho Jenna và Con Trai 412 chèo lùi lại, và một thoáng sau thuyền Muriel Hai đã ẩn nấp an toàn đằng sau khúc cua cuối cùng của Rạch Nước Sâu.

"Gì vậy?" Jenna thì thầm.

"Tàu Phục Thù đó," Nicko nói thầm. "Tàu của DomDaniel. Anh đoán là nó đang chờ thằng Đồ Đệ. Dám cá con cóc con đã chạy tới đó. Đưa anh cái kính coi, Jen."

Nicko giơ chiếc ống nhòm một mắt lên và thấy chính xác điều mà nó đã lo sợ. Kia kìa, chỗ mảng tối hun hút do thân con tàu đen thùi phủ xuống là chiếc xuồng của Thợ Săn. Nó đậu bập bênh trên nước, trống trơn và bé thảm hại bên con tàu Phục Thù đồ sộ, được cột vào chân của chiếc thang thùng dài dẫn lên boong tàu.

Đồ Đệ đã đúng hẹn.

"Quá trễ," Nicko nói. "Nó đã tới rồi. Trời, khiếp, cái gì đó? Eo ôi, kinh tửm quá. Vật đó vừa mới trườn từ trong xuồng ra. Nó nhầy nhụa quá kìa. Nhưng nó leo được thang dây. Trông hết như con khỉ gớm guốc," Nicko rùng mình.

"Anh có trông thấy thằng Đồ Đệ không?" Jenna thì thầm.

Nicko quét ống nhòm lên trên cái thang thùng. Nó gật đầu. Đúng vậy, thằng Đồ Đệ đã lên gần tới boong, nhưng nó dừng lại và kinh hãi nhìn xuống cái Vật đang leo nhanh thật nhanh. Trong phút chốc quái thú Magog đã bắt kịp thằng Đồ Đệ và leo vụt qua người nó, để lại một vệt nhót

màu vàng ệch trên lưng áo thụng của thằng bé. Đồ Đệ hình như loạng choạng một thoáng và suýt buông tay khỏi thang, nhưng nó cố gắng dướn lên mấy nấc thang cuối cùng và đổ sụp xuống boong tàu, nằm bất tỉnh mất một lúc.

Đáng đời, Nicko nghĩ.

Cả bọn quyết định đi bộ tới để quan sát tàu Phục Thù gần hơn. Chúng buộc xuống Muriel Hai vào một tảng đá rồi bước dọc tới chỗ bãi cát, nơi mà chúng cùng mấy người lớn đã cắm trại ngoài trời khuya vào cái đêm mà họ trốn khỏi Lâu Đài. Khi queo qua khúc cua, Jenna bỗng giật nẩy mình. Có ai đã ở đó rồi. Cô bé dừng phắt lại và lúi ra nấp đằng sau một thân cây già. Con Trai 412 và Nicko đâm sầm vào cô bé.

"Gì vậy?" Nicko thì thầm.

"Có người trên bãi cát," Jenna thì thầm. "Có lẽ là người đến từ con tàu. Để canh gác."

Nicko ló mắt ngó ra khỏi thân cây.

"Không phải là người từ con tàu," nó mỉm cười.

"Sao anh biết?" Jenna hỏi. "Dám lắm chứ."

"Bởi vì đó là ngài Alther."

Ngài Alther Mella đang ngồi trên bãi cát, nhìn đăm đăm vào làn mưa phùn một cách sầu thảm. Ngài đã ở đó nhiều ngày rồi, hy vọng ai đó từ ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm xuất hiện. Ngài cần nói chuyện khẩn cấp với họ.

"Ngài Alther?" Jenna reo nhỏ.

"Công chúa!" Khuôn mặt mệt mỏi vì lo lắng của ngài Alther rạng rỡ hẳn lên. Ngài lướt tới Jenna và ôm cô bé trong vòng tay nồng nhiệt. "Chà, ta tin chắc là cô có lớn thêm từ lần cuối cùng ta gặp cô."

Jenna đặt ngón tay lên môi mình.

"Suỵt, coi chừng chúng nghe thấy chúng ta, cụ Alther," cô bé nói.

Ngài Alther lộ vẻ ngạc nhiên. Ngài chưa quen với việc Jenna bảo ngài phải làm gì.

"Chúng không thể nghe ta nói được đâu," ngài cười khà khà. "Không, trừ phi ta muốn cho

chúng nghe. Và chúng cũng không nghe được các cháu luôn - Ta đã dựng một Màn Cách Âm rồi. Chúng sẽ chẳng nghe thấy gì cả."

"Ôi, cụ Alther," Jenna nói. "Gặp cụ cháu sung sướng quá. Phải không, anh Nicko?"

Nicko mang một nụ cười toe toét trên gương mặt.

"Quá tuyệt," nó đồng tình.

Ngài Alther thấy cho Con Trai 412 một cái nhìn kỳ quặc.

"Cả người này nữa cũng lớn lên rồi," ngài mỉm cười. "Đám nhóc trong Thiếu sinh quân luôn gầy nhom gầy dẹt. Rất vui khi thấy cậu đã có da có thịt."

Con Trai 412 đỏ mặt.

"Giờ cậu ấy cũng dễ thương nữa, cụ Alther," Jenna nói với con ma.

"Ta luôn nghĩ cậu ấy dễ thương mà, thừa Công chúa," ngài Alther nói. "Nhưng người ta không được phép dễ thương ở trong Thiếu sinh quân. Điều đó bị cấm."

Ngài cười với Con Trai 412.

Con Trai 412 bẽn lễn cười đáp lại.

Họ ngồi trên bãi cát mưa lất phất, xa khỏi tầm nhìn của tàu Phục Thù.

"Ba với mẹ con khoẻ không ạ?" Nicko hỏi.

"Anh Simon nữa?" Jenna hỏi. "Anh Simon giờ ra sao rồi ạ?"

"À, Simon," ngài Alther nói. "Simon đã cố ý trốn khỏi Sarah trong cánh rừng. Hình như cậu ta với Lucy Gringe đã dự định bí mật lấy nhau."

"Hả?" Nicko sững sốt. "Simon đã cưới vợ?"

"Không. Gringe biết được và báo cho lính bảo hộ."

"Ôi, không!" Jenna và Nicko thở phì phò.

"Ồ, đừng quá lo lắng cho Simon," ngài Alther nói, không thông cảm một cách lạ lùng. "Chẳng

biết cậu ta xoay xở như thế nào trong suốt quãng thời gian nằm dưới sự giám sát của lão Bảo hộ Toàn quyền mà lại thoát đi khỏi với bộ dạng như thể vừa mới đi nghỉ mát về vậy, ta không biết. Mặc dù ta cũng có nghi ngờ."

"Ý cậu là sao, cậu Alther?" Jenna hỏi.

"À, không có gì, thưa Công chúa," ngài Alther xem ra không sẵn lòng nói thêm chút gì về Simon nữa.

Dường như Con Trai 412 muốn hỏi điều gì đó, nhưng nó cảm thấy kì quặc khi nói chuyện với một con ma. Dầu sao nó cũng cần phải hỏi, vì vậy nó thu hết can đảm và nói:

"Ơ, à, thưa, có chuyện gì xảy ra với bà Marcia vậy? Bà ấy vẫn khoẻ chứ ạ?"

Ngài Alther thở dài.

"Không," ngài đáp.

"Không?" Ba giọng cùng đồng thanh hỏi lập tức.

"Bà ấy bình phục rồi," ngài Alther nhú mày. "Bình phục khỏi Bảo hộ Toàn quyền và Sở Bưu Chuột. Lão này đã cài bọ chuột của lão vào đó. Hoặc là chuột của DomDaniel. Cả chúng cũng là một lũ xấu xa. Chúng đã từng điều hành mạng lưới gián điệp ở Vùng Đất Hoang của DomDaniel. Chúng vốn nổi danh là đê tiện. Đến cùng với lũ chuột truyền bệnh dịch cách đây hàng trăm năm. Chẳng tốt tí nào."

"Ý cậu là Chuột Đưa tin cho chúng ta là một trong số bọ chúng?" Jenna hỏi, nghĩ đến việc mình đã hơi thích con chuột như thế nào.

"Không, không. Con chuột đó đã bị tống khỏi Sở Bưu Chuột. Biến mất. Tội nghiệp. Ta không hy vọng là nó thoát được," ngài Alther nói.

"Ôi! Kinh khủng quá," Jenna xuýt xoa.

"Và thông điệp gửi cho Marcia cũng không phải là từ Silas," ngài Alther tiếp.

"Con cũng nghĩ vậy," Nicko nói.

"Đó là từ lão Bảo hộ Toàn quyền," ngài Alther rù rì. "Cho nên, khi Marcia xuất hiện tại cổng Cung điện để gặp Silas thì bọn lính bảo hộ đang chờ cô ấy. Dĩ nhiên, sẽ không có vấn đề gì cho Marcia nếu cô ấy dùng Những phút Nửa đêm của mình, nhưng đồng hồ của cô ấy bị chậm hai mươi phút. Và cô ấy lại cho mượn bùa Hộ vệ mất rồi. Một vụ việc tệ hại. DomDaniel đã chiếm bùa Hộ mạng Akhu, cho nên ta sợ, bây giờ hẳn là... Pháp sư Tối thượng."

Jenna và Nicko không thốt nên lời. Điều này tệ hơn bất cứ thứ gì bọn chúng từng sợ.

"Xin lỗi," Con Trai 412 đánh bạo nói, nó cảm thấy khủng khiếp. Đó là lỗi của nó. Phải chi nó nhận làm học trò của Marcia thì nó đã có thể giúp bà. Nếu thế thì hẳn điều này sẽ không bao giờ xảy ra.

"Bà Marcia vẫn còn... còn sống chứ ạ?"

Ngài Alther nhìn Con Trai 412. Đôi mắt màu xanh lá cây nhạt của ngài biểu lộ sự thân thiện khi sử dụng thói quen đọc suy nghĩ của người khác, ngài nói:

"Con không thể làm gì được đâu, chàng trai à. Bọn chúng cũng sẽ bắt con thôi. Bà ấy đã ở trong hầm ngục số Một, nhưng giờ thì..."

Con Trai 412 gục đầu vào đôi bàn tay mình trong tuyệt vọng. Nó biết rất rõ về hầm ngục số Một.

Ngài Alther quàng cánh tay ma qua vai nó.

"Đừng phiền não nữa," ngài trấn an. "Ta đã ở bên cô ấy hầu hết thời gian và cô ấy vẫn ổn. Tiếp tục bình phục khá tốt, ta nghĩ vậy. Sau khi cân nhắc kỹ. Cách đây vài ngày ta vừa biến đi để kiểm tra những... dự định lật vật mà ta làm trong các phòng của DomDaniel trên tháp. Khi ta trở về hầm ngục thì cô ấy đã đi rồi. Ta đã tìm kiếm khắp nơi. Thậm chí ta còn nhờ những Cổ Nhân giúp. Các con biết đấy, họ là những con ma già thật già. Họ rất mờ nhạt và hay dễ rối trí. Hầu hết họ không còn nhớ rõ đường đi lối lại quanh Lâu đài nữa - cứ hể đến một bức tường mới hay cầu thang mới là họ liền bị mắc kẹt. Họ không thể tìm đường ra được. Hôm qua ta phải đem một vị ra khỏi đồng rác trong nhà bếp. Tất nhiên, chỗ đó đã từng là nhà ăn của các pháp sư mà. Khoảng năm trăm năm về trước. Thành thật mà nói, đám Cổ Nhân rất tốt bụng, nhưng đáng ra họ không nên rắc rối thế," ngài Alther thở dài. "Mặc dù ta tự hỏi..."

"Hỏi gì ạ?" Jenna nôn nóng.

"Xem có phải cô ấy đang ở trên tàu Phục thù không. Rủi quá, ta không thể vào trong con tàu xấu xa đó để tìm hiểu."

Ngài Alther tự càu vói chính mình. Giờ đây ngài sẽ khuyên nhủ bất cứ Pháp sư Tối thượng nào là khi còn sống hãy đi đến càng nhiều nơi càng tốt để lúc trở thành một con ma sẽ không bị cản trở như ngài. Nhưng đã quá muộn cho ngài Alther để có thể thay đổi những gì ngài đã làm khi còn sống; giờ đây ngài đành phải khắc phục khó khăn thôi.

Ít ra thì, khi Alther mới được chỉ định làm đồ đệ, DomDaniel đã nhất quyết đưa ngài đi cùng trong một chuyến đi dài và vô cùng khó chịu tới những hầm ngục sâu thẳm nhất. Vào lúc đó

Alther không bao giờ mơ tới chuyện một ngày kia mình lại có thể lấy việc đó làm vui, nhưng giả như lúc trước ngài cũng nhận lời mời đến dự một buổi tiệc tổ chức trên tàu Phục thù như thế... Ngài Alther nhớ lại, với tư cách là một trong những đồ đệ trẻ tuổi, tiềm năng và đầy hứa hẹn, ngài đã được mời dự tiệc trên boong tàu của DomDaniel như thế nào. Alther đã từ chối lời mời đó vì hôm ấy là sinh nhật của Alice Nettles. Phụ nữ không được phép lên tàu, và dĩ nhiên Alther không định để Alice một mình trong ngày sinh nhật cô. Tại buổi tiệc, những đồ đệ tiềm năng đã ẩu đả náo loạn và gây hư hại nặng cho con tàu, điều này khiến họ không còn hy vọng kiếm được việc làm nào tốt hơn là chân lau dọn vệ sinh cho Pháp sư Tối thượng. Không lâu sau đó, Alther được nhận vào vị trí đồ đệ của Pháp sư Tối thượng. Và ngài đã không bao giờ có cơ hội thăm lại con tàu đó một lần nào nữa. Sau buổi tiệc tai họa nọ, DomDaniel đã đưa con tàu đến Lạch Hoang Vắng để sửa chữa. Lạch Hoang Vắng là một bãi thả neo rừng rợn, đầy rẫy những xác tàu thuyền mục nát và bị bỏ phế. Thầy đồng Gọi hồn thích nơi đó đến nỗi hẳn để con tàu của mình ở đấy luôn và mỗi năm lại chu du đến đó để nghỉ hè.

Nhóm thất trận ngồi trên bãi cát ẩm ướt. Họ ủ rũ ăn miếng pho mát sữa dê ẩm và những mẩu bánh mì kẹp cá hộp cuối cùng, uống nốt bình nước rễ củ cải đường và cà rốt ép còn sót lại.

"Có những lúc," ngài Alther trầm ngâm, "ta thật sự tiếc việc mình không thể ăn được nữa..."

"Nhưng không phải là lúc này chứ ạ?" Jenna kết thúc chuỗi đăm chiêu giùm ngài.

"Đúng thế, thưa Công chúa."

Jenna móc Petroc Trelawney ra khỏi túi quần mình và đút cho nó một cục cá hộp trộn với pho mát sữa dê dinh dính. Petro mở to mắt và nhìn vào phần ăn. Hòn đá cứng ngạc nhiên. Đây là thứ đồ ăn mà nó thường thưởng thức từ Con Trai 412 mà; còn Jenna luôn cho nó bánh bích quy. Tuy nhiên, nó vẫn ăn, trù miếng pho mát sữa dê dính trên đầu nó và sau đó dính vào bên trong túi của Jenna.

Khi mọi người nhai xong miếng bánh mì sũng nước cuối cùng, ngài Alther nghiêm trang nói:

"Nào, vào việc thôi."

Ba khuôn mặt lo lắng nhìn con ma.

"Nghe ta nói đây, tất cả. Các cháu phải trở về thẳng ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm. Ta muốn mọi người bảo Zelda dẫn tất cả tới bến cảng vào sáng sớm mai. Alice - giờ là Trưởng phòng Hải quan ở đó - đang tìm cho mọi người một con tàu. Mọi người sẽ đi tới Vương Quốc Xa Xôi trong khi ta cố thu xếp công việc ở đây."

"Nhưng..." Jenna, Nicko và Con Trai 412 thẳng thốt.

Ngài Alther phớt lờ sự phản đối của bọn chúng.

"Ta sẽ gặp tất cả mọi người tại quán Mỏ Neo Xanh trên bến cảng vào sáng mai. Các cháu phải ở đó. Cha mẹ các cháu cũng sẽ đến đó, cùng với Simon. Họ đang trên đường xuôi dòng sông trên con thuyền cũ Molly của ta. Ta e là Sam, Erik và Edd và Jo-Jo không chịu rời khỏi cánh rừng - họ đã thích nghi với đời sống hoang dã rồi, nhưng Morwenna sẽ để mắt tới họ."

Một quăng im lặng buồn bã đổ xuống. Không ai thích những gì ngài Alther nói cả.

"Đó là chạy trốn," Jenna khẽ nói. "Tụi con muốn ở lại. Và chiến đấu."

"Ta hiểu cô nói gì," ngài Alther thở dài. "Mẹ của cô chắc hẳn cũng sẽ nói vậy. Nhưng mọi người phải đi ngay."

Nicko đứng dậy.

"Vâng," nó nói một cách miễn cưỡng. "Chúng cháu sẽ gặp cụ vào ngày mai tại bến cảng."

"Tốt," ngài Alther nói. "Bây giờ, hãy cẩn thận, và ta sẽ gặp tất cả vào ngày mai."

Ngài bay lên và nhìn ba đứa thất thểu bước trở về xuồng Muriel Hai. Ngài nhìn mãi cho đến khi thấy hài lòng là bọn chúng đã đi hẳn vào sâu trong Rạch Nước Sâu, sau đó ngài quỳ quả đi khỏi, dọc theo dòng sông, bay thấp và nhanh để ra chỗ thuyền Molly. Chẳng bao lâu sau ngài chỉ còn là một chấm nhỏ títt đằng xa.

Chính lúc đó xuồng Muriel Hai quay đầu lại và hướng thẳng về phía tàu Phục thù

Chương 41: Tàu phục thù

Một cuộc tranh cãi sôi nổi nổ ra trên xuồng Muriel Hai.

"Anh thật sự không biết. Có thể bà Marcia không có ở trên tàu Phục Thù".

"Em dám cá là có"

"Chúng ta phải tìm bà ấy. Tôi chắc chắn là mình có thể cứu được bà"

"Này, không phải vì cậu ở trong Thiếu sinh quân là cậu có thể đi chiếm tàu và cứu người đâu nhé"

"Nhưng ta vẫn có thể thử"

"Bạn ấy nói đúng đó, Nicko"

"Tội mình không đời nào làm được đâu. Bọn chúng sẽ thấy tội mình tới. Tàu nào mà chẳng có đài quan sát trên boong"

"Nhưng chúng ta có thể niệm thần chú, bài thần chú... gì nhỉ?"

"Tự Làm Mình Không Bị Thấy. Dễ mà. Sau đó chúng ta chèo xuồng tới chỗ con tàu, tôi sẽ leo thang thừng, rồi..."

"Thôi! Ngừng lại. Vậy thì nguy hiểm quá"

"Bà Marcia đã cứu tôi khi tôi gặp nguy hiểm"

"và cứu cả em nữa"

"Rồi rồi. Máy người thắng"

Khi xuồng Muriel Hai quẹo qua khúc quanh cuối cùng của Rạch Nước Sâu, Con Trai 412 thò tay vào cái túi bên trong chiếc mũ ôm sát đầu màu đỏ của mình và lấy ra chiếc nhẫn rồng.

"Nhẫn gì vậy?" Nicko hỏi.

"Ừm, nó là Pháp thuật. tôi đã tìm thấy nó. Ở dưới lòng đất"

"Trông nó hơi giống con rồng trên bùa Hộ mạng" Nicko nói.

"Ừ" Con Trai 412 đồng ý, "tôi cũng nghĩ vậy". Nó đeo nhẫn vào ngón tay và cảm thấy chiếc nhẫn dần ấm lên.

"Để tôi đọc thần chú nhé?" Nó hỏi.

Jenna và Nicko gật đầu và Con Trai 412 bắt đầu ngâm nga:

Hãy để ta Tan biến và Không khí

Hãy để tất cả những gì Chống ta

Không biết ta đang ở đâu

Hãy để Những kẻ tìm kiếm

sựot ngang qua ta

Hãy để Hiểm nguy

Không chạm được mắt đến ta

Con Trai 412 từ từ tan biến vào trong làn mưa bụi, để lại một mái chèo lơ lửng trên không một cách quái dị. Jenna hít thật sâu và cố niệm thần chú cho mình.

"em vẫn ở đó đấy, Jen" Nicko nói. "Cố lần nữa đi"

Lần thứ ba thật tuyệt vời. Mái chèo của Jenna bây giờ đang hươ hươ trong không khí bên cạnh mái chèo của Con Trai 412.

"tới lượt anh, Nicko" giọng Jenna vang lên.

"Chờ chút," Nicko hấp tấp. "Anh chưa bao giờ làm cái này cả"

"Thì, đọc thần chú cầu anh vậy" Jenna bảo. "Miễn nó hiệu nghiệm là được mà"

"Ừ, ờ, anh không biết nó có hiệu nghiệm thật không. Mà chẳng có vẻ gì là Hiểm nguy không chạm được mắt đến ta hết á"

"Nicko!" Jenna phản đối.

"Rồi, rồi. Để anh thử vậy"

"Không bị Thấy, Không bị nghe... ờm... Anh không nhớ được đoạn còn lại"

"thử nói Không bị thấy, không bị nghe, không một tiếng thầm thì, không một lời coi" tiếng Con Trai 412 khuyên từ nơi nào đó trong không trung.

"Ờ đúng rồi, chính xác. Cảm ơn nha"

Câu thần chú có tác dụng. Nicko dần dần mờ đi.

"anh ổn chứ, Nicko?" Jenna hỏi. "Em không trông thấy anh được"

Không có câu trả lời.

"Nicko?"

Mái chèo của Nicko ngoáy lên ngoáy xuống títt mù.

"Chúng ta không thấy anh ấy mà anh ấy cũng không thấy được chúng ta bởi vì Tàng hình của anh ấy khác của chúng ta" Con Trai 412 nói, vẻ hơi hơi bài xích, "Và chúng ta cũng không thể nghe thấy tiếng anh ấy luôn, bởi vì nó chúng là bài niệm chú yên lặng mà. Và nó sẽ không bảo vệ anh ấy"

"Chẳng tốt chút nào," Jenna lầu bầu.

"Ừ!" Con Trai 412 tán thành. "Nhưng tôi có ý này. Làm như vậy thử coi:

Giữa những câu thần chú

Trong quyền năng của tôi,

Hãy cho chúng tôi Một giờ Hoà hợp

"anh ấy kìa!" Jenna reo lên, khi hình bóng Nicko hiện ra.

"Nicko, anh có thấy tụi em không?" Cô bé hỏi.

Nicko cười teo toét và giơ ngón tay cái lên.

"Chao bạn giỏi thật" Jenna nói với Con Trai 412.

Trời bắt đầu mờ sương khi Nicko sử dụng phần yên lặng trong bài niệm chú của mình để chèo xuồng đưa cả bọn ra khỏi Rạch Nước Sâu và vùng nước mênh mông của con sông. Mặt nước phẳng phiu và nặng chịch, lấm tẩm smưa phùn. Nicko cẩn thận khua nước càng nhẹ càng tốt, để phòng những gợn sóng sạt trên mặt nước sẽ thu hút một cặp mắt tinh tường từ đài quan sát tổ quạ, rồi lừ lừ đưa xuồng tiến tới con tàu.

Nicko tiến khá nhanh, chẳng bao lâu sau cái mạn tàu dốc cao đen đúa của chiếc Phục thù đã sừng sững ở trước mặt chúng, qua làn mưa nhạt nhoà, và xuồng Muriel Hai tầng hình tiến tới chân sợi thang dây. Chúng quyết định Nicko sẽ ở lại xuồng trong khi Jenna và Con Trai 412 cố tìm xem bà Marcia có bị giữ trên tàu hay không, và nếu có thể thì sẽ giải cứu bà. Nếu tụi nó cần giúp đỡ thì Nicko sẽ sẵn sàng. Jenna hy vọng chúng không cần nhờ đến sự trợ giúp gì. Cố bé biết rằng bài thần chú của Nicko sẽ không bảo vệ được anh ấy nếu anh ấy gặp rắc rối. Nicko giữ chắc chiếc xuồng trong khi Jenna rời tới Con Trai 412 leo lên thang dây và bắt đầu cuộc leo bấp bênh dài dằng dặc lên tàu Phục thù.

Nicko nhìn bọn chúng với cảm giác bất an. Nó biết rằng phép Tàng hình có thể để lại bóng và sự xao động lạ trong không khí, và một Thầy đồng Gọi hồn như DomDaniel sẽ dễ dàng phát hiện ra chúng. Nhưng tất cả những gì Nicko có thể làm là thầm chúc hai đứa may mắn. Nó

quyết định là nếu hai đứa không trở về đúng lúc thủy triều lên một nửa Rạch Nước Sâu thì nó sẽ đi kiếm chúng, mặc cho bài thần chú có bảo vệ được nó hay không.

Để giết thời gian, Nicko leo lên xuồng của Thợ Săn. Mình sẽ tận dụng tốt việc chờ đợi, nó nghĩ, và ngồi vào trong chiếc xuồng đẹp đẽ. Mặc dù chiếc xuồng hơi nhóp nháp một chút. Và bốc mùi. Nhưng nó vốn quen những thứ còn tệ hơn trên một số thuyền đánh cá mà nó từng giúp đỡ.

Đó là một cuộc leo thang dây lâu lắc và chẳng dễ dàng gì. Sợi thang cứ va vào thành con tàu đen nhóp nháp và Jenna lo sợ ai đó trên boong tàu có thể nghe thấy chúng, nhưng toàn bộ phía trên vẫn yên lặng hoàn toàn. Quá yên lặng đến nỗi cô bé bắt đầu tự hỏi liệu đó có phải là một con tàu ma hay không.

Khi bọn chúng đã lên tới đỉnh, Con Trai 412 phạm phải một sai lầm là ngó xuống. NÓ cảm thấy muốn bệnh. Đầu nó bơi bơi trong cảm giác chóng mặt vì độ cao, và suýt nữa thì buột khỏi chiếc thang thừng khi tay nó đột nhiên ướt đầm mồ hôi. Mặt nước quay mòng mòng xa tít dưới kia. Xuồng của Thợ Săn trông nhỏ tí xíu, và trong khoảnh khắc nó nghĩ mình thấy có người đang ngồi trong xuồng. Con Trai 412 lắc đầu. Đừng ngó xuống, nó cương quyết tự nhủ. Đừng ngó xuống.

Jenna không hề sợ độ cao. Cô bé dễ dàng trèo lên boong tàu Phục Thù và lôi Con Trai 412 qua nốt khoảng cách giữa cái thang dây và mép tàu. Con Trai 412 dán chặt mắt và đôi ủng cả Jenna khi bò uốn lượn trên sàn tàu và lão đảo đứng dậy.

Jenna và Con Trai 412 nhìn xung quanh.

Tàu Phục thù là một nơi quái đản. Mây treo nặng chịch ở phái trên phủ bóng đen xuống toàn bộ con tàu, và âm thanh duy nhất bọn chúng có thể nghe được là tiếng cọt kẹt nhịp nhàng im ắng của con tàu khi nó khẽ lắc lư trên dòng thủy triều đang lên. Jenna và Con Trai 412 lặng lẽ đi dọc theo boong tàu, bằng ngang những cuộn dây thừng gọn gang, những dây thừng phi trét nhựa đường xếp ngay ngắn, và thỉnh thoảng, một khẩu đại bác chĩa về hướng Đầm Cỏ Thô một cách đầy đe dọa. Ngoài màn đen xì xị, bức bối và vài vệt nhót màu vàng trên boong tàu, con tàu tuyệt nhiên chẳng có manh mối nào khả dĩ cho thấy nó thuộc về ai. Tuy nhiên, khi chúng tiến tới mũi tàu, sự hiện diện của Hắc ám đậm đặc suýt nữa thì hất Con trai 412 ngã gục. Jenna vẫn tiếp tục đi, không thay biết gì, Con Trai 412 theo sau, không muốn bỏ cô bé lại một mình. Bầu không khí Hắc ám phát ra từ một cái ngai thật oai vệ, đặt cạnh cột buồm ở mũi tàu, hướng ra biển. Đó là một món đồ gỗ cồng kềnh, dựng tồ hô trên boong tàu, thật dị hợm. Nó được đoé cầu kỳ từ gỗ mun và được trang hoàng bằng một chiếc lá đỏ pha vàng quạch - và nó chứa chính DomDaniel, Thầy đồng Gọi hồn. Ngồi thẳng đơ, mắt nhắm tịt, miệng hơi há ra, và một tiếng ồ ồ ọc, ước át phì ra từ cuống họng khi hắt thở trong làn mưa bụi, DomDaniel đang ngủ trưa. Bên dưới ngai, như một con chó trung thành, cái Vật đang nằm ngủ trong một vũng nhót vàng. Đột nhiên Con Trai 412 chộp lấy cánh tay Jenna chặt đến nỗi cô bé suýt la lên. Nó chỉ vào thắt lưng của DomDaniel. Jenna liếc xuống rồi lại nhìn Con Trai 412 khiếp hãi. Cô bé đã gần như không tin những gì ngài Alther nói với chúng, nhưng đây, ngay trước mắt cô bé, là sự thật. Quanh thắt lưng của DomDaniel, hầu như khuất hẳn trong đồng áo thụng đen của hắn, là đai lưng của Pháp sư Tối thượng. Dây thắt lưng Pháp sư Tối thượng của bà Marcia.

Jenna và Con Trai 412 nhìn trố chết vào DomDaniel, ghê tởm pha lẫn với mê mải. Những ngón tay cẩu Thầy đồng Gọi hồn tóm chặt vào tay ngai gỗ mun, những móng tay vàng vọt, dày cui, cong vút ở đầu ngón quặp chặt vào gỗ như một bộ móng vuốt. Mặt hắn vẫn còn nét xanh xao,

xám ngoét khôgn giấu được mà hấn đã nhiễm trong suốt những năm tháng chui nhủi dưới lòng đất, trước khi dọn đến sào huyệt của hấn ở Vùng Đất Hoang. Đó là một gương mặt tầm thường về đủ đường - có lẽ tại cặp mắt quá sâu và cái miệng hơi quá độc ác khiến cho gương mặt nói chung coi khó chịu - nhưng chính Hắc ám ẩn bên dưới gương mặt đó mới khiến Jenna và Con Trai 412 rùng mình khi nhìn vào.

Trên đầu DomDaniel đội một chiếc mũ hình trụ màu đen tựa như một cái ống khói lò ngẩn, mà vì lý do gì đó chính hấn cũng khôgn hiểu nổi, cứ luôn quá rộng với hấn, cho dù hấn vẫn thường xuyên kiểm một cái mới vừa vặn. Điều này khiến DomDaniel bực hết sức, và hấn bắt đầu tin rằng kể từ khi trở về Tháp Pháp sư thì đầu hấn có teo tóp lại. Trong khi Thầy đồng Gọi hồn ngủ, chiếc mũ đã tuột xuống từ hồi nào và bây giờ đang nằm máng vào đôi tai trắng bột của hấn. Chiếc mũ đen đó thuộc kiểu nón pháp sư xưa cũ, nay khôgn còn pháp sư nào đội, hay muốn đội nữa, kể từ khi nó được gắn với sự kiện Tòa Dị giáo Pháp sư chấn động hàng trăm năm về trước. Phía trên cái ngai là một bức màn trướng bằng lụa màu đỏ sẫm, thêu hình ba ngôi sao đen, treo nặng nề dưới mưa phùn, thỉnh thoảng nhỏ nước xuống chiếc mũ và đọng lại ngay chỗ lõm ở chóp mũ thành một vũng nước.

Con Trai 412 nắm chặt bàn tay Jenna. Nó nhớ tới smột quyển sách mỏng, nhỏ, bị mối ăn của bà Marica mà nó đã đọc trong một buổi chiều tuyết đổ có tên là Tác động Thôi miên của Hắc ám, và nó có thể cảm thấy Jenna đang bị cuốn và tác động đó. Nó kéo cô bé ra khỏi cái thân hình đang ngủ về phía cửa sập để mở.

"Bà Marcia ở đây" nó thì thào với Jenna. "Tôi có thể cảm nhận được Sự Hiện diện của bà" Khi chúng tới cửa sập thì có tiếng bước chân cạch dọc theo sàn tàu bên dưới và sau đó lẹ làng leo lên thang. Jenna và Con Trai 412 nhảy lùi phắt lại và một thủy thủ cầm một ngọn đuốc dài, chưa thắp, lú lên trên boong. Tên thủy thủ này người nhỏ nhắn, rắn chắc, mặc đồ đen thường lệ của lính bảo hộ; nhưng khôgn giống như bọn lính bảo hộ, hấn khôgn bị cạo trọc đầu mà có mái tóc dài cột gọn ra sau lưng thành một cái đuôi sam đen, ốm togn thả xuống đến giữa lưng. Hấn bận quần rộng lưng thùng chỉ dài quá đầu gối một chút, với áo trắng sọc trắng và đen thật to, nhugn ngắn cũn cỡn, chấm ngay lưng quần. Gã thủy thủ lấy ra hộp bùi nhùi, đánh lửa và thắp cây đuốc hấn đang cầm lên. Ngọn đuốc bùng cháy, và một ngọn lửa màu cam chói loá lấp lánh buổi chiều mưa xám xịt, hắt những cái bóng nhảy múa xuống boong tàu. Tên thủy thủ cầm ngọn đuốc sáng rực bước tới trước và cầm cây đuốc vào một cái giá trên mũi tàu.

DomDaniel mở choàng mắt ra. Giấc ngủ của hấn đã kết thúc.

Gã thủy thủ lảng cháng một cách sợ sệt bên cạnh cái ngai, chờ mệnh lệnh từ Thầy đồng Gọi hồn.

"Bọn chúng trở về chưa?" Một giọng tông thấp, trống rỗng vang lên khiến cho tóc gáy của Con Trai 412 dựng đứng cả lên.

Gã thủy thủ cúi mình, tránh tia nhìn của Thầy đồng Gọi hồn.

"thằng bé đã trở về, bẩm Chúa tể. Và cả tôi tớ cả ngài"

"Tất cả chứ?"

"Vâng, bẩm Chúa tể. Nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

"Thằng bé nói rằng nó đã bắt được Công chúa, tâu bệ hạ"

"Nữ hoàng. Tốt, tốt. Những điều kỳ diệu sẽ không bao giờ chấm dứt. Mang bọn chúng tới đây. Ngay!"

"Vâng, bẩm Chúa tể" gã thủy thủ cúi mọp

"Và ... mang tù nhân lên đây. Mụ ta sẽ khoái gắp cái kẻ mà xưa kia mụ vẫn trông nom."

"Kẻ nào, tâu bệ hạ?"

"Nữ hoàng, đồ khốn kiếp. Đem tất cả lên đây. Ngay!"

Gã thủy thủ biến mất qua cửa sập, và loáng au Jenna cùng Con Trai 412 đã có thể cảm nhận sự chuyển động bên dưới chân chúng. Sâu bên trong con tàu, mọi thứ đang bị khuấy động cả lên. Thủy thủ đoàn bộ nhào ra khỏi vồng của mình, đặt những mô hình tàu trong chai đang được chạm trổ, cột thắt, hoặc đang được làm dờ dang xuống, cuống quýt chạy xuống sàn tàu thấp hơn để thi hành mệnh lệnh của DomDaniel.

DomDaniel rời khỏi ngai, hơi bị cứng người do giấc ngủ gà gật trong làn mưa lạnh, và chớp mắt lại khi một dòng nước nhỏ từ trên đỉnh mũ dội xuống. Cáu tiết, hấn đá quái thú Magog đang ngủ giật mình thức dậy. Cái Vật ựa ra từ dưới gầm ngai và đi theo sau DomDaniel dọc theo boong tàu. Thầy đồng Gọi hồn đứng đó, khoanh tay, vẻ mong ngóng lộ ra trên mặt hấn, chờ đợi những người mà hấn vừa triệu đến.

Ngay lúc ấy, tiếng một bước chân nặng nề vang lên từ bên dưới, và thoáng sau nửa tá thợ làm thuê trên tàu xuất hiện, đứng vào vị trí của lính cận vệ xung quanh DomDaniel. Chúng được theo sau bởi tám thân lấm lét của Đồ Đệ. Thăng bé trông trắng bệch, và Jenna thấy hai tay nó đang run lẩy bẩy. DomDaniel không thèm ghé mắt nhìn nó lấy một cái. Mặt hấn vẫn dán chặt vào cửa sập, chờ đợi phần thưởng của mình xuất hiện, Công chúa.

Nhưng không có ai hiện ra cả.

Thời gian như chậm lại. Bọn người làm thuê nhấp nhóm, khôngn chắc mình đang thật sự đợi cái gì, và cái tật giật giật bên dưới mắt trái một cách sợ hãi của Đồ Đệ khởi phát. Thỉnh thoảng nó lại lén ngược nhìn lên Chủ Nhân và lại ngoảnh đi ngay tức khắc như thể sợ DomDaniel bắt gặp ánh mắt của nó. Sau khoảng thời gian gần cả thế kỉ, DomDaniel hỏi:

"Hừm, con bé đâu? Hả?"

"Ai,... ai ạ, thưa ngài?" Đồ Đệ lắp bắp, mặc dầu nó hiểu rất rõ ý Thầy đồng Gọi hồn muốn hỏi tới ai.

"Nữ hoàng, đồ ngu. Chứ mày nghĩ tao nói tới ai hả/ Bà mẹ vô tích sự của mày chắc?"

"Kh...không, thưa ngài"

Thêm nhiều bước chân nữa vang lên từ bên dưới.

"Ừ!" DomDaniel lầm bầm. "Cuối cùng thì..."

Nhưng đó là bà Marcia, bị đẩy qua cửa sập do một quái thú Magog hộ tống, đang giữ chặt cánh tay bà trong đám vuốt dài vàng khè của nó. Bà Marcia cố gắng vùng thoát ra, nhưng cái Vật giữ bà dính như keo, và phủ quanh bà những vệt nhót vàng. Bà Marcia nhìn xuống đám nhót đó với vẻ kinh tởm, bà vẫn giữ nguyên nét mặt ấy khi quay qua bắt gặp ánh mắt hí hửng của DomDaniel. Thậm chí sau một tháng bị giam trong bóng tối và công lực pháp thuật bị rò rỉ, bà Marcia vẫn mang dáng vẻ uy nghi. Mái tóc sậm của bà, hoang dã và rối bù, toát lên vẻ giận dữ; chiếc áo thụng dính muối của bà có một vẻ trang nghiêm mà giản dị, và đôi giày da trần đỏ tía, như thường lệ, không một vết dơ. Jenna có thể nói rằng bà đã khiến DomDaniel hoang mang.

"À, cô Overstrand. Thật tử tế khi ghé thăm" hấn rì rầm.

Bà Marcia không trả lời.

"Ừm, cô Overstrand, đây là lý do vì sao ta đem cô theo. Ta muốn cô thấy ... cái kết cục nho nhỏ này. Chúng ta có một tin hơi thú vị cho cô, không phải sao, Septimus?"

Đồ Đệ gật đầu không chắc chắn.

"Đồ Đệ tin cần của ta vừa mới viếng thăm một vài người bạn của cô, cô Overstrand à. Trong một mái ấm nhỏ ở đằng kia". DomDaniel vẫy bàn tay đeo dây nhẫn của hắn về phía Đầm Cỏ Thô.

Một chút gì đó trong nét mặt của bà Marcia thay đổi.

"À, ta đã thấy cô hiểu ý ta nói đến ai, cô Overstrand. Ta nghĩ là cô biết. Nào bây giờ, Đồ Đệ của ta đây sẽ bẩm báo lại một phi vụ thành công."

Đồ Đệ cố ráng nói gì đó nhưng liền bị Chủ Nhân phẩy tay bắt im mồm.

"Cho dù ta chưa nghe toàn bộ chi tiết. Nhưng ta chắc chắn cô muốn là người đầu tiên nghe tin này. Bây giờ Septimus sẽ báo cho tất cả chúng ta ở đây. Phải vậy không, nhóc?"

Đồ Đệ lần chần đứng dậy. Trông nó cực kỳ căng thẳng. Với giọng lạo xạo, nó bắt đầu nói một cách miễn cưỡng.

"Tôi...ờm..."

"Nói to lên, chàng trai. Sẽ chẳng tốt đâu nếu chúng ta không nghe được một lời nào cậu nói, phải vậy không?" DomDaniel bảo nó.

"Tôi... ờ, tôi đã tìm thấy Công chúa. Nữ hoàng"

Một bầu không khí nhộn nhạo lan truyền trong đám thánh giả. Jenna có cảm giác mạnh mẽ là thông tin này không được đám người làm thuê tụ tập trên boong đón nhận, và cô bé nhớ dì Zelda đã từng nói với mình rằng DomDaniel không bao giờ thu phục được những người đi biển.

"Tiếp đi, chàng trai" DomDaniel sốt ruột thúc bách.

"Tôi... Thợ Săn và tôi, chúng tôi đã chiếm được ngôi nhà tranh và, ờm, cũng như mụ Phù thủy Trắng, Zelda Zanuba Heap, và thằng pháp sư, Nickolas Benjamin Heap, và kẻ đào ngũ Thiếu sinh quân, Cảm tử quân con Trai 412. Và tôi đã bắt được Công chúa - Nữ hoàng."

Đồ Đệ ngừng lời. Một thoáng hoảng loạn nháng lên trong mắt nó. Nó định sẽ nói những gì đây? Nó sẽ giải thích như thế nào đây về sự thiếu vắng Công chúa và sự biến mất của Thợ Săn?

"Người đã bắt được Nữ hoàng à?" DomDaniel hỏi về ngò vực.

"Vâng, thưa ngài. Tôi đã bắt được. Nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

"Nhưng. À, thưa ngài, sau khi Thợ Săn bị mụ Phù thủy Trắng khuất phục và bỏ đi làm tên hề..."

"Một tên hề? Người đang định đùa với tao hả, nhóc? Nếu vậy thì ta khuyên người đừng có làm thế."

"Không, thưa ngài. Tôi không đùa tí nào cả, thưa ngài." Trong đời mình, chưa bao giờ thằng Đồ Đệ cảm thấy không đùa được như lúc này.

"Sau khi Thợ Săn bỏ đi, thưa ngài, tôi đã cố một mình đơn độc bắt Nữ hoàng, và tôi đã gần như bắt được, nhưng..."

"Gần như? Mà gần như bắt được?"

"Vâng, thưa ngài. Gần như là bắt được. Thuộc hạ bị thằng oắt Pháp sư điên Nickolas Heap tấn công. Thằng đó rất nguy hiểm, thưa ngài. Và Nữ hoàng đã trốn thoát"

"Trốn thoát?!" DomDaniel gầm lên, chồm xuống thằng Đồ Đệ đang run lấy bầy. "Mày trở về và mảy bảo nhiệm vụ của mày là thành công, hử? Thành công. Mới đầu mày bảo gã Thợ Săn đáng kiếp kia đã trở thành thằng hề, sau đó lại nói với tao là mày bị một mụ phù thủy trắng đáng khinh với một đám nhóc rầy rà phá bĩnh. Và bây giờ thì mày lại bảo rằng Nữ hoàng đã trốn

thoát. Toàn bộ nhiệm vụ, điểm chính yếu, là bắt con Nữ hoàng mới lên. Vậy chính xác cái mà mày gọi là thành công là cái gì?"

"Ờm, bây giờ chúng ta biết con bé đang ở đâu" Đồ Đệ lúng búng.

"Bọn to đã biết nơi đó từ trước kia. Chính vì vậy mới phái mày đến đó trước."

DomDaniel ngược mắt nhìn lên trời. Có gì trục trặc với thằng Đồ Đệ đầu bấp cái của hắn vậy trời? Người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy cho đến bây giờ chắc chắn phải có chút Pháp thuật chứ? Chắc chắn nó phải có đủ sức mạnh để thắng cái đám pháp sư lẩn thẩn, vô vọng đang lẩn trốn ở nơi hẻo lánh, chẳng ra đâu cả kia chứ? Một cảm giác thịnh nộ dấy lên sùng sục trong người DomDaniel.

"Tại sao?" Hắn gầm gào. "Tại sao tao bị bao quanh bởi toàn lũ ngu thế hả?"

Khắc nhổ đầy tức giận, bỗng DomDaniel bắt gặp vẻ hài lòng pha lẫn nhẹ nhõm của bà Marcia trước tin tức bà vừa nghe.

"Đem tù nhân đi!" Hắn hét. "Khoá chặt mục ta lại rồi quăng chìa khoá đi. Cho mục ta hết đời!"

"Chưa hết đâu" bà Marcia trả lời nhỏ nhẹ, chỉnh tề quay lưng lại DomDaniel.

Thình lình, trước sự hoảng hốt của Jenna, Con Trai 412 bước ra khỏi chỗ núp ở dãy thùng phi và lảng lạng đi về phía bà Marcia. Cẩn thận, nó lách qua giữa cái Vật và bọn người làm thuê đang thô bạo đẩy bà Marcia trở lại phía cửa sập. Vẻ khinh miệt trong mắt bà Marcia chuyển thành ngạc nhiên, rồi lập tức tỏ vẻ như không có gì, và Con Trai 412 biết bà đã nhìn thấy mình. Thật nhanh, nó lột chiếc nhẫn rồng khỏi ngón tay mình và ấn chiếc nhẫn vào tay của bà Marica. Cặp mắt xanh lá cây của bà giao mắt nó, vô hình đối với bọn lính canh, bà bỏ chiếc nhẫn vào túi áo chên của mình. Con Trai 412 không nấn ná. Nó quay đi ngay, và trong lúc vội vàng trở về chỗ Jenna, nó đâm sầm vào một tên làm thuê.

"Đứng lại!" Gã đàn ông la lên. "Ai đó?"

Tất cả mọi người trên boong tàu sững người lại. Ngoại trừ Con Trai 412, nó lao bắn đi và chụp lấy Jenna. Đã đến lúc phải đi rồi.

"Bọn đột nhập!" DomDaniel rú lên. "Ta thấy bóng chúng! Bắt lấy chúng!"

Trong cơn hoảng loạn, bọn thủy thủ trên tàu Phục thù dáo dác nhìn quanh. Chúng chẳng nhìn thấy gì. Phải chăng cuối cùng Chủ Nhân của chúng đã phát điên? Chúng đã mong chờ thấy điều này đủ lâu rồi.

Trong cơn hoảng hốt, Jenna và Con Trai 412 chạy trở ra cái thang thùng và leo xuống những chiếc xuống nhanh hơn chung nghĩ là mình có thể làm được. Nicko đã thấy tụi nó đang leo xuống. Chúng xuống vừa kịp lúc - phép Tàng hình đang dần phai đi.

Trên đầu chúng, sự náo loạn trên con tàu nổi lên rầm rập khi những ngọn đuốc được thắp lên và tất cả mọi góc ngách khả dĩ có thể trốn được đều bị lục soát. Ai đó đã cắt đứt sợi thang dây và, khi xuống Muriel Hai và xuống cầu Thợ Săn chèo đi vào làn sương mù, sợi thang rơi xuống làn nước một tiếng ùm rồi chìm vào dòng nước đen ngòm của thủy triều đang lên.

Chương 42: Cơn bão

"Bắt chúng lại! Ta muốn chúng phải bị bắt"

Tiếng rống điên cuồng của DomDaniel vang dội qua làn sương mù.

Jenna và Con Trai 412 vận hết sức chèo xuồng Muriel Hai hướng về phía Rạch Nước Sâu, và Nicko, không kịp rời khỏi chiếc xuồng của Thợ Săn, chèo theo sau chúng.

Một tiếng thét nữa từ DomDaniel vọng đến khiến chúng chú ý:

"Cho thợ bơi xuống. Mau!"

Một quãng tạm lắng những âm thanh phát ra từ tàu Phục Thù trong lúc hai thủy thủ duy nhất trên tàu biết bơi bị săn đuổi khắp tàu và cuối cùng bị tóm. Hai tiếng rơi tõm lớn tiếp theo sau khi hai người này bị ném khỏi boong tàu để thực hiện cuộc truy đuổi.

Đám trẻ yên ổn trên hai chiếc xuồng, phớt lờ tiếng thở hỗn hên vọng đến từ mặt nước và dẫn tay chèo về phía vùng an toàn của Đầm Cỏ Thô. Xa phía sau chúng là hai tay bơi, vừa suýt ngã do cú rơi quá ghê gớm, bơi vòng vòng tại chỗ trong trạng thái sốc, nhận ra rằng điều mà những người đi biển già đã nói họ nghe là sự thật rằng quả là bất hạnh cho thủy thủ nào biết bơi. Trên boong tàu Phục Thù, DomDaniel trở lại chiếc ngai cẩu hắt. Những nhân công trên boong đã rút đi cả sau khi bị ép buộc phải ném hai đồng nghiệp xuống nước, và chỉ còn một mình DomDaniel trên boong. Một luồng khí lạnh thấu xương phru quanh khi hắt ngòi trên ngai và đâm mình vào Pháp thuật hắc ám của mình, lăm răm rồi rút lên một câu Thần chú Ngược dài và phức tạp.

DomDaniel đang Triệu hồi những dòng thủy triều.

Dòng thủy triều đang lên vâng theo lệnh hắt. Nó dồn nước từ biển lại và tràn vào, cuộn cuộn sôi sục ngang qua bến cảng, rót xối xả vào dòng sông, mang theo cả cá heo và súc, rùa biển cùng hải cẩu khi tất cả chúng bị quét đi cùng với dòng nước không sao cưỡng lại được. Nước dâng lên. Càng lúc càng nổi cao trong khi những chiếc xuồng chậm chạp chạt vật băng qua dòng sông cuộn sóng. Khi tiến đến cả Rạch Nước Sâu, những chiếc xuồng trở nên càng khó điều khiển hơn trong cuộc chạy đua với thủy triều đang ào ạt lấp đầy Rạch.

"Dữ dội quá" Jenna thét qua dòng nước trôi sầm sập, ráng chọc mái chèo vào một xoáy nước nữa khi xuồng Muriel Hai trời lên hụp xuống trong làn nước xoay tít. Dòng lũ thủy triều cuốn chai chiếc xuồng theo cùng, đẩy chúng vào rạch với tốc độ đến gần cả cổ, ngoắt ngoéo và lạng lách một cách bất lực trong cuộn sóng hoang dại. Trong lúc hai con xuồng bị quăng quật giống như những mảnh tàu đắm bị trôi giạt, Nicko thấy nước gần tràn khỏi mí bờ con rạch. Trước giờ nó chưa bao giờ thấy điều gì như vậy cả.

"Có cái gì đó không ổn rồi!" nó hét trở lại với Jenna. "Đâu có hề như thế này được"

"Là hắt làm đó!" Con Trai 412 hét, vung mái chèo của nó về hướng DomDaniel và lập tức ước gì mình đừng làm thế khi xuồng Muriel Hai lắc kinh hoàng qua một bên. "Lắng nghe coi!"

Tàu Phục Thù đã bắt đầu dân lên cao theo dòng nước và sợi dây xích neo tàu bị kéo căng ra, DomDaniel đã thay đổi mệnh lệnh của hắt và đang thét át cả tiếng thủy triều gầm.

"Gió! Gió! Gió!" Hắt thét. "Gió! Gió! Gió!"

Gió tập hợp lại và làm cái công việc mà nó nhận mệnh lệnh phải làm. Nó ập đến nhanh cùng với một tiếng rít ghê hồn, khuấy bề mặt nước thành những con sóng và dồn dập đánh thọc sườn hai chiếc xuồng từ cả hai phía. Gió thổi tung màn sương mù, và đúng lúc Jenna, Nicko cùng Con Trai 412 bị hất lên đầu chóc ngóc trong dòng nước ở đầu Rạch Nước Sâu, chúng có thể nhìn

được rõ tàu Phục Thù.

Tàu Phục Thù cũng trông thấy chúng.

Trên mũi tàu, DomDaniel rút ống nhòm của hắn ra và lia tìm cho đến khi hắn nhìn thấy thứ mà hắn đang lùng tìm.

Những chiếc xuồng.

Và khi nhìn kỹ bọn trên xuồng thì hắn bỗng sợ hãi tột cùng. Không chút nhầm lẫn thì nữa mái tóc đen dài và cái vòng vàng của đứa con gái ngồi trong chiếc xuồng kỳ dị màu xanh lá cây. Đó chính là Nữ hoàng. Nữ hoàng đã ở trên con tàu của hắn. Con bé đã chạy lòng vòng, ngay dưới mũi hắn, và hắn đã để xổng mất con bé.

DomDaniel trở nên im lặng một cách lạ lùng khi hắn tập trung năng lượng và Triệu hồi cơn bão dữ dội nhất mà hắn có thể gọi được.

Hắc Pháp thuật biến tiếng rú của gió thành một tiếng rít xé tai. Những đám mây bão tố đen ngòm rùng rùng trôi tới và giăng kín phía trên vùng hoang vắng âm đạm của Đầm Cỏ Thô. Ánh sáng chiều muộn mờ dần, và những con sóng đen lạnh lẽo bắt đầu tấn công những chiếc xuồng. "Nước tràn vào rồi. Em ướt nhẹp rồi"

Jenna hét om khi cố sức điều khiển xuồng Muriel Hai trong khi Con Trai 412 tát nước như điên. Nicko cũng gặp rắc rối trong chiếc xuồng của Thợ Săn - một con sóng vừa đổ ập xuống nó và giờ thì chiếc xuồng ngập nước. Thêm một con sóng kiểu đó nữa chắc chắn mình sẽ chìm dưới đáy Rạch Nước Sâu, nó nghĩ bụng.

Và rồi, bỗng dưng, không còn Rạch Nước Sâu nữa.

Một tiếng Ùynh! lớn, hai bờ Rạch Nước Sâu bị nuốt gọn. Một con sóng khổng lồ chồm lên bãi cát và gào thét băng qua Đầm Cỏ Thô, cuốn tất cả mọi thứ đi cùng với nó: cá heo, rùa, sứa, hải cẩu, những tay bơi... và hai chiếc xuồng.

Tốc độ mà Nicko đang lướt đây thật đúng là thứ tốc độ mà nó chưa từng mơ đến. Vừa kinh hoàng vừa háo hức. Nhưng chiếc xuồng của Thợ Săn cưỡi trên ngọn sóng thật nhẹ nhàng và dễ dàng, như thể đây là khoảnh khắc mà nó trông đợi bấy lâu vậy.

Jenna và Con Trai 412 không phấn khích như Nicko trước những sự kiện chuyển biến đột ngột này. Trái ngược hẳn, xuồng Muriel Hai là một chiếc xuồng cũ, và nó hoàn toàn không hưởng ứng cách di chuyển mới này chút nào. Hai đứa chật vật chống đỡ để ngăn xuồng khỏi bị lật úp bởi con sóng khổng lồ đang ầm ầm vỗ trên đầm lầy.

Khi nước quét qua đầm lầy, con sóng bắt đầu giảm đi chút ít uy lực của mình, Jenna và Con Trai 412 đã có thể lái xuồng Muriel Hai dễ dàng hơn. Nicko điều khiển chiếc xuồng của Thợ Săn lướt sóng tiến về phía chúng, khéo léo xoay xoay lượn lượn trong khi đi.

"Tuyệt chưa từng thấy!" Nó hét vang qua tiếng nước ào ào.

"Anh điên rồi!" Jenna hét lớn, vẫn khua khoắc mái chèo để giữ xuồng Muriel Hai cho khỏi bị lật nhào.

Giờ đây còn sóng đang tan nhanh, chậm nhịp lại và mất gần hết sức mạnh khi dòng nước kéo nó chìm vào vùng đầm lầy bao la, rót đầy nước biển lạnh trong trẻo vào những con kênh, những vũng lầy, những bãi bùn và bãi lún, bỏ lại sau lưng một vùng biển lồng lộng. Chẳng bao lâu sau khi con sóng đã đi qua, Jenna, Nicko và Con Trai 412 trôi lênh đênh giữa biển nước mênh mông, kéo dài đến tận xa xa, mút tầm mắt bọn chúng, thỉnh thoảng điểm vài cù lao nho nhỏ.

Khi đang cố chèo chiếc xuồng về cái hướng mà chúng hy vọng là đúng, thì một màn đen đáng

sợ bắt đầu ụp xuống với những đám mây bão tụ lại ở trên đầu. Nhiệt độ hạ xuống đột ngột, và không khí trở nên bị nhiễm điện. lát sau, một đợt sấm cảnh cáo rung chuyển qua bầu trời, và những hạt mưa to nặng bắt đầu rơi. Jenna chong mắt nhìn màn nước xám xịt thấu trước mặt và tự hỏi làm sao chúng có thể tìm được đường về nhà bây giờ.

Ở đằng kia, trên một trong những hòn đảo xa nhất, Con Trai 412 thấy một ánh sáng chập chờn. Dì Zelda đang thả những ngọn nến bão của dì và đang đặt chúng lên cửa sổ.

Hai chiếc xuồng tăng tốc và hướng về nhà khi sấm nổi lên đùng đùng và những ánh chớp lạng lẹ bắt đầu chiếu rọi bầu trời.

Cánh cửa ngôi nhà tranh của dì Zelda để mở. Dì đang chờ bọn trẻ về.

Chúng cột những chiếc xuồng vào sào gặt bùn để ủng ở ngay cửa trước và bước vào ngôi nhà tranh yên tĩnh lạ lùng. Dì Zelda đang ở trong bếp với Boggart.

"Tụi con về rồi!" Jenna hét lên. Dì Zelda ra khỏi nhà bếp, khẽ đóng cánh cửa lại sau lưng.

"Con tìm thấy nó không?" Dì hỏi.

"Thấy ai ạ?" Jenna hỏi lại.

"Thằng bé Đồ Đệ. Septimus."

"Ồi, cái thằng"

Quá nhiều việc đã xảy ra kể từ lúc chúng lên đường vào sáng hôm đó đến nỗi Jenna quên mất lý do chính của việc chúng ra đi.

"Ơn trời, các con về kịp lúc. Trời tối rồi" dì Zelda nói, vội vàng ra đóng cửa lại.

"Dạ, nó..."

"Á!" Dì Zelda kêu thất thanh khi ra đến cửa, thấy nước tràn lên tận bậc thềm, chưa kể hai chiếc xuồng đang bập lên bập xuống ở bên ngoài.

"Chúng ta bị lụt. Mấy con thú! Chúng chết đuối mất."

"chúng không sao đâu" Jenna cam đoan với dì. "Tất cả gà đều ở trên boong thuyền chuồng gà mà - tụi con đếm rồi. Còn con dê thì đã leo lên mái nhà rồi"

"Lên mái nhà?"

"Dạ, khi tụi con nhìn thấy nó thì nó đang ăn lá lợp mái."

"Ồi. Ờ, ờ..."

"Đàn vịt cũng ổn cả và thỏ... à, con nghĩ con thấy chúng trôi loanh quanh"

"Trôi loanh quanh?" Dì Zelda kêu lên. "Thỏ làm gì biết trôi"

"Nhưng những con thỏ này thì biết. Con đi ngang qua vài con thỏ đang nằm ngửa ra. giống như đang tắm nắng vậy đó."

"Tắm nắng?" Dì Zelda ré lên. "Vào buổi tối?"

"Dì Zelda" Jenna nghiêm giọng, "hãy quên bọn thỏ đi. Có một cơn bão sắp tới."

Dì Zelda ngừng ngay cuộc tranh cãi và khoả sát ba hình hài ướt như chuột lột trước mặt mình.

"Xin lỗi" dì nói. "Ta đang nghĩ gì thế này? Ra lò sưởi hong cho khô đi"

Trong khi Jenna, Nicko và Con Trai 412 đứng hơ mình bên ngọn lửa, dì Zelda hé nhìn ra ngoài màn đêm một lần nữa. Xong, dì lẳng lặng đóng cánh cửa ngôi nhà tranh lại.

"có Hắc ám ở ngoài đó" dì thì thầm. "Lẽ ra dì phải nhận thấy từ trước. Nhưng Boggart yếu quá, rất yếu... và cứ nghĩ các con đã xông pha ra đó... một mình," dì Zelda run bần.

Jenna bắt đầu giải thích:

"Đó là DomDaniel" cô bé nói. "Hắn..."

"Hắn sao?"

"Khủng khiếp lắm," Jenna nói. "Tụi con đã nhìn thấy hấn. Trên tàu của hấn."

"Cái gì?" Dì Zelda há hốc miệng, không dám tin điều mình vừa nghe. "Các con đã nhìn thấy DomDaniel? Trên tàu Phục thù? Ở đâu?"

"Gần Rạch Nước Sâu. Tụi con leo lên và..."

"Leo lên cái gì?"

"Thang. Tụi con leo lên tàu"

"Các... các con lên tàu Phục Thù?"

Dì Zelda hầu như không thể hiểu nổi mình đang nghe thấy cái gì. Jenna nhận thấy bà dì của mình đột nhiên trở nên tái mét, đôi tay bà run nhè nhẹ.

"Đó là một con tàu góm ghiếc," Nicko nói. "Mùi kinh khủng. Cảm giác kinh khủng"

"Con cũng ở trên đó à?"

"Không," Nicko nói, ước gì mình đã ở trên đó. "Đáng lẽ con đã lên tàu rồi, nhưng kiểu Tàng hình của con không đủ tốt, nên con phải ở lại phía sau. Với mấy cái xuồng."

Phải mất mấy giây sau dì Zelda mới hiểu được. Dì nhìn Con Trai 412.

"Vậy là cháu với Jenna đã ở trên con tàu Hắc ám đó... một mình.. giữa vòng Hắc Pháp thuật? Tại sao vậy?"

"À, tụi con đã gặp ngài Alther..." Jenna cố giải thích.

"Alther?"

"Và ngài ấy báo cho tụi con rằng bà Marcia..."

"Marcia? Marcia làm gì ở đây?"

"Bà ấy đã bị DomDaniel bắt rồi," Con Trai 412 nói. "Ngài Alther bảo ngài nghĩ bà ấy có thể ở trên tàu. Và đúng vậy. Tụi cháu đã nhìn thấy bà ấy."

"Ồ, lạy chúa. Cái này còn tệ hơn nữa" dì Zelda đổ ập xuống chiếc ghế của mình bên cạnh lò sưởi.

"Con ma gài hay xía chuyện đó đáng ra phải biết điều gì là tốt hơn chứ," dì gay gắt. "Phái ba đưa trẻ lên một con tàu Hắc ám. Ông ấy nghĩ cái quái gì thế hả?"

"Ngài ấy không phái tụi cháu đi," Con Trai 412 nói. "Ngài bảo tụi cháu không được đi, nhưng tụi cháu cần phải cứu bà Marcia. Tụi cháu không thể..."

"Bà Marica bị bắt" dì Zelda lẩm bẩm. "Vụ này tệ thật" Dì coi ngọn lửa bằng một cây còi than, và vài tia lửa bắn lên không trung.

Một tràng sấm lớn và dài vang rền khắp bầu trời ngay phía trên mái ngói nhà tranh, khiến snó rung chuyển đến tận chân móng. Một luồng gió hoang dại tìm được đường chui qua những cửa sổ, thổi tắt những ngọn nến bão, chỉ còn lại mỗi ngọn lửa bập bùng thấp sáng căn phòng.

Thoáng sau một trận mưa đá thành linh trút xuống, va lộp độp vào những ô cửa sổ và rót vào ống khói, dập tắt ngọn lửa với một tiếng xèo giận dữ.

Ngôi nhà tranh chìm ngấm trong bóng tối.

"Đèn lồng!" Dì Zelda nói, bật dậy và mò mẫm đi trong bóng tối đến buồng đựng đèn lồng.

Maxie tru thống thiết và Bert rúc đầu xuống dưới cái cánh lành lặn của mình.

"Phiền toái thật, chìa khoá đâu rồi không biết?" Dì Zelda càu nhàu, lục vòng quanh những cái túi của mình và chẳng tìm thấy gì. "Phiền ơi là phiền!"

Xoẹt!

Một ánh chớp bắn sượt qua cửa sổ, chiếu rục quang cảnh bên ngoài, và trúng mặt nước ngay sát mái tranh.

"Hựt," dì Zelda cau có. "Sém nữa thì..."

Maxie kêu ăng một tiếng và chui tọt xuống tấm thảm.

Nicko đang ngó chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Đúng lúc ánh chớp vụt qua thì nó trông thấy cái thứ mà nó không muốn thấy lại một lần nữa.

"Hắn đang đến," nó ào khào. "Con nhìn thấy con tàu. Ở đằng xa. Tiến qua đầm lầy. Hắn đang đến đây"

Mọi người lao tới bu lấy cửa sổ. Lúc đầu tất cả những gì họ thấy chỉ là bóng tối của cơn bão đang đến, nhưng khi nhìn chăm chăm vào màn đêm, một tia sét loé lên, rạch ngang những đám mây và chỉ cho họ thấy cảnh mà Nicko vừa thoáng thấy trước đó.

In hần trên nền tia chớp, tuy vẫn còn xa nhưng với những lá buồm tung bay trong gió hú, một con tàu Hắc ám khổng lồ đang rẽ sóng và hướng thẳng về phía ngôi nhà tranh.

Tàu Phục Thù đang đến.

Chương 43: Thuyền rồng vàng

Dì Zelda thất kinh.

"Chìa khoá đâu rồi? Dì không tìm thấy chìa khoá!Ồ, đây rồi!"

Với đôi bàn tay run lẩy bẩy, dì rút chìa khoá ra khỏi một trong những cái túi đầy mảnh vá của mình và mở cửa buồng cất đèn lồng. Dì lấy ra một chiếc và đưa cho Con Trai 412.

"Cháu biết phải đi đâu rồi đấy, đúng không?" Dì Zelda hỏi. "Cửa sập trong buồng chứa thuốc?" Con Trai 412 gật đầu.

"Đi xuống đường hầm. Mấy đứa sẽ an toàn ở đó.Sẽ không ai tìm ra các con đâu. Ta sẽ làm cửa sập Biến mất."

"Nhưng dì không đi cùng tụi con sao?" Jenna hỏi lại dì Zelda.

"Không," dì nói thật khế. "Boggart đang ốm nặng,dì sợ chú ấy sẽ không chịu nổi nếu dì chuyển chú ấy. Đừng lo cho dì. Dì không phải là người chúng muốn đâu.Ồ, cầm lấy, Jenna. Con hãy cho cả nó đi cùng nữa"

Dì Zelda móc con Bọ Lá chắn của Jenna ra khỏi một cái túi khác của mình và trao con bọ cuộn tròn cho cô bé. Jenna đút con bọ vào túi áo khoác.

"Nào, đi đi"

Con Trai 412 do dự, và một ngoảnh chớp khác làm rạn nứt không gian.

"Đi!" Dì Zelda quát, quay quay hai cánh tay như một chiếc cối xay gió phát cuồng. "Mau!"

Con Trai 412 mở cửa sập trong buồng chứa thuốc ra và giơ chiếc đèn lồng lên cao, bàn tay nó hơi run run, trong khi Jenna bò xuống thang. Nicko còn lẩn chần, tự hỏi Maxie đang ở đâu. Nó biết con chó săn sói đó ghét bão biết chừng nào, và nó muốn mang con chó cùng đi với mình.

"Maxie" nó gọi lớn. "Maxie à!"

Từ bên dưới tấm thảm vọng lên một tiếng tru yếu ớt của con chó săn sói đáp lại.

Con Trai 412 đã xuống được nửa cái thang.

"Đi thôi," nó giục Nicko. Nicko đang bận vật lộn với con chó săn sói cứng đầu, quyết từ chối chui ra khỏi nơi mà nó cho là an toàn nhất thế giới. Dưới tấm thảm lò sưởi.

"Lẹ lên" Con Trai 412 nôn nóng giục tiếp, đầu nó nhô trở lên cửa sập. Con Trai 412 chịu, không hiểu được Nicko thấy gì hay ở cái đồng lông bốc mùi đó.

Nicko túm chặt chiếc khăn quàng hoa chấm quần quanh cổ Maxie. Nó cố kéo con chó đang sợ chết khiếp ra khỏi tấm thảm và lôi con chó quan sà nhà. Những móng vuốt của Maxie cạ xuống những phiến đá lát sàn thành âm thanh nghe nổi da gà, và khi Nicko đẩy con chó vào buồng chứa thuốc tối mò, nó tru lên thảm thiết. Maxie biết chắc hẳn mình đã làm gì xấu xa ghê lắm nên mới đáng bị như vậy. Nó tự hỏi mình đã làm gì vậy kìa. Mà sau lúc làm việc đó mình không thấy thích thú gì cả.

Trong tình trạng lông lá tơ bì và dãi nhiều ròn ròn, Maxie rơi qua cửa sập và đáp xuống Con Trai 412, hất văng chiếc đèn lồng ra khỏi tay thằng nhỏ, chiếc đèn tắt và lăn lông lốc xuống đoạn dốc.

"Này, coi mày vừa mới làm gì hả," Con Trai 412 đang cúi kính nói với con chó thì Nicko đùng nó ở cuối cái thang gỗ.

"Cái gì?" Nicko hỏi. "Tôi vừa mới làm gì?"

"Không phải anh. Mà là nó. Mất đèn lồng rồi."

"Ôi, tội mình sẽ tìm thấy mấy hời. Đừng lo. Bây giờ thì an toàn rồi." Nicko xốc Maxie đứng dậy, lập tức con chó săn sói trượt xuống đoạn dốc phủ cát, móng vuốt của nó cạ vào nền đá bên dưới lớp cát, kéo theo Nicko trượt cùng. Cả hai trôi tuột xuống con dốc đứng, và dừng lại thành một đồng lộn xộn ở dưới chân những bậc thang.

"Ồi!" Nicko reo lên. "Tìm thấy đèn lồng rồi này."

"Tốt"

Con Trai 412 cạ quọ. Nó bật đèn lồng lên, tức thì chiếc đèn bùng sáng trở lại, và soi tỏ những bức tường cẩm thạch trơn láng của mật đạo.

"Lại những bức tranh đó nữa kìa," Jenna nói. "Tuyệt không?"

"Sao mà ai cũng uống đây rồi còn mỗi tôi thì chưa vậy?" Nicko phàn nàn. "Chả ai thèm hỏi xem tôi có thích ngắm mấy bức tranh này hay không. Ê, nhìn coi, có một con thuyền ở trong bức này này."

"Tội này biết rồi" Con Trai 412 cộc cằn đáp. Nó đặt đèn lồng xuống và ngồi bệt xuống sàn. Nó cảm thấy mệt và ước gì Nicko im lặng cho. Nhưng Nicko đang rất hứng thú với đường hầm.

"Dưới này kỳ diệu thật", Nicko trầm trồ, ngó chăm chăm vào những dãy chữ tượng hình trái dọc theo bức tường mà chúng có thể thấy trong ánh sáng lung linh của chiếc đèn lồng.

"Em biết," Jenna nói. "Nhìn này, em thích bức này. Vòng tròn có một con rồng ở bên trong" Cô bé miết bàn tay lên cái hình nhỏ màu vàng và xanh da trời được khắc vào bức tường cẩm thạch. Đột nhiên cô bé cảm thấy mặt đất bắt đầu rung chuyển. Con Trai 412 nhảy bật dậy.

"Gì thế?" Nó nuốt nước miếng khan.

Một tiếng rầm, ngân dài, truyền xung động lên bàn chân chúng và dội vào không trung.

"Nó chuyển động!" Jenna há hốc miệng. "Tường hầm đang di chuyển kìa"

Một vách tường đường hầm đang tách ra, chậm chậm lùi về sau, để lại một không gian rộng trước mặt chúng. Con Trai 412 nâng cao chiếc đèn lồng. Chiếc đèn lồng tỏa ra một thứ ánh sáng trắng rực rỡ và chiếu rõ, trước vẻ sừng sốt của bọn trẻ, một ngôi đền La Mã ngăm và rộng lớn trải ra trước mắt. Bên dưới bàn chân bọn trẻ giờ đây là một nền nhà được khảm dát phức tạp, với những cột trụ tròn khổng lồ bằng cẩm thạch vươn cao lên, khuất vào bóng tối. Nhưng đó chưa phải là tất cả.

"Ồồ"

"Úi"

"Hú ừ," Nicko huýt sáo.

Chó Maxie ngồi xuống và thở phà phà ra những đám mây hơi thở chó đầy kính cần vào bầu không khí lạnh buốt.

Ở giữa ngôi đền, dựng trên nền nhà khảm khắc là một con thuyền đẹp nhất chưa từng thấy.

Chiếc thuyền rồng bằng vàng của Hotep-Ra.

Cái đầu khổng lồ màu vàng chói và xanh lá cây của con rồng nghênh vút lên từ mũi thuyền, cổ rồng cong duyên dáng như cổ một con thiên nga khổng lồ. Phần thân rồng là một con thuyền rộng lớn, không mái che, với thân tàu làm bằng gỗ vàng láng mượt. Xếp gọn ghẽ, xoải ra sau dọc theo bên ngoài thân tàu là đôi cánh rồng - những nếp gấp thật lớn óng ánh màu xanh lá cây sáng rực lên khi vô số chiếc vảy màu xanh lá bắt ánh sáng từ chiếc đèn lồng. Và ở đuôi chiếc thuyền rồng, cái đuôi xanh lá cây cong vút vào bóng tối của ngôi đền. Phần gai rồng ở chóp đuôi gần như chìm khuất hẳn trong bóng tối mờ ảo.

"Làm thế nào mà cái đó lại ở đây?" Nicko thở gắp.

"Đắm tàu!" Con Trai 412 nói.

Jenna và Nicko nhìn Con Trai 412 sửng sốt.

"Sao bạn biết?" Chúng đồng thanh hỏi.

"tôi đã đọc về nó trong cuốn Một Trăm Truyền Thuyết Kỳ Lạ Và Bí Ẩn Dành cho Những Cậu Bé Buồn Chán. Dì Zelda cho tôi mượn. Nhưng tôi nghĩ nó chỉ là một truyền thuyết. Không bao giờ nghĩ Thuyền Rồng lại có thật. Hoặc nghĩ nó ở đây"

"Chuyện như thế nào?" Jenna hỏi, bị mê hoặc bởi con thuyền và có cảm giác lạ lùng như thể trước kia mình đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi.

"Đó là thuyền rồng của Hotep-Ra. Truyền thuyết kể rằng ngài là pháp sư đã xây dựng nên Tháp Pháp sư"

"Đúng rồi," Jenna gật. "Bà Marcia đã kể với mình như vậy."

"Ồ. Vậy là bạn cũng biết. Câu chuyện kể rằng Hotep-Ra là một pháp sư hùng mạnh ở Vương Quốc Xa Xôi và ngài có một con rồng. Nhưng có biến cố gì đó xảy ra và ngài phải vội vã ra đi. Vì vậy con rồng tự nguyện biến thành con thuyền của ngài, và đưa ngài an toàn đến một vùng đất mới"

"Vậy con thuyền đó là... hoặc đã là... một con rồng thật ư?" Jenna thì thầm, sợ con thuyền có thể nghe thấy mình nói.

"Tôi nghĩ vậy," Con Trai 412 nói.

"Nửa thuyền, nửa rồng," Nicko lầm bầm. "Quái lạ. Nhưng sao nó lại ở đây?"

"Nó bị đắm do những tảng đá ở gần ngọn hải đăng của bến cảng," con Trai 412 nói. "Hotep-Ra kéo nó vào đầm lầy, đưa nó lên khỏi mặt nước, vào trong một ngôi đền La Mã mà nghĩa tìm thấy ở trên một hòn đảo thiêng. Ngài bắt đầu sửa chữa con thuyền, nhưng ngài không thể tìm được một thợ đóng thuyền giỏi nào tại bến cảng. Nơi ấy vào thời điểm đó còn rất hoang sơ"

"Giờ vẫn vậy" Nicko càu nhàu, "và họ cũng chẳng khá hơn trong việc đóng tàu. Nếu ai muốn tìm một thợ đóng thuyền đúng nghĩa hãy theo hướng thượng nguồn mà đến Lâu đài. Tất cả mọi người đều biết điều đó"

"À, đó cũng là điều người ta mách cho Hotep-Ra" Con Trai 412 nói. "Nhưng khi người đàn ông ăn mặc kỳ lạ này xuất hiện ở Lâu đài và tự nhận mình là một pháp sư, thì tất cả mọi người đều cười nhạo ngài và không tin những câu chuyện của ngài về con thuyền rồng kỳ diệu. Cho đến một ngày nọ, con gái của Nữ hoàng bị ốm nặng, và ngài cứu sống Công chúa. Nữ hoàng quá cảm kích đến nỗi giúp ngài xây dựng Tháp Pháp sư. Một mùa hè kia, ngài đưa Người và con gái Người đến Đầm Cỏ thô để ngắm chiếc thuyền rồng. Và họ thấy thích con thuyền ngay. Sau đó Hotep-Ra đã có đủ thợ đóng thuyền làm việc khi ngài muốn, và vì Nữ hoàng yêu con thuyền, và Người cũng mến Hotep-Ra, nên mỗi mùa hè Người vẫn hay dẫn con gái ra đầm lầy để xem công việc tiến triển như thế nào. Chuyện kể rằng đến nay Nữ hoàng vẫn làm điều đó. Ồ...ờ...ờ... không còn đến nữa, tất nhiên."

Một sự im lặng.

"Xin lỗi, tôi vô ý" Con Trai 412 lí nhí.

"Không sao," Jenna nói, có phần hơi quá vui.

Nicko lại gần con thuyền và thành thạo lướt bàn tay lên mặt gỗ rất vàng rực của thân thuyền.

"Sửa thật hoàn hảo," nó xuýt xoa. "Đúng là thợ biết việc. Thật tiếc là không ai lái nó từ đó đến giờ. Đẹp quá chừng"

Nó bắt đầu leo lên một cái thang gỗ cũ kỹ, dựng tựa vào thân thuyền.

"Này, đừng có đứng đó chứ, hai đứa. Đến đây tham quan nào!"

Bên trong con thuyền không giống như bất kỳ con thuyền nào bọn chúng từng thấy. Nó được sơn bằng màu xanh da trời pha ngọc đậm, với hàng trăm chữ tượng hình được khắc và dát vàng dọc theo khoang thuyền.

"Cái rương cũ trong phòng bà Marcia ở trên tháp cũng có cùng loại chữ viết như ở đây" Con Trai 412 nói khi đi thò thân trên boong thuyền, miết ngón tay dọc theo vách gỗ bóng loáng. "Thật à?" Jenna hồ nghi. Theo như cô bé nhớ thì Con Trai 412 đã nhắm mắt hầu như suốt thời gian nó ở trong Tháp Pháp sư mà.

"Tôi thấy nó khi Ám Sát binh bước vào. Bây giờ tôi vẫn có thể thấy nó trong đầu mình," Con Trai 412 nói, nó thường nhức đầu vì cái hình ảnh ký ức về khoảng thời gian bất hạnh nhất đời mình.

Chúng đi dọc theo khoang thuyền rỗng, bước qua những cuộn dây thừng xanh lá cây, những đầu cọc và sợi xích vàng, những đồng kê và dây leo bạc, và những chữ viết tượng hình vô tận. Chúng đi qua một buồng nhô có cánh cửa đôi màu xanh dương đậm đóng chặt và mang biểu tượng con rồng giống với con rồng gắn trong một khung hình ô van mà chúng đã nhìn thấy trên cánh cửa trong đường hầm. Thế nhưng, không đứa nào đủ can đảm mở cánh cửa đó xem có gì bên dưới. Chúng sớn rón đi qua, và cuối cùng tiến đến đuôi thuyền.

Cái đuôi của con rồng.

Chiếc đuôi đồ sộ uốn vòng cung cao ngất trên cao, biến mất vào bóng tối lơ mờ và khiến bọn trẻ cảm thấy mình thật nhỏ bé và mong manh. Chỉ cần thuyền rồng quất cái đuôi xuống đầu chúng, và thế là xong, Con Trai 412 rùng mình nghĩ.

Chó Maxie đã trở nên khuất phục hoàn toàn và đang ngoan ngoãn bước đằng sau Nicko, đuôi nó cụp hẳn xuống giữa hai chân sau. Có lẽ nó vẫn còn có cảm giác là mình đã làm cái gì đó rất sai trái, và ở trên thuyền rồng cũng không làm nó cảm thấy khá hơn chút nào.

Nicko đứng ở đuôi thuyền, phóng con mắt nhà nghề tới bánh lái. Thật là hợp ý nó. Đó là một khối gỗ đào hoa tâm cong, láng, thanh nhã, được đẽo gọt tinh xảo đến nỗi vừa khít bàn tay như thể nó đã quen từ lâu.

Nicko quyết định hướng dẫn cho Con Trai 412 cách lái thuyền.

"Nhìn đây, cậu giữ nó như thế này này," Nicko chỉ dẫn, nắm lấy bánh lái, "rồi sau đó, đẩy nó sang phải nếu cậu muốn thuyền sang trái, và kéo nó về bên trái nếu cậu muốn rẽ sang phải. Dễ ợt"

"Nghe chẳng dễ chút nào," Con Trai 412 hoài nghi. "Tôi thấy cứ như bẻ từ sau ra trước"

"Nhìn đây, thế này này," Nicko đẩy bánh lái qua phải. Nó di chuyển êm ru, xoay cả cái khối đồ sộ ở đuôi thuyền về hướng ngược lại.

Con Trai 412 nhìn qua bên mạn thuyền.

"Ồ, nó đi thật kìa" nó thán phục. "Ra là vậy."

"Cậu thử đi," Nicko nói. "Tự giữ nó thì sẽ hiểu rõ hơn"

Con Trai 412 nắm lấy bánh lái bằng tay phải và đứng bên cạnh bánh lái như Nicko chỉ dẫn.

Đuôi con rồng bỗng quẫy mạnh.

Con Trai 412 giật mình:

"gì vậy?"

"Không có gì," Nicko nói. "Xem này, cứ đẩy nó ra xa, như vậy này..."

Trong khi Nicko đang làm điều mà nó thích làm nhất - nói cho ai đó biết về việc thuyền bè hoạt

động như thế nào - Jenna đã đi tha thẩn lên phía mũi thuyền để ngắm cái đầu rồng vàng lộng lẫy. Cô bé nhí chăm chú vào đầu rồng và chợt thắc mắc tại sao mắt của nó lại nhắm. Nếu mình có một chiếc thuyền đẹp tuyệt như thế này, Jenna nghĩ, thì mình sẽ dùng hai viên ngọc lục bảo thật lớn để làm mắt rồng. Chỉ có thế mới xứng đáng với con rồng. Và rồi, như có gì đó thôi thúc, cô bé quàng tay ôm lấy cái cổ xanh lá cây bóng mịn của con rồng và áp đầu mình vào đó. Cái cổ mang lại cảm giác êm mượt và ấm lạ thường.

Một cái rung mình do nhận ra người quen truyền khắp con rồng từ cú chạm của Jenna. Những ký ức xa xăm ùa về với chiếc thuyền rồng...

Những ngày dài nằm bảo dưỡng sau tai nạn khủng khiếp. Hotep-Ra đưa Nữ hoàng trẻ tuổi xinh đẹp từ Lâu đài đến thăm thuyền vào ngày Hạ chí. Ngày kéo thành tháng; tháng kéo thành năm khi thuyền rồng phải nằm dưới sàn ngói đền và chậm chạp - thật quá chậm chạp - được những người thợ đóng thuyền của Hotep-Ra lắp ráp lại. Cứ vào Hạ chí hàng năm, Nữ hoàng - giờ đây đi cùng con gái mới sinh của mình - lại đến thăm chiếc thuyền rồng. Nhiều năm trôi qua mà đám thợ vẫn chưa hoàn thành. Rồi những tháng cô đơn bắt tận khi những người thợ biến mất và để chiếc thuyền lại một mình. Hotep-Ra càng ngày càng già yếu, và cuối cùng khi con thuyền khôi phục lại được dáng vẻ huy hoàng của nó ngày xưa, thì Hotep-Ra qua yếu đến nỗi không thể gặp con thuyền được. Ngài ra lệnh bao phủ ngói đền lại bằng một khối đất đá khổng lồ để bảo vệ thuyền cho đến ngày mà con thuyền sẽ lại được cần đến, và thế là, con thuyền chìm vào bóng tối.

Nhưng Nữ hoàng không quên những gì Hotep-Ra đã nói với Người - rằng Người phải đến thăm thuyền rồng vào ngày Hạ chí mỗi năm. Mùa hè nào Người cũng đến hòn đảo. Người ra lệnh cho dựng một ngôi nhà tranh đơn sơ để Người cũng những người theo hầu tá túc, và cứ vào ngày Hạ chí hàng năm, Người lại thắp một ngọn đèn lồng, đi xuống ngói đền thăm con thuyền mà Người yêu mến. Bao năm trôi qua, những nữ hoàng kế vị vẫn đi thăm thuyền rồng vào ngày Hạ chí, không ai còn biết lý do tại sao, nhưng Người làm thế vì mẹ của Người đã làm như vậy trước đó, và vì tên Nữ hoàng nào cũng lớn lên với tình yêu con thuyền rồng. Thuyền rồng cũng yêu tất cả những Nữ hoàng đến thăm mình, và mặc dù mỗi người mỗi khác nhau về tính cách, nhưng họ đều có cùng một cách âu yếm đặc biệt và dịu dàng, giống như cái vuốt ve này.

Vậy là nhiều thế kỷ đã trôi qua. Chuyến viếng thăm vào ngày Hạ chí của Nữ hoàng trở thành một truyền thống bí mật, được canh giữ bởi một Phù thủy Thiện được chọn, bà sống trong ngôi nhà tranh, giữ bí mật của thuyền rồng và thắp đèn lồng để giúp rồng vượt qua những ngày tháng cô đơn. Con rồng ngủ mơ màng từ nhiều thế kỷ trước, bị chôn giấu dưới hòn đảo này, hy vọng một ngày được giải phóng, và chờ đợi từng ngày Hạ chí nhiệm màu, khi đích thân Nữ hoàng cầm đèn lồng đến và tỏ lòng tôn kính của Người.

Cho đến một ngày Hạ chí cách đây mười năm thì Nữ hoàng không đến nữa. Rồng đau khổ vì lo lắng, nhưng cũng chẳng thấy ai làm điều gì tiếp theo. Di Zelda giữ ngôi nhà tranh luôn sẵn sàng đón tiếp Nữ hoàng đến viếng thăm, nếu như Người có đến, và rồng đã chờ đợi suốt từ đấy, tinh thần rồng được nâng đỡ nhờ những chuyến thăm hỏi hàng ngày của di Zelda với một chiếc đèn lồng mới thắp. Nhưng mà điều mà rồng thật sự chờ đợi chính là thời khắc mà một Nữ hoàng lại choàng cánh tay Người ôm lấy cổ mình.

Như Người vừa mới làm điều đó.

Con rồng mở mắt sững sờ. Còn Jenna thì há hốc miệng, chắc hẳn là mình đang mơ, cô bé nghĩ. Đôi mắt rồng đúng là màu xanh lá cây, hệt như cô bé tưởng tượng nhưng chúng không phải là

ngọc lục bảo. Chúng là đôi mắt rồng tậht, sống động và đang nhìn. Jenna buông cổ con rồng ra và bước lùi lại, và đôi mắt rồng dõi theo chuyển động của cô bé, nhìn thật lâu vào Nữ hoàng mới. Cô ấy trẻ quá, rồng nghĩ, nhưng chẳng tệ tí nào. Rồng cúi đầu chào đầy tôn kính. Từ đuôi thuyền, Con Trai 412 thấy rồng cúi đầu, và nó biết mình không hề tưởng tượng. Và có một thứ khác nữa nó cũng không hề tưởng tượng. Đó là tiếng nước rùng rùng lao tới. "Nhìn kìa!" Nicko hét lớn.

Một lỗ hổng hẹp đen ngòm vừa xuất hiện trên bức tường giữa hai cây cột cẩm thạch chống đỡ mái đền. Một dòng nước nhỏ bắt đầu ủa vào thật kỳ dị qua chỗ hở như thể một cái nắp cống vừa bị nạy ra. Dòng nước nhanh chóng biến thành một dòng suối, với lỗ hổng càng lúc càng nứt rộng ra hơn. Sàn đá khảm dát của ngôi đền nhanh chóng ngập tràn nước, và dòng suối tuôn vào trở thành một dòng thác lũ.

Với một tiếng gầm như sấm, bờ đất bên ngoài sụp xuống, và bức tường giữa hai cây cột đổ sụp theo. Một dòng sông đầy bùn với nước tràn vào hang, khuấy cuộn xung quanh thuyền rồng, nâng con thuyền lên và choa lả thuyền hết bên này đến bên kia, cho đến khi chiếc thuyền đột nhiên nổi hẳn.

"Thuyền nổi kìa!" Nicko reo lên khoái chí.

Jenna nhìn trân trân từ mũi thuyền xuống dòng nước xoáy cuộn dưới chân cùng chiếc thang gỗ nhỏ ngập trong lũ và bị cuốn đi. Xa tuốt trên cao, Jenna bỗng cảm thấy có cái gì đó chuyển động: chậm rãi và đau đớn, với cả cổ cứng đờ vì bao nhiêu năm chờ đợi, con rồng quay đầu để xem rốt cuộc ai đang điều khiển bánh lái. Nó dùng đôi mắt xanh lá cây đậm lên Chủ Soái mới của mình, một thân hình bé nhỏ đến ngạc nhiên trong chiếc mũ đỏ. Cậu ta trông chẳng giống gì với Chủ Soái trước kia của nó, Hotep-Ra; chẳng giống gì với người đàn ông ngăm đen, quắc thước; sợi thắt lưng nạm vàng và bạch kim cẩu ngài loé sáng trong ánh mặt trời chiếu xuống những con sóng, và chiếc áo chùng đỏ tía của ngài bay phấp phất trong gió khi ọ cùng lướt vun vút trên đại dương. Nhưng rồng nhận ra điều quan trọng nhất hết thảy: bàn tay một lần nữa nắm lấy bánh lái kia chính là Pháp thuật.

Đã đến lúc lao ra biển rộng một lần nữa.

Con rồng ngẩng đầu lên, và đôi cánh khổng lồ, vốn được xếp xuôi hai bên mạn thuyền, bắt đầu bung ra. Lần đầu tiên sau hàng trăm năm, nó đã có thể thấy trước mặt mình biển nước mênh mông.

Chó Maxie gầm gừ, lông gáy dựng ngược cả lên.

Con thuyền bắt đầu di chuyển.

"Bạn đang làm gì vậy?" Jenna quát Con Trai 412.

Con Trai 412 lắc đầu. Nó chẳng làm gì cả. Đó là tự con thuyền chuyển động đấy chứ.

"Buông ra!" Jenna quát Con trai 412 át tiếng bão bên ngoài. "Buông bánh lái ra. Chính bạn làm cho việc này xảy ra. Buông ra!"

Nhưng Con Trai 412 không buông. Có cái gì đó giữ chặt bàn tay nó vào bánh lái, điều khiển thuyền rồng khi thuyền bắt đầu di chuyển qua giữa hai cột trụ cẩm thạch, mang trên mình nó một thủ thủ đoàn mới: Jenna, Nicko, Con Trai 412 và chó Maxie.

Khi chiếc đuối gai của cồng ồng quét phẳng những ranh giới của ngôi đền, một tiếng rú lớn phát ra ở cả hai bên mạn thuyền. Con rồng đang nâng đôi cánh của nó lên, xoắn căng và xoè rộng từng cánh ra như một bàn tay có màng khổng lồ đuổi những ngón tay dài gồ xương, kêu răng rắc và rên rỉ khi làn da giống như thật được kéo căng. Thủ thủ đoàn của thuyền rồng nhìn trân

trối vào bầu trời đêm, bị hớp hồn trước cảnh đôi cánh khổng lồ cao ngất ở phía trên con thuyền tựa hồ như hai cánh bướm vĩ đại màu xanh lá.

Đầu rònghô vào màn đêm, lỗ mũi nở phập phồng, thưởng thức cái mùi mà nó đã mơ ước suốt những năm chờ đợi. Mùi của biển.

Cuối cùng con rồng đã được tự do.

Chương 44: Ra biển

"Lái xuôi vào con sóng ấy!"

Nicko hét lớn đúng lúc một con sóng chộp lấy mạn thuyền và phủ trùm lên cả bọn, tưới chúng ướt sũng trong làn nước lạnh băng. Nhưng Con Trai 412 đang gắng sức bẻ lái chống lại cơn gió và sóng nước. Bão bão thét bên tai và mưa tạt xối xả vào mặt lại càng khiến nó chẳng làm được gì. Nicko nhào tới bánh lái, và cả hai cùng nhau tì hết trọng lượng của mình vào đó, gồng sức đẩy bánh lái ra xa. Con rồng vươn đôi cánh lên đón gió, và chiếc thuyền chậm rãi quanh ra đối mặt với những làn sóng đang chồm lên.

Phía trên mũi tàu, Jenna - ướt đầm nước mưa - đang bám chặt vào cổ rồng. Con thuyền trôi lên sụp xuống khi cưỡi những con sóng, quăng quật cô bé không thương tiếc từ bên này sang bên kia.

Con rồng ngẩng cao đầu, hít cơn bão vào buồng phổi, say đắm thưởng thức từng phút một. Đây là khởi đầu cho một cuộc hành trình vượt biển xa, và trận bão xuất hiện vào đầu chuyến hải hành luôn là một điềm lành. Nhưng Chủ Soái mới của rồng muốn rồng đưa ngài đi đâu? Con rồng quay cái cần cổ dài màu xanh lá cây lại và nhìn vị Chủ soái mới cưỡi mình bên bánh lái, đang chiến đấu sát cánh cùng bạn đồng hành, chiếc nón đỏ ướt đầm nước mưa, những dòng nước tuôn như trút xuống mặt ngài.

"Ngài muốn tôi đi đâu?" Cặp mắt xanh của rồng hỏi.

Con Trai 412 hiểu được ánh nhìn đó.

"Marcia nhé?" Nó thét lên hết cỡ với Jenna và Nicko.

Hai đứa kia gật đầu. Làn này chúng dự định sẽ đến đó.

"Marcia!" Con Trai 412 hét lớn lên với con rồng.

Rồng nhấp nháy mắt vẻ không hiểu. Marica là ở đâu? Rồng chưa bao giờ nghe đến vương quốc đó. Nó có xa lắm không? Nữ hoàng chắc là biết.

Bất ngờ con rồng hạ đầu xuống rồi hất Jenna vút lên theo kiểu vui vẻ mà rồng thường hay đùa với bao vị Công chúa suốt bao nhiêu thế kỷ qua. Nhưng trong gió bão gầm thét thì trò đùa có tác động kinh hoàng hơn là vui thích. Jenna thấy mình bay vèo lên không trung, ngất ngểu trên những con sóng trào, và chớp mắt sau, hứng trọn trận mưa nước biển ào xuống. Cô bé ngồi chót vót trên đỉnh đầu rồng vàng óng, ngay đằng sau đôi tai rồng và nắm chặt đôi tai ấy như thể sinh mạng mình phụ thuộc vào đấy.

Marcia ở đâu, thưa quý cô? Đó là một chuyến đi biển dài phải không? Jenna nghe rồng hỏi một cách tràn đầy hy vọng, vô cùng háo hức chờ đợi những tháng ngày hạnh phúc trên biển cùng với thủy thủ đoàn mới trong cuộc tìm kiếm vùng đất Marcia.

Jenna liềm buột tay khỏi một bên tai bằng vàng, mềm mại đến sững sờ, và chỉ về con tàu Phục Thù đang tiến tới vùn vụt.

"Bà Marcia ở đằng kia. Bà ấy là Pháp sư Tối thượng của chúng tôi. Và là tù nhân trên con tàu đó. Chúng tôi muốn đưa bà ấy trở về."

Giọng của rồng vang tới cô bé một lần nữa, hơi lộ vẻ thất vọng vì hụt không được đi chu du xa hơn:

"Bất cứ điều gì cô mong ước, thưa quý cô, đều sẽ được thực hiện"

Sâu bên trong lòng tàu Phục Thù, bà Marcia Overstrand ngồi lắng nghe cơn bão đang tác oai

tác quái bên trên. Trên ngón tay út bàn tay phải, ngón duy nhất mà bà đeo vừa, là chiếc nhẫn Con Trai 412 đã trao cho bà. Bà Marcia ngồi trong khoang tàu tối mò, suy đoán đủ mọi tình huống mà Con Trai 412 có thể tìm thấy chiếc nhẫn rồng đã mất từ lâu của Hotep-Ra. Bà chẳng thấy có tình huống nào đáng thuyết phục cả. Nhưng dẫu sao thì thằng nhỏ cũng đã tìm ra chiếc nhẫn, và chiếc nhẫn đã làm được một điều tuyệt vời cho bà Marcia, giống như nó đã từng làm cho Hotep-Ra trước kia. Nó làm biến mất chứng say sóng của bà. Và bà Marcia biết, nó cũng đang từ từ phục hồi công lực pháp thuật của bà. Từng chút một, bà cảm nhận được Pháp thuật đang trở về, và trong lúc như thế, những vong hồn vốn ám ảnh và đi theo bà từ hầm ngục số Một bắt đầu lĩnh đi. Tác động từ Vòng Lốc xoáy hải hùng của DomDaniel đang dần biến mất. Bà phớt một nụ cười. Đó là lần đầu tiên bà cười trong suốt bốn tuần dài đằng đẳng vừa qua. Bên cạnh bà Marcia, ba tên vệ binh bị say sóng nằm cù nhầy thành từng đống rên rỉ thảm thiết, ước gì mình cũng đã biết bơi. Nhứt hể thì ít ra cho đến lúc này mình đã được quẳng xuống nước rồi.

Xa xa phía trên bà Marcia, trong sức mạnh trọn vẹn của cơ bão do chính mình tạo ra, DomDaniel đang ngồi thẳng đuột trên chiếc ngai gỗ mun, trong khi thằng Đồ Đệ khốn khổ run lẩy bẩy bên cạnh. Thằng bé đáng lý ra phải hỗ trợ Chủ Nhân chuẩn bị cho cú Chớp Giật cuối cùng của lão, nhưng nó quá say sóng đến nỗi chỉ làm được có mỗi một việc là dờ dẩn trọn trùng ngó ra phía trước và thỉnh thoảng phát ra một tiếng rên giật cục.

"Im, thằng oắt!"

DomDaniel nạt, cố tập trung để tập hợp những dòng điện cho cú Chớp giật hùng mạnh nhất mà hắn từng thực hiện. Chẳng bao lâu nữa đâu, DomDaniel đắc thắng nghĩ, không chỉ ngôi nhà tranh kỳ đà cản mũi góm ghiếc của mục phù thủy sẽ biến mất, mà toàn bộ hòn đảo cũng tiêu tung luôn, sẽ bốc hơi trong một tia chớp mù mắt. DomDaniel sờ lên tấm bùa Hộ mạng Pháp sư Tối thượng, giờ đã trở về đúng vị trí của nó. Nó đã trở lại quanh cổ của hắn, chứ không phải cái cổ gầy nhẳng của mục Pháp sư bỏ que non nót kia đâu.

DomDaniel cười khằng khặc. Mọi việc quá dễ dàng.

"Bớ thuyền, tàu bệ hạ" một giọng yếu ớt vọng xuống từ đài quan sát tổ quạ. "Bớ thuyền"

DomDaniel **** rửa.

"Cấm cắt ngang!"

Hắn gào qua tiếng gió rít và tung chiêu Xui khiến làm tên thủy thủ lộn cổ xuống dòng nước xoáy sùng sục bên dưới, cùng với một tiếng hét thất thanh.

Nhưng sự tập ***** DomDaniel đã bị gián đoạn. Và, khi hắn cố gắng kiểm soát lại các yếu tố cho đợt Chớp giật cuối cùng, thì có cái gì đó đập vào mắt hắn.

Một quần sáng nhỏ, vàng rực đang thoát ra từ màn đêm tiến về phía tàu của hắn. DomDaniel lật đật mò tìm ống nhòm rồi đưa lên mắt nhìn, thật không thể tin nổi cái thứ mà hắn trông thấy.

Không thể nào, hắn tự nhủ, không đời nào lại thế được. Chiếc thuyền rồng của Hotep-Ra không tồn tại cơ mà. Nó chỉ là một truyền thuyết thôi chứ. DomDaniel chớp mắt cho nước mưa trôi đi rồi nhìn lại lần nữa. Chiếc thuyền khốn kiếp đó đang lao thẳng về phía hắn. Tia sáng màu xanh lá cây từ mắt rồng xuyên bắn qua màn đêm và chĩa thẳng vào con mắt đang dòm trân trân qua ống nhòm của hắn. Một cơn lạnh thấu chạy khắp người Thầy đồng Gọi hồn. Vụ này, hắn quả quyết, là hành động của mục Marcia Overstrand. Một hình ảnh Phản chiếu từ bộ não phát sốt của mục khi mục đang tìm cách chống lại hắn, từ đáy sâu bên trong con tàu của chính hắn. Hoá ra

mụ này chưa học được điều gì à?

DomDaniel quay sang những quái thú Magog.

"Khử tù nhân," hấn quát. "Mau!"

Những móng vuốt vàng đầy bùn của hai con quái thú Magog thò ra thụt vào, một dải nhó mỏng mảnh, óng ánh ụa ra khỏi ahi cái đầu sâu bọ mù, y như chúng vẫn làm thế vào những giây phút phấn khích. Chúng rít lên một câu hỏi với Chủ Nhân.

"Bất cứ kiểu gì bọn bay thích," hấn đáp. "Tao cóc cần, kiểu gì cũng được, chỉ cần tổng đi thôi. Le!"

Cái đôi ghê gớm ấy trườn khỏi, bò lại nhót nhúa trên đường đi, và biến mất xuống những sàn tàu bên dưới. Chúng hài lòng vì thoát khỏi cơn bão, khoái chí và hí hửng trước niềm vui sắp tới.

DomDaniel quăng cái ống nhòm độc nhãn của hấn đi. Hấn không cần đến nó nữa, vì thuyền rồng đã tới đủ gần cho hấn nhìn thấy dễ dàng. Hấn nôn nóng nhịp nhịp bàn chân, chờ đến khi cái thứ mà hấn cho là hình ảnh Phản chiếu của bà Marcia biến mất. Tuy nhiên, trước sự khiếp vía của DomDaniel, nó không biến mất. Thuyền rồng tiến lại gần hơn và hình như đang rọi thẳng ánh nhìn uy nghi khủng khiếp vào hấn.

Cáo tiết, Thầy đồng Gọi hồn bắt đầu lồng lộn đi đi lại lại trên boong tàu, quên bém cơn mưa vừa bất ngờ đổ ập xuống người, không nghe thấy cả tiếng những mảnh buồm còn sót lại quất đen đét, rách toạc. Chỉ một âm thanh duy nhất mà DomDaniel muốn nghe, và âm thanh đó là tiếng kêu thét cuối cùng của Marcia Overstrand ở sâu bên dưới khoang tàu.

Hấn nóng lòng lắng nghe. Nếu có một thứ DomDaniel thích thì đó chính là lắng nghe tiếng hét cuối cùng của con người khi lìa đời. Tiếng thét của bất kỳ người nào cũng hay cả, nhưng tiếng thét cuối cùng của cựu Pháp sư Tối thượng thì càng hay một cách đặc biệt. Hấn xoa xoa hai bàn tay vào nhau, nhắm mắt lại, và chờ đợi.

Dưới đáy sâu của tàu Phục Thù, chiếc nhẫn rồng của Hotep-Ra đang sáng chói trên ngón tay út của bà Marcia, và pháp thuật của bà đã trở về đủ để bà thoát khỏi xiềng xích. Bà khẽ rón rén đi qua bọn lính gác đang nằm mê man và leo lên thang để ra khỏi khoang tàu. Khi vừa rời một chiếc thang, và đang định leo chiếc kế tiếp thì bà dẫm sượt phải một chút nhót nhầy màu vàng. Từ trong bóng tối, những quái thú Magog xò ra, xông thẳng đến chỗ bà, rú hít lên khoái chí. Chúng dồn bà vào một góc, trong khi không ngừng va lách cách những hàng răng vàng nhọn hoắt đầy kích động vào bà. Với một tiếng tách to, chúng giương những vuốt sắc ra và hăm hở chồm tới bà Marcia. Những cái lưỡi rắn vui sướng thập thò cửa miệng.

Bà Marica nghĩ, giờ là lúc khám phá xem pháp thuật của mình đã thật sự quay về hay chưa.

"Teo Rút và Khô Lại. Đặc Cứng!" Bà Marcia lăm rằm rồi chỉ ngón tay đeo chiếc nhẫn rồng vào bọn Magog.

Tựa như hai con ốc sên bị đắp muối, đôi quái thú Magog thành linh đổ gục và teo quắp lại trong một tiếng rú. Tiếp theo là tiếng lắc rắc ghê rợn khi nhót nhầy của chúng khô lại và kết tủa thành một màng cứng dày màu vàng. Trong phút chốc, tất cả những gì còn lại của những con vật kia chỉ là hai cục thịt vàng và đen quắt queo nằm dưới chân bà Marcia, dính chặt vào sàn tàu. Bà dừng dừng bước qua chúng, cẩn thận với đôi giày của mình, và tiếp tục cuộc hành trình đi lên boong tàu trên cùng.

Bà Marcia muốn lấy lại tấm bùa Hộ mạng của mình, và bà đang đi lên để lấy lại nó.

Phía trên boong tàu, DomDaniel đã mất kiên nhẫn với cặp Magog. Hấn tự nguyện rủ mình và đã nghĩ bọn Magog sẽ nhanh chóng tổng tiến bà Marcia. Lẽ ra hấn phải nhận ra chứ. Rằng lũ

quái thú Magog thích nhây nhưa thời gian với những nạn nhân của chúng, và thời gian là thứ mà DomDaniel không có. Hắn đã thấy hình ảnh Phản chiếu chiếc thuyền rồng đang ghét của bà Marcia đang lừng lững lao về phía hắn, và đang làm ảnh hưởng đến pháp thuật của hắn. Và vì thế, khi bà Marcia vừa dợm leo chiếc thang dẫn lên boong trên cùng, chợt bà nghe một tiếng rống lớn từ bên trên:

"Một trăm đồng crao!" DomDaniel oang oang. "Không, một ngàn đồng crao cho kẻ vào trù khử Marcia Overstrand cho ta! Ngay bây giờ!"

Phía trên bà Marcia bỗng nhiên có tiếng những bước chân chạy rần rần khi tất cả đoàn thủy thủ trên boong tàu hướng cả về cửa sập và chiếc thang bà đang đứng. Bà Marcia nhảy khỏi thang và lỉnh nhanh hết sức nấp vào bóng tối, trong khi toàn bộ thủy thủ đoàn của con tàu xô đẩy và đánh nhau giành đường đi xuống, ráng để được là người đầu tiên đến chỗ tù nhân và đòi phần thưởng. Từ trong bóng tối, bà nhìn chúng đấm đá, giằng co, và xô đẩy nhau. Sau đó, khi đám hỗn loạn đã biến mất xuống những tầng thấp hơn, thì bà thu gọn tấm áo thụng ẩm ướt quanh mình rồi leo thang lên boong tàu lồng lộng.

Gió lạnh làm bà ngạt cả thở, nhưng sau khi phải chịu cái nóng nực hôi thối trong khoang tàu, thì mùi không khí bão tố trong lành mới tuyệt làm sao. Thật nhanh, bà Marcia nấp đằng sau một cái thùng phi gỗ và chờ đợi, suy tính bước hành động kế tiếp.

Bà Marcia quan sát DomDaniel thật gần. Trông hắn, bà hài lòng khi thấy hắn có vẻ bệnh hoạn. Những đường nét tái xám thường lệ của hắn giờ đây còn điểm thêm màu xanh lá cây sáng rực chiếu vào, và cặp mắt đen ốc nhồi của hắn đang ngược nhìn trần trời và thứ gì đó ở sau lưng bà. Bà liền quay phắt lại để xem cái gì có thể biến DomDaniel thành xanh lá cây như vậy.

Đó là chiếc thuyền rồng của Hotep-Ra.

Cao vồng bên trên chiếc Phục Thù, với đôi mắt xanh lá cây rực loé sáng và soi tỏ bộ mặt vàng vọt của DomDaniel, chiếc thuyền rồng đang bay trong gió bão thét gào và mưa như trút nước. Đôi cánh khổng lồ của thuyền quạt chầm chậm và mạnh mẽ vào cơn bão, nâng chiếc thuyền vàng cùng ba thủy thủ đang sợ chết đuối cẩu nó lên khoảng không đen kịt, tất cả như đang lướt về phía Marcia Overstrand. Bà không thể tin nổi nhưng gì mình đang nhìn thấy.

Cũng chẳng ai trên thuyền rồng tin nổi. Lúc thuyền rồng bắt đầu đập cánh chống lại cơn gió và từ từ nâng mình lên khỏi mặt nước, Nicko đã hoảng hồn - trên đời, nếu có một điều gì nó dám nói chắc chắn thì đó là thuyền không bao giờ bay. Không bao giờ.

"Dừng nó lại!" Nicko thét lớn vào tai Con Trai 412 trong tiếng kéo kẹt của đôi cánh khổng lồ, đang quét chầm chậm ngang chúng, phả những túi khí bằng da vào mặt chúng. Nhưng Con Trai 412 thì phẫn khích. Nó ôm chặt lấy bánh lái, treo lơ lửng, tin tưởng thuyền rồng sẽ làm những gì tốt nhất.

"Dừng cái gì?" Con Trai 412 thét lại, ngược nhìn trần trời lên đôi cánh, mắt sáng rực và một nụ cười nở toét trên mặt nó.

"Cậu chứ gì!" Nicko la rầm rĩ. "Tôi biết mà. Cậu đang làm nó bay. Dừng lại. Dừng ngay! Nó mất kiểm soát rồi!"

Con Trai 412 lắc đầu. Cái này không dính líu gì đến nó hết. Đó là thuyền rồng. Chính con thuyền đã quyết định bay.

Jenna đang bám chặt vào đôi tai rồng, chặt đến nỗi những ngón tay của cô bé trắng bợt ra. Xa bên dưới, cô bé thấy những đợt sóng đánh ập vào tàu Phục Thù, và khi thuyền rồng hạ xuống phía boong của con tàu Hắc ám, Jenna đã có thể thấy gương mặt xanh nhợt ma quái của

DomDaniel đang trợn trừng ngó lên mình. Cô bé vội nhìn khỏi gã Thầy đồng Gọi hồn - tia nhìn ác tâm của hắn khiến cô bé ớn lạnh đến tận xương tuỷ và cảm thấy một cảm giác tuyệt vọng khủng khiếp. Cô bé lắc đầu để tổng khứ cái cảm giác Hắc má đó đi, nhưng nỗi hồ nghi vẫn cứ vương vấn trong đầu. Sẽ tìm bà Marcia bằng cách nào đây? Cô bé liếc nhìn Con Trai 412. Thằng bé đã buông bánh lái và đang chồm qua mạn thuyền rồng, nhìn xuống tàu Phục Thù. Sau đó, khi thuyền rồng hạ thấp và đổ bóng xuống Thầy đồng Gọi hồn bên dưới, Jenna bất giác nhận ra Con Trai 412 đang định làm gì. Nó đã chuẩn bị sẵn sàng để nhảy tàu. Con Trai 412 dang gồng mình để nhảy xuống boong tàu Phục Thù và cứu bà Marcia.

"Đừng!" Jenna thét to. "Đừng nhảy! Mình thấy bà Marcia rồi!"

Bà Marcia đã đứng lên. Bà vẫn đang nhìn chăm chăm vào thuyền rồng, không tin nổi. Có thật đó chỉ là một con thuyền truyền thuyết? Nhưng con rồng xà xuống phía bà, đôi mắt rồng quắc lên một tia sáng chói lói màu xanh lá cây, mũi nó thở ra những chùm lửa lớn màu cam, bà Marcia có thể cảm thấy hơi nóng của những ngọn lửa và bà hiểu rằng con thuyền là có thật.

Ngọn lửa liếm quanh những lớp áo thụng sũng nước của DomDanile và bốc lên bầu không khí mùi hăng hắc của len bị cháy. Bị ngọn lửa tấp, DomDaniel ngã người về phía sau, và trong tích tắc một tia hy vọng nhỏ nhoi suột qua đầu Thầy đồng Gọi hồn - có lẽ đây chỉ là một cơn ác mộng kinh hoàng. Bởi vì trên đỉnh đầu rồng hắn có thể nhìn thấy điều mà không thể xảy ra được: đang ngồi trên đấy là Nữ hoàng.

Jenna dám buông một trong hai tai Rồng ra và rút tay vào túi áo khoác của mình. DomDaniel vẫn đang nhìn thao láo và cô bé, và cô bé muốn hắn đừng nhìn nữa - và quả thật cô bé sẽ làm cho hắn phải thôi nhìn. Bàn tay của Jenna run run khi cô bé lộ con Bọ Lá chắn ra khỏi túi và thả nó vào không trung. Thế là bất thành linh bay ra khỏi tay cô bé một thứ mà DomDaniel cho là một con ong vò vẽ to dùng xanh lá cây. DomDaniel ghét ong vò vẽ. Hắn lão đảo lù lị khi con bọ lao về phía hắn cùng với tiếng thét chói tai, và đáp xuống vai hắn, ở đó nó chích và cắn hắn một cái. Thật mạnh.

DomDaniel thét ru lên, và con Bọ Lá chắn lại chém hắn lần nữa. Hắn đưa tay chụp con bọ và hoảng hồn vì con bọ đã cuộn lại thành một viên bi và nảy xuống sàn tàu, lăn vào một góc tối. DomDaniel ngã quỵ xuống sàn.

Bà Marcia thấy được cơ hội của mình, liền vội chụp lấy. Trong ánh sáng của ngọn lửa phát ra từ hai lỗ mũi loe của rồng, bà Marcia gồng mình chạm vào gã Thầy đồng Gọi hồn đang nằm sổng soài. Với những ngón tay run lập cập, bà lần mò qua những ngấn cổ tựa như ốc sên của hắn và tìm thấy thứ mà bà cần tìm, sợi dây giày cẩu ngài Alther. Cảm thấy ghê tởm cực độ nhưng thậm chí càng cương quyết hơn, bà Marcia kéo một đầu dây giày, hy vọng mỗi gút không tuột ra. Không tuột. DomDaniel phọt ra một âm thanh nghệt cứng, và hai tay hắn tự chụp lên cổ mình. "Mụ siết cổ ta," hắn thở hổn hển, rồi cùng chớp nắm lấy sợi dây giày.

Sợi dây giày của ngài Alther đã phục vụ tốt trong suốt những năm qua, nhưng nó không kham nổi nhiệm vụ chống lại hai pháp sư hùng cường đang tranh giành nó. Vì thế nó làm điều mà dây giày thường làm. Nó đứt.

Tấm bùa Hộ mệnh rớt xuống sàn tàu, và bà Marica vớt nó lên, nắm chặt trong tay. DomDaniel tuyệt vọng lao tới, nhưng bà Marcia đã cột sợi dây giày quanh cổ bà, và khi nút cài gút vừa buộc xong, sợi dây đai Pháp sư Tối thượng liền hiện ra quanh thắt lưng bà, áo thụng cẩu bà ánh lên trong mưa cùng Pháp thuật, và bà Marcia đứng thẳng lên. Bà nhìn xung quanh với một nụ cười chiến thắng - bà đã đòi lại được vị trí hợp pháp của mình. Một lần nữa bà lại là Pháp sư

Tối thượng.

Tức sôi máu, DomDaniel laọi choạng bước đi, gào thét:

"Lính đâu, Lính đâu!"

Không có lời đáp. Hết thấy bọn chúng đang ở dưới lòng tàu, mãi mê trong một cuộc săn lùng vịt trời.

Ngay lúc bà Marcia chuẩn bị Sấm Sét để phóng vào DomDaniel - kẻ đang mỗi lúc mỗi cuồng loạn hơn - thì một giọng quen thuộc trên đầu bà gọi:

"Nhanh lên. Bà Marcia. Lẹ lên. Trèo lên đây với cháu."

Con rồng hạ đầu xuống boong tàu và trong phút chốc bà Marcia, một lần duy nhất trong đời, làm theo lời người khác bảo.

Chương 45: Thủy triều rút

Thuyền rồng bay chậm chậm qua những đầm lầy ngập lụt, bỏ lại con tàu Phục Thù bất lực ở phía sau. Khi cơn bão tan, con rồng hạ đôi cánh, và do hơi thiếu luyện tập, nó đáp mạnh xuống nước một cái bùm, làm nước bắn tung lên, mù trời.

Jenna và bà Marcia, đang bám chặt cổ rồng, bị ướt sũng.

Con Trai 412 và Nicko thì hồng chân vì cú hạ cánh và bị hất nhào xuống sàn thuyền, nằm sóng sượt. Chúng lồm cồm bò dậy trong khi chó Maxie giữ mình cho khô. Nicko thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm. Không nghi ngờ gì nữa, trong đầu mình, nó nghĩ rằng thuyền đúng là không phải để bay.

Tong chốc lát, những đám mây trôi dần ra hết ngoài biển và mặt trăng xuất hiện soi đường cho họ trở về nhà. Thuyền rồng sáng chói sắc vàng và xanh lá cây dưới ánh trăng, đôi cánh vươn lên đón gió đưa mọi người về. Từ một khung cửa sổ nhỏ sáng ánh nến xa xa trên mặt nước, dì Zelda theo dõi được cảnh tượng ấy, liền nhún nhảy vũ điệu mừng chiến thắng quanh nhà bếp, áo quần xộc xệch, tóc xổ tung và đung đu một chồng nồi.

Thuyền rồng miễn cưỡng trở về lại ngôi đền. Sau khi thưởng thức hương vị tự do, nó sợ hãi khi nghĩ đến sẽ bị nhốt dưới lòng đất một lần nữa. Rồng ước ao được quay đầu, hướng ra biển khi nó vẫn còn có thể và dong buồm đi khắp thế giới cùng với Nữ hoàng trẻ tuổi, vị Chủ Soái mới của mình cùng Pháp sư Tối thượng. Nhưng Chủ Soái mới của rồng lại có ý nghĩ khác. Anh ta muốn đưa rồng về lại ngục tù tăm tối và khô cạn. Rồng thở dài và rũ gục đầu xuống, Jenna và bà Marcia suýt nữa thì ngã văng ra.

"Có chuyện gì trên đó vậy?" Con Trai 412 hỏi.

"Bà ấy đang buồn," Jenna nói.

"Nhưng giờ bà được tự do rồi mà, bà Marcia," Con Trai 412 ngạc nhiên.

"Không phải bà Marcia, mà là rồng," Jenna bảo.

"Làm sao bạn biết?" Con Trai 412 hỏi.

"Tại vì mình biết. Bà ấy nói với mình. Ở trong đầu mình."

"Vậy sao?" Nicko cười ngất.

"Ừ. Anh cũng thế chứ gì nữa. Rồng buồn vì bà ấy muốn ra biển. Bà ấy không muốn trở lại ngôi đền. Bà ấy gọi đó là trở lại nhà tù."

Bà Marcia biết rồng cảm thấy như thế nào.

"Nói cho rồng biết đi, Jenna", bà Marcia nói, "rằng bà ấy sẽ lại ra khơi. Nhưng không phải tối nay. Tối nay tất cả chúng ta sẽ về nhà."

Thuyền rồng ngược cao đầu lên, và lần này bà Marcia ngã thật. Bà trượt dài theo cổ rồng và rớt bịch xuống boong thuyền. Nhưng bà Marcia không quan tâm, thậm chí cũng không phàn nàn. Bà cứ ngồi nguyên đó, nhìn như bị hớp hồn lên những vì sao, trong khi thuyền rồng lướt êm ru qua Đầm Cỏ Thô.

Nicko, đang giữ nhiệm vụ quan sát, ngạc nhiên khi thấy một chiếc thuyền câu nhỏ, trông quen đến lạ thường đằng xa. Đó là chiếc thuyền chuồng gà đang trôi tuột đi cùng với thủy triều. Nó chỉ cho Con Trai 412 thấy.

"Nhìn kìa, trước đây mình đã nhìn thấy nó rồi. Chắc là ai đó từ Lâu đài tới đây câu cá."

Con Trai 412 cười ngoác:

"Họ đã chọn nhằm ngày tới rồi nhỉ?"

Về tới hòn đảo thì thủy triều đã rút nhanh chóng và nước bao phủ đầm lầy đang cạn dần. Nicko bẻ bánh lái và dẫn thuyền rồng vào Xẻo Mương nước còn tràn bờ, ngang qua ngôi đền La Mã. Đó là một khung cảnh thật ấn tượng. Những phiến đá cẩm thạch của ngôi đền nổi bồng lên những tia sáng trắng khi mặt trăng rơi vào đền lần đầu tiên kể từ khi Hotep-Ra chôn giấu thuyền rồng bên trong. Toàn bộ những bờ đất cùng mái gỗ do ngài dựng nên đã bị cuốn sạch, chỉ còn lại những cây cột cao đứng sừng sững dưới ánh trăng vàng rực.

Bà Marcia sững sờ.

"Ta không hề biết có cái này ở đây," bà thốt lên. "Không biết gì hết. Chắc là phải có cuốn sách nào đó ở Thư viện Kim Tự tháp nhắc tới nó. Còn thuyền rồng thì... ồ, ta luôn nghĩ đó chỉ là một truyền thuyết."

"Dì Zelda thì biết ạ," Jenna nói.

"Dì Zelda?" Bà Marcia ngạc nhiên. "Sao bà ấy không nói gì?"

"Nhiệm vụ của bà ấy là không được nói. Dì là Người Canh Giữ hòn đảo này. Những Nữ hoàng, ừm, như mẹ của cháu, bà ngoại và bà cố ngoại của cháu và tất cả tổ tiên trước họ đều phải tới thăm con rồng."

"Thật à?" Bà Marcia sững sốt, "Tại sao vậy?"

"Cháu không biết," Jenna đáp.

"Chà, họ không hề nói với ta, hay có lẽ cả với Alther."

"Hoặc với DomDaniel," Jenna chỉ ra.

"Hừm," bà Marcia tư lự. "Có lẽ có những điều mà các pháp sư không nên biết thì tốt hơn."

Họ cột thuyền rồng vào bến đáp, và chiếc thuyền an vị trong Xẻo Mương như một con thiên nga khổng lồ nằm thanh thoi trên cái tổ của mình, chầm chậm hạ đôi cánh khổng lồ xuống và gập xuôi dọc theo hai bên thân. Rồng hơi nghiêng đầu để cho Jenna trượt xuống boong thuyền, và rồi rồng nhìn nghiêng ngó xung quanh. Đây không phải là đại dương, nó nghĩ, nhưng Đầm Cỏ Thô rộng mênh mông, với những đường chân trời thấp lè tè, trải dài ngút tầm mắt không phải là quá tệ. Con rồng nhắm mắt lại. Nữ hoàng đã trở lại, và nó đã có thể ngửi thấy mùi của biển. Con rồng mãn nguyện.

Jenna ngồi xuống và thả chân xuống đưa qua thành chiếc thuyền rồng đang ngủ, quan sát cảnh vật ở trước mặt mình. Ngôi nhà tranh trông yên bình hơn bao giờ hết, mặc dù nó không được hoàn toàn ngăn nắp như lúc chúng ra đi, do trên đường đi ngang, lũ dê đã nhai đám lá lợp, tuy nhiên mái nhà vẫn còn chắc. Gần hết đảo giờ đã rút sạch nước, nhưng bị phủ kín một hỗn hợp bùn và rong biển. Jenna nghĩ, dì Zelda hẳn sẽ không vui về tình trạng khu vườn của bà đâu. Khi nước đã rút khỏi bến đáp, bà Marcia và thủy thủ đoàn leo ra khỏi thuyền rồng và đi về phía ngôi nhà tranh, đang yên lặng một cách đáng ngờ và cửa trước mở hé. Linh tính thấy có điều gì đó, họ hé mắt nhìn vào bên trong.

Bọn Giun nhép.

Khắp mọi nơi. Cánh cửa đường hầm mèo bị Rả Bùa đang mở toang và nơi này nhung nhúc toàn Giun nhép là Giun nhép. Trên tường, dưới sàn nhà, bám đầy mái trần, chen đặc kín trong buồng chứa thuốc - chúng len lỏi khắp mọi xó xỉnh của ngôi nhà tranh như một cơn bão châu chấu, gặm nhấm, nhai tóp tép, xé soàn soạt, giày xéo. Trông thấy đám người, mười ngàn con Giun nhép liền nhất tề kêu ré lên.

Dì Zelda phóng vọt ra khỏi nhà bếp trong chớp mắt.

"Gì thế?" Dì há hốc miệng kinh ngạc, cố tìm hiểu tình hình nhưng chỉ thấy một bà Marcia đầu bù tóc rối khác thường đang đứng giữa một biển Giun nhép nhấp nhô. Dì nghĩ bụng, tại sao bà Marcia này lại cứ luôn có nhu cầu làm cho mọi thứ trở nên khó khăn, rắc rối như thế nhỉ? Việc quái gì mà bà ấy lại mang về theo cả đồng Giun nhép thế kia?

"Bọn Giun nhép đáng nguyên rủa!" Dì Zelda gầm lên, khoát tay một cách bất lực. "Cút, cút đi, cút hết đi!"

"Để tôi, Zelda," bà Marcia la lớn. "Để tôi Quét Sạch thật nhanh cho bà."

"Không!" Dì Zelda hét lại. "Tôi phải tự tay làm lấy, nếu không chúng sẽ mất đi sự tôn trọng tôi."

"Thôi được, tôi thì không đời nào gọi đó là tôn trọng," bà Marcia lầm bầm, nhắc đôi giày bị hỏng vì nhót quái thú của bà lên để kiểm tra đế giày. Chắc chắn có một lỗ thủng nào đó ở trong giày. Bà có thể cảm thấy chất nhờn đang thấm qua giữa các kẽ ngón chân.

Thình lình tiếng rít rú bỗng im bật, và hàng ngàn cặp mắt nhỏ tí màu đỏ hết thấy đều trở lên, kinh hãi nhìn vào thứ mà Giun nhép sợ nhất. Boggart.

Chính là chú Boggart.

Với bộ lông sạch sẽ và được chải chuốt, trông gầy gò và nhỏ đi với dài băng màu trắng vẫn còn quần giữa người, trông không giống như Boggart trước kia nhiều lắm. Nhưng chú vẫn có Hơi thở Boggart. Và, phà Hơi thở Boggart trong khi bước đi, chú lội qua biển Giun nhép, cảm thấy sức mạnh của mình đang trở lại.

Bọn Giun nhép thấy Boggart đi tới, liền cuống cuồng chạy trốn, chúng xếp chồng lên nhau một cách ngớ ngẩn, dồn vào góc nào xa Boggart nhất, càng ngày càng cao lên, cho đến khi tất cả Giun nhép Bãi lún đều chum nhum lại thành một đồng nghêu ngθεν ở góc nhà bên cạnh chiếc bàn, ngoại trừ một con Giun nhép trẻ tuổi mới ra ngoài ra lần đầu tiên. Đột nhiên, con Giun nhép trẻ đó lao bắn ra từ bên dưới tấm thảm trước lò sưởi. Cặp mắt đỏ hoang mang của nó rục lên trên khuôn mặt nhợt nhạt, và những ngón tay, ngón chân xương xẩu của nó cọ vào nền đá nghe lột sột, rồi trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, nó chạy vọt qua khắp chiều dài căn phòng để gia nhập đồng bạn, quăng mình phóng lên cái đồng uốn ** và góp thêm một cặp mắt đỏ nhỏ xíu dòm thò lỗ vào Boggart.

"Không hiểu sao chún không chịu đi. Bọn Giun nhép trời đánh," Boggart làu bàu. "Hừ, vẫn còn có một cơn bão khủng khiếp. Chắc bọn chúng không muốn rời khỏi một mái tranh ám áp, dễ chịu như thế này. Các vị thấy cái tàu lớn kẹt trong đầm lầy ngoài kia đang chìm dần xuống bùn không? Bọn Giun nhép may là ở trong này chứ không ở ngoài kia đã phải rút mình trong Bãi Lún."

Tất cả mọi người cùng nhìn nhau.

"À, đúng vậy sao?" Dì Zelda nói, dì biết chính xác con tàu mà Boggart đang nói tới là con tàu nào, bởi vì dì đã quá mải mê theo dõi sự việc từ cửa sổ nhà bếp cùng với Boggart đến nỗi không nhận ra sự xâm lăng của bọn Giun nhép.

"Phải. Phải. Bay giờ toi đi đây," Boggart nói. "Không chịu nổi sạch sẽ thêm nữa rồi. Chỉ muốn tìm chút bùn để chịu thôi."

"Ừ, ngoài kia không thiếu bùn, Boggart," dì Zelda nói.

"Tuyệt," Boggart nói. "È, toi muốn nói lời cảm ơn, Zelda, vì... vì, đã chăm sóc toi. Bọn Giun nhép sẽ biến ngay đi khi toi đi. Nếu bà gặp bất cứ rắc rối gì thì chỉ cần hét lên."

Boggart lạch phạch ra khỏi cửa, dành vài tiếng đồng hồ hạnh phúc chọn lấy một ao bùn để trải

qua nốt thời gian còn lại của đêm. Chú háo hức việc đi chọn chỗ này quá. Ngay khi Boggart đi khỏi, bọn Giun nhép bỗng trở nên bồn chồn, những cặp mắt đỏ nhỏ liếc nhìn nhau rồi nhìn cánh cửa để mở. Khi chúng chắc chắn là Boggart đã đi, một dàn đồng ca chói tai, đầy phấn khích nổi lên, rồi cái đồng đột ngột đổ sụp xuống thành một mảng nhót nhòn màu nâu. Thoát được Hơi thở của Boggart, bầy Giun nhép tiến thẳng ra cửa. Chúng ủa ra đảo, tuôn như suối qua cây cầu Xẻo Mương và tỏa ra Đầm Cỏ Thô. Thẳng hướng tới tàu Phục thù bị mắc cạn.

"Mọi người biết đấy," dì Zelda nói khi nhìn bọn Giun nhép mất hút vào bóng tối của đầm lầy, "Ta cảm thấy hơi tội nghiệp chúng."

"Cho cái gì, Giun nhép hay tàu Phục thù?" Jenna hỏi.

"Cả hai," dì Zelda đáp.

"Cháu thì không," Nicko nói. "Chúng xứng đáng gặp nhau."

Dù vậy, không ai muốn xem điều gì xảy đến với tàu Phục thù vào đêm đó. Và cũng không ai muốn nói về nó nữa.

Sau đó, khi mọi người đã dùng hết sức tẩy rửa chất nhòn màu nâu ra khỏi ngôi nhà tranh, dì Zelda khảo sát thiệt hại, quyết tâm chỉ nhìn vào khía cạnh tươi sáng của sự việc.

"Thực ra không đến nỗi quá tệ," dì nói. "Sách vẫn ổn - chà, ít ra thì chúng sẽ ổn khi đã khô và ta có thể bào chế lại thuốc. Hầu hết mớ thuốc đều đã sắp hết hạn. Còn những thuốc thực sự quan trọng thì ở trong tình trạng An toàn. Bọn Giun nhép không ăn tất cả ghế như lần trước, bọn chúng thậm chí còn không phóng uế lên bàn. Vì thế, nhìn chung, đáng ra sự việc còn có thể tệ hơn, tệ hơn nhiều."

Bà Marcia ngồi xuống, tháo đôi giày da trăn màu tía bị hỏng của mình ra. Bà đặt chúng bên cạnh đồng lửa cho khô trong khi cân nhắc xem có nên Tân trang Giày lại hay không. Nghiêm khắc mà nói, bà Marcia biết mình không nên làm thế. Pháp thuật không phải là phương tiện để phục vụ cho sự thoải mái của riêng bà. Với áo chùng thì lại khác. Áo chùng vốn là một phần dụng cụ hành nghề của bà. Nhưng bà thấy khó mà bịa ra rằng giày da trăn nhọn là cần thiết cho việc thực hiện pháp thuật. Vì thế cho nên đôi giày nằm bốc hơi bên cạnh ngọn ữa, chỉ thoáng bốc mùi nhòn nhọn nhưng khó chịu của da rắn thối.

"Cô có thể lấy đôi giày cao su dự phòng của tôi mà dùng," dì Zelda đề nghị. "Đôi ấy thích hợp với môi trường quanh đây hơn nhiều."

"Cảm ơn, Zelda," bà Marcia nói rầu rĩ. Bà ghét giày cao su.

"Ồ, vui lên đi chứ, Marcia," dì Zelda bực bội. "Có nhiều chuyện còn tệ hơn đang xảy ra ở ngoài biển kia kìa."

Chương 46 : Một vị khách viếng thăm

Sáng hôm sau, tất cả những gì Jenna có thể thấy ở tàu Phục Thù chỉ là cái đỉnh của cái cột buồm cao nhất nhô lên khỏi đầm lầy giống như một cây cột cờ đơn độc, từ đó phát phơ những gì còn lại của lá buồm. Những mảnh tàn tích của tàu Phục Thù không phải là thứ mà Jenna muốn nhìn, nhưng giống tất cả mọi người trong ngôi nhà tranh thức giấc sau đó, cô bé buộc phải nhìn tận mắt những gì đã xảy ra với con tàu Hắc ám ấy. Jenna đóng cửa chớp lại và quay đi. Có một con thuyền khác cô bé thích nhìn hơn nhiều.

Thuyền rồng.

Jenna bước ra ngoài mái tranh trong nắng sớm mùa xuân. Thuyền rồng nằm oai vệ trong Xẻo Mương, nổi cao tí trên mặt nước, cổ rồng vươn dài ra, cái đầu vàng óng giữ nguyên ở trên cao để đón bắt hơi ấm của tia nắng đầu tiên tỏa xuống con rồng trong suốt hàng trăm năm qua. Vẻ óng ánh của những chiếc vẩy xanh lá cây trên cổ và đuôi rồng cùng với ánh vàng rực trên thân thuyền khiến Jenna phải nhắm mắt lại cho khỏi chói. Mắt rồng cũng nhắm. Ban đầu Jenna nghĩ rồng vẫn còn đang ngủ, nhưng sau rồi cô bé nhận ra rồng cũng đang bảo vệ mắt mình trước những tia sáng chói rực. Kể từ khi ngài Hotep-Ra chôn vùi rồng dưới lòng đất, ánh sáng duy nhất mà thuyền rồng được thấy là ánh sáng nhàn nhạt từ một chiếc đèn lồng.

Jenna bước đi trên lối mòn dốc xuống bến cập. Chiếc thuyền lớn quá, lớn hơn nhiều so với cô bé nhớ lại đêm hôm trước, và bị kẹp chặt trong Xẻo Mương do nước lũ đã cuốn khỏi đầm lầy. Jenna hy vọng rồng không cảm thấy bị mắc kẹt. Cô bé kiềng chân để với tay sờ lên cổ rồng. Xin chào, quý cô của tôi, giọng rồng vang với cô bé.

"Xin chào rồng" Jenna thì thầm. "Tôi hy vọng bà thấy thoải mái trong Xẻo Mương."

Có nước ở bên dưới, không khí lại có mùi muối và ánh mặt trời. Tôi còn có thể mong ước gì hơn nữa? Rồng hỏi.

"Đúng, đúng rồi," Jenna đồng ý.

Cô bé ngồi xuống bến cập và ngắm những lợn sừng sớm tan biến trong hơi ẩm mặt trời. Sau đó cô bé ngả người dựa thoải mái vào thuyền rồng và lắng nghe tiếng oàm oạp, óc ách của đủ loại sinh vật trong Xẻo Mương. Cho đến giờ Jenna đã trở nên quen thuộc với tất cả đám cư dân dưới nước. Cô bé không còn giật mình vì đám lươn trườn dọc theo Xẻo Mương trên hành trình dài ra biển Sargasso của chúng nữa. Cô bé không bận tâm nhiều đến bọn Đĩa nước, tuy cô không thò đôi chân trần xuống nghịch bùn nữa, kể từ dạo nguyên một con Đĩa nước bám vào ngón chân cái của cô và dì Zelda đã phải dùng xiên nước bánh để gạt cho nó rơi ra. Jenna thậm chí đã hơi thích con Trăn Đầm lầy, nhưng có lẽ chính vì nó đã không trở lại kể từ đợt tuyết tan. Cô bé biết rõ từng cái quấy nước và từng âm thanh do từng sinh vật tạo ra, nhưng khi ngồi dưới ánh nắng, mơ màng lắng nghe tiếng lách rích của một con chuột nước và những tạp âm của lũ cá dưới bùn thì chợt cô bé nghe thấy có tiếng gì đó mà không sao nhận ra được đó là tiếng gì.

Cái sinh vật này, bất kỳ nó là gì, đang kêu rên và than vãn thống thiết. Rồi nó thở phù phù, làm nước bắn tung tóe, xong lại còn van vãn. Trước giờ Jenna chưa bao giờ nghe thấy cái gì như thế cả. Mà tiếng này có vẻ hơi lớn. Cẩn thận lách đi, Jenna rón rén bò ra núp đằng sau cái đuôi dày màu xanh lá cây của chiếc thuyền rồng, lúc này đã cụp lại và hạ xuống bến cập; rồi cô bé ngó chăm chăm xem sinh vật gì mà phát ra nhiều tiếng ồn ào đến vậy.

Đó là thằng bé Đồ Đệ.

Nó đang nằm sấp trên một tấm ván gỗ phủ hắc ín, trông như mảnh vỡ của tàu Phục Thù và đang chèo tấm ván dọc theo Xẻo Mương, chỉ dùng tay thôi. Xem ra nó đã kiệt sức. Những lớp áo thun xanh lá cây bẩn thỉu dính chặt vào người nó, bốc hơi trong nắng ấm buổi sớm, và mái tóc sẫm mỏng te ọp rũ rượi vào mắt nó. Đường như nó không còn sức lực để ngẩng đầu nhìn xem mình đang đi đâu nữa.

"Ồi!" Jenna hô lớn. "Cút đi". Cô bé nhặt một hòn đá định ném nó.

"Không. Xin đừng," thằng nhóc van xin.

Nicko xuất hiện.

"Chuyện gì vậy, Jen?" Nó dõi theo ánh mắt của Jenna. "Hãy, cút đi!" Nó la lớn.

Thằng bé Đồ Đồ chẳng đoái hoài gì. Nó chèo tấm ván tới bến cập rồi cứ nằm ì ra đấy, rã rời.

"Mày muốn gì?" Jenna hỏi.

"Tôi... con tàu... bị chìm. Tôi thoát."

"Bọt thì bao giờ mà chẳng nổi," Nicko nhận xét.

"Chúng tôi bị đám sinh vật bao vây. Những vật màu nâu... nhớt," thằng nhóc rùng mình. "Chúng kéo chúng tôi xuống đầm lầy. Tôi không sao thở được. Tất cả mọi người đều chết hết. Làm ơn cứu tôi."

Jenna nhìn nó trân trối, lúng túng. Sáng nay cô bé dậy sớm vì suốt đêm qua gặp toàn ác mộng, thấy bọn Giun nhép rít róng, kéo cô bé xuống đầm lầy, Jenna rùng mình. Cô bé không muốn nghĩ về chuyện đó chút nào. Mới chỉ nghĩ đến thôi mà còn không sao chịu nổi, huống hồ thằng nhóc phải có mặt ở đó thì tệ đến chừng nào.

Đồ Đồ thấy Jenna đang do dự. Nó thử lần nữa.

"Tôi... tôi xin lỗi vì những gì đã làm với con vật của các bạn."

"Boggart không phải là con vật," Jenna phẫn nộ. "Và chú ấy không phải là của chúng tôi. Chú ấy là một sinh vật của đầm lầy. Chú ấy chẳng phải của ai cả."

"Ồi!" Đồ Đồ nhận thấy mình vừa phạm sai lầm. Nó liền thay đổi, trở về với những gì lúc nãy đã có tác dụng.

"Tôi xin lỗi. Tôi... tôi... cảm thấy kinh hãi."

Jenna động lòng.

"Chúng ta không thể bỏ mặc nó nằm trên ván," cô bé nói với Nicko.

"Anh chẳng thấy có lý do gì mà gọi là không thể cả," Nicko cảm cản. "Chỉ có điều nó nằm đấy thì làm ô uế Xẻo Mương thôi."

"Tốt hơn tụi mình đưa nó vào trong đi," Jenna nói. "Nhanh lên, giúp tụi này một tay nào."

Chúng giúp thằng bé Đồ Đồ ra khỏi tấm ván và nửa kéo nửa khiêng nó đi hết lối mòn tới ngôi nhà tranh.

"Ồi, coi con mèo tha cái gì vào nhà kìa," dì Zelda bình phẩm khi Nicko và Jenna thấy thằng nhóc xuống trước đồng lửa, đánh thức Con Trai 412 mắt mũi kèm nhèm dậy.

Con Trai 412 ngồi dậy và lĩnh đi khỏi. Nó đã thấy một luồng Hắc Pháp thuật khi Đồ Đồ vào nhà.

Đồ Đồ ngồi nhột nhạt và run cầm cập bên ngọn lửa. Trông nó bệnh hoạn hết sức.

"Đừng rời mắt khỏi nó đấy, Nicko," dì Zelda dặn dò. "Để dì đi lấy đồ nóng cho nó uống."

Dì Zelda trở lại với một ca trà cúc và bắp cải. Đồ Đồ nhăn mặt nhưng cũng nốc cạn. Ít ra thì món này còn nóng.

Khi nó đã uống xong, dì Zelda nói với nó:

"Ta nghĩ mi nên nói cho chúng ta biết tại sao mi đến đây. À, tốt hơn mi hãy nói với bà Marcia. Marcia, chúng ta có một vị khách này."

Bà Marcia đang ở ngoài cửa, vừa mới trở về tức thì sau cuộc đi bộ sáng sớm vòng quanh đảo, một phần để xem chuyện gì đã xảy ra với tàu Phục thù, nhưng chủ yếu là để tận hưởng không khí mùa xuân ngọt ngào và hương vị còn ngọt ngào hơn nữa của tự do. Mặc dù bà Marcia gầy đi sau gần năm tuần bị cầm tù và vẫn còn những quầng thâm dưới mắt, nhưng bà trông khỏe hơn nhiều so với đêm trước. Áo thun lụa màu đỏ tía và áo chèn của bà mới sạch sẽ, nhờ phép Giặt sạch Trong Năm phút trọn gói, chiêu bùa mà bà hy vọng đã tổng khứ bất cứ dấu vết nào của Hắc Pháp thuật. Đó là thứ bám dai dẳng mà bà Marcia cần phải tẩy rửa kỹ lưỡng một cách đặc biệt. Thắt lưng của bà sáng bóng sau khi tự Đánh bóng Tinh tươm và quanh cổ bà đeo bùa hộ mạng Akhu. Bà Marcia cảm thấy thư thái. Bà đã có pháp thuật trở lại, một lần nữa bà là Pháp sư Tối thượng và tất cả mọi thứ trên đời đều đầu vào đấy.

Ngoại trừ đôi giày cao su.

Bà Marcia cúi kính đá món đồ đi ở chân vào cánh cửa và ló nhìn vào ngôi nhà tranh, sau khi đã ngắm ánh mặt trời xuân rực rỡ thì bên trong nhà dường như hơi âm u. Có một mảng tối thù lù trước ngọn lửa, và bà Marcia phải mất vài giây mới nhận ra chính xác ai đang ngồi đó. Một khi nhận ra rồi, mặt bà tối sầm lại.

"À, con chuột từ chiếc tàu chìm," bà chép miệng.

Thằng Đồ Đệ im thin thít. Nó nhìn một cách gian xảo vào bà Marcia, cặp mắt đen như hắc ín của nó dùng sừng lại ở tấm bùa Hộ mạng.

"Không ai được đụng vào nó," bà Marcia cảnh báo.

Jenna ngạc nhiên vì giọng nói của bà Marcia, nhưng cũng như Nicko, cô bé đi khỏi Đồ Đệ. Con Trai 412 lại gần bà Marcia.

Đồ đệ bị bỏ lại chơ vơ bên đồng lửa. Nó quay lại đối mặt với vòng người phản kháng vây quanh mình. Theo dự tính thì sự thể đâu có ra thế này. Nó đã tính toán làm sao để mọi người thương hại nó cơ mà. Con bé Nữ hoàng đã tội nghiệp nó. Nó đã làm con bé động lòng rồi. Và cái mục Phù thủy Thiện khùng điên kia nữa. Đứng vào lúc nó đang suôn sẻ thì mục cừu Pháp sư Tối thượng hay thò mũi vào lại xuất hiện, thật chẳng đúng lúc tí nào. Nó quắc mắt tức giận.

Jenna nhìn Đồ Đệ. Trông nó hơi khang khác, nhưng cô bé không thể tìm ra nó khác cái gì. Cô bé kết luận là do cái đêm khủng khiếp nó ở trên tàu. Bị hàng trăm con Giun nhép rú rít xóc óc lôi kéo xuống Bãi Lún là đủ để cho bất kỳ ai cũng phải mang nét u tối như bị ma ám hiện lên trong mắt thằng bé.

Nhưng bà Marcia biết rõ tại sao trông thằng bé lại khác. Trong cuộc đi bộ buổi sáng quanh đảo bà đã nhìn thấy lý do tại sao, và đó là cảnh tượng khiến bà phải bỏ hẳn bữa điểm tâm, mặc dù công nhận mà nói, chẳng phải ghê gớm gì mà bà không bỏ được những bữa sáng của dì Zelda. Vì thế cho nên khi Đồ Đệ bất thành linh chồm dậy và lao về phía bà Marcia, với hai bàn tay vươn tới, trong tư thế chuẩn bị chộp lấy cổ họng bà, thì bà đã sẵn sàng chờ nó. Bà gỡ những ngón tay tóm chặt ra khỏi tấm Hộ mạng và hất Đồ Đệ văng ra khỏi cửa bằng một Tia chớp nổ vang rền.

Đồ Đệ nằm sóng soài, bất tỉnh, ngay lối đi.

Tất cả mọi người xúm quanh nó.

Dì Zelda bị sốc.

"Marcia," dì cần nhần, "tôi nghĩ là cô đã quá tay rồi đó. Nó có thể là một thằng bé khó ưa nhất

từ trước tới giờ, nhưng nó vẫn chỉ là một thằng bé thôi àm."

"Không cần thiết," bà Marcia trả lời dứt khoát. "Và tôi vẫn chưa xong đâu. Lùi lại, mọi người, làm ơn lùi lại."

"Nhưng," Jenna thì thầm, "nó là anh em trai của tụi cháu."

"Ta nghĩ là không phải," bà Marcia nói khô khốc.

Dì Zelda đặt bàn tay lên cánh tay bà Marcia.

"Marcia. Tôi biết cô đang tức giận. Cô rất có quyền nổi giận sau thời gian bị bắt làm tù binh, nhưng cấm cô không được trút giận lên một đứa con nít."

"Tôi không trút giận lên con nít, Zelda. Đáng ra bà phải hiểu tôi chứ. Đây chẳng phải là đứa trẻ nào hết. Đây là DomDaniel,"

"Hả?"

"Thế này, Zelda, tôi không phải là Thầy đồng Gọi hồn," bà Marcia nói. "Tôi sẽ không bao giờ lấy đi mạng sống nào. Tôi chỉ đưa hấn trở lại nơi hấn đã làm cái việc kinh khủng này - để chắc rằng hấn sẽ không thu được gì từ việc hấn đã làm."

"Không!" DomDaniel trong hình hài của Đồ Đệ thét lên.

Hắn nguyên rửa bằng cái giọng eo **, lạo xạo mà hấn buộc phải dùng đến để nói. Trước giờ phải nghe cái giọng nói của thằng bé khốn kiếp đó, hấn đã đủ bực bội lắm rồi, nhưng giờ cái giọng nói đó lại của chính hấn thì thật không thể chịu đựng nổi.

DomDaniel khó nhọc đứng lên. Hấn không sao tin nổi là kế hoạch đoạt lại bùa Hộ mạng của hấn lại thất bại. Hấn đã lừa phỉnh được tất cả bọn chúng. Bọn chúng đã cho hấn vào nhà và chăm sóc hấn rồi, cho tới khi hấn tìm thấy thời điểm thuận tiện để đoạt lại bùa Hộ mạng. Ấy thế mà... hừ, mọi việc xảy ra sau đó trở nên khác làm sao. Tuyệt vọng, hấn tung ra một cố gắng cuối cùng. Hấn đột nhiên quỳ mọp xuống.

"Làm ơn," hấn cầu xin. "Bà đã sai rồi. Cháu chính là cháu mà. Cháu không phải..."

"Xéo ngay!" Bà Marcia ra lệnh cho hấn.

"Không!" Hấn rú lên.

Nhưng bà Marcia tiếp tục:

Xéo ngay.

Hãy trở lại nơi ngươi tới,

Từng ở đâu thì quay về đó

Từng là gì thì lại là thế!

Thế là hấn biến mất, trở lại tàu Phục Thù, bị chôn sâu dưới những hang hốc tăm tối bùn lầy của Bãi Lún.

Dì Zelda trông vẻ tức giận. Dì vẫn không thể tin Đồ Đệ thật sự là DomDaniel.

"Khủng khiếp quá, Marcia," dì nói. "Tôi nghiệp thằng bé."

"Tội nghiệp cái gì," bà Marcia cau kính vặc lại. "Để rồi bà sẽ thấy."

Chương 47 : Thăng bé Đồ Đệ

Họ liền quảy quả lên đường, bà Marcia hùng dũng sải chân dẫn đầu, với tốc độ nhanh nhất bà có thể xoay sở được trong đôi giày cao su. Dì Zelda phải chạy theo mới kịp. Về mặt dì thăng thốt khi tiếp nhận sự tàn phá do nước lũ gây ra. Khắp nơi toàn bùn là bùn, rong biển với nhớt nhờn. Trong ánh trắng của đêm hôm trước trông mọi thứ chưa đến nỗi gớm ghiếc như thế này, và lại lúc đó dì quá nhẹ nhõm khi thấy mọi người còn sống, đến nỗi một chút bùn với chút hỗn độn thì gần như cũng chẳng có gì là quan trọng. Nhưng trong ánh sáng lồ lộ của buổi sáng thì cảnh tượng thật thảm thương. Đột nhiên dì kêu lên một tiếng thất thần.

"Thuyền chuồng gà trôi mất rồi. Gà của tôi, ôi đàn gà tội nghiệp bé nhỏ của tôi!"

"Trên đời còn có những thứ quan trọng hơn gà." Bà Marcia tuyên bố, xăng xái đi tới trước.

"Luc thỏ!" Dì Zelda than vãn, đột nhiên nhận ra những cái hang chắc đã bị quyết đi cả rồi. "Lũ thỏ tội nghiệp của tôi, tất cả tiêu hết rồi."

"Hừm, yên lặng, bà Zelda!" Bà Marcia bực mình độp lại.

Đây không phải là lần đầu tiên dì Zelda nghĩ rằng bà Marcia nên trở lại Tháp Pháp sư sớm cho rồi. Bà Marcia dẫn đường như một người thổi tiêu màu đỏ tía đầu đàn, rầm rập băng qua bùn, kéo theo Jenna, Nicko, Con Trai 412, và một dì Zelda hót hơ hót hải tới một điểm canh Xẻo Mương ngay bên dưới chuồng vịt. Khi họ gần tới đích bà Marcia dừng chân quay đầu lại và nói. "Này tôi muốn báo trước với tất cả rằng đây không phải là một cảnh tượng hay ho đâu đấy. Thực tình chỉ nên cho mình bà Zelda chứng kiến thôi, tôi không muốn cho mọi người gặp ác mộng đâu."

"Chúng cháu gặp ác mộng hoài rồi," Jenna tuyên bố.

"Cháu chẳng thấy cái gì có thể tệ hơn cơn ác mộng của cháu đêm qua."

Con Trai 412 và Nicko gật đầu đồng ý. Cả hai đều ngủ chẳng ra gì vào đêm hôm trước.

"Vậy thì đi tiếp," Bà Marcia nói.

Bà bước cẩn thận qua vũng bùn đằng sau chuồng vịt và dừng lại bên Xẻo Mương.

"Đây là thứ tôi tìm thấy sáng nay."

"Ồi!" Jenna úp mặt vào hai lòng bàn tay.

"Ôi, ôi, ôi," Dì Zelda thở hỗn hển.

Con Trai 412 và Nicko im lặng. Chúng cảm thấy buồn nôn. Bỗng dưng Nicko biến xuống Xẻo Mương và ới ra thật.

Nằm bên bãi cỏ sũng bùn bên cạnh Xẻo Mương là thứ mà mới thoát nhìn giống như một cái bao bố rỗng màu xanh lá cây. Nhìn lần thứ hai thì tưởng như một thằng bù nhìn giữ dưa quái lạ không nhồi rơm. Nhưng đến lần thứ ba, khi Jenna cố thử nhìn qua các kẽ ngón tay thì đã quá rõ ràng cái thứ đang nằm chình ình trước mặt họ là thứ gì.

Cái cơ thể rỗng ruột của Đồ Đệ.

Giống như mộ quả khinh khí cầu bị xì, Đồ Đệ nằm đấy, rò rỉ sạch hết cả sự sống lẫn ruột gan. Bộ da rỗng không của nó vẫn còn lồng trong đồng áo thụng ướt đẫm, dính bột muối, nằm trải ra dưới bùn, bị vứt chổng chơ như một cái vỏ chuối héo.

"Cái này," bà Marcia nói, "là thằng bé Đồ Đệ thật. Tôi bắt gặp nó hồi sáng nay trong khi đi dạo. Chính vì thế mà tôi biết chắc chắn thằng Đồ Đệ ngồi bên lò sưởi là kẻ mạo danh."

"Nó bị sao vậy?" Jenna thì thào.

"Nó bị Tiêu huỷ. Đó là một thủ thuật cổ xưa và cực kỳ kinh tởm. Thuộc bộ những chiêu bùa Bí

truyền." bà Marcia nói nghiêm trang. "Bọn Thầy đồng gọi hồn ngày xưa vẫn hay sử dụng."

"Chúng ta không thể làm gì cho thằng bé này sao?" dì Zelda hỏi.

"Quá trễ rồi, tôi e là vậy," bà Marcia đáp. "Bây giờ nó không hơn một vong hồn là bao. Đến trưa thì nó sẽ tan biến."

Dì Zelda sụt sịt.

"Nó sống một cuộc đời cực nhọc quá, thằng nhỏ tội nghiệp. Bị cướp khỏi gia đình và làm Đồ Đệ cho cái gã kinh khủng ấy. Ta không biết Sarah với Silas sẽ nói gì khi họ nghe được chuyện này. Khủng khiếp quá, tội nghiệp Septimus."

"Tôi biết," bà Marcia đồng tình. "Nhưng bây giờ chúng ta không thể làm gì được cho nó nữa."

"Ừm, để tôi ngồi lại với nó ... những gì còn lại của nó ... cho tới khi nó biến mất," dì Zelda lẩm thăm.

Đội quân ủ rũ thiếu mất dì Zelda trở lại ngôi nhà tranh, mỗi người đắm chìm trong những ý nghĩ riêng của mình. Dì Zelda trở về ngay sau đó và biến mất vào buồng chứa thuốc Bất định và Độc dược Cơ bản rồi lại quay trở ra chuồng vịt, còn tất cả những người khác thì lẳng lặng lau chùi bún và sắp đặt mọi thứ trong ngôi nhà tranh cho đâu ra đấy suốt cả buổi sáng. Con Trai 412 nhẹ cả người khi thấy hòn đá xanh lá cây mà Jenna tặng nó không bị bọn Giun nhép đụng vào. Hòn đá vẫn ở nguyên chỗ mà nó đã cất cẩn thận bên trong tấm mền bông, ở một góc ấm áp bên cạnh ngọn lửa.

Buổi chiều, sau khi đã dụ được lũ dê xuống khỏi mái nhà - hoặc những gì còn lại của mái nhà - bọn trẻ quyết định đưa Maxie đi dạo quanh đầm lầy. Khi vừa rời khỏi nhà, bà Marcia gọi Con Trai 412.

"Làm ơn giúp ta chút việc được không?"

Con Trai 412 mừng hóm vì được ở lại. Mặc dù bây giờ đã quen với Maxie, nhưng nó vẫn không hoàn toàn vui vẻ khi phải đi cùng với con chó. Nó không bao giờ có thể hiểu nổi tại sao Maxie tại sao lại thỉnh linh nẩy ra cái trò nhảy xồ lên và liếm mặt nó, và cảnh tượng cái lỗ mũi đen bóng nhoáng cùng cái miệng ướt nhẹp của Maxie luôn khiến cho một cảm giác rùng mình chạy qua người Con Trai 412. Đã cố hết sức nhưng nó vẫn không thể hiểu được mục đích của loài chó. Vì vậy Con Trai 412 hớn hỏ vẫy tay choà Jenna và Nicko đang đi ra đầm lầy rồi quay vào trong gặp bà Marcia.

Bà Marcia đang ngồi bên chiếc bàn làm việc nhỏ của Dì Zelda. Vốn đã hay thắng lợi trong cuộc chiến giành bàn từ lúc chưa ra đi, nay khi đã trở về, bà Marcia nhất quyết nắm lại quyền kiểm soát. Con Trai 412 nhận thấy tất cả những bút viết và tập ghi chép của dì Zelda đều bị tổng hết xuống sàn nhà, ngoại trừ một vài món bà Marcia bận Biến đổi thành những thứ thông minh hơn để sử dụng riêng. Bà đang làm việc này với lương tâm thanh thản vì cho rằng chúng có một mục đích Pháp thuật chân chính, (ít nhất thì bà cũng hi vọng chúng sẽ thành như vậy), tất cả đều diễn ra theo đúng như những gì đã hoạch định.

"À, cậu đây rồi," bà Marcia nói theo kiểu đang bận việc - cái kiểu luôn khiến Con Trai 412 cảm thấy như thể nó vừa mới làm điều gì đó sai trái. Bà động một cuốn sách bần thủ, cũ xì lên bàn, ngay trước mặt.

"Cậu thích màu nào nhất?" Bà Marcia hỏi. "Xanh da trời? Hay đỏ? Ta thấy có lẽ là màu đỏ vì thấy cậu cứ đội tịt cái mũ đỏ góm ghiếc đó trên đầu kể từ khi tới đây."

Con Trai 412 sững sốt. Trước giờ không ai mất công hỏi han nó xem màu ưa thích nhất của nó là màu gì. Vả lại nó cũng không chắc mình biết mình thích màu gì. Thế rồi nó nhớ lại màu xanh

da trời tuyệt đẹp ở bên trong chiếc thuyền rồng.

"Ừm, màu xanh da trời ạ. Xanh da trời đậm."

"Ờ, thế. Ta cũng thích màu đó. Thêm vài ngôi sao vàng nữa, cậu thấy sao?"

"Dạ, rất đẹp."

Bà Marcia vẩy vẩy đôi bàn tay lên bên trên cuốn sách trước mặt và lẩm bẩm cái gì đó. Có tiếng giấy loạt xoạt thật lớn khi tất cả những trang giấy tự lật ra. Chúng xoá sạch những nét chữ nguệch ngoạc của dì Zelda, và cả công thức chế biến món bắp cải hầm ưa thích của dì, rồi biến thành những tờ giấy tinh tươm trơn láng, màu kem, hoàn toàn mới để có thể viết vào đấy. Sau đó chúng tự bọc quanh bằng một miếng da màu xanh da trời, điểm thêm những ngôi sao vàng như thật vào gáy sách màu đỏ tía để ám chỉ rằng cuốn sổ nhật ký này là của học trò Pháp sư Tối thượng. Ở cú chạm tay cuối cùng, bà Marcia thêm vào một cái móc gài bằng vàng nguyên chất và một chiếc chìa khoá nhỏ bằng bạc.

Bà Marcia mở cuốn sổ để kiểm tra xem bùa công hiệu ra sao. Bà hài lòng thấy ở trang đầu tiên và trang cuối cùng của cuốn sổ có màu đỏ tươi, chính xác là màu chiếc mũ của Con Trai 412. Ở trang đầu tiên có dòng chữ NHẬT KÝ HỌC TRÒ.

"Xong," bà Marcia nói, đóng cuốn sổ lại cái "cụp" đầy hài lòng và vặn khoá chiếc chìa khoá bạc lại.

"Coi đẹp chứ hả?"

"Dạ," Con Trai 412 nói, ngơ ngác. Tại sao bà lại đi hỏi nó.

Bà Marcia nhìn vào mắt Con Trai 412.

"Nào bây giờ," bà nói "ta có chút điều để đền đáp lại ... chiếc nhẫn của cậu. Cảm ơn, ta luôn ghi nhớ những gì cậu đã làm cho ta."

Bà Marcia lấy chiếc nhẫn ra khỏi một cái túi nhỏ trong sọt đai lưng của mình và cẩn thận đặt nhẫn lên bàn, với cái đuôi quặp vào miệng và đôi mắt màu ngọc lục bảo sáng lóng lánh nhìn mình, đã khiến Con Trai 412 cảm thấy sung sướng vô ngần. Nhưng viflys do nào đó mà nó ngại ngùng không cầm chiếc nhẫn lên. Nó chắc chắn là bà Marcia còn muốn nói điều gì đó nữa. Và đúng vậy.

"Cậu lấy chiếc nhẫn này ở đâu?"

Ngay lập tức Con Trai 412 cảm thấy tội lỗi. Vậy đúng là nó đã làm điều gì sai trái. Đúng thế.

"Cháu ... cháu tìm thấy nó."

"Ở đâu?"

"Cháu bị rơi xuống đường hầm. Bà biết đấy, đường hầm dẫn đến thuyền rồng ấy. Nhưng lúc đó cháu không biết. Trời tối đen. Cháu không thấy đường được. Xong rồi cháu tìm thấy chiếc nhẫn."

"Cậu đeo chiếc nhẫn vào hả?"

"Ờm, dạ."

"Rồi chuyện gì xảy ra?"

"Nó ... nó sáng lên. Vì vậy cháu có thể thấy chỗ mình đang đứng."

"Thế nó có vừa tay cậu không?"

"Không, lúc đầu thì không ạ. Sau thì vừa. Nó nhỏ dần đi."

"À. Tôi không nghĩ là nó hát cho cậu nghe một bài hát đấy chứ?"

Đến lúc đó thì Con Trai 412 dán mắt nhìn chăm chăm xuống hai bàn chân. Nhưng khi ngược lên nhìn bà Marcia thì nó bắt gặp nụ cười trong mắt bà. Bà ấy đang chọc ghẹo mình chăng?

"Cố. Nó có hát ạ."

Bà Marcia đang suy nghĩ. Bà không nói gì một lúc lâu đến nỗi Con Trai 412 cảm thấy mình cần phải nói.

"Bà có giận cháu không?"

"Tại sao ta lại phải giận cậu?" Bà Marcia hỏi lại.

"Tại vì cháu đã lấy chiếc nhẫn. Nó là của con rồng phải không ạ?"

"Không, nó thuộc về Chủ Soái cầu Rồng," bà Marcia mỉm cười.

Con Trai 412 bây giờ lo thật sự. Ai là Chủ Soái cầu Rồng? Liệu ông ấy có nổi cơn thịnh nộ hay không? Ông ấy có to lớn không? Ông ấy sẽ làm gì mình nếu biết mình đã lấy chiếc nhẫn của ông ấy?

"Bà có thể ..." nó ngại ngùng hỏi, "đưa lại chiếc nhẫn cho Chủ Soái cầu Rồng được không ạ? Và nói với ông ấy là cháu xin lỗi vì đã lấy chiếc nhẫn?" Nó đẩy chiếc nhẫn qua bàn trở lại phía bà Marcia.

"Tốt lắm," bà Marcia nói nghiêm trang, cầm chiếc nhẫn lên. "Ta sẽ trao lại cho Chủ Soái của Rồng."

Con Trai 412 thở dài. Nó đã yêu chiếc nhẫn mất rồi, và được ở gần chiếc nhẫn khiến nó cảm thấy hạnh phúc, nhưng nó không hề ngạc nhiên khi nghe rằng chiếc nhẫn thuộc về một người khác. Nhẫn này quá đẹp, không xứng với nó.

Bà Marcia nhìn nhẫn rồng một lúc. Rồi bà chìa chiếc nhẫn ra cho Con Trai 412.

"Đây ..." bà mỉm cười, " ... là chiếc nhẫn của cậu."

Con Trai 412 trố mắt nhìn bà, không hiểu nổi.

"Cậu chính là chủ soái của con rồng," bà Marcia nói. "Nó là chiếc nhẫn của cậu. Ừm, phải, và người trước đây đã cầm nhầm chiếc nhẫn nói với cậu rằng người ấy rất xin lỗi."

Con Trai 412 không thốt được lời nào. Nó nhìn chăm chăm chiếc nhẫn đang nằm trong tay mình. Chiếc nhẫn là của nó.

"Cậu chính là Chủ Soái của Rồng" bà Marcia lặp lại "bởi vì chiếc nhẫn đã chọn cậu. Nó không hát cho bất kỳ ai nghe đâu, cậu biết đấy. Và ngón tay cậu mới vừa với nó chứ không phải ngón tay ta."

"Tại sao ạ?" Con Trai 412 nín thở. "Tại sao lại là cháu?"

"Vì cậu có quyền năng Pháp thuật đáng kinh ngạc. Ta đã nói với cậu trước rồi mà. Có lẽ bây giờ cậu sẽ tin ta" bà mỉm cười.

"Cháu ... cháu nghĩ quyền năng đó bắt nguồn từ chiếc nhẫn."

"Không. Nó bắt nguồn từ cậu. Đừng quên rằng thuyền rồng đã nhận ra cậu ngay cả khi không có chiếc nhẫn. Rồng biết. Nên nhớ, người cuối cùng đeo nó là Hotep-Ra, Pháp sư Tối thượng đầu tiên. Rồng đã phải đợi một thời gian dài mới tìm ra người giống như ngài."

"Nhưng đó là vì nó bị kẹt trong đường hầm bí mật suốt hàng trăm năm."

"Không nhất thiết là thế," bà Marcia nói một cách bí ẩn "Rốt cuộc thì, mọi vật thường có kế hoạch riêng của chúng, cậu biết đấy."

Con Trai 412 bắt đầu nghĩ rằng bà Marcia đúng.

"Thế, câu trả lời vẫn là "không" à?"

"Không là sao ạ?" Con Trai 412 hỏi.

"Hãy trở thành học trò của ta. Những gì ta đã nói với cậu có khiến cậu đổi ý không? Cậu sẽ là học trò của ta chứ? Làm ơn nhé?"

Con Trai 412 lật đặt lục trong túi áo len và lôi ra cái bùa mà bà Marcia đã trao cho nó khi lần đầu tiên bà đề nghị nó làm học trò của bà. Nó nhìn đôi cánh bạc nhỏ xíu. Chúng sáng rực hơn bao giờ hết và dòng chữ trên đó vẫn đề HÃY BAY TỰ DO CÙNG VỚI TA.

Con Trai 412 mỉm cười.

"Dạ," nó nói. "Cháu muốn là học trò của bà. Rất muốn."

Chương 48 - Bữa ăn Tối cho học trò

Thật không dễ dàng để đem thằng bé Đồ Đệ sống lại. Nhưng dì Zelda đã làm được. Những giọt thuốc Xổ mạnh và Cục Khẩn cấp do dì bào chế đã có chút công hiệu, nhưng không được lâu - chẳng mấy chốc thằng bé Đồ Đệ bắt đầu tuột đi. Chính lúc đó dì quyết định rằng chỉ có một thứ duy nhất cho nó: Điện Tăng lực.

Phép Điện Tăng lực đúng là một canh bạc, bởi vì dì Zelda chế biến thuốc này dựa theo một công thức Hắc ám mà dì tìm thấy trong góc xép lúc mới chuyển về. Dì không biết phần Hắc ám của thuốc có tác dụng như thế nào, nhưng có điều gì đó mách bảo dì rằng đây đúng là món thuốc cần dùng đến. Có dính líu tới Hắc ám. Hơi hơi run tay, dì Zelda vận nắp hũ ra. Một tia sáng chói lói màu trắng xanh phọt ra khỏi cái lọ thủy tinh nhỏ xíu xíu màu nâu và suýt chút nữa làm mù mắt dì. Dì Zelda đợi cho đến khi những chấm sáng biến mất khỏi mắt, sau đó mới cẩn thận nhỏ một tí xíu chất đặc quánh màu xanh da trời có tác dụng như điện giật vào lưới thằng bé Đồ Đệ. Dì đan những ngón tay vào nhau, điều mà một Phù thủy Thiện chẳng mấy khi làm, và nín thở. Trong một phút. Đột nhiên thằng bé Đồ Đệ ngồi dậy, nhìn thẳng vào dì bằng cặp mắt mở lớn đến nỗi dì gần như không thấy gì ngoài tròng trắng, hít một hơi sù sù thật lớn và rồi nằm ạch trở xuống đồng rơ, co quắp người lại và chìm vào giấc ngủ.

Điện Tăng lực đã có tác dụng, nhưng dì Zelda biết vẫn còn việc phải làm trước khi thằng bé có thể hồi phục hoàn toàn. Dì phải Giải thoát nó khỏi sự kềm kẹp của Chủ Nhân nó. Và vì thế dì đã ngồi bên ao vẹt, và khi mặt trời lặn rồi mặt trăng tròn vành vạnh màu cam sẫm hiện ra ở đường chân trời bao la của Đầm Cỏ Thô, dì Zelda một mình bói quả cầu thủy tinh. Có một hay hai điều dì muốn biết.

Màn đêm phủ xuống và mặt trăng đã nhô cao trên bầu trời. Dì Zelda chậm chậm bước về nhà, bỏ lại Đồ Đệ trong giấc ngủ sâu. Dì biết nó cần ngủ nhiều ngày mới có thể được di chuyển khỏi chòi vẹt. Dì Zelda cũng biết nó sẽ ở lại với dì một thời gian lâu hơn nữa. Dì sẽ có một kẻ đi lạc khác để mà chăm sóc, bởi vì Con Trai 412 đã hồi phục rất tốt rồi.

Đôi mắt xanh da trời của dì sáng quắc trong đêm tối, dì Zelda rón rén đi từng bước dọc theo lối mòn của Xéo Mương, tâm trí bị choán hết bởi những hình ảnh mà dì vừa thấy trong ao vẹt, cố gắng hiểu ý nghĩa của chúng. Mãi suy nghĩ đến nỗi dì không hề ngược nhìn lên cho mãi đến khi về gần tới bến đáp ở phía trước ngôi nhà tranh. Dì chẳng hài lòng chút nào với quang cảnh đập vào mắt dì.

Xéo Mương, dì Zelda cúi kính nghĩ, giờ là một đồng hồ ồn. Có quá nhiều thuyền bè chen chúc nhau ở nơi này. Như thể mùi tanh tươi của xương Thợ Săn và vẻ tồi tàn cũ nát của xương Muriel Hai là chưa đủ tồi tệ không bằng, mà bây giờ, đậu ở phía bên kia cây cầu, lại có thêm một chiếc thuyền đánh cá ọp ẹp xưa cũ đang chứa một con ma cũng già lom khom không kém. Dì Zelda bước đều bước tới chỗ con ma và nói với ông ta thật lớn và thật chậm rãi, bằng giọng nói mà dì luôn sử dụng khi nói chuyện với ma. Nhất là những con ma già. Con ma già này lịch sự một cách đặc biệt với dì Zelda, cho rằng dì vừa mới đánh thức mình dậy bằng một câu hỏi rất thô lỗ.

"Không, thưa bà," ông nói một cách từ tốn. "Tôi xin lỗi vì đã làm bà thất vọng. Tôi không phải là một trong những thủy thủ già ghê gớm rời khỏi con tàu ma quyar kia đâu. Tôi là... ừm, hay nói một cách chính xác hơn, tôi từng là Alther Mella, Pháp sư Tối thượng. Rất hân hạnh phục vụ, thưa bà."

"Thật sao?" Dì Zelda hỏi. "Trông ông không giống như tôi hình dung chút xíu nào."

"Tôi coi đó như một lời ca tụng," ngài Alther nói một cách nho nhã. "Thật xin thứ lỗi cho sự thô thiển của tôi khi không bước ra khỏi thuyền để nghênh chào bà, nhưng tôi phải ở lại trên con thuyền cũ yêu dấu Molly của mình, nếu không tôi sẽ bị Hoàn trả. Nhưng thật là vinh hạnh khi được gặp bà, thưa bà. Tôi đoán rằng bà là Zelda Heap."

"Dì Zelda!" Silas gọi với ra từ ngôi nhà tranh.

Dì Zelda ngẩng nhìn về phía mái tranh, hoang mang quá đỗi. Tất cả mọi đèn lồng và nến đang thấp sáng, và có vẻ như ở trong đó đầy người.

"Silas?" Dì hét lớn. "Anh đang làm gì ở đó vậy, hả?"

"Đứng nguyên đó," Silas thét om. "Đừng vô. Chúng tôi sẽ ra ngay!" Đoạn ông biến mất vào ngôi nhà tranh, và dì Zelda nghe tiếng ông oang oang:

"Không, Marcia, tôi đã bảo gì ấy ở ngoài rồi. Chắc dì Zelda không mơ đến chuyện can thiệp vào đời. Không, tôi không biết còn bắt cái không. Nhưng sao cô lại muốn tới mười cây vậy chứ?"

Dì Zelda quay lại ngài Alther, đang ngồi thư thả ở đằng mũi của chiếc thuyền đánh cá:

"Tại sao tôi lại không vô đó được?" Dì hỏi sảng. "Chuyện gì đang xảy ra vậy? Silas tới đây bằng cách nào?"

"Đó là một câu chuyện dài, Zelda à." Con ma nói.

"Ông nên kể cho tôi nghe đi," dì Zelda nói, "bởi vì tôi nghĩ không ai thèm kể cho tôi nghe đâu. Coi bộ họ đang bận tấn công toàn bộ kho bắt cái của tôi."

"Ừm," ngài Alther bắt đầu, "Một ngày nọ tôi đang ở trong mấy phòng của DomDaniel để tham dự, ờ... chút công vụ, thì Thợ Săn tới và báo cho DomDaniel rằng hắn đã tìm ra nơi tất cả mọi người đang ẩn náu. Tôi được biết bà vẫn an toàn trong đợt trận gió bắc thổi, nhưng đến đợt tuyết tan thì tôi nghĩ mọi người sẽ gặp rắc rối. Và tôi đã đúng. Ngay khi tuyết vừa tan, DomDaniel đã lên đường tới Lạch Hoang Vắng và lái con tàu ma quái của hắn, sẵn sàng để thả cái xuống của Thợ Săn vào đây. Tôi đã sắp xếp cho người bạn yêu dấu của tôi là Alice ở bến cảng chuẩn bị sẵn một con tàu và đợi ở đó để chở mọi người tới nơi an toàn. Silas cứ khẳng rằng tất cả gia đình Heap đều phải đi, vì vậy tôi cho anh ấy mượn thuyền Molly để tới bến cảng. Jannit Maarten đã cho neo thuyền ở xưởng đóng tàu, nhưng Silas lại hạ thủy nó. Jannit rất không vui về tình trạng của Molly, nhưng chúng tôi không thể chờ cho nó được sửa chữa xong mới đi nữa. Chúng tôi dừng lại ở cánh rừng và đón Sarah; cô ấy rất buồn lo vì không một đứa Con Trai nào chịu đi cả. Chúng tôi lên đường mà không có bọn chúng, và chúng tôi đi xuôi chèo mát mái cho đến khi gặp một vấn đề nhỏ về kĩ thuật- thật ra là một vấn đề lớn về kĩ thuật. Silas đạp chân làm sao mà lủng đáy thuyền. Trong khi chúng tôi đang sửa chữa thuyền thì bị tàu Phục Thù bắt kịp. May mắn là chúng tôi không bị phát hiện. Chuyện đó làm Sarah kinh hãi quá- cô ấy nghĩ mọi việc thế là tiêu hết rồi. Và sau đó lại thêm cái vụ chúng tôi bị kẹt vào một cơn bão và bị cuốn vào đầm lầy. Thật chuyến du hành này trên tàu Molly không thú vị gì. Nhưng chúng tôi ở đây, và trong khi đang lúng túng bối rối trên một con thuyền, thì dường như mọi người đã tự mình giải quyết mọi thứ một cách đáng hài lòng."

"Ngoại trừ bunn," dì Zelda lẩm bẩm.

"Đúng vậy," ngài Alther đồng tình. "Nhưng theo kinh nghiệm của tôi thì Hắc Pháp thuật luôn để lại thứ sau nó thứ gì đó dơ bẩn. Có khi còn tồi tệ hơn nữa kia."

Dì Zelda không trả lời. Dì bị xao lãng bởi tiếng ầm ĩ phát ra từ ngôi nhà tranh. Thành linh có một tiếng gì vỡ đánh xoảng, theo sau là những giọng nói nổi lên.

"Ngài Alther, chuyện gì đang xảy ra ở trong đó vậy?" Dì Zelda chất vấn. "Tôi chỉ đi vắng một vài giờ, thế mà khi trở lại thì đã thấy như đang diễn ra một bữa tiệc nào rồi vậy, và tôi thậm chí còn không được phép trở vào ngôi nhà của chính mình. Nếu ngài hỏi tôi thì tôi cho rằng lần này Marica đã đi quá xa rồi đấy."

"Đó là Bữa ăn Tối cho học trò," ngài Alther giải thích. "Dành cho cậu bé trong Thiếu sinh quân. Cậu ta vừa mới trở thành học trò của Marica."

"Thật à? Thật là một tin tuyệt vời," dì Zelda nói, rạng rỡ hẳn lên. "Một tin tuyệt hảo. Ngài biết đấy, tôi luôn hy vọng cậu ấy sẽ như vậy mà."

"Thế sao?" Ngài Alther nói, bắt đầu trờ nên thân tình với dì Zelda. "tôi cũng luôn mong như thế."

"Nhưng," dì Zelda thở dài, "không có bữa tiệc này thì chắc chắn tôi cũng nấu nướng một chút mà. Tôi đã tính nấu món đậu thật ngon với lươn hầm cho bữa tối nay."

"Cần phải có Bữa ăn Tối cho học trò vào tối nay, Zelda ạ," ngài Alther nói. "Bữa ăn bắt buộc phải tổ chức vào ngày mà cậu học trò nhận lời đề nghị của Pháp sư. Nếu không thì bản cam kết giữa Pháp sư và học trò sẽ không có giá trị. Và ta không thể làm lại bản giao kèo một lần nữa - ta chỉ có một cơ hội thôi. Không tiệc thì không giao kèo, không học trò."

"Ừ, tôi hiểu," dì Zelda vui vẻ nói.

"Khi Maria chấp nhận làm học trò của tôi," ngài Alther hồi tưởng lại, "tôi nhớ chúng tôi đã có một buổi tối ra trò. Tất cả mọi pháp sư đều có mặt, và hồi ấy cũng có nhiều pháp sư hơn bây giờ. Đó là bữa tiệc mà nhiều năm sau này chúng tôi vẫn còn nhắc mãi. Chúng tôi đã tổ chức trong Sân đường của Tháp Pháp sư - bà đã từng bao giờ ở đó chưa, Zelda?"

Dì Zelda lắc đầu. Tháp Pháp sư chắc hẳn là nơi bà luôn muốn tới thăm, nhưng trong thời gian ngắn ngủi, khi Silas là một học trò của ngài Alther, thì dì lại quá bận với việc tiếp quản vai trò người canh giữ thuyền rồng từ Phù thủy Thiện tiền nhiệm, Betty Crackle, một người hơi chênh mảng công việc.

"À, ừm, chúng ta hãy hy vọng một ngày nào đó bà sẽ tới thăm tháp. Đó là một nơi tuyệt vời," ngài nói, nhớ lại sự xa hoa và pháp thuật bao quanh bọn họ vào thời đó, có hơi chút khác biệt so với Bữa tiệc tạm thời bên cạnh một chiếc thuyền câu," ngài Alther nghĩ bụng.

"Ừ, tôi vẫn rất hy vọng rằng Marcia sẽ sớm trở về tháp," dì Zelda nói. "Bởi vì có vẻ như chúng ta đã tổng khứ được gã DomDaniel khủng khiếp đó."

"Tôi đã là học trò của DomDaniel, bà biết đấy," ngài Alther tiếp, "và tất cả những gì tôi có trong Bữa ăn Tối cho học trò của tôi là một cái bánh mì pho mát. Zelda à, tôi có thể nói với bà rằng tôi hối hận vì đã ăn cái bánh mì pho mát đó hơn bất cứ thứ gì mà tôi đã từng ăn trong đời mình. Nó đã trói buộc tôi với gã đó năm này qua năm khác."

"Cho đến khi ngài đẩy gã ra khỏi Tháp Pháp sư," dì Zelda cười khúc khích.

"Tôi không đẩy gã. Gã đã nhảy xuống," ngài Alther phản đối. Lại phản đối. Và ngài nghi ngờ đây không phải là lần cuối cùng.

"Ờm, dầu gì cũng tốt cho ngài," dì Zelda nói, hơi lơ đãng vì những giọng nói phấn khích, lao xao vọng ra từ những cửa sổ và cánh cửa mở toang của ngôi nhà tranh. Nổi bật trên hết cái ồn ào đó là giọng nói trịch thượng không lẫn vào đâu được của bà Marica:

"Không, để Sarah bê cái đó, Silas. Anh sẽ làm đổ cho mà coi."

"Ừm, đặt xuống, ngay, nếu nóng thế."

"Làm ơn chú ý đôi giày của tôi, được không? Và làm ơn đem con chó đó ra khỏi cửa đi, lạy trời."

"Cái con vịt khốn khổ này. Cứ quần lấy chân ta. Úi! Eo ôi, có phải ta vừa dẫm trúng phân vịt không vậy?"

Và cuối cùng:

"Và bây giờ ta muốn học trò của ta đi đầu, xin vui lòng."

Con Trai 412 ló ra khỏi cửa sổ, cầm một chiếc đèn lồng. Theo sau là Silas và Simon, cả hai đang khiêng chiếc bàn và những cái ghế, rồi Sarah và Jenna với lũ khủ chén, đĩa, ly, chai lọ, và Nicko bê một cái rổ chất cao mười cây bắp cải. Cậu không biết vì sao mà mình lại phải mang một rổ đầy bắp cải, và cậu cũng không định hỏi lý do. Cậu vừa mới giẫm phải đôi giày da trần đỏ tía mới tinh của bà Marcia rồi (không đời nào bà lại mang giày cao su trong Bữa tiệc cho học trò của bà), và đang cố tránh đường cho bà đi.

Bà Marcia đi sau rốt, cẩn thận bước qua vũng sình, tay cầm cuốn Nhật ký Học trò bìa da màu xanh da trời mà bà đã làm cho Con Trai 412.

Khi phái đoàn từ ngôi nhà tranh hiện ra, những đám mây cuối cùng trôi đi khỏi và ánh trăng vút cao trên bầu trời, phủ một luồng sáng bạc lên đám rước trên đường đi ra bến cập. Silas và Simon xếp chiếc bàn sát bên cạnh thuyền Molly của ngài Alther, và phủ một tấm vải trắng lớn lên trên, rồi cùng bà Marica chỉ dẫn cách sắp đặt tất cả mọi thứ như thế nào. Nicko phải đặt rổ bắp cải ở chính giữa bàn, ngay đúng chỗ mà bà Marcia đã chỉ cho cậu.

Bà Marcia vỗ tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

"Đây là một buổi tối quan trọng đối với tất cả chúng ta," bà nói. " Và tôi hân hạnh chào đón học trò của tôi."

Tất cả mọi người vỗ tay một cách lịch sự.

"Tôi không phải là người diễn thuyết dông dài," Marcia tiếp tục.

"Theo tôi nhớ thì không phải vậy," ngài Alther thì thầm với dì Zelda, đang ngồi cạnh ngài bên trong thuyền để ngài không cảm thấy bị lạc lõng khỏi Bữa tiệc. Dì hích ngài một cách thân thiện, trong phút chốc quên bém rằng ngài là một con ma, và cánh ta dì xuyên qua ngài và đụng cùi chỏ trúng ngay cột buồm của thuyền Molly.

"Ồi!" Dì Zelda kêu lên. " Ô, tôi xin lỗi, Marcia. Tiếp tục đi."

"Cảm ơn, Zelda, tôi tiếp đây. Tôi chỉ muốn nói rằng tôi đã mất mười năm để tìm kiếm học trò, và mặc dầu đã gặp nhiều Mầm Hy vọng, nhưng tôi chưa bao giờ tìm thấy người mà tôi cần tìm, cho đến ngày hôm nay."

Marcia quay về phía Con Trai 412 và mỉm cười:

"Vì vậy, cảm ơn cậu đã nhận lời làm học trò của ta trong bảy năm và một ngày tới. Cảm ơn cậu rất nhiều. Đó sẽ là một khoảng thời gian tuyệt vời cho cả hai chúng ta."

Con Trai 412, đang ngồi sát bên bà Marcia, đỏ như cả mặt khi bà Marcia trao cho nó cuốn Nhật ký Học trò. Cậu bé giữ chặt quyển nhật ký trong hai bàn tay ẩm ướt, để lại hai dấu tay hơi bấn trên bìa da xanh dễ thấm nước, chúng sẽ không bao giờ phai và sẽ luôn nhắc nhở cậu về cái buổi tôi sẽ làm thay đổi cuộc đời cậu mãi mãi.

"Nicko," bà Marcia nói, " cháu chia bắp cải ra, được chứ?"

Nicko nhìn bà Marcia với cái vẻ y hệt như cái vẻ nó vẫn nhìn Maxie mỗi khi Maxie làm điều gì đó cực kỳ ngớ ngẩn. Nhưng nó không nói gì. Nó nhắc rổ bắp cải lên và đi quanh bàn, bắt đầu lấy ra từng cái cho từng người.

"È, cảm ơn, Nicko," Silas nói khi ông nhận cây bắp cải được mời và lóng ngóng giữ trong tay, tự hỏi phải làm gì với nó đây.

"Không!" Bà Marcia quát. "Đừng đưa cho họ. Đặt bắp cải lên những cái đĩa ấy!"

Nicko nhìn bà Marcia với một cái nhìn Maxie khác nữa (lần này cái nhìn có ý nghĩa rằng cháu - ước - gì - bà - đừng - quát - lên - như - vậy), rồi nhanh chóng nèm phịch từng cây bắp cải lên từng cái đĩa.

Khi tất cả mọi người, kể cả Maxie, đều đã có bắp cải, bà Marcia nâng hai bàn tay lên ra dấu im lặng.

"Đây là một bữa tối ăn gì tùy thích. Mỗi cái bắp cải đã được Làm phép để Biến đổi thành bất cứ món gì quý vị muốn ăn nhất. Chỉ việc đặt tay lên bắp cải và quyết định xem mình muốn ăn món gì."

Tiếng rầm rì phấn khích nổi lên khi mọi người quyết định món mình sẽ ăn và Biến đổi bắp cải của mình,

"Đó là mang tội phí phạm bắp cải ngon," dì Zelda thì thầm với ngài Alther. "Tôi sẽ chỉ dùng bắp cải hầm thôi."

"Bởi vì quý vị hết thấy đã quyết định xong," Marcia nói lớn át tiếng ồn, " và đây là lời cuối cùng của tôi."

"Lẹ lên, Marcia!" Silas la lên. "Món bánh bao nhân cá của tôi sắp nguội rồi."

Bà Marcia thấy cho Silas một cái nhìn khinh khỉnh.

"Theo truyền thống," bà tiếp tục, " để đền đáp lại bảy năm và một ngày của cuộc đời mà học trò dâng cho Pháp sư, thì Pháp sư sẽ tặng học trò một thứ gì đó."

Bà Marcia quay sang Con Trai 412, đang ngồi gần như khuất hẳn sau cái đĩa lươn hầm và bánh bao hấp khổng lồ như mọi khi dì Zelda vẫn hay làm.

"Cậu muốn gì từ ta?" Bà Marcia hỏi Con Trai 412. "Hãy yêu cầu ta bất cứ thứ gì cậu muốn. Ta sẽ làm hết sức để thực hiện điều đó cho cậu."

Con Trai 412 nhìn chằm chằm vào cái đĩa của mình. Sau đó nó nhìn tất cả mọi người đang quây quần xung quanh và nghĩ cuộc đời mình đã khác đi biết bao kể từ khi nó gặp họ. Nó cảm thấy hạnh phúc đến nỗi thật sự không còn cần điều gì khác nữa. Ngoại trừ một việc. Một việc to lớn, quan trọng mà nó quá sợ hãi đến nỗi không dám nghĩ đến.

"Bất cứ thứ gì cậu muốn," bà Marcia nói khẽ. " Cậu muốn điều gì cũng được."

Con Trai 412 nuốt nước miếng.

"Cháu muốn," nó nói lặng lẽ, "biết mình là ai."

Chương 49: Septimus Heap

Không bị để ý trên cái chụp ống khói ngôi nhà tranh của Người Giữ Đầm là một con chim hải âu đang đậu. Chú ta đã bị thổi vào từ đêm hôm trước và bây giờ đang chăm chú theo dõi Bữa ăn Tối cho học trò với vẻ lưu tâm thực sự. Và bây giờ, con chim ghi nhận với một cảm giác thích thú, dì Zelda sắp sửa làm cái việc mà chim hải âu luôn cho là dì có biệt tài.

"Thật là một buổi tối tuyệt vời cho việc này," dì Zelda nói khi đứng trên cây cầu bắc qua Xẻo Mương. "Trăng tròn đẹp tuyệt, và tôi chưa bao giờ biết là Xẻo Mương lại yên ắng đến vậy. Mọi người yên chỗ trên cầu rồi chứ? Xích qua một chút, Marcia, cho Simon có chỗ với."

Simon chả có vẻ gì là muốn được rộng chỗ cả.

"Ồ, đừng mất công lo cho tôi," cậu ta lầm bầm. "Mắc gì phải phá cái thói quen đã gắn cả đời rồi chứ?"

"Con vừa nói gì vậy, Simon?" Silas hỏi.

"Không có gì."

"Cứ mặc nó đi, Silas," Sarah nói. "Dạo gần đây nó gặp nhiều khó khăn."

"Tất cả chúng ta gần đây đều gặp nhiều khó khăn, Sarah ạ. Nhưng chúng ta không đi loay quanh và than vãn về điều đó."

Dì Zelda cúi kính vồ nhẹ lên tay vịn cây cầu.

"Nếu tất cả mọi người ngưng gấu ó nhau đi, thì tôi xin nhắc mọi người rằng chúng ta đang cố gắng trả lời một câu hỏi quan trọng. Đúng không nào?"

Im lặng buông xuống nhóm người. Dì Zelda, Con Trai 412, Sarah, bà Marcia, Jenna, Nicko và Simon, tất cả đều dồn chặt trên cây cầu nhỏ bắc qua Xẻo Mương. Đằng sau họ là thuyền rồng, với cái đầu vươn cao và uốn cong về phía họ, cặp mắt xanh lá cây rục lên nhìn chăm chú vào hình phản chiếu mặt trăng rung rinh trên mặt nước phẳng lặng của Xẻo Mương.

Đằng trước họ, hơi lùi lại sau một chút để cho mọi người có thể thấy hình phản chiếu mặt trăng là con thuyền Molly, với ngài Alther ngồi ở đằng sau mũi, quan sát khung cảnh với sự háo hức.

Simon lùi nép vào thanh cầu. Cậu ta không thấy có gì đáng phải nhặng xị lên cả. Ai thêm quan tâm đến gốc gác của cái thằng Thiếu sinh quân ấy chứ? Nhất là cái thằng Thiếu sinh quân đã tước đoạt giấy mơ tròn đời của cậu. Simon chẳng bao giờ thêm lưu tâm tới hay tưởng tượng ra dòng dõi của Con Trai 412. Vì vậy, khi dì Zelda bắt đầu gọi mặt trăng, Simon cố ý quay lưng lại. "Chị Mặt Trăng ơi, Chị Mặt Trăng ơi," dì Zelda nói nhẹ ru. "Nếu có thể, chị hãy chỉ cho chúng tôi, gia đình của Con Trai 412 thuộc Thiếu sinh quân."

Giống y hệt như lần trước ở ao vẹt, hình ảnh phản chiếu mặt trăng bắt đầu lớn dần lên cho đến khi một vòng tròn màu trắng khổng lồ phủ kín Xẻo Mương. Đầu tiên, những cái bóng mờ bắt đầu xuất hiện trong vòng tròn; từ từ những cái bóng trở nên rõ ràng hơn cho đến khi tất cả mọi người đang nhìn bỗng thấy rõ...hình ảnh phản chiếu của chính họ.

Một tiếng lẩm bầm thất vọng vượt khỏi mọi người, trừ bà Marcia, người đã nhận thấy điều mà không ai nhận thấy. Tiếng lẩm bầm cũng thoát ra từ Con Trai 412, giọng nói của nó hình như đã ngừng hoạt động. Tim nó đang nện thình thịch ở đâu đó tuốt trên cổ họng, và chân cẳng nó có cảm giác như sẽ biến thành củ cải xay vào bất cứ phút nào. Nó ước chỉ mình đã không yêu cầu xem mình là ai. Nó không nghĩ rằng nó thật sự muốn biết. Ngộ nhỡ gia đình nó khủng khiếp lắm thì sao? Biết đâu họ chính là Thiếu sinh quân, như lâu nay người ta vẫn nói với nó

như vậy? Mà cũng có thể là chính DomDaniel? Ngay khi nó định bảo với dì Zelda rằng nó đã đổi ý rồi, rằng nó không quan tâm mình là ai nữa, xin cảm ơn, thì dì Zelda nói:

"Mọi việc coi vậy mà không phải vậy," dì Zelda nhắc nhở mọi người trên cầu. "Hãy nhớ rằng, mặt trăng luôn chỉ cho chúng ta sự thật. Còn nhìn thấy sự thật như thế nào là tùy thuộc vào chúng ta, chứ không phải vào mặt trăng."

Dì quay sang Con Trai 412, đang đứng bên cạnh.

"Nói cho ta biết," dì bảo nó, "con thật sự muốn trông thấy cái gì?"

Câu trả lời mà Con Trai 412 đưa ra không phải là câu mà nó định nói.

"Con muốn thấy mẹ con," nó thì thào.

"Chi Mặt Trăng ơi, Chi Mặt Trăng ơi," dì Zelda nói nhẹ nhàng, "nếu có thể, chị hãy chỉ cho chúng tôi, mẹ của Con Trai 412 thuộc Thiếu sinh quân."

Vành trăng tròn trắng lấp đầy Xẻo Mương. Một lần nữa, những cái bóng mờ bắt đầu xuất hiện cho đến khi họ thấy...một lần nữa, hình ảnh phản chiếu của chính họ. Một tiếng rên phản đối đồng loạt nổi lên, nhưng rồi nhanh chóng tắt lịm. Một điều gì đó rất khác đang diễn ra. Lần lượt, từng người một biến mất khỏi hình phản chiếu.

Trước tiên là Con Trai 412 biến mất. Sau đó là Simon, Jenna, Nicko và Silas. Tiếp theo, bóng phản chiếu của bà Marcia mờ dần đi, theo sau là bóng của dì Zelda.

Đột nhiên Sarah Heap nhận thấy mình đang nhìn hình phản chiếu của chính mình trong mặt trăng, chờ đợi nó mờ tan đi như những người khác. Nhưng nó không mờ đi. Nó càng lúc càng rõ hơn, càng chắc chắn hơn, cho đến khi Sarah Heap đứng một mình ở chính giữa vầng trăng tròn màu trắng. Tất cả mọi người có thể thấy nó không chỉ là một hình ảnh phản chiếu. Nó là câu trả lời.

Con Trai 412 nhìn chằm chằm vào hình ảnh của Sarah, chết đứng. Làm sao mà Sarah Heap lại có thể là mẹ của mình? Bằng cách nào?

Sarah ngược mắt lên khỏi Xẻo Mương và nhìn Con Trai 412.

"Septimus?" Bà gần như không thốt lên lời.

Có điều gì đó mà dì Zelda muốn chỉ cho Sarah.

"Chi Mặt Trăng ơi, Chi Mặt Trăng ơi," dì Zelda nói nhẹ ru. "Nếu có thể, chị hãy chỉ cho chúng tôi, đứa con trai trứ bầy của Sarah và Silas Heap. Hãy chỉ cho chúng tôi Septimus Heap."

Một cách chậm chạp, hình ảnh của Sarah Heap mờ đi và được thay thế bằng...

Con Trai 412.

Một tiếng há hốc vì kinh ngạc, thậm chí cả từ bà Marcia, dù bà đã đoán ra Con Trai 412 là ai từ vài phút trước. Lúc này, chỉ riêng bà nhận thấy hình ảnh của mình biến mất khỏi hình phản chiếu của gia đình Con Trai 412.

"Septimus?"

Sarah quỳ gối xuống bên cạnh Con Trai 412 và nhìn nó sẫm soi. Mắt của Con Trai 412 nhìn trân trân vào mắt bà, và Sarah khẽ nói:

"Con biết đó, mẹ tin chắc rằng đôi mắt của con đang bắt đầu chuyển thành xanh lá cây, giống như mắt của ba con. Và giống như mắt của mẹ. Của các anh em con."

"Vậy ạ?" Con Trai 412 hỏi. "Thật sao?"

Sarah đưa tay ra và đặt bàn tay mình lên cái nón đỏ của Septimus.

"Con có phiền không nếu mẹ bỏ nón ra?" Bà hỏi.

Con Trau 412 lắc đầu. Đó là những gì các bà mẹ hay làm. Nghịch vu vợ nón mũ của con cái.

Thật diệu dàng, Sarah nhấc cái nón ra khỏi đầu Con Trai 412 lần đầu tiên kể từ khi bà Marcia ấn cái nón lên đầu nó trong buồng trọ của Sally Mullin. Những lọn tóc xoắn màu rơm xổ tung ra khi Septimus lắc đầu giống như một con chó lắc mình giữ nước và giống như một cậu bé giữ bỏ cuộc đời cũ, những nỗi sợ hãi cũ và cái tên cũ của mình đi. Nó đã trở lại là chính nó. Septimus Heap.

Dì Zelda đã nhìn thấy gì ở ao vịt

Chúng ta trở lại nhà trẻ của Thiếu sinh quân.

Trong bóng tối chập choạng của nhà trẻ, bà mẹ chính đặt đứa trẻ sơ sinh Septimus vào trong một cái cũi và ngồi xuống mệt đừ. Mẹ cú thấp thỏm liếc nhìn ra cửa như thể đang chờ ai đó bước vào. Không ai xuất hiện cả.

Một hay hai phút sau, mẹ ráng nhấc mình lên khỏi ghế và đi về phía chiếc cũi mà thằng con ruột của mẹ đang khóc, ẵm nó lên. Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở tung, và bà mẹ chính quay đầu lại, mặt trắng bệch, khiếp hãi.

Một phụ nữ cao lớn trong trang phục đen đứng ở ngưỡng cửa. Choàng bên ngoài chiếc áo thụng may khéo là chiếc tạp dề trắng hồ cứng của y tá, nhưng quanh thắt lưng thì là một sợi dây nịt đỏ màu máu in rõ hình ba ngôi sao đen của DomDaniel.

Thị đến đón Septimus Heap.

Y tá đến trễ. Thị bị lạc trên đường đến nhà trẻ, và bây giờ thị rất bồn loạn và hoảng hốt.

DomDaniel sẽ không dung thứ cho sự chậm chễ. Thị thấy bà mẹ chính đang ẵm một đứa bé, đúng như thị được báo cho biết. Thị không biết rằng bà mẹ chính đang ẵm đứa con của chính mẹ ấy trên tay, còn Septimus Heap đang ngủ trong một cái cũi, trong bóng tối lờ mờ của nhà trẻ. Y tá liền chạy bay tới chỗ bà mẹ chính và giật đứa bé khỏi tay mẹ. Bà mẹ chính chống cự. Mẹ cố giành giật lại đứa con của mình khỏi tay y tá, nhưng nỗi tuyệt vọng của mẹ không địch nổi với sự cương quyết của y tá muốn trở lại thuyền cho kịp lúc thủy triều lên.

Người y tá cao lớn hơn, trẻ trung hơn đã thắng. Thị bọc đứa bé vào một miếng vải đỏ dài có thêu ba ngôi sao màu đen và lao ra ngoài; đuổi theo sau là tiếng la thất thanh của bà mẹ chính, giờ đây đã hiểu chính xác cảm giác của Sarah Heap như thế nào vào một vài giờ trước. Bà mẹ chính buộc phải từ bỏ cuộc rượt đuổi của mình ở cửa doanh trại, nơi người y tá chìa ra ba ngôi sao đen, và hạ lệnh cho bọn lính canh bắt giữ bà mẹ chính, rồi biến mất vào màn đêm, đặc thẳng mang đứa con ruột của bà mẹ chính tới cho DomDaniel.

Trở lại nhà trẻ, người phụ nữ già làm nhiệm vụ chăm sóc bọn trẻ thức giấc. Họ sù sụ và hắt xì ầm ỉ, bà ta đứng dậy và pha bốn bình sữa nửa đêm trong phiên trực của mình. Mỗi bình cho ba đứa trẻ sinh ba - Con Trai 409, 410, 411 - và một bình cho đứa trẻ mới gia nhập Thiếu Sinh quân, bé Septimus Heap mười hai giờ tuổi, với định mệnh được biết đến vào mười năm sau của Con Trai 412.

Dì Zelda thở dài. Đó là điều dì đã đoán đọi. Kế tiếp dì hỏi mặt trăng để biết về đứa con của bà mẹ chính. Còn một số điều nữa dì cần biết.

Người y tá trở về thuyền kịp lúc. Một cái Vật đứng ở đuôi thuyền và lái chiếc thuyền đưa thị qua sông theo cách của những cư dân xưa, chỉ với một mái chèo. Ở phía bờ bên kia thị được một kỵ sĩ hắc ám cưỡi một con ngựa đen khổng lồ ra đón. Hắn kéo thị và đưa bé lên ngồi phía sau mình rồi phi nước kiệu vào đêm tối. Bọn chúng có một chuyến hành trình dài và vất vả ở phía trước.

Tới được hang ổ của DomDaniel trong mỏ đá hoa cương cũ ở Vùng Đất Hoang thì đứa trẻ con bà mục chính đã khóc ngằn ngặt, còn người y tá thì nhức đầu khủng khiếp. DomDaniel đang chờ để thấy phần thưởng của hắn, và nghĩ đó là Septimus Heap, người con trai thứ bảy của người con trai thứ bảy. Một thằng bé Đồ Đệ mà mọi Pháp sư và mọi Thầy Đồng gọi hồn đều mơ ước. Đó sẽ là thằng Đồ Đệ mang lại cho hắn sức mạnh để hắn trở về Lâu đài và lấy lại những gì lý ra phải là của hắn.

Hắn nhìn thằng bé đang khóc với vẻ gớm ghiếc. Tiếng khóc thét khiến cho đầu hắn đau như búa bổ và lỗ tai hắn ù đi. Nếu đó là mới đẻ thì quả là một đứa lớn xác, DomDaniel nghĩ, và là một đứa bé xấu xí. Hắn không thích nó tí nào. Thầy Đồng Gọi hồn có cảm giác thất vọng về đứa bé và hắn bảo người y tá mang nó đi.

Người y tá đặt đứa bé vào cái cũi chờ và đi ngủ. Thị quá mệt đến nỗi không thèm thức dậy vào hôm sau, và cũng không ai buồn cho đứa con của bà mục chính ăn cho mãi đến đêm kế tiếp. Không có Bữa ăn Tối Học trò cho thằng bé Đồ Đệ này.

Dì Zelda ngồi bên ao vẹt và mỉm cười. Thằng bé Đồ Đệ giờ đã hoàn toàn thoát khỏi Chủ Nhân Hắc ám của nó. Septimus Heap thì vẫn sống, và đã tìm lại được gia đình mình. Công chúa an toàn. Bà nhớ lại điều mà bà Marcia vẫn thường nói: mọi việc chắc chắn đều có cách giải quyết. Rốt cuộc là vậy.

SAU ĐÓ ... Chuyện gì đã xảy ra với ...

GRINGE, LÃO GÁC CỔNG

Gringe vẫn là người gác Cổng Bắc trong suốt quá trình các biến cố xảy ra trong Lâu đài. Mặc dù lão thà nhảy vào vạc dầu sôi còn hơn là thừa nhận rằng lão yêu công việc của mình, nhưng quả thực công việc này đã mang lại cho gia đình lão một mái nhà an toàn ở ngay bên cạnh chòi canh sau nhiều năm sống khốn khó ở phía dưới những bức tường Lâu đài. Cái ngày mà bà Marcia cho gã một nửa đồng crao hoá ra lại là ngày trọng đại với Gringe. Ngày hôm đó, lần đầu tiên và duy nhất Gringe giữ lại tiền lệ phí qua cầu - chính xác là đồng nửa crao của bà Marcia. Có gì đó ở đồng bạc dày và đặc này nằm ấm áp và nặng nặng trong lòng bàn tay lão khiến lão ngần ngại bỏ nó vào hộp đựng tiền lệ phí qua cầu. Cho nên lão đã đút nó vào túi quần của mình, tự nhủ sẽ nộp nó vào đợt thu tiền buổi tối. Nhưng Gringe không thể nào dứt khỏi đồng nửa crao ấy. Và vì vậy đồng nửa crao vẫn nằm trong túi lão nhiều tháng sau đó, cho tới khi Gringe bắt đầu nghĩ nó là của mình.

Và đồng nửa crao đáng lẽ vẫn ở nguyên đó nếu không có một thông báo mà Gringe thấy ghim chặt vào Cổng Bắc trong một buổi sáng lạnh lẽo gần một năm sau:

SẮC LỆNH CHIÊU BINH CƯỖNG BÁCH

CỦA THIẾU SINH QUÂN

TẤT CẢ CON TRAI TUỔI

TỪ MƯỜI MỘT ĐẾN MƯỜI SÁU

KHÔNG PHẢI LÀ HỌC TRÒ CỦA MỘT NGÀNH

NGHỀ ĐƯỢC CÔNG NHẬN NÀO SẼ PHẢI ĐĂNG

KÝ NHẬP DOANH TRẠI THIẾU SINH QUÂN

VÀO LÚC 6 GIỜ NGÀY MAI

Gringe cảm thấy muốn bệnh. Con trai lão, Rupert, vừa mới mừng sinh nhật lần thứ mười một của nó vào ngày hôm qua. Bà Gringe phát cuồng lên khi trông thấy bản thông báo. Lão Gringe cũng quần trí, nhưng khi nhìn thấy Rupert, mặt trắng bợt, đọc thông báo, thì lão quyết định mình cần phải giữ bình tĩnh. Lão thọc hai tay vào túi quần và suy nghĩ. Và đúng lúc, theo thói quen, bàn tay lão nắm gọn đồng nửa crao của bà Marcia, thì Gringe biết mình đã có câu trả lời. Ngay khi xưởng đóng tàu mở cửa vào sáng hôm đó, họ có một học trò mới: Rupert Gringe, kẻ mà cha của nó vừa đạt được một hợp đồng học việc bảy năm với Jannit, người đóng tàu đánh cá, bằng khoản tiền hậu hỉ một nửa đồng crao.

BÀ MỤ CHÍNH

Sau khi bà mụ chính bị chặn lại, mụ được đư atowis Nhà Thương Điền cầu Lâu Đài dành cho Người bị Lừa dối và Đau khổ, với lý do mụ đã quần trí và quá ám ảnh vì chuyện bắt cóc trẻ sơ sinh, tình trạng này bị coi là thiếu lành mạnh, không thể tiếp tục hành nghề bà mụ chính. Sau vài năm ở đó mụ được phép ra viện bởi vì Nhà Thương Điền trở nên quá tải. Số người bị lừa dối và đau khổ bỗng nhiên gia tăng đột biến kể từ khi Bảo Hộ toàn quyền nắm giữ Lâu đài, và giờ đây bà mụ chính cahwngr còn bị lừa dối cũng chẳng còn đủ đau khổ để mà chiếm một chỗ trong đấy nữa. Cho nên Agnes Meredith, cựu bà mụ chính, giờ là một phụ nữ thất nghiệp, gia

tài chỉ còn một mớ giỏ xách, bắt đầu cuộc tìm kiếm thằng con bị thất lạc của mình, thằng Merrin.

HẦU ĐÊM

Hầu Đêm của Bảo Hộ Toàn Quyền bị tống vào hầm ngục sau khi đánh rơi chiếc vương miện và làm nó bị móp thêm một vết nữa. Nhờ một sự sơ suất, anh được thả ra một tuần sau đó và đến làm việc ở nhà bếp cung điện với cương vị gọt vỏ khoai tây, một công việc mà anh làm rất giỏi, và ngay sau đó anh được lên chức trưởng nhóm gọt vỏ khoai tây. Anh thích công việc của mình. Sẽ chẳng ai bận tâm nếu anh có đánh rơi một củ khoai tây nào.

THẨM PHÁN ALICE NETTLES

Alice Nettles lần đầu gặp Alther Mella khi cô còn là một luật sư tập sự ở Tòa án Lâu Đài. Alther lúc ấy chưa trở thành học trò của DomDadiel, nhưng Alther khẳng định rằng Alther rất đặc biệt. Thậm chí sau khi Alther trở thành Pháp sư Tối Thượng và bị coi như "kẻ học trò tồi tệ nhất Thầy mình khởi tháp", Alice vẫn gặp ông. Cô biết Alther không thể giết bất kỳ ai, dù cho đó là một con kiến đáng ghét. Ngay sau khi Alther trở thành Pháp sư Tối Thượng, Alice thực hiện được tham vọng trở thành thẩm phán của mình. Không lâu sau, sự nghiệp riêng của mỗi người bắt đầu khiến cho Alther và Alice ngày càng bận rộn và họ không bao giờ gặp nhau được nhiều như họ muốn, một điều mà Alice luôn luôn hối tiếc.

Quả là hai cú giáng khủng khiếp liên tiếp đối với Alice, khi chỉ trong vài ngày, quân Bảo hộ không chỉ giết chết người bạn yêu quý nhất của bà mà còn tuwowcsluoon coogn việc của đời bà khi họ cấm phụ nữ ra vào tòa án. Alice rời lâu đài và tới sống với người anh trai của mình tại bến cảng. Một thời gian sau, khi bà đã nguôi ngoai với cái chết của ngài Alther, bà đi làm cố vấn pháp luật cho Hải quan.

Chính là sau một ngày dài phải giải quyết một vụ việc nan giải liên quan tới vụ một con lạc đà buôn lậu và một gánh xiếc lưu động mà bà đã tới lui quán trọ Mũi Neo Xanh trước khi trở về nhà anh trai mình. Tại đó, vui mừng khôn xiết, cuối cùng bà gặp được con ma Alther Mella.

ÁM SÁT BINH

Ám sát binh bị mất trí nhớ hoàn toàn sau khi trúng đòn Sét đánh cẩu bà Marcia. Mụ cũng bị phỏng nặng. Khi Thợ Săn gỡ khẩu súng ngắn ra khỏi tay mụ, hấn đã để mặc mụ nằm ở chỗ hấn phát hiện ra mụ, bất tỉnh trên tấm thảm của bà Marcia. DomDaniel đã quăng mụ ra ngoài trời tuyết, nhưng những người phu quét đường ban đêm nhặt được mụ và đưa về nhà thương thí của những nữ tu. Cuối cùng mụ cũng hồi phục và ở lại nhà thương thí, làm người phụ việc. Thật may mắn cho mụ, trí nhớ của mụ không bao giờ hồi phục được nữa.

LINDA LANE

Linda Lane được tặng cho một lai lịch mới và được chuyển tới sống trong những căn phòng sang trọng nhìn ra bờ sông, đó là phần thưởng cho việc mụ đã tìm ra Công chúa. Tuy nhiên, vài tháng sau đó, mụ bị gia đình một trong những nạn nhân trước kia của mụ nhận diện, và vào

một đêm nọ khi đang ngồi trên ban công với ly rượu ưa thích do Bảo hộ Toán quyền cung cấp, Linda Lane đã bị xô xuống dòng nước chảy xiết. Từ đó không ai tìm thấy mộ nữa.

CÔ PHỤ BẾP TRẺ TUỔI NHẤT

Sau khi cô phụ bếp trẻ tuổi nhất bắt đầu có những cơn ác mộng về chó sói, giấc ngủ của cô trở nên bị rối loạn nghiêm trọng, đến nỗi cô luôn ngủ gật trong khi làm việc. Một ngày kia cô ngủ lơ mơ trong khi đang quay cái xiên thịt và nguyên con cừu bị cháy khét; và chỉ có hành động nhanh nhẹn, kịp thời của anh trưởng nhóm gọt khoai tây mới cứu cô khỏi số phận giống con cừu. Cô phụ bếp trẻ tuổi nhất bị hạ cấp xuống làm phụ tá gọt khoai tây, nhưng ba tuần sau cô chạy trốn cùng với anh trưởng nhóm gọt khoai tây và họ bắt đầu một cuộc đời mới tốt hơn tại bến cảng.

NĂM VỊ LÁI BUÔN PHƯƠNG BẮC

Sau cuộc ra đi vội vã khỏi quán Rượu và Trà của Sally Mullin, năm tay lái buôn Phương Bắc trải qua đêm đó trên tàu của họ, sắp xếp lại hàng hoá và chuẩn bị rời đi vào đợt thủy triều lên sáng sớm mai. Trước kia họ đã từng bị kẹt khi ***** có những thay đổi đáng khó chịu rồi, nên lần này họ không hề muốn ở lại để xem những gì xảy ra nữa. Theo kinh nghiệm của các lái buôn thì những dịp như thế luôn là những vụ làm ăn thất bát. Khi dong thuyền đi ngang qua đồng tro tàn của quán Rượu và Trà của Sally Mullin vào sáng hôm sau, họ biết mình đã đúng. Nhưng họ nghĩ rất ít về bà Sally trong lúc xuôi theo dòng sông, dự định hành trình về phương nam để tránh trận gió bắc và hướng đến Vương Quốc Xa Xôi ấm áp hơn. Trước kia tất cả những lái buôn phương Bắc đều đã thấy vương quốc ấy, và không nghi ngờ gì họ sẽ thấy lại nó một lần nữa.

CẬU BÉ RỬA CHÉN DĨA

Cậu bé rửa chén được Sally Mullin thuê tin chắc vì lỗi lầm của mình mà quán Rượu và Trà bị cháy rụi. Cậu đinh ninh mình đã bỏ quên đám khawnlau trà quá gần ngọn lửa do cậu đã có lần làm như vậy rồi. Nhưng cậu không phải là người chịu để cho những việc như kiểu đó dẫn dắt mình lâu. Cậu bé rửa chén tin rằng trong mỗi thất bại đều có một cơ hội. Và thế là cậu đóng một cái quán nhỏ có bánh xe và hàng ngày đẩy cái quán di động của mình tới doanh trại lính bảo hộ và bán bánh nhân thịt cùng xúc xích cho bọn lính canh. Nhân bánh và nhân xúc xích của cậu rất đa dạng và phụ thuộc vào việc hôm ấy cậu chop được con gì, nhưng cậu làm việc rất chăm chỉ, làm bánh vào đêm khuya, và đi bán cần mẫn suốt ngày dài. Nếu dân chúng có bắt đầu lưu ý thấy mèo chó nhà mình đang biến mất ở mức báo động, thì cũng không ai có thể liên hệ việc đó với sự xuất hiện đột ngột của xe bán bánh nhân thịt của cậu bé rửa chén. Và, khi bọn lính bảo hộ đủ mọi cấp độ khác nhau bị lê lết vì ngộ độc thức ăn, thì người ta lại đi buộc tội bếp trưởng căn tin của doanh trại. Cậu bé rửa chén trở nên giàu có và không bao giờ, không bao giờ ăn một miếng bánh nhân thịt hay xúc xích do mình làm ra.

RUPERT GRINGE

Rupert Gringe là học trò giỏi nhất từ xưa tới nay của Jannit Maarten. Jannit chuyên đóng thuyền câu kéo lưới cạn, tức là loại thuyền có thể đánh cá ở vùng nước gần bờ và chặn bầy đàn cá bằng cách lùa chúng lên những bãi cát bên ngoài bến cảng. Bất cứ ngư dân nào có được một chiếc thuyền do Jannit Maarten đóng đều đảm bảo có một cuộc sống sung túc, và chẳng bao lâu sau tất cả mọi người đều biết rằng Rupert Gringe phụ đóng thuyền của ai thì người đó thật may mắn - thuyền sẽ nổi tốt trên mặt nước và chạy nhanh cùng với gió. Khi nhận ra tài năng của Rupert, Jannit nhanh chóng tin tưởng để Rupert làm một mình. Chiếc thuyền đầu tiên do Rupert tự đóng hoàn toàn là thuyền Muriel. Cột sơn nó màu xanh lá cây đậm như màu của đáy sông sâu và gắn cho nó những cánh buồm đỏ như màu hoàng hôn muộn của mùa hè toả xuống mặt biển.

LUCY GRINGE

Lucy Gringe gặp Simon Heap khi cả hai mười bốn tuổi tại một lớp học khiêu vũ dành cho những quý cô quý cậu trẻ tuổi. Bà Gringe gửi cô vào đó để tránh xa những rắc rối của mùa hè. (Simon đến lớp học khiêu vũ do tình cờ. Silas, vốn có chút vấn đề với việc đọc và viết thường đọc lộn những mẫu tự, tưởng đó là lớp dạy Thôi Miên(*) nên đã phạm sai lầm là nói với Sarah vào một buổi tối. Simon nghe lén được, và sau khi nài nỉ ỉ ôi, Silas đã ghi danh cho cậu theo học lớp này.)

Lucy yêu cái cách Simon cương quyết phấn đấu thành người khiêu vũ giỏi nhất lớp, hết như cái cách Simon luôn nhất quyết phải giỏi nhất trong tất cả mọi việc. Và cô cũng thích cặp mắt pháp sư xanh lá cây cùng mái tóc quăn màu vàng của cậu. Simon không biết tại sao thành lĩnh mình lại thích một cô gái, nhưng vì lý do nào đó mà cậu nhận thấy mình không thể thôi nghĩ ngợi về Lucy. Lucy và Simon tiếp tục gặp nhau bất cứ khi nào họ có thể, nhưng lại giữ bí mật về những cuộc hẹn của mình. Họ biết rằng cả hai gia đình sẽ không chấp thuận.

Ngày mà Lucy bỏ trốn để kết hôn cùng Simon Heap là ngày đẹp nhất mà cũng là ngày tồi tệ nhất trogn cuộc đời cô. Đó là ngày đẹp nhất cho đến khi bonjlinhs canh ập vào nhà nguyện và lôi Simon đi. Sau đó Lucy không quan tâm điều gì xảy ra với mình nữa. Lão Gringe đến và điệu cô về nhà. Lão nhốt cô trên chóp của ngôi nhà bên cạnh cổng tháp để ngăn cô bỏ trốn và nài nỉ cô quên Simon Heap đi. Lucy từ chối và không bao giờ nói chuyện với cha nữa. Gringe đau khổ. Lão chỉ làm những gì mà lão nghĩ là tốt nhất cho con gái mình thôi mà.

CON BỌ LÁ CHẮN CỦA JENNA

Khi con bọ "cựu-bọ-rệp" rớt khỏi DomDaniel, nó búng mình lên và cuối cùng lại đậu trên nóc một cái thùng phi. Cái thùng phi này lặn qua khỏi mạn tàu khi tàu Phục Thù bị kéo xuống Bãi Lún. Thùng phi trôi dạt tới bến cảng, và tại đây nó tấp lên bãi biển của thị trấn. Con Bọ Lá chắn rũ khô đôi cánh của mình rồi bay đến một cánh đồng gần đấy, nơi có một gánh xiếc rong vừa tới. KHÔNG hiểu vì lý do nào đấy mà nó đặc biệt không thích một anh hề vô hại trong gánh xiếc, và thế là điều này tạo nên sự phấn khích trong khán giả hằng đêm mỗi khi con bọ đuổi vòng vòng theo anh hề.

Hai tay bơi và chiếc thuyền chuồng gà

Hai tay bơi bị quăng khỏi tàu Phục Thù may mắn sống sót. Đó là hai anh em Jack và Barry

Parfit. Mẹ của họ đã cương quyết dạy bơi cho các con trai trước khi họ trở thành những người đi biển xa. Họ không phải là những tay bơi mạnh mẽ cho lắm, và tất cả những gì họ có thể làm được là giữ cho đầu nhô lên khỏi mặt nước khi cơn bão hoành hành xung quanh. Lúc vừa bắt đầu mất hy vọng thì Barry thấy một chiếc thuyền câu đang tiến về phía họ. Mặc dù xem ra không có ai ở trên thuyền câu nọ, nhưng có một miếng ván cầu bắt thường thò xuống từ boong thuyền. Với một gờ-ram hơi sức cuối cùng, Jack và Barry cố bò lên tấm ván và đổ ập vào boong thuyền, tại đây họ nhận thấy xung quanh mình toàn gà là gà. Nhưng họ không quan tâm cái gì bao quanh mình, miễn đó không phải là nước.

Khi cuối cùng nước cũng rút khỏi Đầm Cỏ thô, Jack, Barry và đàn gà trôi đến một hòn đảo của đầm lầy. Họ quyết định ở lại đó, tránh xa DomDaniel, và chẳng bao lâu sau xuất hiện một nông trại gà cách Cù Lao Trôi vài dặm.

Chuột đưa tin

Stanley cuối cùng cũng được một trong những con chuột cũ của Sở Bưu Chuột, sau khi nghe về những gì xảy ra với Stanley, giải cứu giúp khỏi tù ngục ở dưới ván sàn của nhà Vệ sinh Nữ. Con chuột trải qua thời gian hồi phục lại sức lực trong ổ chuột ở trên đỉnh của ngôi nhà bên Cổng Đông của tháp, ở đây Lucy cho nó ăn bánh bích quy và thổ lộ với nó về những bất hạnh của mình. Theo ý kiến của Stanley thì Lucy Gringe đã có một cuộc đào thoát may mắn. Giả sử mà có ai hỏi Stanley, thì chắc hẳn nó sẽ trả lời họ rằng pháp sư nói chung, và đặc biệt những pháp sư được gọi là Heap nói riêng, chỉ rất gây rắc rối mà thôi. Nhưng chưa từng có ai hỏi nó việc này cả.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>